

Giới thiệu Thẻ Của Anh Em Quẹt Cả Đờì Cũng Không Hết

Thể loại: Diễn Viên, Tổng Tài, Ngọt, Hiện Đại,...

Edit: melbournje.

Số chương: 70

Quan hệ giữa Đồng Kiều và Ngụy Cận Hằng là một loại mập mờ, khó xác định.

Nếu nói là hệ giữa kim chủ và nghệ sĩ, thì Đồng Kiều đã đi theo Ngụy Cận Hằng nửa năm rồi, nhưng anh chỉ tìm cô vài lần, đừng nói nhắn tin, ngay cả gọi điện thoại cũng rất ít ỏi.

Nhưng nếu nói không phải quan hệ bao nuôi, thì anh lại chi trả chi phí phẫu thuật cho ba cô, không đòi hỏi gì ở cô, cũng không cần cô trả nợ.

Theo Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng làm cái này là bởi vì anh là người tốt, nhưng tính thế nào cũng là chăm lo cho cô.

Một lần Đồng Kiều cùng mấy vị diễn viên khác được mời đi tham gia một gameshow.

Khi quay, bởi vì Đồng Kiều danh tiếng ít nhất, người MC trực tiếp coi nhẹ cô, thậm chí còn năm lần bảy lượt cắt lời cô, không cho cô chút mặt mũi.

Mấy ngày sau, tin tức tung ra, gameshow kia đã đổi MC.

Đồng thời Đồng Kiều nhận được mấy lời mời tham gia chương trình đang hot.

Làm cô lúc nhận điện thoại xin lỗi của vị MC kia, một mặt không hiểu gì.

Thầm nghĩ: *Là ai ở sau lưng làm chỗ dựa cho cô vậy?*

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Của Anh Em Quẹt Cả Đờì Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 1: Vậy thì đi làm chuyện không buồn tẻ

Edit: melbournje

□

"Cách"

Đồng Kiều ngồi xuống trước bàn làm việc, một xấp văn kiện hung hăng xòe ở trước mặt của cô.

Người đại diện Lưu Kỳ tức giận gõ bàn, chất vấn: *"Giải thích cho tôi!"*

Tròng mắt Đồng Kiều nhìn hợp đồng trước mặt.

Đây là hợp đồng mà ba năm trước đây cô cùng công ty ký.

Thấy Đồng Kiều không nói lời nào, Lưu Kỳ tiếp tục nói: *"Lúc trước ký hợp đồng chẳng phải có một khoản viết rõ ràng: Nghệ sĩ phải phối hợp với sự an bài của công ty."*

Đồng Kiều bình tĩnh, ngữ khí kiên định nói: *"Đúng, trên hợp đồng viết chính là như vậy, nhưng bây giờ tôi thấy yêu cầu này không hợp lý, tôi không có cách nào phối hợp."*

"Đồng Kiều!" Lưu Kỳ tức giận cô đều đều. *"Cô cho rằng cô là ngôi sao nổi tiếng sao? Thích gì thì làm cái đó? Hiện tại là tai tiếng thế nhưng sẽ cho cô chút danh tiếng, người ta là mình tình hạng hai, cô đây, một nữ *diễn viên tuyển thứ 18, có tư cách gì nói không phối hợp."*

***diễn viên tuyển thứ 18:** diễn viên kém nổi

Đồng Kiều sắc mặt lạnh lùng: *"Vậy anh vì cái gì không đi tìm những người khác, ví dụ như người mà anh nhìn trúng, Triệu Mẫn."*

Lưu Kỳ đang tràn ngập nộ khí bị hỏi đến hơi sững sờ, sau đó sắc mặt trở nên xanh xám: "Cô cũng là nghệ sĩ dưới tay tôi, giúp cô là nghĩa vụ của tôi."

Đông Kiều không chút yếu thế: "Vậy hủy hoại tôi, cũng là một trong những nghĩa vụ của anh sao?"

So với Lưu Kỳ nổi trận lôi đình, Đông Kiều rất bình tĩnh, ngoài miệng một câu lại một câu đều không chịu nhượng bộ.

Trương Cửu là một nam diễn viên hot của năm nay, trong phim «**Nữ Quan**» diễn vai nam 4, bởi vì nhân vật đó rất được yêu thích, lại thêm được công ty tuyên truyền, anh ta liền hot lên, về sau lại tham gia mấy chương trình, danh khí càng tăng.

Gần đây, có người vạch trần, anh vứt bỏ bạn gái bảy năm, chạy theo một nữ doanh nhân giàu có, các vai diễn của anh đều là do vị bạn gái trong truyền thuyết này dựa vào quan hệ để tranh thủ đoạt lấy.

Nếu như bây giờ thật sự lộ ra chuyện đó, vậy thì mọi chuyện coi như xong.

Cho nên công ty quyết định tìm cho anh một nữ diễn viên không quyền không thế, còn không nổi tuyến thứ 18, để ngăn chặn mọi lời đồn thổi trên mạng.

Đông Kiều không hiểu, công ty nhiều nghệ sĩ nữ như vậy, vì cái gì bọn họ lại để mắt tới chính mình.

Nói là có thể giúp cô nổi danh, ha ha, bị đen đến nổi sao?

Hiện tại trên mạng chuyện của Trương Cửu đang hot, chỉ cần vị "bạn gái" này ra mặt, bất kể là ai, đều sẽ bị chửi thửi tích đầy mình, nói không chừng tổ tông mười tám đời của cô đều bị đào ra.

"Cô... Cô làm sao dám." Lưu Kỳ tức giận đến cực đỉnh, cổ bình tĩnh lại.

Anh ta thở dài một hơi, kiên nhẫn giải thích nói: "Tiểu Đông, cô yên tâm, cô cùng Trương Cửu chỉ là ăn một bữa cơm, chuyện sau đó giao cho công ty, chúng tôi sẽ xử lý tốt, đến lúc đó tuyệt đối cho cô quan hệ xã hội, để cô được cả danh và lợi."

Đông Kiều vẫn như cũ không hé miệng, cầm hợp đồng trước mặt tùy ý lật xem.

Lưu Kỳ tiếp tục khuyên nhủ: "Đúng rồi, cha cô không phải bị ung thư gan sao, chú ấy còn đang bệnh viện đúng không?"

"Bệnh viện tỉnh Lâm Hà, một ngày trị liệu cùng phí năm cũng không ít đâu nhỉ."

"Công ty sẽ điều chỉnh cho cô một chút, mỗi năm ít nhất được ba quảng cáo, năm vai diễn trong phim truyền hình..."

Lưu Kỳ nói không ngừng, kỳ thật Đông Kiều căn bản không có nghe.

Cô đem hợp đồng nhìn một lần, cuối cùng đem ánh mắt dừng trước số tiền bồi thường hợp đồng ở bên trái, tròn mắt của cô hoảng một trận, do dự ba giây, nói ra: "Tôi suy nghĩ một chút."

Nghe cô nói như thế, con người Lưu Kỳ trong nháy mắt sáng lên.

"Được được được, cô có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, như vậy đi, trước sáu giờ chiều cho tôi đáp án, buổi tối tôi đưa cô đến điểm hẹn ăn cơm cùng Trương Cửu."

Trong giọng nói Lưu Kỳ tràn đầy cao hứng, ngay cả trong con người cũng để lộ ra sự hài lòng đối với Đông Kiều.

Đông Kiều sắc mặt khó coi, không để ý đến anh ta ở phía sau, trực tiếp đứng lên đi ra khỏi văn phòng.

Giữa buổi trưa, khí trời nóng bức, trạm xe buýt đứng không ít người, trong đó một bóng lưng tinh tế dị thường thu hút sự chú ý của người khác.

Đông Kiều không có chú ý tới ánh mắt dò xét bên cạnh cô, toàn bộ tâm tư đều đắm chìm trong điện thoại di động.

Hot search trên weibo, trong đó ba cái đều là liên quan tới chuyện của Trương Cửu.

Trên weibo của Trương Cửu thì bị mắng đến mức không thể nhìn được.

Không ít bạn cư dân mạng đều đang tìm người "bạn gái" trong truyền thuyết kia.

Công ty nói là tìm cho Trương Cửu một người bạn gái, kỳ thật chính là tìm người thế thân thôi.

Đông Kiều nhếch môi, do dự mở Wechat, tìm đến cái tên Ngụy Cẩm Hằng.

Mở ra tin nhắn của bọn họ, liên tiếp sáu bảy tin đầu đầu là cô gửi lời cảm ơn tới cho đối phương.

Lật về phía trước, xem tin nhắn cuối cùng anh gửi cho cô, đã là hai tháng trước.

Cô do dự mãi, quyết định chủ động chào hỏi.

Đồng Đồng là Tiểu Khả Ái: *Nguy Tổng, bạn bị gì sao?*

Lúc này, xe buýt tới, Đồng Kiều cất điện thoại đi động cất vào trong túi, lên xe.

Người thì đang ngồi trong thư phòng.

Trên bàn, một lư hương bên trong đang đốt trầm hương, trong thư phòng tản ra một mùi hương thơm ngọt.

Bên bàn đọc sách có một người đàn ông đang ngồi, một thân mặc áo bông vải sợi đay, tay áo bị anh xắn tới cánh tay, trên cổ tay trái đeo một chiếc vòng tay đen nhánh được cuộn lại.

Trước mặt anh bày biện một quyển sách, ngón tay thon dài trắng trẻo lật trang giấy, thần sắc nghiêm túc.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng đập cửa.

Người đàn ông nghe thấy ngẩng đầu, xoay cái cổ cứng ngắc một cái, nói: "*Vào đi.*"

Ngoài cửa có một người phụ nữ trung niên đi vào: "*Ngài có điện thoại.*"

Nguy Cận Hằng ừ một tiếng, đưa tay nhận điện thoại và xem thông báo, có chút nhíu mày, sau đó cất đi.

"*Ừm.*"

Đồng Kiều đứng ở cầu thang, dựa ở trên vách tường.

Ba giờ trước, cô ở trên xe buýt gửi tin nhắn Wechat, đối phương một mực không có trả lời.

Cô đợi đến nóng lòng, dứt khoát trực tiếp gọi điện thoại, nghe được âm thanh khàn khàn ôn hòa của đối phương, trong nháy mắt những chữ trong đầu cô biến mất hầu như không còn cái gì.

Cô há to miệng, không biết nên làm sao mở miệng.

"*Tôi, tôi là Đồng Kiều.*"

"*Tôi biết.*" Người đàn ông giọng điệu nhàn nhạt.

"*Tôi...*" Đồng Kiều ấp úng nói không nên lời.

Lúc trước Đồng Kiều lựa chọn cùng anh trở thành bạn trên giường, cũng là bởi vì ba Đồng bị ung thư gan, để phẫu thuật thì phải cần rất nhiều tiền, cô bị cùng đường mới tới mức bán thân.

Có thể cô đi theo Nguy Cận Hằng gần một năm, nhưng anh cũng chỉ đi tìm cô mấy lần, bình thường hai người giống như là người xa lạ, không liên quan tới nhau, ai cũng bận rộn chuyện riêng.

"*Thế nào?*"

Thấy Đồng Kiều bên này một mực không có nói gì, người đàn ông mở miệng hỏi.

"*Tôi...tôi.*" Đồng Kiều cắn răng một cái: "*Tôi muốn mượn của anh ít tiền.*"

Đối phương dừng một chút, thanh âm ôn hòa mà hỏi: "*Mượn nhiều hay ít?*"

Đồng Kiều nói ra số tiền tương ứng với tiền bồi thường trên hợp đồng.

Nghe cô mới mở miệng liền muốn nhiều như vậy, Nguy Cận Hằng nhăn lông mày.

Cái số này với anh mà nói không tính là gì, chỉ là anh tương đối nghi hoặc, Đồng Kiều lập tức muốn nhiều tiền như vậy làm cái gì?

"*Tới nhà của tôi ở nói đi.*"

Nghe như thế, Đồng Kiều chần chờ gật đầu: "*Được.*"

Biệt thự đó ở tỉnh Lâm Hà, khu Đông, được gọi là khu quý tộc.

Mở cửa cho Đồng Kiều chính là đi Trương, vào xong trực tiếp đưa cô đến thư phòng, nói Ngụy Cận Hằng ở bên trong đợi cô.

Trong thư phòng, Ngụy Cận Hằng ngồi xếp bằng trên thảm Tatami, trước mặt có một chiếc bàn vuông bày biện mọi thứ, anh một tay cầm quân trắng, một cái tay cầm quân đen, chính mình cùng mình đánh cờ.

Đồng Kiều bất động thanh sắc hít sâu một hơi, cảm giác mình khản trương, mới từ cửa thư phòng từng bước một đi đến.

Trong thư phòng có mùi Trầm Hương, có tác dụng an thần dưỡng tâm, Đồng Kiều ngửi mùi hương như có như không này, hoảng loạn trong lòng chậm rãi trở nên bằng phẳng.

Ngụy Cận Hằng ngược mắt lườm cô một chút, đối với cô dùng tay làm dấu mời, Đồng Kiều thuận thế ngồi đối diện anh.

Cô đang do dự không biết nói làm sao, ngược lại là Ngụy Cận Hằng mở miệng hỏi: "*Có lý do sao?*"

Đồng Kiều đầu óc chập mạch, chưa kịp phản ứng: "*Cái gì?*"

"Lý do vay tiền."

"Tôi... Muốn hủy hợp đồng cùng công ty."

Nghe nói như thế, Ngụy Cận Hằng kinh ngạc ngược mắt nhìn cô, tiện tay đem quân cờ thả xuống.

"Chịu ủy khuất?"

Đồng Kiều quệt miệng, gật đầu: "*Công ty muốn hủy hoại tôi."*

Nghe nói như thế, Ngụy Cận Hằng ngược mắt nhìn cô một cái, để cho cô nói tiếp.

Đồng Kiều đem chuyện ngày hôm nay ở công ty cùng Ngụy Cận Hằng kể lại một lần, càng nói trong lòng lại cảm thấy tức giận.

Trái lại Ngụy Cận Hằng từ đầu tới cuối thần sắc bình tĩnh.

Đồng Kiều đánh giá khuôn mặt tuấn tú của anh, thử dò xét nói: "*Có thể cho tôi mượn không?*"

Ngụy Cận Hằng không có trả lời ngay, cau mày có chút trầm tư.

Lúc này, cửa thư phòng lần nữa bị gõ vang.

Từ bên ngoài đi vào là một người đàn ông cao gầy, anh ta là trợ lý của Ngụy Cận Hằng, xem như một trong số ít người biết quan hệ của cô cùng Ngụy Cận Hằng.

"Ngụy tiên sinh, đây là tư liệu tiêu thụ mà công ty Hằng Hà, Quan Vũ đưa tới."

Ngụy Cận Hằng tiện tay nhận lấy, đại khái lật xem.

Trợ lý Cao Viễn tiếp tục nói: "*Còn có tổng giám đốc Quan Vũ và Lý tổng nhờ tôi hỏi ngài, có thể hay không cùng ăn cơm tối."*

Đồng Kiều thấy anh có chuyện bận rộn, chuẩn bị ra ngoài.

Vừa đi hai bước, sau lưng truyền đến một thanh âm ôn nhã: "*Ở phòng khách chờ tôi."*

Trong mắt Đồng Kiều bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, ngăn chặn sự kích động trong lòng: "*Được."*

Ngụy Cận Hằng cũng không có để cho cô chờ quá lâu, không đến mười phút, cửa thư phòng liền mở ra, Ngụy Cận Hằng cùng Cao Viễn từ bên trong đi ra.

Cao Viễn trực tiếp mang theo một xấp tài liệu hướng ra ngoài, Ngụy Cận Hằng thì ngồi xuống đối diện cô.

"Sau khi hủy hợp đồng đã nghĩ đến công ty nào chưa?"

Ngụy Cận Hằng hỏi đột nhiên, Đồng Kiều chưa kịp đuổi theo ý nghĩ của anh.

Người đàn ông nhìn Đồng Kiều không có phản ứng, đem lời nói lặp lại lần nữa: "*Đã nghĩ sẽ kí hợp đồng với công ty nào chưa?"*

"Chưa có." Đồng Kiều trả lời.

Cô hiện tại chỉ cần nhắc Ngụy Cận Hằng có thể hay không lập tức cho mình vay nhiều tiền như vậy.

Nếu như cho vay, cô liền lập tức cùng công ty hủy hợp đồng, cùng lắm thì đóng vai phụ, kiếm tiền trả lại anh.

Nếu như mượn không được tiền, cô chỉ có thể đáp ứng làm "bạn gái" của Trương Cửu.

Hậu quả... Cô không dám nghĩ.

Đoán chừng về sau rất khó lẫn lộn ở giới giải trí đi.

"Ký hợp đồng với truyền thông Thụy Tân đi."

Nghe được cái tên này, Đồng Kiều kinh ngạc trừng to mắt.

Truyền thông Thụy Tân là lão đại trong các công ty giải trí hiện tại.

Dưới trướng công ty có những nghệ sĩ nổi tiếng nhiều vô số kể, công ty này Đồng Kiều nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Ngụy Cận Hằng tiếp tục nói: *"Chuyện giải trừ hợp đồng với công ty cũ để tôi xử lý, mấy ngày này cô ở nhà chờ điện thoại của Thụy Tân là được rồi."*

Nhìn người con gái đối diện trừng mắt như không thể tin được, anh nhíu mày hỏi: *"Còn có vấn đề?"*

Đồng Kiều vội vàng lắc đầu, giải thích nói: *"Không phải, tôi chỉ là có chút không thể tin được."*

Thật ra cô chỉ là muốn tìm đến anh vay tiền, hiện tại cô không nghĩ đại gia nhiều tiền này không chỉ lo cho cô vụ hủy hợp đồng, lại còn tìm cả công ty mới cho cô, đáng nói vẫn là truyền thông Thụy Tân, Đồng Kiều suýt chút nữa không kiềm nổi kích động ôm lấy anh hôn bẹp bẹp hai cái.

Nhưng mà nhìn anh thanh lãnh anh tuấn thế kia, cô vẫn là cưỡng chế ý nghĩ trong lòng.

Lúc này đã sáu giờ chiều, Đồng Kiều đang do dự mình là đi hay là ở lại.

Sau lưng truyền đến âm thanh của di Trương.

"Thưa ngài, cơm tối chuẩn bị xong rồi."

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, từ trên ghế salon đứng dậy, ngược lại cùng Đồng Kiều nói ra: *"Ở lại cùng nhau ăn cơm đi."*

Đồng Kiều suy nghĩ một chút, gật đầu nói: *"Được."*

Cô vốn cũng không phải là tính cách nhẩn nhẩn nhó nhó, vô cùng rõ ràng quan hệ của mình cùng Ngụy Cận Hằng.

Anh giúp cô ân tình lớn như vậy, mà Đồng Kiều có thể báo đáp lại anh cũng chỉ có...

Ăn xong cơm tối, Đồng Kiều ngồi ở trên ghế salon cùng anh xem TV, kênh tài chính và kinh tế.

Đồng Kiều chỉ cảm thấy nội dung trên TV rất buồn tẻ và không thú vị, nhìn mệt rã rời.

Ngay tại lúc cô nhìn chăm chăm vào màn hình sau đó đang chìm vào giấc ngủ, thì TV tối sầm lại.

Không chờ cô kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, một đôi bàn tay to liền đem cô trực tiếp bế lên.

Đồng Kiều bị dọa đến hô một tiếng, vội vàng ôm chặt cổ của người đàn ông.

Ngụy Cận Hằng khước miệng mỉm cười nói câu: *"Bị tỉnh sao?"*

Đồng Kiều bị anh vạch trần, có chút ngượng ngùng giải thích: *"Quá buồn tẻ."*

Ngụy Cận Hằng ôm cô đi lên phòng ngủ trên lầu.

"Vậy thì đi làm chuyện không buồn tẻ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sẽ không phải bạn gái chứ? Không phải

Edit: melbournje

□

Trong phòng ngủ một có một mùi thơm toả ra, hương vị rất nhạt, như có như không.

Cùng với mùi Trầm Hương ở thư phòng khác biệt, bất quá Đồng Kiều đối với mùi thơm hoa cỏ này không hiểu, chỉ cảm thấy rất dễ chịu.

Đồng Kiều giật giật thân thể đau nhức, mỗi mệ mở mắt.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn màu cam nhạt, bốn phía lò mờ, nhưng còn có thể thấy mờ hồ xung quanh, gian phòng rất lớn, cửa sổ được kéo rèm lại, cản trở tất cả các ánh sáng bên ngoài.

Người đàn ông bên cạnh đang ngủ say, kính mắt gọng vàng bị anh tháo xuống đặt ở tủ cạnh giường.

Đồng Kiều rón rén đem tay của anh từ trên người mình dời đi, vịn giường đứng dậy.

Hậu quả của thể dục quá độ chính là hai chân bắt lực không thể chống đỡ thân thể nặng nề của cô.

Cả người cô trực tiếp xụi lơ, ngồi xuống thảm.

Lúc này, người đàn ông đang ngủ say dĩ nhiên mở mắt, ngồi ở trên giường như cười như không mà nhìn cô.

Đồng Kiều mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dữ nói: "Đừng nhìn."

Người đàn ông đối với cô cười, duỗi bàn tay thon dài rộng lượng ra, đưa cô từ trên thảm kéo lên.

"Đi đâu?" Thanh âm của anh đã trầm thấp, lúc này lại vừa tỉnh ngủ, khàn một cách đặc biệt, hận không thể khắc đến tận xương.

"Toilet." Cô lần nữa đứng dậy, cắn răng chịu đựng cảm giác khó chịu bên hông, giống như chạy tới toilet.

Ngụy Cận Hằng nhìn cô thẹn quá thành giận đang rửa tay, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt.

Đeo kính mắt bên cạnh lên, mở điện thoại nhìn thoáng qua, hiện tại đã là ba giờ sáng.

Có một tin nhắn được gửi đến lúc 00h08".

Cao Viễn: "Ngụy Tổng, làm xong rồi."

** *

Rạng sáng, năm giờ, Lưu Kỳ ngủ say, điện thoại để cạnh một mực chấn động.

Ánh mắt anh ta trợn lên, trực tiếp cầm lấy điện thoại nhận, giọng điệu bất thiện hỏi: "Alo, ai đấy?"

"Anh Lưu, tôi là trợ lý Tiểu Lưu của Trương Cửu."

"Gọi điện sớm như vậy làm gì?"

"Weibo nổ rồi, anh Cửu lại lên hot search."

Lưu Kỳ giọng điệu không tốt nói: "Cái gì mà lên hot search, anh ta lúc đầu chẳng phải đang chễm chệ trên hot search rồi sao, chính tôi đang nghĩ biện pháp giải quyết, gấp làm gì chứ."

Người bên kia gấp sắp khóc: "Không phải không phải, là chuyện bạn gái của anh Cửu bị lộ ra rồi."

Nghe nói như thế, Lưu Kỳ trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, mở to mắt hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Bạn gái của Trương Cửu bị bóc ra rồi? Là ai? Đồng Kiều sao?"

"Không phải Đồng Kiều, là Liễu Khiết."

"Cái gì?" Nghe được cái tên này, Lưu Kỳ trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, giọng cao vót.

"Anh Cửu bảo tôi hỏi anh, chuyện của anh cùng Đồng Kiều thế nào? Có ấy đến cùng đồng ý làm "bạn gái" của anh Cửu sao? Lúc này để có thể nhanh chóng giải quyết việc này biện pháp chỉ có thể để hai người họ cùng chung một chỗ rồi bác bỏ tin đồn."

"Móa nó, hôm qua giữa trưa tôi cùng cô ta nói được rồi, kết quả buổi tối tôi liền gọi điện thoại thì không nghe máy, tôi hiện tại liền đi bệnh viện tìm cô ta."

Nói xong Lư Kỳ cúp điện thoại, từ trên giường đứng dậy, nhanh chóng leo lên Weibo.

Nhìn thấy hot search thứ nhất, bạn gái của Trương Cửu.

Bấm vào liền thấy một câu: *Bạn gái của Trương Cửu tên là Liễu Khiết, là thiên kim của tập đoàn Lâm thị, 19 tuổi, hiện đang học đại học năm hai ở trường đại học Giang Tân, năm ngoái tháng chín hẹn hò cùng với Trương Cửu, Trương Cửu cùng bạn gái cũ chia tay vào tháng một năm nay, nói cách khác là có bốn tháng bên cô người yêu mới này, Trương Cửu một chân đạp hai thuyền....*

Chủ blog rõ ràng chính là anti fan của Trương Cửu, đem Trương Cửu viết không còn gì khác, up weibo mới hơn 5 tiếng, đã hơn năm trăm ngàn lượt like, bình luận hơn bảy trăm ngàn, số tương tác vượt qua triệu.

Từ sáng sớm đã up weibo, đối phương rõ ràng có chuẩn bị, muốn bọn họ trở tay không kịp.

Lư Kỳ tức hần hển mắng câu: *Con mẹ nó chứ.*

Anh ta thay quần áo, không kịp rửa mặt liền lái xe bay thẳng đến bệnh viện ung thư Lâm Hà.

Sáu giờ rưỡi, Ngụy Cận Hằng đứng giờ rời giường.

Đồng Kiều bị giày vò đến kiệt sức cũng không thể không đứng lên đi theo.

Cô rời giường liền bật nguồn điện thoại, hôm qua cô đang ngồi ăn cơm cùng Ngụy Cận Hằng, một bên điện thoại di động cứ vang lên.

Ngụy Cận Hằng thấy cô nhìn chằm chằm lấy điện thoại, một mặt xoắn xuýt phân vân nên nghe hay không nghe.

Anh lập tức liền đoán được đối phương là ai: "*Người đại diện của cô?*"

Đồng Kiều giữ im lặng gật đầu.

Kết quả, người đàn ông này trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

"Ai..." Đồng Kiều đưa tay muốn ngăn cản.

Màn hình điện thoại di động đã đen ngòm.

Ngụy Cận Hằng giống như không có chuyện gì xảy ra: "*Tiếp tục ăn cơm đi.*"

Đồng Kiều hiểu rõ ý của anh: *Xảy ra chuyện, thì để anh giải quyết.*

Điện thoại vừa mở, từng tin nhắn oanh tạc gửi đến.

Wechat, tin nhắn, đều 30+.

Điện thoại lập tức nhận được hơn sáu mươi thông báo.

Cô chưa kịp thấy rõ, một cuộc điện thoại lần nữa gọi tới.

Cô nhìn thấy không phải Lư Kỳ gọi, hơi kinh ngạc.

"Alo, ba."

"Kiều Kiều, con đang ở đâu?"

"Con đang ở bên ngoài quay phim."

"Con đừng gạt ba, vừa rồi người đại diện của con đến đây, nói con làm trái với

hợp đồng, muốn kiện con, con gái, con nói cho ba đến cùng xảy ra chuyện gì, làm sao lại làm trái với hợp đồng của công ty?" Ba Đồng càng nói càng sốt ruột.

Đồng Kiều nghe xong, từ trên ghế salon đứng lên.

Lư Kỳ quả nhiên đến bệnh viện.

Cô một bên an ủi ba nói không có việc gì, một bên nhanh chóng hướng tới phía cửa mà đi.

Vội vàng háp tấp cầm túi của mình, cúp điện thoại liền vội vàng đi giày.

Di Trương từ trong phòng bếp đi ra hỏi: "*Tiểu Đồng, sao mà gấp vậy?*"

"*Di Trương, con có việc phải đi tới bệnh viện, đi giúp con nói với Ngụy Tổng một chút, con đi trước.*"

"*Ài con đợi một chút, điểm tâm một chút nữa là làm xong rồi, ở lại ăn chút hăng đi.*"

Đồng Kiều mở cửa, sốt ruột nói: "*Không còn kịp rồi, con đi trước.*"

Sau năm mươi phút, Đồng Kiều xuất hiện tại cửa phòng bệnh của ba.

Cô còn chưa có đi vào liền bị Lưu Kỳ ngăn lại ở cửa, cưỡng ép kéo cô kéo đến chỗ vắng vẻ của cầu thang.

Lưu Kỳ cắn răng gầm nhẹ: "*Đồng Kiều, cô điên rồi sao? Một đêm này cô đi đâu, không biết tôi đang tìm cô sao? Hôm qua ở công ty không phải đáp ứng rồi, ngày hôm nay trực tiếp tắt máy, chơi trò mát tích là sao?*"

Đồng Kiều không cam lòng chịu yếu thế: "*Chuyện này tôi chưa bao giờ gạt đầu đáp ứng, hôm qua tôi cũng chỉ là nói cân nhắc, tắt điện thoại chính là đáp án mà tôi đưa ra cho anh, chẳng lẽ anh vẫn chưa rõ sao?*"

Lưu Kỳ tức đến mặt đỏ rần: "*Cô!*"

Đồng Kiều đem ngón trỏ của anh ta đang chỉ vào mặt cô, vặn ngược lại, chỉ vào mặt anh ta: "*Tôi cảm thấy tôi làm cũng không quá phạm, ngược lại là anh, làm người đại diện của tôi thôi, dĩ nhiên bắt tôi đi làm cũng phải lẽ, nhưng biết rõ ba tôi bị bệnh nặng, lại còn đến đây hù dọa ba tôi bảo tôi làm trái hợp đồng, là anh quá đáng mới đúng.*"

Lưu Kỳ híp mắt nhìn Đồng Kiều: "*Xem ra cô thật sự không biết mình đang diễn trò hề gì.*"

Nghe lời uy hiếp của anh ta, Đồng Kiều chột dạ nháy nháy mắt, nhưng nghĩ đến ba trong phòng bệnh lo sợ bất an, vì cô lo cho ba mẹ, ánh mắt của cô trong nháy mắt kiên định, sắc bén.

Lưu Kỳ giận quá mà cười: "*Được, cô giỏi đấy, để tôi xem cô có thể cứng rắn tới khi nào.*"

Nói xong tức giận hừ một tiếng, lúc bỏ đi, không biết là vô tình hay cố ý, anh ta hung hăng va vào bả vai Đồng Kiều một phát.

Đề Đồng Kiều cả người đang khó chịu trực tiếp lui lại, đâm vào trên vách tường, đôi mi thanh tú nhăn lại vì đau.

Tại văn phòng giám đốc của Thụy Tân:

"*Ai da, Ngụy đại gia làm sao có thời gian đến cái chỗ này của tôi ngồi thế.*" Một người nam mặc tây trang màu đen trêu đùa.

Ngụy đại gia là tên biệt hiệu nhóm bạn của Ngụy Cẩm Hằng đặt cho.

Chủ yếu là anh mới hơn hai mươi tuổi, tính cách lại trầm ổn quá mức, liền ngay cả sở thích cũng khác bọn họ.

Bọn họ thích chơi game, đi bar, các loại xe thể thao.

Mà anh thì thích đồ chơi văn hoá, trà đạo, những này đều dành cho mấy ông lão 4-50 tuổi thôi.

Trên miệng trêu chọc, nhưng tay đã làm tư thế mời ngồi với Ngụy Cẩm Hằng.

Ngụy Cẩm Hằng cũng không khách khí với anh, trực tiếp ngồi ở trên ghế sa lon, vào chủ đề: "*Hôm nay tôi tới là có người muốn đề cử cho cậu.*"

Quan Văn Lễ hứng thú nhíu nhíu mày: "*Đề cử người? Ai nha?*"

"*Diễn viên, Đồng Kiều.*"

"*Ai ui, nữ sao? Vậy tôi liền hiếu kỳ, người phụ nữ dung mạo ra sao mới có thể khiến cậu tự mình giới thiệu đây.*"

Ngụy Cẩm Hằng đối với việc anh ba hoa đã sớm quen thuộc, biện pháp đối phó chính là không để ý tới.

Anh bung chén lên nhấp một ngụm trà, nhíu mày ghét bỏ nhìn nước trong ly, đem chén nước một lần nữa buông xuống, nói sang chuyện khác: "*Trà quá nhạt.*"

Quan Văn Lễ thuận miệng trả lời: "*Tôi lại không thích cái đồ chơi này, cậu là bị những cái trà ngon kia nuôi kén miệng, mấy cái trà bình thường này tất nhiên không hợp khẩu vị rồi.*" Nói xong tiếp tục đem chủ đề lại lượn trở về.

"Cái người Đồng Kiều cùng cậu quan hệ thế nào?"

Nguy Cận Hằng lắc cái vòng đeo ở cổ tay trái mình, lần nữa lựa chọn trầm mặc.

Quan Vi Lễ hào hứng không giảm chút nào: "**Sẽ không phải bạn gái chứ?**"

Nguy Cận Hằng có chút ngược mắt, nhìn anh một cái, lạnh nhạt, giọng điệu bình tĩnh: "**Không phải.**"

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cá Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đem bỏ cánh tay trái của hấn ta

Edit: melbournje

□

Trong văn phòng, một người đàn ông ăn mặc tinh xảo đang ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu, hai tay chống lấy trán, không ngừng xoa huyết Thái Dương, nhìn ra được sự bực bội một cách khó tả.

Lưu Kỳ mặt đen ngời ở sau bàn công tác, hai điện thoại cứ nối đuôi nhau vang lên.

Mặc kệ đối phương nói cái gì, hấn đều cười trả lời, trong giọng nói thậm chí có chút thấp kém.

"*Lý tổng, ngài nghe tôi giải thích, những tin tức trên mạng kia đều là giả, chúng tôi là bị người hại, tất cả đang cố gắng giải quyết chuyện này, chuyện hợp đồng quảng cáo có thể hay không thương lượng một chút, không bằng như này đi, buổi tối tôi mời ngài ăn bữa cơm, sau đó chúng ta trò chuyện?*"

"*Không có chuyện gì, chỉ là lãnh đạo bên trên cùng với chuyện hủy hợp đồng quảng cáo của Trương Cửu có ý tứ, tôi chỉ là một người làm theo, không làm chủ được, bữa cơm này thì để sau đi, mời sáu giờ chiều hôm nay đến công ty của chúng tôi, chúng ta sẽ đem hợp đồng ra giải ước, cảm ơn đã phối hợp, hẹn gặp lại.*"

(Nếu bạn nào chưa hiểu thì mình giải thích một chút ạ, đại ý như là các nhãn hàng muốn hủy hợp đồng quảng cáo với ông Trương Cửu này, và ông Lưu Kỳ này muốn thương lượng nhưng không được)

Đối phương vừa cúp điện thoại, Lưu Kỳ liền tức giận ném điện thoại lên mặt bàn, trong miệng mắng: "**Mẹ kiếp.**"

Nói xong nhìn Trương Cửu ngồi ở ghế salon, hỏi: "*Chuyện bạn gái cũ của cậu thế nào rồi?*"

"*Cô ấy không có nhận điện thoại của tôi.*"

"*Vậy còn không nhanh tiếp tục gọi, trong tay cậu không phải còn có ảnh giường chiếu sao? Để cô ấy giúp cậu nói hai câu, cậu hiểu ý tôi chứ?*"

Trương Cửu nhú mày do dự một chút: "*Anh Lưu, thế này có phải là hơi quá mức, dù sao chúng tôi cũng ở bên nhau 7 năm.*"

Lưu Kỳ ngoẹo đầu nhìn anh ta, ánh mắt sắc bén: "*Quá mức? Tôi cho cậu biết nếu cứ để như thế, kiếp nghệ sĩ của cậu coi như xong rồi, đến cùng danh dự của cậu quan trọng hay danh dự của cô ta quan trọng hơn, chính cậu ước lượng xem.*"

Trương Cửu cắn răng, gật đầu nói: "*Tôi hiểu rồi.*" Nói xong lấy điện thoại đi tới một bên.

Lúc này, điện thoại của Lưu Kỳ vang lên lần nữa.

"*Alo, ai đó?*"

Đối phương giọng điệu băng lãnh, ra lệnh: "*Lưu Kỳ, đem hợp đồng của Đồng Kiều cầm đến phòng làm việc của tôi.*"

Nói xong đối phương trực tiếp cúp điện thoại.

Lưu Kỳ sững sốt một chút, trực tiếp đứng người lên đi ra ngoài, trong lòng có chút kích động, lại là Lão tổng của công ty gọi điện cho anh, chẳng lẽ nói Lão tổng cũng dự định kéo Đồng Kiều ra cản sủng sao? Như thế thì thật là quá tốt rồi.

Hắn ta đến phòng nhân sự rút hợp đồng của Đồng Kiều ra, trực tiếp đi vào văn phòng

Bốn giờ chiều.

Đồng Kiều đang ở bệnh viện nói chuyện với ba mẹ.

Buổi sáng Lưu Kỳ tới nói một phen nên ba mẹ bị dọa, mẹ Đồng một mực lôi kéo tay của cô hỏi là có chuyện gì xảy ra.

Đồng Kiều nửa thật nửa giả đem chuyện giải thích theo hướng tốt một lần, mới trấn an xong cảm xúc của ba mẹ.

Cô một mực chú ý hướng gió trên mạng.

Hiện tại Trương Cưu vẫn như cũ đứng trên hot search, không ít người đều mắng anh là tra nam, biểu thị đau lòng cho bạn gái cũ.

Mà bạn gái hiện tại Liễu Khiết cũng bị mắng cho té tát.

Trương Cưu bên này một mực không có động tĩnh.

Ngược lại Trương Cưu im lặng xóa bỏ không ít quảng cáo trước kia, xem ra chuyện này đối với hắn đã kích không nhỏ.

Có thể đứng ở góc nhìn khác để hóng chuyện này, nhưng bây giờ tìm cô cũng nhảy đến chỗ rồi.

Cô đã ở bên Lưu Kỳ tận 3 năm, đối với thủ đoạn của hắn ta thì cô không thể hiểu rõ hơn.

Đồng Kiều thật sự sợ hắn ta chó cùng rứt giậu, cưỡng ép đưa kéo cô vào trong chuyện này.

Lo lắng từ trưa, đến ba giờ chiều, điện thoại của cô vang lên, lại là Lưu Kỳ gọi tới.

Cô không hề nghĩ ngợi trực tiếp cúp máy, lúc này đối phương gửi tới một tin nhắn Wechat.

"Tiểu Đồng, tới công ty một chuyến, trò chuyện về việc hủy hợp đồng."

Nhìn thấy tin nhắn này, Đồng Kiều tâm giật một cái, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh xuống.

Vừa tới công ty, cô liền gặp được Trương Cưu.

Hắn ta đứng ở đầu bậc thang, nhìn thấy Đồng Kiều lập tức nở một nụ cười soái khí.

Bất quá Đồng Kiều lựa chọn không nhìn, trực tiếp tiến vào văn phòng của Lưu Kỳ.

Đối phương giống như là nhìn không ra động tác cố ý xa cách của Đồng Kiều, lại cười và đi vào.

Liền ngay cả Lưu Kỳ trên mặt cũng nở nụ cười thân thiện: *"Tiểu Đồng tới rồi sao, ngồi đi."*

"Anh không phải tới tìm tôi thương lượng chuyện giải trừ hợp đồng sao?" Đồng Kiều thẳng vào chủ đề.

"Vâng, tìm cô đàm phán chuyện giải ước, nhưng có thể để cho Lão tổng trực tiếp mở miệng thả người."

Nói, anh ta cúi người tiến đến trước mặt Đồng Kiều, trong mắt tràn đầy xem thường cùng tò mò: *"Cô sẽ không ngủ cùng Lão tổng chứ."*

"Chát" Đồng Kiều khoe miệng vẫn như cũ treo nụ cười yếu ớt, tay lại không lưu tình chút nào tát vào mặt đối phương.

"Miệng anh quá thói, phiền tránh xa tôi ra một chút."

Nói, tay dùng lực, đem đối phương đẩy về chỗ ngồi trên ghế.

"Đồng Kiều!" Lưu Kỳ bộp một tiếng đập vào trên mặt bàn, con mắt trợn lên rất lớn, một bộ dáng muốn ăn thịt người.

"Anh tốt nhất đừng nhích nhích, tựa như anh nói, nếu như tôi và lãnh đạo của anh ngủ với nhau, anh không sợ tôi ở trước mặt sếp nói gì hay sao." Đồng Kiều trên mặt nói như mây trời nước chảy, kỳ thật trong lòng cũng đang đánh trống.

Vừa rồi một cái tát kia, mình thật sự là quá lỗ mãng.

Ánh mắt cô liếc qua bàn tay đang nắm chặt của hắn ta, biết hắn đang kim chế lửa giận trong lòng.

Lúc này, Trương Cưu sau lưng đi tới, một tay khoác lên trên vai của cô.

"Kiều Kiều làm sao tức giận như vậy, cô ăn cơm chưa? Tôi mời cô ăn thì thế nào?"

Đồng Kiều gạt tay hẳn ra, đem cái ghế dịch cách xa hẳn một chút: "*Không cần, cảm ơn.*"

Nói xong cô đem văn kiện trên bàn mở ra, lại là hợp đồng giải ước, Đồng Kiều mắt sáng lên, nhanh chóng đem hợp đồng đọc qua một lần, nhìn thấy công ty đã ký tên và đóng con dấu, trong nội tâm cô càng thêm kích động.

Lưu Kỳ tức giận nói: "*Nhanh ký đi, ký xong thì lẩn đi.*"

Đồng Kiều tâm tình vô cùng tốt, đương nhiên sẽ không để ý lời nói đó, nhanh chóng đem tên của mình ký lên, cầm hợp đồng quay người hướng tới phòng làm việc bên ngoài.

Sau lưng Trương Cưu nhìn cô, hiển nhiên còn đang có ý đồ với cô.

Đồng Kiều nhìn một cái lạng lẽ ném tới, uy hiếp anh không cho phép tới gần.

Bất quá người nếu mà hèn hạ, phòng tránh làm sao cũng không được.

Cái cảnh Trương Cưu đung bả vai cô đã được chụp lại, tung ra.

Không đến nửa giờ, lại lên hot search.

Bài post này chữ gì đều không có, chỉ có một tấm hình, rất mờ hồ, nhưng nhìn hình dáng cũng có thể thấy được là Trương Cưu.

Đồng Kiều nhìn trong tấm ảnh là một bóng lưng tinh tế, sắc mặt tái nhợt.

Lưu Kỳ, Trương Cưu hai tên khốn kiếp này.

Bất quá cô cũng không cam chịu yếu thế, thừa dịp những người khác còn chưa tìm ra người phụ nữ trong ảnh là ai, cô ra tay up weibo trước, đem chuyện hủy hợp đồng cùng mình và công ty nói rõ, ám chỉ mình chỉ là đi ký hợp đồng.

Quả nhiên, cô up weibo không được mấy phút thì một đám anti fan đã tìm thấy.

Tại phòng họp tầng thứ 12 của Hoàng Duy.

Ngụy Cận Hằng mặc tây phục từ trong phòng họp đi ra, Cao Viễn cũng ở phía sau anh.

Vừa họp xong Ngụy Cận Hằng sẽ có chút mệt, bất quá vẫn là thật lòng nghe Cao Viễn báo cáo sự tình, đưa ra từng biện pháp giải quyết.

Đi vào văn phòng, Ngụy Cận Hằng cũng không có trực tiếp ngồi vào bàn, mà là pha cho mình một ấm trà trước.

Anh thuận thực cầm lấy trà và pha, giống là nghĩ đến cái gì, động tác của anh dừng lại, mở miệng hỏi: "*Chuyện của cô ấy thế nào?*"

Cao Viễn là người thông minh, lập tức hiểu được "cô ấy" là ai, lắc đầu trả lời: "*Không tốt lắm.*"

Ngụy Cận Hằng nghi ngờ nói: "*Thế nào?*"

Cao Viễn đem chuyện trên mạng nói ra, thuận tiện mở bức ảnh đang tràn lan trên weibo cho anh nhìn.

Ngụy Cận Hằng nhìn thấy bức ảnh kia xong, lông mày trong nháy mắt nhíu lại, trong con ngươi hiện lên một chút không vui.

"*Chụp lúc nào đây?*"

"*Hai đến ba giờ trước.*"

"*Người nam này tên là Trương Cưu?*"

Cao Viễn gật đầu: "*Là hẳn ta, thừa Ngụy Tổng.*"

"***Đem bỏ cánh tay trái của hẳn ta.***"

"*Được.*"

Kỳ thật Cao Viễn đã sớm nghĩ đến.

Ngụy Cận Hằng có bệnh thích sạch sẽ, đặc biệt là đối với một nửa còn lại.

Anh đi theo Ngụy Cận Hằng đã sáu năm, chưa bao giờ nhìn thấy Ngụy Cận Hằng làm loạn, bên người ngay cả bạn nữ đều rất ít, Đồng Kiều là người phụ nữ duy nhất ở cạnh anh gần một năm.

Nhưng Cao Viễn phát hiện hai người bọn họ cũng không giống những người khác, không thường xuyên dính vào nhau, thậm chí còn có chút lạ lẫm.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Đồng Kiều đều là người phụ nữ của Ngụy Tổng, anh làm sao có thể cho phép người khác khi dễ và động vào.

Thời gian trôi qua ba ngày, Trương Cưu vẫn chưa hết hot.

Bạn gái trước của anh up weibo nói hai người chia tay trong hòa bình, cũng nói Trương Cưu là một người tốt, hi vọng mọi người không nên hiểu lầm anh.

Up xong, rốt cuộc không có xuất hiện lần nữa, thấy thế nào cũng giống như bị ép giải thích, rất nhiều anti-fan đều không thèm nề mặt.

Mấy hôm sau, người đại diện cũ của Đồng Kiều cũng up weibo thông báo việc từ chức.

Là người đại diện Luru Kỳ.

Trên weibo nói Luru Kỳ chủ động từ chức, nhưng Đồng Kiều biết, anh ta là bị ép.

Hôm trước ảnh chụp up lên không đến năm tiếng, công ty cũ cùng Luru Kỳ liền ra giúp cô giải thích cũng như làm sáng tỏ.

Ngày đó chụp ảnh ngay tại văn phòng Luru Kỳ, hấn làm sao lại không biết, rõ ràng chính là hấn vụng trộm sai người khác làm như thế.

Bất quá nhìn thấy Luru Kỳ gặp nạn, Đồng Kiều rất vui vẻ.

Tám giờ tối:

Trương Cưu mang theo mũ, khẩu trang, kính mắt từ trong thang máy đi ra, sợ người khác không nhận ra mình là người nổi tiếng.

Hấn ta nhìn gara oto một lần, phát hiện không có paparazzi, liền nhanh chóng hướng tới chiếc xe sang trọng của mình.

Sau khi lên xe không chút do dự liền đem xe lái đi.

Hiện tại hấn như là chuột chạy qua đường, người người muốn đánh.

Kỳ thật trên đời có mấy người đàn ông mà không háo sắc, trong giới giải trí so với hấn còn có đây hơn.

Càng có người bị khai ra, nhưng mà chỉ một hai ngày, chuyện liền sẽ đi qua, người đàn ông đó nên quay phim thì quay phim, nên trở về nhà thì về nhà.

Đến hấn làm sao lại nghiêm trọng như vậy chứ?

Luru Kỳ nói rất đúng, khẳng định có người ở sau lưng giật dây, rõ ràng chính là muốn đẩy hấn vào chỗ chết.

Hiện tại Luru Kỳ bị ép từ chức, công ty đối với hấn cũng là bỏ mặc không quan tâm, rõ ràng chính là muốn đem hấn đóng băng.

Không, kiếp diễn viên của hấn vừa mới cất bước, sao có thể bị như thế chứ.

Chuyện duy nhất hiện tại hấn có thể làm là đi tìm bạn gái Liễu Khiết của mình.

Vừa rồi hấn gọi điện thoại hẹn cô ở biệt thự.

Trương Cưu lúc này đầu óc tràn đầy ý nghĩ đêm nay làm sao cho Liễu Khiết vui, làm cho cô giúp mình tái xuất lần nữa.

Hoàn toàn không có chú ý từ đằng sau có một chiếc xe đang theo đuôi mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Em gái của Ngụy Cận Hằng

Edit: melbournje

□

Sáng sớm, bởi vì đang là đầu mùa đông nên trời có chút lạnh lẽo.

Đồng Kiều mặc một cái áo khoác mỏng, đi tới công ty truyền thông Thụy Tân.

Cô hít sâu một hơi, trên mặt không giấu nổi vẻ kích động.

Cô đợi cú điện thoại này đã ba bốn ngày, chiều hôm qua rốt cuộc đã nhận được, đến từ Thụy Tân.

Trong điện thoại nói với Đồng Kiều, đến bộ phận nhân sự tại tầng năm.

Cô lo sợ bất an ngồi ở khu nghỉ ngơi, trong lòng bàn tay cầm một ly nước nóng, con mắt hiếu kì đánh giá chung quanh.

Không lâu sau, người phụ nữ mặc trang phục công sở đi đến, ngồi bên cạnh cô, trong tay còn cầm một xấp văn kiện.

"Đồng Kiều sao?"

"Xin chào cô."

Cô biểu hiện lễ phép cùng buông lỏng.

Mà cô hoàn toàn không biết, từng động tác khẩn trương của cô đều bị người đàn ông trong phòng nhìn thấy rõ.

Cách một lớp kính, người đàn ông mang bộ quần áo màu lam nhạt, tay trái chắp sau lưng, tay phải chậm rãi vân vê lấy chiếc vòng trong tay, trên mặt biểu tình lãnh đạm.

Trái lại, người đàn ông bên cạnh anh rất không bình tĩnh, như là một tên biến thái bám lấy cửa, cặp mắt đào hoa hận không thể dán trên cửa sổ, cố gắng muốn nhìn rõ người con gái bên ngoài.

"Nhìn mãi cũng không thấy người phụ nữ này có gì đặc biệt hết."

Anh mở một công ty giải trí, dưới cờ có vô số nữ nghệ sĩ dung mạo xinh đẹp, cái cô Đồng Kiều cũng quả thật không tệ, nhưng cũng không đến nỗi đẹp rung động lòng người.

Ngụy Cận Hằng người này luôn luôn bắt bẻ, làm sao lại coi trọng cô gái này đây?

Mang theo sự nghi vấn này, Quan Vĩ Lễ một lần nữa quan sát tỉ mỉ cô gái bên ngoài.

Cô gái có dáng mặt trứng ngỗng, đôi mắt ngập nước vừa lớn vừa tròn, lông mi nồng đậm lại nhếch lên, mũi ngọc tinh xảo miệng nhỏ, để cho người ta nhìn thấy đã sinh thiện cảm.

Anh lần nữa đánh giá: "Ừm, vẫn được, đáng đáp rất ngọt."

Ngụy Cận Hằng không để ý tới anh, thấy Đồng Kiều có thể ứng xử tự nhiên, liền quay người đi tới trên ghế salon bên cạnh ngồi xuống.

Quan Vĩ Lễ thấy anh không có phản ứng, cũng không muốn nói tiếp, đi theo ngồi đối diện anh.

Một cánh tay khoác lên lưng ghế salon, chân phải gác lên chân trái, giọng điệu cà lơ phát phơ hỏi: "Đại gia nhiều tiền, anh dự định đưa bao nhiêu tiền để cho tôi nâng cô ấy?"

Ngụy Cận Hằng ngược mắt liếc anh, không để ý đến.

Quan Vĩ Lễ tiếp tục nói: "Nếu không anh cứ đầu tư mấy trăm triệu, tôi sẽ cho cô ấy một đội ngũ chuyên nghiệp, cũng như những ưu đãi nữa, đóng phim nổi tiếng luôn, thế nào?"

Ngụy Cận Hằng xùy cười một tiếng: "Tôi nghĩ cậu nhớ tiền muốn điên rồi."

Quan Vĩ Lễ cười hắc hắc hai tiếng, tiếp tục nói: "Người phụ nữ của Ngụy đại gia đây, xứng đáng những thứ tốt nhất."

"Cô ấy sẽ không thích." Ngụy Cận Hằng cúi đầu nhìn lấy vòng Trần Hương trong tay, nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó một lần nữa đeo ở trên cổ tay.

"Cô ấy là một người rất cố gắng, chỉ cần cậu không chèn ép, chính cô ấy có thể tự đứng lên."

Nói xong anh cầm lấy hộp đồng trên bàn chậm rãi lật xem.

Quan Vĩ Lễ nhíu mày nói: "Ngụy đại gia, hôm nay cậu thông thả vậy sao, chạy tới giúp người ta tự mình nhìn hộp đồng, sợ tôi hớ cô ấy hay gì?"

Ngụy Cận Hằng không nói gì, đọc tỉ mỉ hộp đồng một lần.

Quan Vi Lễ tiếp tục nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không bạc đãi cô ấy, tôi đã giúp cô ấy thanh toán một số lớn tiền bồi thường hợp đồng, nếu cô ấy không kiếm tiền về cho tôi, chẳng phải là tôi thiệt thòi hay sao."

Nguy Cận Hằng đầu đầu không nâng: "Tôi là một trong ba đại cổ đông của công ty này."

Ý tứ của lời này nói cách khác chính là, tiền bồi thường hợp đồng của Đồng Kiều đều là Nguy Cận Hằng chi trả.

Quan Vi Lễ mặt cũng thật sự dày: "Tiền của cậu không phải liền là tiền của tôi sao, giữa anh em cần gì phân chia rõ ràng như vậy, đúng, buổi tối Trương Lâm, mấy người nữa nói muốn cùng một chỗ tụ tập ăn một bữa, bảo tôi nói cho cậu biết một tiếng."

"Không đi, buổi tối có việc rồi."

Đồng Kiều không thể không thừa nhận Nguy Cận Hằng thật sự là một ông già.

Ngày hôm nay kì kiểm tra của cô diễn ra thuận lợi.

Mà cô nhìn hợp đồng, công ty này cho điều kiện gấp chục lần so với công ty cũ.

Ký xong hợp đồng, trưởng bộ phận nhân sự nói trong ba ngày tới sẽ phân cho cô một người đại diện, trợ lý cùng chuyên viên trang điểm.

Đây đều là những ưu đãi mà cô không bao giờ dám nghĩ tới ở công ty trước.

Từ Thụy Tân đi ra, Đồng Kiều liền kìm nén không nổi kích động trong lòng, gọi điện cho Nguy Cận Hằng.

Điện thoại kết nối, Đồng Kiều liền nói: "Nguy Tổng, tôi thông qua phỏng vấn rồi!"

Ngồi ở trên ghế salon, khúc miệng Nguy Cận Hằng có chút nhấc lên, nhưng giọng điệu lại chỉ là nhàn nhạt ừm một tiếng.

Đối phương trả lời như thế khiến Đồng Kiều đang kích động trong nháy mắt bình thường lại không ít.

"Cám ơn anh giúp tôi ân tình lớn như vậy, buổi tối tôi muốn mời anh ăn bữa cơm, có thể chứ?"

"Không cần." Nguy Cận Hằng cự tuyệt nói.

Đồng Kiều thất vọng ồ một tiếng, đem điện thoại cúp máy.

Giữa trưa mười một giờ, truyền thông Thụy Tân truyền còn cô ý up Weibo thay cô tuyên truyền.

Ba mẹ Đồng sau khi biết chuyện liền rất mừng cho cô, muốn ăn mừng mitj bữa.

Ngay lúc Đồng Kiều mở ra điện thoại muốn tìm một tiệm cơm, điện thoại nhảy ra một tin hot.

Trương Cưu bị người ta ấu đả gây nên trọng thương.

Nhìn thấy cái tên này, Đồng Kiều theo bản năng nhấn vào.

Liền thấy một tấm hình, ảnh chụp chụp rất mờ hồ, một người đàn ông nằm trên giường bệnh bị vải trắng quấn lấy nửa người, trong đó tay trái thì bị kẹp lại, gương mặt sưng lên đến ba mẹ không nhận ra.

Nói thật, ảnh chụp căn bản nhìn không ra người đó chính là Trương Cưu.

Nhìn thấy cái tin này, Đồng Kiều sợ hãi.

Cũng không biết hắn ta đắc tội với ai, đối phương lại xuống tay nặng như vậy.

Công ty phân cho cô một người đại diện lão làng của công ty, đối với chuyện tu dưỡng người mới rất có kinh nghiệm.

Đồng Kiều xuất thân chính quy, ở công ty huấn luyện một tuần xong, người đại diện liền nhận cho cô một vai nữ phụ.

Mặc dù chỉ xuất hiện mấy tập, nhưng so với mấy vai không lộ mặt trước kia còn tốt hơn nhiều, mà bộ phim truyền hình này còn là tác phẩm của một vị đạo diễn trứ danh.

Nhân vật sau khi nhận xong, Đồng Kiều một lần nữa gửi tin nhắn cho Nguy Cận Hằng, đối phương không biết là đang bận là cái gì, chưa có trả lời cô.

Nằm ở trên giường, Đồng Kiều có chút không vui mà bủn rủn, nhìn khung chat chưa có trả lời, trong đầu không khỏi suy nghĩ lung tung.

Cô cảm thấy thái độ của Ngụy Cận Hằng đối với mình quá kì quái, cô có lúc gặp phiền phức, anh cũng có đưa tay hỗ trợ, có thể đối xử với cô rất lãnh đạm

Không nên nói là đối với cô lãnh đạm, mà đối với tất cả mọi người đều như thế.

Nghĩ tới đây, Đồng Kiều đưa tay vỗ trán của mình, tự nhủ: "*Thật đúng là tự hành bản thân mình mà, nói không chừng trong mắt anh ta, mày cũng như những người khác, giúp mày chẳng qua là vì thấy mày đáng thương thôi.*"

Nói như vậy, trong đầu của cô lại hiện lên lúc mình cùng Ngụy Cận Hằng triển miên.

Kỳ thật lúc trước khi phát sinh quan hệ với Ngụy Cận Hằng, cô vẫn cảm thấy Ngụy Cận Hằng quả thực là một người nam nhân tục trần, thanh tâm quả dục.

Về sau mới biết được, mặc kệ nhìn cảm dục bao nhiêu, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Cũng sẽ đem cô ép dưới thân thể khi dễ, làm cho cô chóng đờ hết nỏ mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin anh, cũng sẽ mất lý trí giống như như là dã thú, làm cho hai chân cô như sắp đứt gãy.....

Đồng Kiều tranh thủ thời gian tắt ý nghĩ trong đầu mình, hai tay che lấy gương mặt ửng đỏ.

Mình thật là điên rồi.

Nửa tháng sau, Đồng Kiều thu xếp tốt việc trị liệu cho ba Đồng, liền thu thập hành lý tiến vào đoàn làm phim.

Cùng Đồng Kiều cùng đi còn có một trợ lý nhỏ là chuyên viên trang điểm đó.

Đây là một bộ phim truyền hình suy luận.

Nam chính là diễn viên Lưu Phan Dịch, nữ chính là Ảnh hậu Ngụy Tiểu Vũ.

Ngụy Tiểu Vũ mới thật sự là một người tài, bước đầu tiên của cô đã đóng một bộ phim của một đạo diễn trứ danh, còn là nữ chính.

Về sau càng nhiều người cùng cô hợp tác, thậm chí có thể diễn cả phim Hollywood, mà mới chỉ hai mươi tuổi, nhưng danh tiếng lại đánh bay cả những người lão làng.

Lần này cô tự xuống mình diễn phim truyền hình cũng khiến mọi người xôn xao.

Đồng Kiều sơ dĩ hiểu rõ cô như vậy, bởi vì danh tiếng của cô bên ngoài còn có: *Em gái của Ngụy Cận Hằng.*

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Tiểu Vũ: *Nghe nói trong đoàn làm phim có chị dâu tương lai của tôi, là ai?*

Đồng Kiều:

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Anh của cô là đại kim chủ của tôi

Edit: melbournje

□

Không biết có cô ấy có nhận ra quan hệ của cô và Ngụy Cận Hằng hay không.

Từ sâu trong đáy lòng Đồng Kiều có chút sợ Ngụy Tiểu Vũ.

Dùng cách nói tự giễu của cô thì chính là: **Không thể để lộ chuyện này ra ngoài ánh sáng.**

Lần này, vai diễn của cô là nha hoàn trung thành nhất bên cạnh nữ chính Ngụy Tiểu Vũ.

Đồng Kiều trang điểm ở trong một gian phòng dựng tạm bợ, trừ mấy vị diễn viên lớn, thì những người khác đều trang điểm ở trong này.

Đồng Kiều trong lòng có chút khấn trương cùng kích động bởi vì lâu rồi không có đóng phim, lòng mày cô một mực cau lại đọc lời thoại.

Hoàn toàn không có chú ý tới cách đó không xa, có một cô gái giọng nói ồm ồm nói chuyện.

Cô ấy hẳn là đang chơi game, đeo tai nghe một mực nói tiểu ca ca nơi này có 98k, tiểu ca ca có người đánh em, nhanh bảo hộ em các thứ.

Sau khi kết thúc một ván, cô ấy cười quay đầu chủ động bắt chuyện nói: *"Hello mỹ nữ, chơi game không?"*

Đồng Kiều quay đầu đối đầu với ánh mắt của cô ta, nở một nụ cười lễ phép, lắc đầu.

Đối phương hơi có chút thất vọng ồ một tiếng, lại chơi thêm một ván nữa.

Kỳ thật cái trò mà cô bé kia chơi, Đồng Kiều có chơi, mà lại còn chơi không tồi.

Cô bởi vì không tiếp thu được những quy tắc ngầm của Luru Kỳ, dẫn đến việc kiểu gì hấn ta thỉnh thoảng cũng sẽ chèn ép cô.

Hằng năm cũng nhận cho cô mấy cái vai diễn, nhưng đều là nhân vật phụ mờ nhạt, dẫn đến phần lớn thời gian cô đều ở lại trường học.

Trừ lên lớp, cô sẽ ở trong túc xá chơi game, chơi nhiều đương nhiên có kỹ thuật.

Nhưng vì một hồi nữa sẽ đến lượt cô diễn, cô chỉ nghĩ tranh thủ chuẩn bị, để cho đạo diễn một ấn tượng tốt.

Vậy nên Đồng Kiều cự tuyệt cô gái kia như thế cũng không có ý gì.

Đến 10h tối, Đồng Kiều lúc đi WC nghe được có người mắng cô là kẻ nịnh hót.

Một người phụ nữ nói: *"Cô không thấy đáng về lúc xế chiều hôm nay cô ta ngồi ở bên cạnh chị Ngụy đâu, một mặt mặt nịnh nọt, thật sự là buồn nôn chết mất."*

"Đây không phải là nói nhảm đâu, người ta vất vả mới có thể ôm cái bắp đùi, đương nhiên không thể bỏ lỡ."

"Nói đi nói lại chỉ có thể trách chính Lâm Lâm cô đấy, ai bảo cô chỉ là cái vai phụ, cổ tay không lớn bằng chị Ngụy."

Người nữ giận mắng: *"Hừ, mắt chó coi thường người khác."*

Đồng Kiều có nhận ra âm thanh kia, là người con gái đã rủ cô chơi game hôm nay.

Nghe các cô ấy nói mình không ra gì, Đồng Kiều hơi nhăn lông mày.

Hai người này thật đúng là có thể hung hăng càn quấy, nếu như các cô ấy cứ đi kể lung tung thế này, đoán chừng qua không nổi ba ngày, thanh danh của Đồng Kiều liền xấu đi.

Xế chiều hôm nay sáu giờ, ăn qua com hộp, Đồng Kiều ngồi ở một cái ghế nhỏ lật xem kịch bản, nghĩ xem hồi sáng mình diễn có chỗ nào chưa tốt.

Lúc này, Ngụy Tiểu Vũ đã ăn com xong cũng không có dấu hiệu nào dời cái ghế nhỏ của mình, ngồi ở cách Đồng Kiều không xa.

Hai tay cầm điện thoại, nghe âm thanh nền kích thích của game, rất quen thuộc, Đồng Kiều nhìn không được quay đầu nhìn cô ấy một cái.

Ngụy Tiểu Vũ hình như đối với trò chơi này cũng chưa quen thuộc, ngoài miệng lầu bầu lăm bằm, một bên cau mày đang nhập vào trò chơi.

Về sau Đồng Kiều liền nghe cô gái bên cạnh miệng một mực lăm bằm: *"Làm sao để nhặt cái này chứ?"*

"Tôi có hai cái, m416 tốt hơn hay là m164 tốt hơn?"

"Trời ạ, có người đánh tôi, tôi không thấy hấn ở đâu?"

"Oa oa oa, tôi nghe thấy tiếng bước chân."

"A a a, có tiếng súng, có người đánh tôi à?"

Nghe cô gái nói một đống, làm một người có kinh nghiệm thâm niên chơi trò này như cô đầu đen xì.

Cùng cô ấy chơi chắc là bạn bè ngoài đời, một mực kiên nhẫn nói cho cô biết cái này chơi như thế nào.

Đồng Kiều bị quấy rối không đọc được kịch bản, cầm ghế đầu đang định tìm chỗ khác nghiên cứu kịch bản.

Nhưng mà đi ngang qua Ngụy Tiểu Vũ, điện thoại ngoại vang lên tiếng bước chân trong trò chơi, Đồng Kiều tùy tiện liếc qua, liền thấy dấu chân nhỏ trên bản đồ, nhìn không được nhắc nhở một câu: "*Bậc thang đôi điện, có người muốn đi lên.*"

Ngụy Tiểu Vũ theo bản năng làm theo, kết quả thật sự có người đi lên, cô nổ súng một trận mãnh liệt, đối phương trực tiếp bị bắn chết.

Ngụy Tiểu Vũ nhìn mình đã giết được một người, sừng sốt một chút, sau đó trực tiếp từ trên ghế nhỏ nhảy dựng lên.

"Oa, tôi giết người được rồi."

Cô ấy kích động cùng kinh ngạc nhìn Đồng Kiều, khoe khoang nói: "*Đây là người đầu tiên mà tôi giết kể từ khi chơi trò này, thật sáng khoái.*"

Đồng Kiều nhìn bộ dáng khá ái đó, nhìn cười không được.

Đang chuẩn bị quay người đi, Ngụy Tiểu Vũ gọi cô: "*Đồng Kiều chờ đi.*"

Đồng Kiều dừng bước lại, quay đầu nhìn.

Ngụy Tiểu Vũ hỏi: "*Em có chơi trò này hả?*"

Đồng Kiều gật gật đầu.

"Vậy em có đang bận không? Có thể dạy cho chị chút."

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, cô chỉ còn một ít lời thoại, còn đầu đã học thuộc xong.

Trái qua một ngày quay, cô cũng không còn khang trương nữa, liền gật đầu.

Ngụy Tiểu Vũ thấy cô đáp ứng, lập tức vỗ vỗ cái ghế bên cạnh bảo cô ngồi xuống.

Đồng Kiều liền ngồi ở bên cạnh, mở điện thoại di động của mình vào game, nhìn Ngụy Tiểu Vũ thao tác vụng về.

Đối phương tựa như cũng dạy không kiên nhẫn được nữa, thấy Ngụy Tiểu Vũ chơi cùng bạn, liền kiếm cớ nói có việc.

Đồng Kiều liền tạo một tổ đội, mời cô vào chơi.

Dạy người mới chơi, thật là có thể chết cười.

Từ cửa sổ nhảy vào trong phòng, ở trong phòng tìm không thấy cầu thang, lục soát mấy thứ gì liền không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, tiến vào hầm trú ẩn không tìm thấy lối ra.....

Lái xe dựng cây, gặp trở ngại, người khác đều nhanh đem cô ấy bắn chết, mà cô ấy còn chưa tìm thấy đối phương ở đâu, chờ một chút.....

Đồng Kiều một bên chỉ huy một bên ôm bụng cười.

Không nghĩ tới cũng bởi vì những lúc này, hai người kia đem cô mắng không ra gì.

Cô giữ im lặng mở đi ra ngoài, giống như là không nhìn thấy sự xấu hổ của hai người kia, bình tĩnh thông dong rửa tay, cất bước ra toilet.

Hai cô gái này, trong đó có cả cô gái rủ cô chơi game cũng là nữ bốn, người còn lại thì cô không biết, nhưng mà đã nhớ kỹ đáng đáp, sau này tính sổ sau.

Ngụy Tiểu Vũ đã quay xong, từng nhân viên công tác đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đồng Kiều theo dòng người về tới khách sạn.

Cô chẳng qua chỉ là một vai phụ, đương nhiên không có ưu đãi một mình một phòng.

Trong phòng là ba cái giường, cô nằm ở cái giường trong cùng, sát cửa sổ.

Các cô gái chung phòng kia đều chưa có trở lại, Đồng Kiều liền trang điểm và tắm rửa trước.

Ngay khi cô đang đứng trong toilet đắp mặt nạ, cửa phòng mở ra, hai cô gái vừa nói vừa cười đi vào.

Đồng Kiều quay đầu nhìn sang, trong lòng không khỏi thở dài: Đây chính là duyên số sao.

Vào phòng lúc này, không ai khác chính là hai người bạn này trong toilet.

Hai người bạn họ hình như cũng không ngờ bạn cùng phòng của mình chính là Đồng Kiều, sững sờ ở cửa, nụ cười đều cứng ở trên mặt.

Đều nói ba mẹ đàn bà sẽ thành cái chợ, Đồng Kiều cảm thấy nửa tháng này, cuộc sống của cô sẽ không tốt lắm.

Quả nhiên, ngày tiếp theo cô dậy trước, thu dọn đồ đạc rồi tới phim trường.

Kết quả buổi tối kết thúc công việc trở về, bên ngoài đổ mưa to, cửa sổ cạnh giường cô đang mở rộng, cái ga trải giường màu lam nhạt ướt hơn một nửa.

Đồng Kiều nhìn ga giường ướt sũng, giận quá mà cười, quay người ra ngoài nhờ nhân viên thay ga, cô tự mình trải lên.

Một lát sau, hai người kia vừa nói vừa cười trở về, nhìn thấy Đồng Kiều thay ga giường, hai người đều lộ ra vẻ đắc ý.

Đồng Kiều coi như không thấy.

Đúng lúc này, nữ bốn đột nhiên hét lên một tiếng, nhìn cái lọ dưới đất kêu to: "*Dưỡng da của tôi!*"

Trên sàn nhà, chiếc lọ dưỡng da còn hơn nửa đồ tung toé.

Đồng Kiều vẫn như cũ không có phản ứng, ngồi ở trên giường chơi điện thoại.

"*Có phải hay không là cô làm!*" Cô ta giận đùng đùng đi tới chỉ vào Đồng Kiều hỏi.

Đồng Kiều một mặt vô tội, ngẩng đầu nhìn và nói: "*Ngày hôm nay cửa sổ không có đóng, bên ngoài mưa to gió lớn, cái lọ đó của cô lại đặt trên bàn, bị gió hất đổ là chuyện rất bình thường nha.*"

Nói xong lại thêm một câu: "*Hướng chỉ giường của tôi cũng bị ướt, tôi cũng là người bị hại.*"

"*Cô!*"

"*Hôm nay trước khi ra ngoài tôi đã đóng cửa sổ rồi, nếu như cô muốn nổi giận thì đi tìm cái cửa sổ ấy, đừng có mà tức với tôi.*"

Đồng Kiều cầm điện thoại di động đem tay của cô ta dịch ra chỗ khác, lộ ra một nụ cười xán lạn.

"*Hai vị này, lần sau đừng quên đóng cửa sổ hộ, dù sao thì mỹ phẩm cũng quý lắm đó.*"

Nhìn hai người nghiêng răng nghiêng lợi không thể làm gì, Đồng Kiều nhếch miệng cười nhạt.

Bị giáo huấn như vậy nên về sau, tính cách của hai người đó tĩnh lại không ít.

Sau đó mấy ngày, hai người đều không tiếp tục làm con thiêu thân nữa.

Ngược lại Ngụy Tiểu Vũ biết được cô là cao thủ, trừ thời gian quay phim, một mực quán lấy Đồng Kiều rủ cô chơi game.

Đồng Kiều còn cùng với cô trên gheo nói không bái thầy, không dạy học.

Kết quả đến trưa, Ngụy Tiểu Vũ mua một đồng hồ ăn chông đến trước mặt cô, nói là hiếu kính sư phụ đồ ăn vặt.

Lần này làm cho Đồng Kiều rất không có ý tứ, liền đáp ứng bảo cô cùng nhau "**ăn gà**". (Dựa theo vốn hiểu biết hạn hẹp của tôi thì nó là chơi PUBG)

Vừa mới bắt đầu Đồng Kiều còn không hiểu, cô ấy rõ ràng chơi trò này không vui nhưng vẫn rất cố gắng học là bởi vì cái gì?

Sau khi chơi chung, cô phát hiện thi thoảng cô ấy sẽ nói mẫu người mà Lưu Phan Dịch thích.

Đồng Kiều liền chậm rãi tâm tư của cô.

Bất quá cô ấy không chủ động nói, Đồng Kiều cũng làm như không biết, một mực không có ý vạch trần.

Ngày này, Đồng Kiều đang ngồi trang điểm, rèm bị người ta xốc lên, Ngụy Tiểu Vũ cười đi tới hô: "*Tiểu Đồng.*"

Đồng Kiều cho là cô ấy lại tới tìm mình chơi game.

Kết quả là thấy được trong tay cô ấy cầm hai ly trà sữa.

Ngụy Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh cô nói ra: "*Anh chị tới xem mọi người làm việc, mời cả ekip uống trà sữa, chị mang phần tới cho cô nè.*"

"*Anh của chị?*" Đồng Kiều kinh ngạc nói.

"*Đúng thế, anh chị còn nói buổi tối mời chị đi ăn cua, đợi lát nữa em thu dọn một chút, rồi cùng đi.*"

Đồng Kiều sắc mặt trợn trắng, khoát tay cự tuyệt: "*Không cần, buổi tối em còn có chuyện khác phải xử lý.*"

Anh của Ngụy Tiểu Vũ, không phải là đại kim chủ Ngụy Cận Hằng của cô sao.

Nếu như Ngụy Tiểu Vũ phát hiện mối quan hệ này.... hậu quả khó có thể tưởng tượng.

"Áy da, bình thường cũng không thấy em có chuyện gì, chị đã nói với em rằng anh chị vừa đẹp trai lại có tiền, chị đây chính là cho một mình em có cơ hội để biết anh trai chị đó."

"Ôi trời, con bé chết tiệt kia lại nói lung tung cái gì đó."

Một giọng nói mang theo ý cười vang lên.

Một người đàn ông mặc âu phục vén rèm bước vào.

Sau đó rèm lần nữa bị nhấc lên, một dáng người cao ráo đi đến.

Đồng Kiều quay đầu vừa vặn đối mặt với con người thâm thúy kia.

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Kiều: *Xin hỏi như thế này thì làm sao tôi có thể thoải mái đi ăn của chú.*

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quẹt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Giúp cô cho em gái một bài học

Edít: melbournje

□

Bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp của Đồng Kiều, nên hai người cùng nhau thỏa thuận mấy điều.

Trong đó có một điều chính là không thể để lộ quan hệ của hai người, nếu như bọn họ gặp nhau ở bên ngoài, có thể coi như không quen biết.

Đối với lần này, Ngụy Cận Hằng biểu hiện rất đồng ý.

Hai người như chã hè quen nhau.

Cuộc sống sinh hoạt của Ngụy Cận Hằng cô sở không tới, còn cuộc sống sinh hoạt của cô thì Ngụy Cận Hằng cũng không có hứng thú.

Lúc này, cô nhìn Ngụy Cận Hằng không để lại dấu vết đem ánh mắt dời đi chỗ khác, trong lòng cảm thấy may mắn lại hơi buồn, cảm xúc lại có chút phức tạp, nhưng mà cô rất nhanh giấu nó đi bằng nụ cười.

Ngược lại một người đàn ông cười rất rục rờ vẫy gọi cô: "*Hello, người đẹp.*"

Đồng Kiều lễ phép gật đầu với anh ta: "*Xin chào.*"

Thấy cô chào hỏi xa cách như thế, Quan Vĩ Lễ nhìn không được cười phúc một tiếng: "*Có phải cô không nhận ra tôi không?*"

Đồng Kiều không hiểu nhìn anh, một mặt biểu lộ rằng tôi biết anh sao.

"Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Quan Vĩ Lễ."

"...!" Nghe được cái tên này, Đồng Kiều có chút kinh ngạc.

Người trước mắt này lại là ông chủ của cô.

Đồng Kiều đem kịch bản trong tay buông xuống, đứng lên một lần nữa chào hỏi: "*Quan tổng, chào anh.*"

"Ha ha ha, không có việc gì, cô ngồi đi."

Người bên trong phòng này không nhiều, nhưng cũng không ít, nghe được tên Quan Vi Lễ đều quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy Đồng Kiều đứng trước mặt hai người đàn ông đẹp trai ngồi ngời, đều khiến mọi người ghen tị.

Thậm chí có người muốn đi lên chào hỏi, nghĩ muốn thể hiện trước mặt Quan tổng.

Nhưng mà nhìn người đứng cạnh Quan tổng, địa vị có vẻ cũng không nhỏ.

Ngụy Cận Hằng mặc một bộ âu phục có họa thiết thêu tay tinh xảo, chỗ cổ tay lộ ra tay áo màu vàng nhạt, đứng ở một bên giữ im lặng.

Ngay lúc mọi người nghi hoặc anh là ai, Ngụy Tiểu Vũ cười mở miệng.

"Tiểu Đồng, giới thiệu cho em một chút, đây là anh của chị, Ngụy Cận Hằng." Nói xong hướng về phía cô nhú nhú mày, đắc ý nói: *"Thế nào, dáng dấp đẹp trai chứ."*

Đồng Kiều khoe miệng có chút khó nói, cười lễ phép: *"Ngụy Tổng, chào anh."*

Ngụy Cận Hằng gật đầu, xem như đáp lại.

Mọi người bên cạnh nghe được tên của anh không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nhỏ giọng nghị luận: *"Má ơi, đây chính là tổng giám đốc Ngụy Cận Hằng của Hoàng Duy đó, trời ạ, trái tim nhỏ của tôi muốn nhảy ra ngoài rồi."*

"Đúng đấy, đã có tiền lại còn đẹp trai như vậy, thì những người đàn ông khác phải sống thế nào."

"Người phụ nữ Đồng Kiều này vận khí cũng quá tốt rồi, hai ngày trước còn nghe Nhạc Đào nói người này rất thế lực, trèo lên người Ngụy Tiểu Vũ với lí do dạy chơi game, cả ngày quấn lấy cô ấy, mới mấy ngày trôi qua, dĩ nhiên thông qua Ngụy Tiểu Vũ quen biết hai nhân vật lớn Ngụy Cận Hằng, Quan Vi Lễ này, tâm cơ của cô ta thật đúng là nặng."

"Ai nói không phải chứ, nếu tôi cũng quen Ngụy Tổng thì tôi biết bao nhiêu." Người phụ nữ nói xong lấy hai tay nâng mặt mình, một mặt si mê nhìn người đàn ông phía trước.

Đồng Kiều có thể nghe chữ được chữ không mấy lời nói chua chua kia, hiện tại hai người đàn ông trước mặt, một người là ông chủ phát tiền lương cho cô, một người lại là người chi tiền giúp ba Đồng chữa bệnh, đều là nhân vật không thể đắc tội.

Hai người bọn họ không ngồi, cô cũng làm theo đạo lý, tự nhiên không hề ngồi xuống.

Nhưng may còn có Ngụy Tiểu Vũ đánh vỡ cục diện bế tắc này: *"Anh Lễ, không phải mọi người ở trong phòng trang điểm chờ em sao, sao lại tới nơi này?"*

"Trong phòng nhàm chán, lúc đầu nghĩ được nhìn em diễn, mới vừa ra thì thấy em vội vã chạy vào trong đây, vậy nên hai anh liền đi theo xem một chút."

Nói nhìn về phía trà sữa, trêu chọc nói: *"Anh còn tưởng em tặng trà sữa cho người đàn ông nào..."*

"Ngậm miệng." Ngụy Tiểu Vũ đỏ mặt, tức hỏn hển găm nhẹ nói.

Trong đây không đông cũng không ít người, hướng chỉ anh cô còn đứng ở một bên, cái miệng Quan Vi Lễ này thật là.

Lúc này, Ngụy Cận Hằng một mực không lên tiếng nhú lông mày lại nói ra: *"Được rồi, đi thôi."*

Nói, quay người dẫn đầu đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Ngụy Tiểu Vũ bị trợ lý kéo về phòng để trang điểm.

Ngụy Cận Hằng cùng Quan Vi Lễ hai người thì tản bộ ở bên ngoài.

Đi không bao xa, Quan Vi Lễ liền hiếu kỳ hỏi: *"Cậu cùng cô tình nhân kia là sao thế, vừa rồi hai người gặp nhau nhưng lại giả vờ như không quen."*

Ngụy Cận Hằng nhìn anh một chút, không để ý đến.

Hai người đi đến một cái đình, ngồi xuống trên ghế đá.

Ngụy Cận Hằng vẫn về cái vòng ở trên tay mình, hai người câu có câu không trò chuyện việc làm ăn.

Mỗi lần Quan Vi Lễ đem chủ đề kéo tới Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng tựa như có nghe nhưng lại như không rảnh để ý.

Thời gian nói nhanh thì cũng nhanh, Đồng Kiều quay xong liền bị Ngụy Tiểu Vũ thúc giục trở về tẩy trang, thay quần áo rồi cùng đi ăn com.

Đồng Kiều chống cự không nổi sự nhiệt tình này, liền đáp ứng.

Bọn họ dự định ăn ở một tiệm com cách khách sạn của Đồng Kiều hơn ba mươi cây số.

Ăn một bữa com mà chỉ riêng lái xe đã hơn tiếng.

Trên xe cô cùng Ngụy Cận Hằng không giao lưu, anh ngồi ở phía trước giữ im lặng xem TV trong xe.

Ngụy Tiểu Vũ lôi kéo Đồng Kiều cùng Quan Vi Lễ chơi game, bầu không khí không quá là xấu hổ.

Hiện tại Ngụy Tiểu Vũ rõ ràng biến thành thiếu nữ nghiện game.

Lúc ăn com cũng không ngừng trò chuyện về chuyện trong game, đặc biệt là nói đến đêm qua sau khi kết thúc công việc, Đồng Kiều rửa mặt xong nằm ở trên giường còn bị Ngụy Tiểu Vũ lôi dậy đánh hai trận.

"Mọi người không biết, kỹ thuật của Đồng Kiều so với em còn đỉnh gấp mấy lần."

Lúc này, Ngụy Cận Hằng một mực không lên tiếng đột nhiên chen vào nói.

"Lần sau không cho phép như vậy."

Ngụy Tiểu Vũ sững sốt một chút, thấy Ngụy Cận Hằng đưa mắt nhìn sang Đồng Kiều: *"Lần sau trở lại khách sạn liền tắt máy đi ngủ, không được nuông chiều cô ấy."*

Đồng Kiều nâng con ngươi nhìn anh, chờ anh nói xong nhu thuận gật đầu.

"Ai nha anh trai à, sao lại hờ em như thế, biết vậy không nói cho anh biết."

Ngụy Cận Hằng quay đầu nhìn về phía cô, Ngụy Tiểu Vũ trong nháy mắt ngậm miệng lại, không tình nguyện nói: *"Được thôi, em sai rồi."*

Đồng Kiều cùng Quan Vi Lễ nhìn cô, đều mừng rỡ không được.

Một lát sau, Quan Vi Lễ lấy cớ muốn đi toilet, nhất định phải lôi kéo Ngụy Tiểu Vũ cùng đi.

Đồng Kiều không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Ngụy Cận Hằng hiểu rõ, Quan Vi Lễ là có ý cho hai người bọn họ cơ hội ở riêng.

Không có Ngụy Tiểu Vũ ở bên cạnh điều tiết, bầu không khí trên bàn com trở nên hơi quý dị.

Đồng Kiều cầm một con cua cúi đầu ăn, trong đầu nhanh chóng muốn tìm đề tài.

Có thể thời gian cô cùng Ngụy Cận Hằng chung đụng thật sự là quá ngắn.

Thời gian hai người ở chung hầu như là ban đêm, mục đích thì quá rõ rồi.

Từng phút trôi qua, Đồng Kiều không nghĩ ra vấn đề gì để nói.

Ngược lại là Ngụy Cận Hằng mở miệng trước: *"Gần đây quay phim mệt không?"*

Đồng Kiều bận bịu ngẩng đầu, có chút ngòai thẳng: *"Tạm thôi."*

"Con bé kia tính cách quá nhắng."

"Không có, tôi thật thích tính cách tùy tiện của cô ấy, ngược lại sợ cô ấy cảm thấy tôi quá nặng nề."

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cô, trong lòng Đồng Kiều có chút run rẩy.

Vừa rồi cô về khách sạn tắm rửa một cái, thay quần áo khác, trực tiếp trang điểm xong là ra, chẳng lẽ anh ấy bị lớp trang điểm của mình hù dọa?

Không thể chứ, bình thường cô đi gặp anh đều trang điểm nhẹ, nhìn còn như chưa trang điểm.

"Buổi tối các cô quay phim đến mấy giờ?"

Đồng Kiều trả lời: *"Nếu như bình thường thì là trước mười giờ, có đôi khi phải quay cảnh đêm, thì là khuya."*

"Đến khoảng mấy giờ?"

"Chắc khoảng 2-3h sáng."

Nghe được thời gian này, Ngụy Cận Hằng lập tức nhíu mày lại, giọng điệu trở nên hơi nghiêm túc: "Về sau đừng có để con bé kia tùy ý nữa."

"Hà?"

Lúc này, Quan Vi Lễ cùng Ngụy Tiểu Vũ cười nói đi tới, Đồng Kiều tiếp tục cúi đầu xuống ăn cua.

Cô chỉ coi đây là việc nhỏ, mà Đồng Kiều không biết là ném qua bữa khuya này, trở lại khách sạn, Ngụy Tiểu Vũ bị tra tấn hơn nửa đêm không ngủ.

Ngày tiếp theo cô ấy đi làm với đôi mắt gấu trúc, cũng chẳng buồn chào hỏi với Đồng Kiều.

Đồng Kiều tùy ý khoác vai cô, cười hỏi: "Đêm qua không ngủ sao, chơi game hả."

"Không phải đâu, hôm qua không hiểu anh của chị bị cái gì, về đến nhà không chịu ngủ, nhất định phải cùng tớ call video nói chuyện phiếm, nói chuyện hơn nửa nhánh hương, thẳng đến chị thực sự không kiên trì nổi, anh ấy mới hài lòng bỏ qua cho chị, quả thực chính là ngược em gái mà."

Nghe cô ấy nói, Đồng Kiều cười ra tiếng.

Cô ấy tiếp tục làm bầm: "Trời ạ, buồn ngủ quá, chị rút cuộc hiểu được cảm giác của em khi thức chơi game cùng chị rồi."

Nụ cười của Đồng Kiều trong nháy mắt cứng đờ.

Chẳng lẽ Ngụy Cận Hằng hôm qua chính là vì giúp cô cho Tiểu Vũ một bài học sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Tiểu Vũ: *Anh là anh ruột của em sao?*

Ngụy Cận Hằng: *Không phải.*

Ngụy Tiểu Vũ:.....

Ngụy Cận Hằng: *Không cho phép em quấy rối cô ấy nghỉ ngơi.*

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Cũng không phải chưa thấy bao giờ, sao phải ngại ngần như thế?

Edit: melbournje

□

Lúc này trời đã sáng tỏ, trợ lý của hai người mang bữa sáng đi tới.

Nhưng hôm nay Ngụy Tiểu Vũ thật sự một chút khẩu vị đều không có.

"Cậu ăn đi, tớ thật sự không kiên trì nổi, đi ngủ trước đã."

Nói rồi cô ấy đứng lên đi tới ghế nằm xuống, cầm áo khoác phủ lên đầu.

Nhưng mà, ngủ không đến mười phút, trợ lý của cô liền đi tới lay tỉnh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Chị Vũ, đi trang điểm."

Lúc này, một người đã thay đồ cổ trang đi tới, đứng trước mặt Ngụy Tiểu Vũ.

"Chị Vũ, em mua cho chị một phần cà phê, chị có muốn uống không?"

Đồng Kiều bị thanh âm này hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn, là cô gái rù mình chơi game, xong rồi còn nói xấu trong đoàn phim rằng cô là một người rất có thể lực, hình như tên là Lâm Lâm.

Ngụy Tiểu Vũ vừa tinh nhuệ mày khoát tay: "*Hiện tại tôi không muốn uống, cảm ơn.*"

Nói rồi đem áo khoác đưa cho trợ lý, đứng lên, chuẩn bị đi đến phòng trang điểm.

Lâm Lâm vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định: "*Chị Vũ, cà phê này em phải đứng xếp hàng rất lâu mới mua được.*"

Ngụy Tiểu Vũ nghe trong giọng nói của cô ta tràn đầy ủy khuất, vì ở trước mặt mọi người cũng nên giữ hình tượng cho mình, cô vẫn lộ ra một nụ cười lễ phép, đem cà phê nhận lấy.

"Cảm ơn cô, bao nhiêu tiền, để tôi nhờ Tiểu Thư chuyển cho cô."

Thấy Ngụy Tiểu Vũ nhận cà phê, Lâm Lâm lập tức mỉm cười: "*Không cần không cần, về sau hi vọng chị Vũ chỉ bảo người mới chúng em, em thế thôi nhưng diễn vẫn còn rất dở, trước đó nhìn thấy chị rất kích động, nhưng một mực không dám tới nói chuyện cùng....."*

Ngụy Tiểu Vũ nghe, khoe miệng không khỏi co lại, lúc này, trợ lý Tiểu Thư đứng bên cạnh hợp thời đi lên đánh gãy cô ấy: "*Không có chuyện gì, người đẹp, bây giờ chúng tôi cần phải đi trang điểm."*

Nói rồi cùng Đồng Kiều nói một tiếng, liền đưa Ngụy Tiểu Vũ rời đi.

Lâm Lâm hình như còn chưa nói xong, thấy các cô đi rồi, có chút tức giận dậm chân, quay đầu liếc Đồng Kiều đang im lặng xem kịch, hừ một tiếng, quay người đi ra.

Đồng Kiều nằm không cũng trúng đạn biểu thị rất ủy khuất, nhưng miệng nở một nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra Lâm Lâm này nhìn cô với Ngụy Tiểu Vũ, coi là cô chủ động bắt chuyện, cho nên cô ta cũng cả gan đi thử một chút.

Nhưng mà, kết quả không ổn cho lắm.

***** *

Ngày hôm nay Đồng Kiều diễn một cảnh cùng Ngụy Tiểu Vũ, cô là một trong những nha hoàn đứng bên người nữ chính.

Đoạn thời gian trước diễn cùng nữ chính toàn là đối thủ trong phim, không thì là quay hồi ức.

Ngày hôm nay lại khác biệt.

Hôm nay là ngày nam chính Lư Phan Dịch vào đoàn làm phim.

Ngày khai mạc phim, cô không có đến, nghe Ngụy Tiểu Vũ nói ngày đó Lư Phan Dịch có đến đây.

Buổi tối còn cùng đạo diễn và nhà sản xuất, cùng các diễn viên quan trọng gặp mặt, về sau liền rời đi, bận việc chỗ khác.

Đã khai máy được một tuần, anh mới xong công việc, chuyên tâm trở về quay phim.

Trước đó đã để diễn viên phụ quay trước, chờ đến mặt trời lên, mới bắt đầu quay cảnh nam nữ chính cùng đối thủ.

Đồng Kiều không có lời thoại ngồi học tập quan sát ở bên ngoài, nhưng mà vừa mới bắt đầu Ngụy Tiểu Vũ nhìn thấy Lư Phan Dịch quá khản trương, luôn luôn xảy ra vấn đề, NG hẳn 3 lần.

Đạo diễn càng giận mà không dám nói gì, một mực dè ép lừa giận ôn tồn để Ngụy Tiểu Vũ vạch sai lầm.

Dù sao Ảnh hậu cũng là Ảnh hậu, rất nhanh liền lấy trạng thái, kỹ thuật diễn trong nháy mắt đi lên.

Lư Phan Dịch đã gặp mạnh thì càng mạnh, kĩ năng không ngừng tăng, Đồng Kiều lại thu hoạch được rất nhiều.

Lư Phan Dịch hình như còn chưa biết tâm tư của Ngụy Tiểu Vũ đối với mình, hai người như là bạn bè trêu ghẹo nhau.

Đặc biệt khi Ngụy Tiểu Vũ nói đến game, hai người càng hợp.

Cô giống như là đem sự phụ Đồng Kiều quên đi, một mực lôi kéo Lư Phan Dịch lập team.

Tám giờ tối, Đồng Kiều nhận được tin nhắn của Ngụy Tiểu Vũ, nói muốn cùng Lư Phan Dịch ra ngoài ăn khuya, hỏi cô muốn đi hay không.

Đồng Kiều rất hiểu chuyện, để tạo không gian riêng cho hai người nên từ chối, còn quan tâm nhắc nhở cô ấy một câu.

Tắm rửa xong, Đồng Kiều nằm ở trên giường, nhớ tới lời Ngụy Tiểu Vũ phàn nàn sáng nay, cầm điện thoại di động lên cho nhắn tin cho Ngụy Cẩm Hằng.

"Ngụy Tổng."

Đối phương rất mau trả lời: "Ừm."

Đồng Kiều do dự không biết nói thế nào.

Cũng không thể nói thẳng rằng cảm ơn anh vì hôm qua đã răn đe Ngụy Tiểu Vũ.

Nếu như người ta thật sự không ngủ được nên muốn nói chuyện cùng em gái, căn bản không quản chuyện của cô, nói như vậy chẳng phải ra vẻ tự mình đa tình rồi.

Càng nghĩ, cô vẫn chỉ nhắn một câu: "Tối hôm qua, cảm ơn anh."

Lần này, coi không có lập tức nhận được tin nhắn.

Cô khoanh tay, tâm tình thấp thỏm chờ, muốn biết đối phương sẽ nói gì.

Thời gian trôi qua ba phút, ngay lúc Đồng Kiều cho là anh không có ý định trả lời, điện thoại trong tay đột nhiên chấn động, dọa cô nhảy một cái.

Cô nhìn lại, người gọi đúng là Ngụy Cẩm Hằng.

Cô không kịp nghĩ nhiều, đem điện thoại nhận: "Alo, Ngụy Tổng."

Ngụy Cẩm Hằng trực tiếp mở miệng hỏi: "Cô muốn cảm ơn tôi cái gì?"

Buổi tối, như kiểu có thể xoay chuyển tâm tình con người vậy.

Vốn là một vấn đề bình thường, có thể âm thanh trầm thấp từ tính kia, Đồng Kiều dĩ nhiên nghĩ hơi nhiều.

"Hả... không có gì?"

"Các cô kết thúc công việc rồi?" Ngụy Cẩm Hằng cũng không nói vấn đề đó nữa, chuyển sang chủ đề khác.

"Ừm." Đồng Kiều nhu thuận trả lời, thậm chí còn vô ý thức gật đầu.

"Ăn cơm tối chưa?"

"Ném qua."

"Cơm hộp?"

"Ừm."

"Tôi còn chưa ăn."

Đồng Kiều trong lúc nhất thời nghẹn lời, nhưng rất nhanh phản ứng, hỏi: "Anh muốn ăn cái gì, tôi mời anh."

Đồng Kiều còn tưởng rằng đối phương sẽ nói không cần, sẽ tự ăn các thứ.

Không nghĩ tới Ngụy Cẩm Hằng không do dự, nói thẳng: "Được."

"..." nước tát ra ngoài, đương nhiên không có thu hồi lại được, huống chi đối phương vẫn là người bao nuôi cô.

"Anh hiện tại ở đâu? Tôi đi tìm anh." Nói, Đồng Kiều từ trên giường ngồi dậy.

"Tôi đi đón cô."

"Được."

Cúp máy, Đồng Kiều xuống giường thu dọn.

Ngụy Cẩm Hằng hẳn là ở trong nội thành, cách chỗ bọn họ quay không xa, hơn nửa giờ liền đến.

Ban đêm nhiệt độ thấp, Đồng Kiều từ khách sạn ra, nhìn thấy chiếc xe màu đen dừng lại ở cửa, chui vào.

Hai người ăn cơm, Ngụy Cẩm Hằng chưa hề nói sẽ đưa cô về, Đồng Kiều liền rõ là có ý gì.

Ở khách sạn năm sao của Ngụy Cận Hằng.

Khách sạn vốn để tạm thời đi ngủ, hiện tại lại biến thành tạm thời "đi ngủ".

Gian phòng rất xa hoa, lại lộ ra chút hương vị sắc tình.

Vào phòng, Đồng Kiều không biết làm sao ngồi ở trên giường, dứt khoát cầm lấy điều khiển mở TV, mở đại một bộ phim, hóa giải không khí ngột ngạt.

Ngay tại lúc cô nghiêm túc chọn phim khác, một thân ảnh cao lớn ngăn ở trước mặt cô.

Ngụy Cận Hằng cách cô rất gần, Đồng Kiều bị áp lực quanh người anh áp chế nên không biết làm sao.

Mở mắt to, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngụy Cận Hằng thi ôm lấy khoe miệng nhìn cô, ngón tay thon dài cầm ở cằm của cô, nhẹ sờ lên môi.

"*Mệt không?*" Thanh âm anh khàn khàn.

Đồng Kiều nhìn anh mê người, nhẹ gật đầu, lý trí trở về, lại tranh thủ thời gian lắc đầu.

Phát giác ý nghĩa của việc mình lắc đầu, gương mặt của cô trong nháy mắt hiện lên một chút ửng đỏ.

Ngụy Cận Hằng thấy cô ngượng ngùng, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Đồng Kiều nhìn anh cúi xuống, khăn trang trùng to mắt nhìn anh, cả người cô đều bị bao phủ bởi bóng hình anh.

Chóp mũi truyền đến hương thơm ngọt, đây là mùi trầm hương nhi.

Mờ mịt, u tĩnh, hít vào trong mũi, cổ họng phát ngọt.

Bất cứ nước hoa gì đều không so sánh được với mùi hương này.

"*Nhắm mắt.*" Đồng Kiều nghe được âm thanh mang theo ý cười, nghe lời đem con mắt nhắm lại.

Một đôi môi ấm áp dán trên môi của cô.

Nụ hôn của anh cũng như người anh, nhìn thì như không có lực, thật ra dị thường bá đạo, cô không phát hiện ra anh đã nắm quyền làm chủ.

Hai tay Đồng Kiều chống đỡ ở trước ngực của anh, ngửa đầu chìm đắm trong đó.

Đồng Kiều bị hôn đến có chút khó thở.

Thẳng đến khi một đôi tay ôm lấy cô, cô bị động tác đột ngột này làm giật nảy mình.

Hai tay theo bản năng ôm lấy cổ của anh.

Nhìn anh hướng vào phòng tắm.

"*Tôi có thể tự đi.*"

Người đàn ông không để ý đến.

Đồng Kiều lần đầu tiên cùng anh tắm rửa, đứng trong phòng tắm lo sợ bất an, ở trước mặt anh, cô bây giờ không có dũng khí cởi quần áo.

Trái lại, Ngụy Cận Hằng thật là một người hung ác không nhiều lời.

Anh đã cởi quần áo xong, lộ ra thân thể hơi gầy.

Cơ bụng sáu múi khiến toàn thân Đồng Kiều nóng lên.

Người đàn ông nắm lấy vành tai đỏ ửng của cô, cười khẽ: "*Cũng không phải chưa thấy bao giờ, sao phải ngại ngùng như thế?*"

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đây đúng là Ngụy Cận Hằng đã dạy cô

Edit: melbournje

□

Sáu giờ ngày kế tiếp, chuông báo thức ở điện thoại của Đồng Kiều vang lên.

Một đêm triền miên, cả người Đồng Kiều giống như linh kiện bị va nát, nằm lý ở trên giường, nhắm mắt lại không muốn nhúc nhích.

Lúc này, một cánh tay thon dài duỗi tới, vượt qua cô đem điện thoại trên tủ giường cầm lên, tắt báo thức đi.

Không có âm thanh tựa như đòi mạng nữa, Đồng Kiều mở mắt, trong con ngươi hiện lên đầy tia máu.

Ngụy Cận Hằng cũng không có nghỉ ngơi tốt, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "*Hiện tại đã muốn rời giường rồi sao?*"

Đồng Kiều không muốn nói chuyện, mỗi một gật đầu.

Lúc này, trong chăn có một đôi tay chiếm hữu sau lưng cô, cường độ vừa phải giúp cô xoa bóp cái eo đau nhức.

"Tôi đưa cô về."

Đồng Kiều từ từ nhắm hai mắt lác đầu, muốn mở miệng ra nói nhưng chỉ phát ra mấy tiếng khàn khàn, có thể thấy được trận "chiến tranh" tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

"Không cần, tôi tự gọi taxi về, không phải hôm nay anh còn phải đi ký hợp đồng sao, ngủ một chút đi."

Nói, cô một lần nữa mở mắt, từ trên giường đứng lên.

Ngụy Cận Hằng muốn đưa cô về, nhưng lại bị cự tuyệt.

Đồng Kiều ngủ không đến hai tiếng gọi xe taxi đi đến trường quay, còn cảm giác đầu của mình đang bay trên không trung.

Sau khi quay xong đến khoảng 9h, cô tìm một bóng cây không có ai ngồi xuống, cảm kích bản nhìn, lại phát hiện căn bản mình đọc không nổi, dứt khoát đặt đồng hồ báo thức một tiếng, nhắn Wechat nói cho trợ lý đừng tới đừng quấy rầy mình, bắt đầu nằm trên ghế dài ngủ bù.

Bắt đầu ngủ rất ngon, về sau bên tai truyền đến tiếng người cười nói.

Đầu óc cô mơ màng tỉnh, nhưng cảm giác như thân thể còn đang ngủ say.

Bên tai truyền đến tiếng nói của con gái: "*Các cô nhìn thấy không, tối hôm qua nhà sản xuất phim Lưu Đại mang theo một người phụ nữ vào khách sạn, đến buổi sáng hôm nay sáu, bảy giờ mới ra ngoài."*

"Hừ, cái này là chuyện bình thường, nhà sản xuất Lưu kia chính là cái đồ háo sắc, chuyện ông ta mang phụ nữ đi khách sạn là chuyện bình thường."

Lúc này, một thanh âm rõ ràng thả nhỏ: "*Đúng rồi, tôi nghe nói có một bộ phim truyền hình ông ấy đang đầu tư, Lâm Thời ấy, đã đổi nữ chính."*

"Ồ, cô nói vai của Lưu Vi Tuyết á."

"Đúng, chính là nó đó."

"Các cô còn không biết, Lưu Vi Tuyết thế nhưng nổi danh là tùy tiện, hầu như các tài nguyên đều dùng thân mà đổi lấy đấy." Nói, người kia che miệng bắt đầu cười hắc hắc, trong giọng nói tràn đầy trào phúng cùng xem thường.

Đồng Kiều bị làm cho bực bội, nhũn mảy, đang nghĩ ngơi ngủ tiếp hay đứng dậy chuyển sang nơi khác ngủ, chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Trương Lâm Lâm trong tay bưng lấy một chén sữa đậu nành, một mặt ý cười đi tới, hỏi: "*Mọi người ở đây bàn chuyện gì thế?*"

Một người trong đó vẫy gọi cô ta: "*Lâm Lâm mau tới ngồi, cô còn chưa biết đâu."*

"Cái gì?" Trương Lâm Lâm lập tức lộ ra một biểu lộ hứng thú.

Người nữ kia lần nữa nhỏ giọng đem chuyện tối hôm qua nhà sản xuất Lưu đem ai đó vào khách sạn hôm sau mới ra kể cho Trương Lâm Lâm nghe.

Nghe nói như thế, Trương Lâm Lâm lập tức nhíu lông mày lại: "Nghe các cô nói, tôi nhớ tới một việc."

Những người khác vội hỏi: "Chuyện gì?"

"Ai da, hay là quên đi, chắc là tôi suy nghĩ nhiều, nếu hiểu làm cô ấy thì làm sao bây giờ."

Cô ta nói như vậy, những người khác càng hiểu kỳ: "Đến cùng làm sao vậy, đã trót nói rồi thì kể đi."

Trương Lâm Lâm một mặt xoắn xuýt, ấp úng nói ra: "Tôi hôm qua ở phòng chúng tôi, cũng có một người cả đêm không về."

Nói xong lại giải thích một câu dư thừa: "Tôi cảm thấy khả năng là đúng lúc đúng dịp đi."

Trên mặt mọi người đều lộ ra sự kinh ngạc, cô ta lại thêm một câu: "Nhưng mà chuyện tôi kể là có thật, đến sáng cô ta còn không về cơ."

Những người khác đều hiểu kỳ: "Ai da, nói nhanh nhanh lên, là ai vậy."

"Đồng Kiều."

Nghe được tên của mình, Đồng Kiều nằm cách đó không xa trong nháy mắt mở mắt, quay đầu hướng về phía các cô ấy.

Mấy người bên này còn đang đắm chìm trong đề tài của mình, căn bản không có chú ý tới Đồng Kiều cũng ở đây.

"Đồng Kiều? Có phải là cái người nịnh bợ chị Vũ không?"

Trương Lâm Lâm gật gật đầu: "Đúng, là cô ấy."

Những người khác lập tức biểu lộ chán ghét: "Có ít người thật là không từ thủ đoạn, nhưng mà mọi người không có phát hiện, hai ngày nay cô ta thất sủng, chị Vũ một mực chơi game cùng Lưu Phan Dịch."

"Hừ, dù sao cũng là Ảnh hậu, lại chơi cùng một diễn viên tuyến thứ 18, còn không nổi tiếng bằng chúng ta, hai người làm sao có thể cùng nhau lâu dài."

.....

Đồng Kiều nghe các cô ấy ác độc như vậy, giận quá mà cười.

Giữa trưa, người nói chuyện phiếm về Đồng Kiều, trùng hợp đóng vai đối thủ của cô, ngày hôm nay có cảnh diễn chung.

Đồng Kiều làm một người nha hoàn thân cận bên cạnh nữ chính, ở tại một chỗ tĩnh mịch không người trong ngõ nhỏ, đem nha hoàn phản bội nữ chính này bóp chết, vắt xác vào trong giếng.

Trước khi diễn, Đồng Kiều biểu hiện rất bình thường.

Thẳng đến chính thức quay.

Đồng Kiều cầm cái khăn trắng che mũi và miệng của cô ta, cúi cô ta xuống đất mà bóp chết.

Nếu là bình thường, diễn viên chỉ cần dùng hai ba phần lực là xong.

Lần này Đồng Kiều lại thật sự che kín mũi miệng của cô ta, nhấn trên mặt đất, một đầu gối hung hăng ép trên thân cô ta, một tay khác dùng khí không nhỏ bóp lấy cổ.

Đồng Kiều nhìn cô ta bởi vì ngạt thở, trong đôi mắt con người phóng đại, tròng mắt trắng xuất hiện tia máu đỏ, giữ lấy tay của Đồng Kiều, nhưng Đồng Kiều một mực không có buông tay.

Trong đầu cô lặng lẽ đếm, đến ba mươi giây sau, đột nhiên buông ra.

Đối phương lập tức ngồi dậy, hai tay che lấy cổ, miệng lớn thở hỗn hển, trừng mắt, chỉ vào Đồng Kiều quát: "Có bệnh tâm thần sao, thật sự muốn bóp chết tôi sao!"

Không đợi Đồng Kiều nói chuyện, đạo diễn giơ loa hô: "Cắt."

Nói xong giận đùng đùng đứng lên, hướng về phía trong hô: "Các cô có chuyện gì xảy ra, diễn đang tốt sao lại dừng lại..."

Đạo diễn nổi giận, những người khác không có nói gì, chỉ có người phụ nữ kia khóc ô ô lên, chỉ vào Đồng Kiều hô: "Đạo diễn, cô ta ra tay quá nặng, thật sự suýt chút nữa bóp chết tôi rồi."

Đồng Kiều làm bộ lo lắng: "Thật xin lỗi, tôi.. tôi không phải cố ý, vừa rồi tôi nhập tâm quá, chắc không có chú ý tới lực của mình."

Giải thích xong, liền tiếp nói mấy lần thật xin lỗi.

Đạo diễn đang định đem Đồng Kiều mắng một trận, không đợi ông mở miệng, Ngụy Tiểu Vũ ngồi ở một bên chơi game nói: *"Đóng phim vốn chính là thật thật giả giả, giả giả thật thật, vừa rồi lực của Tiểu Đồng có nặng hay không tôi không biết, nhưng hiệu quả diễn đặc biệt không sai, nếu như vừa rồi ông cứ để thế diễn tiếp, vậy là qua rồi. Nói cho cùng vẫn là ông không chuyên nghiệp."*

Tai to mặt lớn mở miệng, đạo diễn trong nháy mắt kiềm chế sự tức giận.

Mặc kệ là Ảnh hậu hay vẫn là em gái của Ngụy Cận Hằng, ông đều không trêu chọc được.

Đồng Kiều thuận thế nói tiếp: *"Thật xin lỗi, chị Minh, lần này là lỗi của tôi, lần sau tôi sẽ chú ý, chúng ta sửa sang lại đầu tóc một chút, rồi bắt đầu đi."*

Nói, thợ trang điểm bên cạnh đi tới, bắt đầu sửa sang, chỉnh lại trang phục cùng kiểu tóc.

Tuồng vui này lại lần nữa diễn ra, trên tay Đồng Kiều vẫn dùng lực không nhẹ, nhưng đối phương vẫn cố nén sự sợ hãi và diễn tiếp.

Cuối cùng, Đồng Kiều ném cô ta vào trong giếng, quay xong.

Đồng Kiều giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ sau lưng, tâm tình không tệ quay người đi vào phòng trang điểm.

Nửa giờ sau, Đồng Kiều từ trong phòng đi vài toilet, nhìn người phụ nữ đứng ở đó soi gương, ôm lấy khóe miệng đi tới bên cạnh cô.

Một bên rửa tay, một bên cùm cô trong gương đối mặt.

"Cảm giác sắp chết thế nào?" Đồng Kiều giọng điệu bình tĩnh.

Người kia giận hơn, đập xuống: *"Có chính là cố ý!"*

Đồng Kiều nhìn cô ta cười, không có trả lời.

Kỳ thật là cố ý, nhưng nơi này là nhà vệ sinh công cộng, không biết có người khác hay không, cô không ngóc đến mức tự nhận.

"Tôi nhìn cô vừa rồi diễn rất tốt, cô cấu với tôi làm cái gì."

"Cái con tiện nữ này, tao thật muốn đánh chết mày."

Đồng Kiều đang cười khuôn mặt dần dần lạnh xuống, mắt to căng tròn có chút nheo lại.

Người kia đang phẫn nộ trong nháy mắt lộ ra sự khiếp đảm, sợ hãi lui lại một bước, về sau phát hiện ta khí thế của mình quá yếu, lại lần nữa ưỡn ngực quát: *"Trừng cái gì mà trừng, mày cho rằng tao sợ mày sao."*

Đồng Kiều phốc một tiếng cười, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy: *"Nếu biết sợ, thì đừng có chọc tôi."*

Nói xong, tiêu sái xoay người đi ra khỏi toilet.

Ăn cơm trưa, Đồng Kiều nằm trên ghế chơi điện thoại, Ngụy Tiểu Vũ chạy tới, ngồi ở bên cạnh cô.

"Tiểu Đồng, chị hỏi cô một chuyện."

"Ừm." Đồng Kiều không có rời đi màn hình, gật đầu.

"Ngày hôm nay lúc quay phim, em ra đòn mạnh với cái cô kia thật sao?"

Đồng Kiều đưa mắt nhìn sang: *"Hỏi cái này làm cái gì?"*

"Chị nhìn cô ấy như kiểu sắp khóc, không giống là giả."

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, hỏi cô: *"Nếu như em nói, em cố ý xuống nặng tay, chị tin không?"*

Ngụy Tiểu Vũ kinh ngạc: *"Vì cái gì? Cô ta trêu chọc em?"*

Đồng Kiều gật gật đầu: *"Ừm."*

Thấy cô không muốn nói, Ngụy Tiểu Vũ không tiếp tục hỏi.

Cô nghiêng đầu nhìn Đồng Kiều đang nằm chơi game trước mắt, sắc mặt Đồng Kiều lạnh lùng, mắt không chớp nhìn lấy màn hình điện thoại, cảm thán

một câu: "Cái tính tình cùng phong cách làm việc này của em, sao lại có chút giống anh chị nhỉ."

Đồng Kiều chột dạ nói một câu: "Thật sao."

Cùng loại người như thế đừng nhiều lời, trực tiếp động thủ mà giải quyết, đúng là Ngụy Cận Hằng đã dạy cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Nguy Tiểu Vũ: Anh dạy chị dâu có thù tất báo sao?

Nguy Cận Hằng: Sai, cái này gọi là quá tam ba bận, nếu người phạm lỗi với ta quá đáng, tuyệt đối không cho phép nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thật giống cái vị nhà cậu

Edít: melbournje

□

Tối hôm qua vận động quá đà, hôm nay lại còn quay mấy cảnh, cho nên bây giờ cô đã lâm vào tình trạng kiệt sức.

Hiện tại cô nghĩ được tẩy trang, thay quần áo dễ chịu, cùng đạo diễn nói một tiếng liền có thể về khách sạn đi ngủ, tâm tình của cô liền phi thường nice.

Nhưng mà điều Đồng Kiều không nghĩ tới chính là cô vừa muốn vào phòng trang điểm thì bị một đám người vây lại.

Cô nhú mày liếc nhìn một vòng, nhìn đám người vênh vào tự đắc muốn giáo huấn mình, cô cười một tiếng.

Trong đó có ba người đối với cô tương đối quen thuộc.

Hai người là "bạn cùng phòng", một người thì vừa bị cô bóp cổ lúc trưa kia.

Đồng Kiều nhìn ả ta nhú mày, cười hỏi: "Muốn tính số sao?"

Người được Đồng Kiều gọi là chị Minh kia không để lại dấu vết lui lại một bước.

Trương Lâm Lâm nhìn ra sự khiếp đảm của chị Minh, nhanh đi qua, ngăn phía trước cô, trực tiếp cùng Đồng Kiều đối mặt: "Hừ, đến tình hình này còn cười được, tôi liền nói nói cô tâm cơ rất nặng, không nghĩ tới lúc đang diễn cũng dám ra chiêu, xem ra cô ý vào mình có hậu trường to, cái gì đều không sợ thật sao?"

"Người ta có nhà sản xuất Lưu làm chỗ dựa, đương nhiên không thể sợ với chúng ta rồi, ngay trước mặt đạo diễn Quách cũng dám động thủ, sợ không phải rằng cô cũng nắm thóp đạo diễn Liên Quách rồi chứ?"

Nhạc Đào nói chuyện âm dương quái khí, càng nói càng khó nghe.

Đồng Kiều nhú mày: "Cô ăn cúrt à? Sao miệng lại thối như vậy?"

Một câu thành công chọc tức đối phương, Nhạc Đào đưa tay đẩy bờ vai của cô, the thé giọng quát: "Mẹ cái con tiện nhân này, có giỏi thì lặp lại lần nữa!"

Đồng Kiều đem tay của cô ta đẩy ra, trong lòng nói với mình, chỉ cần hôm nay đám người này dám động thủ, cô cũng sẽ không bị lỗ, cùng lắm là đánh lại.

Khả năng chính là vì cô không nhận ủy khuất, tính cách không nhường ai dẫn đến việc con đường nghệ sĩ của cô rất không thuận.

Lúc này, rèm mở ra, có hai người đi đến, thợ trang điểm và trợ lý Tiểu Thượng của Đồng Kiều nhìn thấy tình hình này, cùng một chỗ hô: "Các cô làm gì thế!"

Tiểu Thượng phản ứng cấp tốc, lao đến đem Đồng Kiều bảo vệ ở sau lưng.

Thợ trang điểm là chị Lưu tức giận khiển trách: "Lá gan của các cô thật đúng là lớn, dám ở trong đoàn làm phim đánh nhau, đều là người ở giới giải trí, không sợ bị bôi đen à."

Lúc này mọi người nghe được tiếng động đều vây lại xem kịch.

Chị Luru cùng Tiểu Thượng cùng đi toilet, nhìn thấy Đồng Kiều quay xong, đang muốn trở về giúp cô tháo trang sức, không nghĩ tới vừa đến liền nhìn thấy màn này.

Trương Lâm Lâm phản ứng cấp tốc, trên mặt lập tức phủ lên nụ cười: "Chị Luru đừng có hiểu lầm chúng em, chúng em chính là muốn tới cùng chị Đồng thành giáo một chút việc liên quan tới đóng phim, vừa rồi nhìn chị ấy nhập tâm quá là đáng hâm mộ."

Nói xong một người khác bồi vào: "Đúng nha, hiện tại chúng em cũng thành giáo xong, đi thôi."

Nói rồi kéo Nhạc Đào một mặt tức giận ra khỏi lều này.

Tiểu Thượng thấy các cô ấy đều đi rồi, mới không yên lòng quay đầu nhìn Đồng Kiều, hỏi: "Chị Đồng, chị không sao chứ."

Đồng Kiều lắc đầu: "Không có việc gì." Nói xong vừa cười quay đầu nhìn về chị Luru cảm ơn: "Cảm ơn chị Luru đã giúp em giải vây."

Chị Luru tùy ý khoát khoát tay: "Không có việc gì, lại đây ngồi, để chị tháo trang sức cho."

Trong phòng 1062:

Sáu cô gái ngồi xếp bằng ở trên giường, một người cầm trong tay điện thoại.

Trương Lâm Lâm đem tin tức đăng ra ngoài về sau, hỏi: "Các cô đều đăng ra ngoài sao?"

Năm người khác trả lời: "Đăng ra ngoài."

Nhạc Đào tức giận nói: "Để xem lần này nó xoay người như thế nào."

Một người trong đó hỏi: "Chị Trương, Nhạc Đào cô nói xem chúng ta làm như vậy, có thể hay không bị cô ta trả thù? Dù sao cô ta cũng là gà nhà Thụy Tân, chúng ta cần bản không thể trêu vào."

Trương Lâm Lâm nói: "Nói mò gì chứ, cái gì mà trả thù, còn chưa chắc cô ta có thể qua nổi kiếp nạn này hay không, lại nói, tôi hôm qua đúng thật là cô ta đi cả đêm không về, tôi cùng Nhạc Đào ở chung phòng với cô ta, chả lẽ chúng tôi không biết, với cả, các cô không thấy trên cổ cô ta có dấu hôn sao? Hôm qua đi làm cái gì, còn cần nói rõ à."

Nói xong chỉ chỉ cô gái đối diện: "Cô nhìn vết nhéo trên cổ chị Minh này, đến trưa cũng còn chưa tan, cô ta mượn diễn trả thù, chúng ta đây là ăn miếng trả miếng."

Nhạc Đào nói tiếp: "Vốn chỉ là muốn dạy dỗ cô ta một trận coi như xong, không nghĩ tới vận khí cô ta lại tốt như vậy, lần này tôi xem cô ta còn có thể thoát được không."

Người kia bị nói đến á khẩu không trả lời được, ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa.

Tám giờ tối, Đồng Kiều đang ngủ say, điện thoại vang lên.

Cô mở mắt nhìn xuống màn hình điện thoại, nhận điện thoại: "Alo, chị Vũ."

Đối phương giọng điệu sốt ruột: "Tiểu Đồng, em làm sao mà còn có tâm trí ngủ chứ, mau nhìn điện thoại, trên mạng tuôn ra tin tới hôm qua em ngủ cùng nhà sản xuất Luru kia."

Đồng Kiều mơ hồ: "Cái gì mà nhà sản xuất Luru?"

Nhưng rất nhanh cô liền phản ứng lại, trong nháy mắt mở mắt, từ trên giường ngồi dậy.

"Cái gì?"

"Em xem điện thoại trước đi, chị đi thu dọn xong liền đi tìm em." Nói xong đối phương cúp điện thoại.

Đồng Kiều vuốt vuốt con mắt, mở weibo.

Trên hot search, xếp hạng thứ năm chính là Luru Quan Hoa vào khách sạn cùng một cô gái thần bí.

Phía dưới hot search là "Đầu lòng cho Hoan Hoan". Người này là vợ của Luru Quan Hoa.

Cô bấm vào, bình luận bên trong đã đem mười tám đời tổ tông của người đàn ông đó ra mắng, thuận tiện suy đoán người nữ là ai.

Cô phát hiện có điểm gì đó lạ.

Bình luận bên trong không nhắc gì nhiều đến tên của cô, nhưng từ khi cô vào Weibo, điện thoại vẫn thông báo không ngừng.

Cô trở về trang đầu, liền thấy số người theo dõi của mình đạt 90 nghìn, bình luận mấy trăm ngàn, càng đếm không hết.

Chưa chú ý người xa lạ bên trong, toàn bộ đều là mắng cô không ra mặt mũi gì, nào là bán mình các thứ.

Quả thực so với đợt Trương Cưu bị chửi cũng không khác mấy.

Người trên mạng đối với cô càng ác độc, mắng chửi thậm chí chửi cả người nhà của cô.

Đồng Kiều càng xem trong lòng hơi khó nói, lần trước Lưu Kỳ báo cô đỡ đạn không thành công, không nghĩ tới lần này lại có người đưa cô đẩy lên trên đầu ngọn sóng.

Thật đúng là không nổi, liền bị bôi đen mắng đến thâm ròi.

Cô cảm điện thoại di động lên muốn cho người đại diện là chị Linh, thương lượng một chút chuyện này nên xử lý như thế nào.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Cô chưa còn mở danh bạ, điện thoại liền vang lên, người gọi chính là chị Linh.

Đồng Kiều nhận điện thoại, đối diện với âm thanh nghiêm túc: "*Đồng Kiều, em có chuyện gì xảy ra?*"

Cô vội mở miệng giải thích: "*Chị Linh, chị nghe em nói, người kia không phải em, em là bị hại thôi.*"

Đối phương ừ một tiếng: "*Chị vừa xuống máy bay, còn nửa tiếng nữa liền đến chỗ em, em đến phòng 809 chờ chị trước đi.*"

"*Được.*"

Cúp điện thoại, Đồng Kiều mắt nhìn hai cái giường trống không bên cạnh, nhấp môi dưới.

Chị Linh đã gọi cho khách sạn, Đồng Kiều đi qua lễ tân lấy thẻ phòng rồi vào đó.

Cô ngồi chờ, một mực quan sát động tĩnh trên mạng.

"*Phanh phanh phanh*" ở ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Đồng Kiều lập tức đứng người lên đi mở cửa, liền thấy chị Linh kéo một vali đi đến.

Chị ấy đóng cửa lại, vào chủ đề: "*Đến cùng chuyện gì xảy ra?*"

"*Em cũng không biết, ngày hôm nay em về khách sạn tắm một cái rồi đi ngủ, mới vừa rồi còn là chị Vũ gọi điện thoại cho em, nên em mới biết.*"

Chị Linh nghi hoặc: "*Chị Vũ?*"

"*Nguy Tiểu Vũ.*"

Nghe được cái tên này, chị Linh lộ ra vẻ giật mình, như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái.

Nhưng rất nhanh chị ấy quay lại chủ đề chính.

"*Hôm đó em có ra ngoài sao?*"

Đồng Kiều trì trệ, do dự ba giây, vẫn là cắn răng nhẹ gật đầu: "*Tôi hôm đó em đi ra, một đêm không có trở về, em nghĩ là bạn cùng phòng của em giờ trò quý.*"

"*Đi đâu?*"

"....." Đồng Kiều suy nghĩ.

Cũng không thể nói cho chị Linh mình đi cùng đại gia nhà mình đi ngủ được.

Lúc này, Hoắc Linh đầu lệch một chút, ánh mắt dừng tại cái vết trên cổ cô.

Đồng Kiều trong nháy mắt bưng kín cổ: "*Đây không phải....*"

"Đó là cái gì?" Ánh mắt Hoắc Linh trở nên sắc bén, giọng điệu cũng biến thành băng lạnh: "Chị hi vọng nghệ sĩ của chị đối xử thẳng thắn với chị, bằng không thì phải xử lý ổn mọi chuyện, cuối cùng người tổn hại chính là em, không phải chị."

Đồng Kiều nhú mày, nhếch môi không biết giải thích thế nào.

Cô không biết nên nói quan hệ của mình với Ngụy Cận Hằng ra làm sao.

"Hôm qua em cùng bạn trai ở một chỗ."

Hoắc Linh nhú mày: "Bạn trai?"

Đồng Kiều âm thầm cắn răng, kiên định gật đầu.

"Chúng ta không phải nói rằng yêu đương thì phải nói trước sao, chị hỏi em, anh ta là người trong giới sao?"

Đồng Kiều lắc đầu: "Không phải."

"Vây chuyện này liền dễ rồi, gọi điện thoại cho anh ta, để anh ta đến khách sạn."

Nói xong chị ấy để hành lý vào trong góc, thay dép lê.

Làm xong một đồng chuyện, chị ấy ngẩng đầu nhìn Đồng Kiều vẫn như cũ ngồi ở trên giường không nhúc nhích.

Chị cau mày nói: "Làm sao vẫn ngồi thế, nhanh gọi điện thoại cho bạn trai đi."

Đồng Kiều nói: "Bạn trai em anh ấy... không thích....."

"Em bây giờ đều bị chửi thành dạng này rồi, mà bạn trai của em đều không muốn ra mặt giúp em giải quyết sao?"

Đồng Kiều bị nói á khẩu không trả lời được, cầm điện thoại lên, vào trong toilet.

Cô ngồi ở trên nắp bồn cầu, nhìn số Ngụy Cận Hằng, không biết phải mở miệng làm sao.

Nếu như anh ấy biết mình bảo anh ấy là bạn trai, không biết sẽ như thế nào.

Đồng Kiều hít sâu một hơi, đem điện thoại gọi.

Nghe tiếng chuông điện thoại truyền đến, lòng của cô cũng nhấc lên.

Mười phút trôi qua, điện thoại không có ai nghe.

Đồng Kiều nhẹ nhàng thở ra, trong lòng dĩ nhiên âm thầm may mắn, cô cầm điện thoại ra khỏi toilet: "Chị Linh, anh ấy không nghe, chắc là đang họp."

Hoắc Linh lập tức giận: "Thật sự là...." lời phía sau chị ấy không nhẫn tâm nói ra.

Lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Ngụy Tiểu Vũ gọi điện thoại tới hỏi cô ở đâu?

Tại một phòng nào đó ở trong khách sạn:

"Lâm Lâm, Nhạc Đào, bây giờ chúng ta phải làm sao giờ."

Sáu người đều là vợ vã chạy tới, trong đó hai người còn chưa kịp tẩy trang.

Trương Lâm Lâm cũng là một mặt sốt ruột, giọng điệu đều mang theo tiếng khóc nức nở: "Tôi...tôi không nghĩ hậu quả sẽ nghiêm trọng đến như vậy."

Lúc trên mạng còn đang đoán đó là ai, sáu người các cô nói tên Đồng Kiều, vốn muốn cho cô ấy chịu vũng nước đục rồi chửi mắng một hai câu, không nghĩ tới cuối cùng tất cả cư dân mạng đều ném đá cô ấy.

Nhìn thấy tình huống này, các cô tranh thủ thời gian xóa bình luận của mình, nhưng cũng chả có tác dụng gì lắm.

Tình huống bây giờ càng vượt khỏi sự khống chế, sáu người lúc này mới bắt đầu sợ hãi.

Trong một bể bơi:

Bể bơi to như vậy, chỉ có ba người.

Một người mặc quần bơi bó sát nằm trên ghế dài, trong miệng huýt sáo một tiếng, hai cánh tay đều cầm một cái máy bấm giờ.

Hai người khác đứng ở trên đài cao.

"Chuẩn bị!"

Hai người đồng thời mang kính bơi, chuẩn bị tư thế.

"Bắt đầu ~!" Tiếng huýt sáo chói tai vang lên, hai người đồng thời nhảy xuống nước, động tác lưu loát, tốc độ của hai người rất nhanh, năm mươi mét cũng chỉ là trong nháy mắt.

Nhưng vì là tranh tài, nên ai cũng cố gắng nhanh hơn.

Người đàn ông bơi đến đích trước ngừng đầu thở phào nhẹ nhõm, đem kính tháo xuống, thuận tay đem tóc đang ướt vuốt lên.

Lộ ra gương mặt trắng nõn, góc cạnh, rõ ràng lạnh lùng, đôi mắt đen nhánh thâm thúy bên trong tràn đầy ý cười, khóe môi vênh lên.

Hai tay nắm lấy lan can, đi ra khỏi bể bơi.

Người về đích sau ngoi đầu lên thở mạnh, ngoài miệng phàn nàn: "Tại sao lại chậm một bước rồi."

Người đàn ông nằm trên ghế ngồi: "Lẽ Từ tại sao cậu lại kém năm giây, lần trước có ba giây thôi."

Lúc này, Ngụy Cận Hằng đã lên bờ cầm trong tay khăn tắm, lau tóc trên choker: "Đây là từng dục quá độ, thể lực chống đỡ hết rồi."

"Hừ, nói lung tung." Quan Vi Lễ hai tay khẽ chống, lại gần bàn, cầm khăn tắm ngồi trên ghế dài, một tay lau tóc, một tay khác cầm điện thoại.

Làm giám đốc của một công ty giải trí, Quan Vi Lễ tất nhiên sẽ chú ý mọi động tĩnh.

Ví dụ như bây giờ, anh nhìn thấy hot search của Lưu Quan Hoa, xùy cười một tiếng: "Lão già, lần này chết chắc rồi."

Người đàn ông ngồi trên ghế dài, hỏi: "Cái gì chết chắc."

Quan Vi Lễ đưa điện thoại di động đưa cho anh: "Lão già Lưu Quan Hoa kia, ý vào mình có chút tiền đầu tư mấy bộ phim truyền hình, cả ngày cũng vợ làm loạn, lần này bị người khác trực tiếp chụp được."

Nói rồi đem điện thoại di động của mình cầm trở về, tiếp tục quét mấy lần, nhưng mà nụ cười trên mặt anh dần dần tắt.

Đối với Ngụy Cận Hằng đang uống nước bên cạnh nói ra: "Lão Ngụy, trên mạng đang tuôn ra người phụ nữ ngủ cùng lão ta thật giống cái vị nhà cậu."

Người đàn ông đang uống nước thì dừng lại, để ở trên bàn gỗ, cầm điện thoại của Quan Vi Lễ.

Nhìn thấy bình luận, chân mày anh cau lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Kiều: Cũng may hôm đó tôi và ông chủ ở cùng một chỗ, không thì suýt chút nữa không giải thích nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Phía sau có một nhân vật lợi hại hơn đang thao túng

Edit: melbournje

□

Anh đưa điện thoại di động trả lại cho Quan Vi Lễ, đi vào phòng thay đồ lấy điện thoại của mình ra.

Nhìn thấy có mấy cuộc gọi nhờ, anh gọi lại.

"Alo" trong điện thoại truyền đến âm thanh ấm áp của Đồng Kiều.

"Cô còn ổn chứ?" Ngụy Cận Hằng hỏi.

"Ừm, còn tốt."

"Cần tôi xử lý một chút sao?"

"Không cần, chị Linh đang nghĩ biện pháp."

Đồng Kiều đang nói chuyện, sau lưng có một cái tay duỗi tới, đoạt lấy điện thoại.

"Alo, xin chào, anh là bạn trai của Đồng Kiều thật sao?" Hoắc Linh trực tiếp hỏi.

Vấn đề này khiến Ngụy Cận Hằng sửng sốt.

Mà Đồng Kiều đứng ở một bên trực tiếp không đành lòng nhìn thẳng mà che mắt.

"Có chuyện gì sao?" Ngụy Cận Hằng vòng qua vấn đề này.

"Chuyện là như thế này, tôi hôm qua Tiểu Đồng ở cùng với anh, là thật sao?"

"Ừm."

"Tiểu Đồng tại đoàn làm phim đặc tội vài người, các cô ấy hùn vốn tung lời đồn lên mạng, hiện tại đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của Tiểu Đồng, tôi nghĩ muốn để anh ra mặt, cùng Tiểu Đồng xác thực người ở bên cô ấy hôm đó là anh."

Ngụy Cận Hằng trầm mặc một chút, rồi nói ra: "Phiền cô đem điện thoại cho Đồng Kiều."

Đáp án này không phải là đáp án mà Hoắc Linh muốn nghe: "Thưa anh, tôi có cần phải lại cùng anh....."

"Đưa điện thoại cho Đồng Kiều."

Đối diện thanh âm của người đàn ông không nặng, lại làm cho Hoắc Linh luôn cố chấp khiếp đảm.

Cô ấy an ủi chính mình rằng có thể là bởi vì mình cùng đối phương không quen.

Nghĩ như vậy, cô ấy đem điện thoại đưa cho Đồng Kiều đứng ở một bên.

Đồng Kiều sột ruột "alo" một tiếng.

Một tay khác mở cửa phòng, đi ra ngoài, rõ ràng chính là không muốn để cho Hoắc Linh nghe được.

Cô đi tới cuối hành lang, đứng ở bên cửa sổ, nhìn đèn neon bên ngoài giải thích: "Ngụy Tổng, thật xin lỗi, là người đại diện của tôi một mực hỏi hôm đó tôi ở cùng ai cả đêm, tôi liền nói dối là ở cùng bạn trai."

"Ừm."

Nghe thanh âm này, đối phương hẳn là không hề tức giận.

"Cô ở đoàn làm phim bị khi dễ sao?"

Đồng Kiều lắc đầu: "Không có, các cô ấy cũng không dám thể hiện trước mặt, cho nên lần này mới vụng trộm đâm sau lưng."

"Lần sau bị ủy khuất, hãy nói với tôi sớm hơn."

Đồng Kiều mím môi, cười một nụ cười mà chính mình cũng không phát hiện ra.

Thật lòng kho nghe lời anh nói, miệng cô như là bị băng dán kín, sẽ chỉ "ừm" không ngừng.

Thẳng đến điện thoại cúp máy, cô mới phản ứng được, ý đối phương nói chính là: *Việc này tôi đến xử lý.*

Đồng Kiều sửng sốt nhìn lấy điện thoại di động, nghi hoặc anh sẽ xử lý như thế nào? Thật chẳng lẽ như là chị Linh nói hai người có quan hệ bạn trai bạn gái, tôi hôm qua hai người bọn họ ở cùng một chỗ?

Cúp điện thoại, Ngụy Cận Hằng xoay người hướng vào trong bể bơi.

Quan Vĩ Lễ cùng Doãn Song Kiệt đang nằm tại trên ghế dài trò chuyện cái gì.

Anh đến gần đưa cho bọn họ mỗi người một chai nước, lúc đưa cho Quan Vĩ Lễ, nói ra: "*Lễ Tử giúp tôi làm một chuyện.*"

Quan Vĩ Lễ làm động tác từ chối nhận nước: "*Nước này tôi không uống.*"

Ngụy Cận Hằng đem chai nước ném vào trong ngực anh: "*Không uống cũng phải xử lý.*"

Quan Vĩ Lễ một mặt không tình nguyện: "*Tại sao Lão Doãn không phải làm cái này? Làm phiền cậu đi nhờ cậu ta đi.*"

"*Lão già kia đi khách sạn là nhà sản nghiệp nhà cậu, giúp tôi tra một chút tối hôm qua ông ta mang ai đến.*"

Quan Vĩ Lễ chỉ điện thoại di động nói: "*Trên mạng không phải nói là Đồng Kiều sao.*"

Ngụy Cận Hằng vút cho anh ta một ánh mắt: "*Tối hôm qua cô ấy ở cùng với tôi.*"

Quan Vĩ Lễ, Doãn Song Kiệt lộ ra ánh mắt hài hước, đồng thời phát ra một âm thanh đầy ý tứ: "*Ồ~~~*"

Cúp điện thoại, Đồng Kiều một lần nữa gõ cửa vài phòng của chị Linh, Đồng Kiều bị chị Linh nhìn cho chột dạ.

"*Tiểu Đồng, em nói thật với chị, tối hôm qua đến cùng em ở đâu?*"

"*Em thật sự cùng với bạn trai ở một chỗ.*"

"*Vừa rồi gọi điện thoại người đàn ông này?*" Đồng Kiều gật đầu.

"*Các em đã quen nhau bao lâu?*"

Đồng Kiều tận lực để chính mình không phải chột dạ: "*Chắc là một năm rồi?*"

Hoắc Linh gật đầu, giận quá mà cười: "*Ồ cùng một năm, mà anh ta còn lạnh nhạt bảo em rằng Đồng Kiều đâu?*"

Đồng Kiều nuốt nước miếng, oán thảm nói: Kêu tên liền là lạnh nhạt rồi? Vậy em còn một mực gọi anh ta là Ngụy Tổng đây, còn may vừa rồi không có bị chị nghe được.

Cô ráng chống đỡ giải thích: "*Hai người chúng em quen gọi tên nhau hơn.*"

"*Em...*" Hoắc Linh vừa há miệng, điện thoại trong tay cô hợp thời vang lên.

"*Alo, giám đốc Quan.*"

Hoắc Linh bực bội bảo cô về trước đi, cứ mở điện thoại, có việc gì sẽ gọi cho Đồng Kiều.

Nghe nói như thế, Đồng Kiều trong nháy mắt nhẹ nhàng thờ ra, nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi đây.

Trở lại khách sạn, trong phòng vẫn như cũ không có ai.

Cô ngồi ở trên giường, nhìn một trận gió tanh mưa máu trên mạng.

Chính như chị Linh nói, mấy người các cô chưa nổi mà đã có sóng gió lớn như vậy, phía sau chắc chắn có người giật dây.

Không cần nghĩ cũng biết là tối hôm qua cùng Lưu Quan Hoa ngủ chính là người chung đoàn làm phim với cô.

Hiện tại cần phải làm là tìm ra đó là ai, để cứu Đồng Kiều khỏi hiểm nguy.

Sáng sớm hôm sau:

Đồng Kiều vào studio liền cảm nhận được những ánh mắt tìm tòi và chán ghét.

Cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh, tìm tới một chỗ vắng người, ngồi ở một bàn nhỏ ăn bữa sáng mà trợ lý mang tới cho.

Vừa ăn một nửa, bên cạnh thì có một bóng người vung tới, Ngụy Tiểu Vũ trang điểm xong và thay xong trang phục, ngồi ở bên cạnh cô.

Đồng Kiều nháp một hộp sữa đậu nành, hỏi: "*Không thấy những người khác trốn tránh em sao, chị lại chủ động đến gần như vậy, không sợ bị em làm liên lụy sao?*"

Ngụy Tiểu Vũ hai tay chống cằm: "*Cho nên, hôm đó em đã ngủ cùng ông già háo sắc kia sao?*"

"Làm sao có thể." Đồng Kiều trong nháy mắt phủ nhận.

"Sao lại không được." Nói xong ngữ khí của chị ấy chậm lại, một bộ dạng phát sầu: "Ai, chuyện này đã qua cả đêm, sao không thấy phía bên em có động tĩnh gì."

"Không phải hôm qua em nói người đại diện của em đã chạy tới sao?"

Đồng Kiều gật đầu: "Ừm, hôm qua chị ấy nghe xong cuộc điện thoại gì đó liền trở về, sau đó liền không có tin tức." Nói xong, cô chuyển hướng Ngụy Tiểu Vũ, hỏi: "Nếu như lúc này chị bị oan uổng, chị sẽ xử lý như thế nào? Bây giờ em đang muốn up weibo."

Ngụy Tiểu Vũ bĩu môi gật đầu: "Nếu như là chị, chị up luôn từ hôm qua rồi."

Đồng Kiều nghe cô ấy, cầm giấy xoa xoa tay, lấy điện thoại ra đăng lên Weibo.

Đồng Kiều v: Haha, các bạn trẻ, diss làm người rồi~

Phía dưới kèm một bức ảnh một con mèo đang xù lông vì bị một cái nôi đè vào.

Ấm chỉ là chuyện này đúng là hù chết cô rồi.

Weibo up ra, phía dưới vẫn như cũ không ít người mắng, nói cô muốn tẩy trắng.

Còn hỏi cô đã nghĩ ra phương pháp quăng nôi chưa.

Đủ các loại bình luận ác ý.

Nhưng mà Đồng Kiều trực tiếp cắt điện thoại, không tiếp tục hỏi nữa.

Lúc quay phim, đạo diễn cùng các nhân viên công tác hình như sớm đã quen với loại chuyện này, thái độ đối với cô vẫn như cũ không lạnh không nhạt.

Lúc quay phim, thời gian quay phim rất căng nên cũng không cho cô thời gian để suy nghĩ lung tung.

Cho nên đợi cô cầm điện thoại lên, Weibo đã phát nổ.

Bên trong phòng làm việc của Vi Tuyết.

Một đám người vây quanh chiếc bàn trà mặc không nói gì, người phụ nữ ngồi ở giữa không giữ được bình tĩnh, mở miệng.

"Tôi nuôi một đám các người, là để thời khắc máu chốt các người không nói gì sao?"

Trong đó người đại diện bên cạnh cô nói ra: "Chị Tuyết, trước đó vẫn một mực bình thường, tự dưng nổ ra chuyện này, khiến chúng em có chút vội vàng không kịp chuẩn bị."

Người nữ tức giận cầm bút ném: "Trước đó là cô nói Đồng Kiều là một diễn viên tuyển thứ 18, coi như cho cô ta làm thế thân, cô ta cũng không thể tránh được, hiện tại làm sao lại khiến cho tôi như này."

Những người khác không nói lời nào, nhưng trong lòng đối với cô ta ít nhiều đều có chút ý kiến.

Cuộc sống của chính mình không biết kiểm chế, còn bắt bọn họ giải quyết.

Mỗi lần cô ta cùng người đại diện chú ý tài nguyên nào, không nói hai lời liền đi đoạt, không đoạt được liền dùng thân để đổi, mấy lần đều suýt chút bị bọn nhà báo chụp lại, cuối cùng vẫn đến tay bọn họ.

Không nghĩ tới lần này lại bị chụp thật.

Thực tế thì bọn họ dự định thuận nước đẩy thuyền, để Đồng Kiều kia công nổi, rồi từ từ đem sự tình áp xuống.

Dù sao giới giải trí chuyện gì tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, qua rồi liền ít ai chú ý.

Còn chờ bọn họ ép làm gì, buổi trưa hôm nay mười giờ, một tài khoản Weibo đăng video cùng cả ảnh đêm hôm đó.

Trong đó mấy tấm còn rõ mặt Lưu Vi Tuyết.

Lần này, chuyện lần nữa nổ lên, bọn họ định đè xuống, hoặc là thay đổi mục tiêu đều không thành công, hiển nhiên chuyện này phía sau có một nhân vật lợi hại hơn đang thao túng.

Hiện tại Weibo Lưu Vi Tuyết đã nát, không ít người bảo cô rút khỏi giới giải trí.

Bộ ngực Luru Vi Tuyết phập phồng, gấp rút cực độ, biểu hiện tâm tình phiền não.

"Không có biện pháp giải quyết hay sao? Chẳng lẽ muốn kiếp nghệ sĩ của tôi bị tan tành vì chuyện này?"

Đối với Luru Vi Tuyết, chuyện này căn bản cũng chẳng phải chuyện lớn.

Trong giới giải trí, phải bồi rệu không ít người, đừng nói cô ta không sạch sẽ, hiện tại một minh tinh hot, mặc kệ nam nữ, phía sau ai mà không có quá khứ đen tối.

Người đại diện ngồi bên cạnh mở miệng an ủi: "Không sao, giới giải trí không ít người cũng dính scandal, cô xem bọn họ đều tiếp tục diễn, hát như bình thường, không bằng ẩn nấp một thời gian, khoảng thời gian này, chúng ta sẽ cố hết sức đem chuyện này đè xuống, cô không phải lập tức có bộ phim quay ở Pháp sao? Trước tiên cô nên ra nước ngoài tránh một thời gian."

Đoàn làm phim.

Tin tức này tuôn ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt nhìn Đồng Kiều không giống lúc trước.

Ngược lại thì phải nói đến sâu người kia.

Hôm qua Trương Lâm Lâm hoà thuận cùng Đạo Nhạc vui vẻ một đêm không có trở về.

Ngày hôm nay cũng như trước không gặp sáu người này, đến cảnh bọn họ, đạo diễn cũng không tìm các cô ấy, để ở một bên, quay cảnh của những người khác trước.

Quay phim diễn ra như thường lệ, những người khác phát hiện không thấy các cô ấy đâu cũng sẽ thuận mồm hỏi một câu, nhưng không ai đặc biệt để ý.

Ba ngày trôi qua, Luru Quan Hoa lên mạng đăng tin xin lỗi, vợ ông ta vì đứa con nên chấp nhận tha thứ.

Mà Luru Vi Tuyết cũng biệt tăm.

Trưa hôm nay, Đồng Kiều quay xong, ngồi ở dưới bóng cây đọc thoại.

Trợ lý kích động đưa điện thoại cho cô.

Không ít người chạy tới nói lời xin lỗi với cô.

Đồng Kiều nghi hoặc, cầm điện thoại di động lên.

Fan hâm mộ của cô đã tăng thêm 20 ngàn người.

Cô mở hot search, dĩ nhiên mình lại lên.

Hot search thứ 6 có tiêu đề là: **Chúng ta đều nợ Đồng Kiều một lời xin lỗi.**

Và còn thấy cả **Trương Lâm Lâm v, Nhạc Đào v** đăng bài xin lỗi cô.

Từ sự ghen ghét vì Đồng Kiều chơi cùng Ngụy Tiểu Vũ, nhìn không vừa mắt, âm thầm lừa gạt, cùng lần hãm hại này có liên quan đều kể hết ra.

Trong lúc nhất thời, sáu người bị chửi thành chó, trái lại Đồng Kiều được xin lỗi, nào là oan uổng, các thứ các thứ,...

Xem ra cô là người duy nhất lên hot search vì được xin lỗi quá.

Cô nghĩ nghĩ, up một tấm ảnh đáng yêu, trên đó viết ba chữ không sao đâu, đăng lên Weibo.

Buổi chiều, sáu người biến mất đã trở về ba.

Trương Lâm Lâm, Nhạc Đào trông thấy cô đi vòng qua.

Đồng Kiều nghi hoặc, trước kia các cô ấy mỗi lần nhìn thấy mình sẽ khiêu khích một phen, lần này là thế nào?

Không chỉ đi vòng, đến đêm ngủ cũng không trở lại.

Ngày tiếp theo Đồng Kiều đi quay phim, kết thúc công việc trở về, nhìn hai chiếc giường trống rỗng bên cạnh mà nghi hoặc.

Ban ngày đi vòng coi như xong, lại còn thừa dịp cô quay phim, thu dọn đồ đạc dọn đi rồi.

Mấy ngày nay hai người bọn họ đến cùng thế nào?

Có lẽ có liên quan đến chuyện của cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Kiều: Cảm giác được bảo vệ một cách âm thầm thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người đại diện trước của cô

Edit: melbournje

□

Trong phòng 304 của bệnh viện Trung Y Lâm Châu:

Một người nam mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở trên giường bệnh, tay trái bị kẹp gỗ kẹp lại, dùng một đoạn dây trắng đeo lên vai, rú xuồng ở trước ngực.

Trước mặt hắn ta có một cái máy tính bảng, phía trên màn hình chính là hình của Đồng Kiều.

Hắn ta nhìn cô ban đầu chỉ có 3000 người theo dõi, trải qua vụ của Luru Quan Hoa tăng lên đến hơn 120 ngàn.

"Cạch" hắn tức giận vỗ ở trên bàn một cái.

"Mẹ nó, lão già này đi gian diu với người khác, vợ hắn giúp hắn nói hai câu, việc này lập tức ổn thỏa, vậy còn con thì sao, dựa vào cái gì mà bị chửi là tra nam, hiện tại còn bị què, con không cam tâm!"

Bởi vì phần nộ dẫn đến động tác quá lớn, xương sườn trước ngực hắn ần ần chút đau nhức.

Người phụ nữ trung niên ngồi ở bên cạnh đang gọt táo cho hắn thì bị giật mình, thấy hắn nhíu mày che chỗ xương sườn, đau lòng răn dạy: *"Con xem con một chút, vết thương còn chưa lành đâu mà đã vận động như thế, thật là không biết yêu quý thân thể của mình."*

Trương Cưu khoát tay áo, bực bội nói: *"Con không sao."*

Hiện tại hắn ta đã ở trong bệnh viện nằm hơn nửa tháng, mỗi ngày trừ đối mặt với bác sĩ, y tá cùng ba mẹ của mình, còn lại chả ai thèm để ý tới hắn.

Đối với chuyện mình bị đánh, Trương Cưu vốn là muốn đăng lên trên mạng tìm chút đồng tình.

Nhưng Luru Kỳ nói cho hắn biết, hiện tại chưa phải lúc, để hắn đừng rêu rao, đừng chụp ảnh, quay video hay gì, chờ vết thương lành rồi lại nói tiếp.

Hắn tìm bạn bè để thăm dò xem người đem đó đến cùng là ai, nhưng nửa tháng cũng chả thu hoạch được gì.

Hiện tại hắn chỉ có thể suy nghĩ đến hai người, một là bạn gái cũ, hai là do Đồng Kiều.

Một buổi chiều nọ, Đồng Kiều ngồi trên ghế ăn cơm hộp, chị Linh gửi tin nhắn hỏi tiến độ quay phim như thế nào.

Đồng Kiều nhìn kịch bản, cùng lắm chỉ hai tuần nữa liền quay xong.

Chị Linh lại gửi tới hai tấm hình, là 2 kịch bản mới.

"Chị cảm thấy hai nhân vật này rất thích hợp em, tuần sau em xin phép nghỉ một ngày đi cast thử một chút."

Nhìn thấy chị Linh liên tục kéo về cho mình những bộ phim mới, mắt Đồng Kiều sáng lên, kích động ngổ ý cảm ơn.

Nhưng chị Linh giống như một chậu nước lạnh dội lên đầu cô vậy.

"Hiện tại thì giải thích cho chị chút chuyện về bạn trai của em đi."

"Anh ta tên là gì, làm việc gì...."

Nghe một đống câu hỏi này, Đồng Kiều trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào, cuối cùng nghĩ nghĩ dứt khoát đưa điện thoại giao cho trợ lý, tùy tiện ăn hai miếng cơm nữa liền trốn đi.

Bây giờ tới.

Nguy Cận Hằng ngồi ở bàn đọc sách, anh đang họp một cuộc họp xuyên quốc gia, trong video đều là mấy người chức lớn mà anh phân công ở trụ sở tại Pháp.

Trong tay anh vẫn vờ chuối hạt, bên tai nghe bọn họ lưu loát báo cáo.

Cuộc họp này đã diễn ra đến hai tiếng, anh có chút mỏi mệt giật giật thân thể, tay phải khoác lên trên ghế.

Đúng lúc này, điện thoại để ở một bên có thông báo.

Anh cầm lên nhìn thoáng qua, sau đó ngẩng đầu nói bằng tiếng Pháp với mấy người đó: *"Cuộc họp hôm nay dừng ở đây, tôi có chút việc bận."*

Nói xong tắt call video, nghe điện thoại.

"Nguy Tông." Nghe âm thanh ôn nhu của đối phương, Nguy Cận Hằng buông lỏng đem thân thể dựa vào ghế.

"Hừm?"

"Tôi cần thương lượng với anh một chút chuyện."

"Ừ, cô nói đi."

Nói thật, Đồng Kiều nghe âm thanh xa cách kia, có chút khó mở miệng.

"Tôi... là như vậy, sau chuyện lần trước, chị Linh một mực truy hỏi bạn trai tôi là ai, tên là gì với đủ vấn đề, tôi không biết nên trả lời thế nào, cho nên muốn hỏi anh một chút."

Đồng Kiều đem vấn đề khó khăn này ném cho anh, cô cảm thấy lấy sự thông minh của Nguy Cận Hằng nhất định sẽ giúp cô nghĩ ra một kế sách hay.

Sau đó, Nguy Cận Hằng cũng không trực tiếp trả lời, mà đem vấn đề này đá trở lại cho cô: *"Cô nghĩ nên trả lời thế nào?"*

"Tôi không biết."

"Vấn đề yêu đương riêng tư mà công ty cũng hỏi đến sao?"

Đồng Kiều ngồi, bất đắc dĩ vung lấy hai bàn chân nhỏ: *"Nghệ sĩ chúng tôi thì không có cái gì gọi là riêng tư cả."*

Lời này nói xong, giữa hai người rơi vào trầm mặc.

Qua hai phút đồng hồ, Đồng Kiều thăm dò hỏi: *"Không phải rất khó khăn chứ?"*

Nguy Cận Hằng ừ một tiếng.

Đồng Kiều biết Nguy Cận Hằng luôn luôn không thích tiếp xúc với giới giải trí, anh cảm thấy cái giới này quá hỗn loạn.

Mặc dù Đồng Kiều cảm thấy đây là một chuyện khó mà tin nổi, nhưng cô không thể không thừa nhận, trước cô thì Nguy Cận Hằng không bao nuôi một người phụ nữ nào khác, ngay cả bạn gái đều không có.

Đến bây giờ cô còn nhớ rõ đêm đầu tiên của hai người, trừ không lưu loát cùng xấu hổ thì chả còn từ gì khác.

Trước đó Đồng Kiều cũng hỏi anh đã không thích giới giải trí, vì sao lại chọn bao nuôi nghệ sĩ?

Cô nhớ kỹ lúc đó Nguy Cận Hằng trả lời chỉ có ba chữ: *Cô hiểu chuyện.*

Lúc ấy cô còn nghe không hiểu, sau đó mới hiểu được ý tứ của anh.

Là bởi vì cô không dính người, cũng không giống những người tình khác một mực phụ thuộc vào đại gia.

Cô rất nỗ lực và độc lập.

Đồng Kiều mím môi suy tư vài giây, mở miệng hỏi: *"Vậy thì... Tôi có thể tìm một người đóng giả bạn trai không?"*

Nói xong tranh thủ thêm một câu: *"Anh yên tâm, tôi sẽ không cùng người đó phát sinh quan hệ hay hành động thân mật gì."*

"Không thể." Đối phương không chút do dự cự tuyệt, giọng điệu lạnh lùng.

Đồng Kiều biết mình nói sai, rơi vào tình huống này, cô cũng không biết phải làm sao.

Qua mấy giây sau, đối phương mở miệng nói chuyện: "*Đưa số điện thoại người đại diện của cô cho tôi.*"

Về sau, Ngụy Cận Hằng liền bảo cô đi ngủ sớm một chút.

Đồng Kiều đối với chuyện Ngụy Cận Hằng cùng chị Linh nói cái gì một mực rất hiểu kì.

Bởi vì ngày kế tiếp chị Linh cũng không còn nhắn tin hay gọi điện hỏi bạn trai cô là ai nữa.

Lúc chiều, còn nói kia hai kịch bản kia đều không cần chọn, chị ấy sẽ chọn lại một kịch bản khác giúp cô.

Thái độ của chị ấy vẫn như cũ lãnh đạm, nhưng lại cho cô tài nguyên ngày càng tốt.

Đồng Kiều cũng hoài nghi Ngụy Cận Hằng có nói với chị Linh quan hệ của hai người không.

Trưa hôm nay, Đồng Kiều nhận được một tin nhắn Wechat.

Là Ngụy Tiểu Vũ gần đây bận rộn công việc nói Đồng Kiều đi vào phòng trang điểm của cô ấy một chút.

Đúng là phòng của diễn viên nổi tiếng rất khác, có cả điều hòa lẫn tủ lạnh, Ngụy Tiểu Vũ đang ngồi ở ghế salon màu đỏ chơi game, thấy cô liền vẫy vẫy ý bảo ngồi xuống.

Trợ lý Tiểu Thư lập tức từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước mát cho cô.

"Chị Vũ, tìm em có chuyện gì?"

Ngụy Tiểu Vũ thẳng vào chủ đề: "*Hai ngày này chị có một chương trình muốn đi tham gia, em có muốn cùng đi hay không.*"

Đồng Kiều kinh ngạc, chỉ mình hỏi: "*Em?*"

"Nói nhảm, đương nhiên là em."

Đồng Kiều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Nửa tháng này chị đã chơi game lên tay không ít, chị muốn đáp lễ, mang em tham gia một chương trình, thù lao không cao, nhưng chỉ ít có thể để em lộ ra ánh sáng, vụ của Lưu sắc lang kia hút không ít fan hâm mộ cho em, thừa dịp hiện tại em phải xuất hiện để có được ấn tượng tốt nhất, bộ phim này của chúng ta ít nhất phải nửa năm nữa mới có thể phát sóng, nửa năm còn lại nếu em không lộ mặt, sẽ không ai nhớ em là ai."

Con mắt Ngụy Tiểu Vũ cùng lực tay đều chú ý trên điện thoại di động, miệng lại như là súng nói lấp ba lấp bấp không ngừng.

Đồng Kiều biết chị ấy nói có lý, nhưng là gameshow đó đều mời những người nổi tiếng ra sân, hoặc là đoàn làm phim tuyên truyền, mấy cái nhân vật chính và mấy nhân vật phụ quan trọng mới tham gia.

Cô là một người vô danh mà lại tham gia, kiểu gì trên mạng cũng mắng chửi.

Ngụy Tiểu Vũ hình như nhìn ra sự lo lắng của cô, vỗ vỗ bờ vai của cô, nói: "*Yên tâm, lần này em được tham gia là nhờ diễn xuất, đợi lát nữa chị cho em biết mấy món chị không biết làm, em cứ vạch trần, lại thêm chút trêu đùa."*

"Vậy thì hình tượng của chị....."

"Không có việc gì, hình tượng của chị từ trước đến nay vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp ngọc ngà đáng yêu mà."

Sau đó, Đồng Kiều liền đem chuyện này của Ngụy Tiểu Vũ kể cho chị Linh, đối phương nghe xong cực kỳ cao hứng.

Còn dặn đi dặn lại nói cô phải buông lỏng, đừng quá khắt trương, còn nói về bề ngoài của cô rất có ưu thế, mặt hình trứng ngỗng, cặp mắt hươu càng tròn rất đáng yêu, người ta vừa gặp liền sẽ có thiện cảm.

Lần đầu tiên tham gia gameshow Đồng Kiều khắt trương ba ngày, những ngày này cô cùng Ngụy Tiểu Vũ đồng thời xin nghỉ, đi máy bay đến thành phố B.

Đến hậu trường, Ngụy Tiểu Vũ liền bị một đám fan hâm mộ vây quanh xin kí tên, chụp ảnh.

Mà cô thì dẫn trợ lý và thợ trang điểm đến phòng makeup.

Trừ Ngụy Tiểu Vũ một mình một phòng trang điểm, những người khác đều chung một phòng với nhau, một phòng rộng hai mét dài mấy chục mét đầy người ngồi.

Ngay lúc ba người các cô ngắm nhìn bốn phía muốn tìm một bàn trống, Đồng Kiều thấy được một người quen cũ.

Người đại diện trước của cô, Luru Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nguy đại gia nhìn ra Đồng Kiều bị nhắm vào

Edit: melbournje

□

Đồng Kiều nhìn thấy hấn, đúng lúc Luru Kỳ cũng nhìn thấy cô.

Đối với sự kinh ngạc trên mặt hấn, Đồng Kiều ngoảnh mặt làm ngo, đi theo thợ trang điểm cùng trợ lý đi tới một bàn trống ngồi xuống.

Lúc Đồng Kiều trang điểm, có thể phát hiện luôn có một ánh mắt sau lưng dòm ngó cô.

"Anh Kỳ, sao thế?"

Quách Tinh ngồi ở bên cạnh Luru Kỳ hỏi.

Luru Kỳ không để tâm tới cô ta mà khoát tay: "Tôi không sao, cô cứ ngồi trang điểm đi, lát nữa lên sân khấu biểu diễn tốt một chút, tôi có việc phải đi đây đây."

Nói không đợi Quách Tinh mở miệng lần nữa, hấn nhanh bước hướng ra ngoài.

Tại phòng trang điểm của Vương San San.

Làm MC của đài truyền hình Lâm Châu, Vương San San một mực bị người trong đài nâng là chị đại của Lâm Châu.

Có thể là bị người ta tặng bốc lâu, nên phong thái làm việc cũng như nói chuyện của cô ta rất thiếu khoan dung.

Luru Kỳ ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, vẫn là mở miệng trước: "Chị Vương, em muốn nói với chị vài chuyện."

Wương San San cũng không nhìn hấn cái nào, giọng điệu lạnh hỏi: "Tôi sắp phải quay rồi không có thời gian."

Luru Kỳ tiếp tục nói: "Chỉ chậm một chút thôi."

Nói xong, Vương San San liên tiếp nhận được 6 âm thanh thông báo của Wechat.

Wương San San tưởng rằng ai gửi tin nhắn tới, bần bịu mở ra nhìn thoáng qua.

Nhìn thấy xong sắc mặt dần tốt lên, bảo trợ lý và thợ trang điểm ra ngoài, đem ghế xoay xoay người, hai tay vòng trước ngực, vênh vào tự đắc nói: "Luru Kỳ, anh nghĩ tôi là ai?"

Luru Kỳ cười nhìn cô ta: "Tôi chính là muốn cùng chị Vương trò chuyện đôi ba câu."

Nói, Vương San San lại nhận được thông báo, lông mày của cô ta tùy ý hất lên xuống, thể hiện được tâm tình đang rất tốt.

Luru Kỳ tay cầm điện thoại nhanh chóng thao tác.

"Chị Vương, tôi muốn cùng chị tâm sự."

"Ngày hôm nay trong chương trình có một cô gái mà đối đầu với tôi, tôi muốn nhờ chị Vương giáo huấn cô ta một chút."

Sau khi hai tin nhắn này được gửi xong, còn kèm mười hồng bao hai trăm tệ.

Nhìn tin nhắn một mảnh đỏ, khoe miệng Vương San San khoe miệng không tự chủ cười lên.

Nhưng nụ cười này chỉ kéo dài vài giây, rất nhanh cô ta làm mặt lạnh xuống.

"*Thật xin lỗi không giúp được, mà tôi cũng không muốn nhận hối lộ từ cậu..*"

Lưu Kỳ tiếp tục trên điện thoại di động gõ: "*Tôi biết chị Vương không phải loại người như vậy.*"

"*Tôi chúc tiết mục của chị Vương có nhiều người xem.*"

"*Hồng bao kia có thể không nhận, nhưng hồng bao chúc phúc thì lại khác.*"

Vương San San trong lòng rất sung sướng.

Giọng điệu vẫn như cũ: "*Vậy được rồi, dù sao tôi cũng hi vọng tiết mục này có rating cao.*"

Lưu Kỳ nhìn cô ta nhận hồng bao, trong lòng một trận khinh bỉ.

Đều là hồ ly ngàn năm, việc gì phải cùng tôi giả vờ chứ.

Sau đó hần dứt khoát gửi thêm hồng bao kèm tin nhắn.

"*Chị Vương, chuyện là như thế này "*

"*Ngày hôm nay tham gia có một người tên là Đồng Kiều.*"

"*Cô ta từng là nghệ sĩ dưới trướng tôi.*"

"*Nhưng việc tôi bị rời khỏi công ty chính là do cô ta ở sau lưng giờ trò quỷ.*"

Vương San San một bên nhận hồng bao một bên nhìn chằm chằm phía trên.

"*Không phải bây giờ anh mới thành lập phòng làm việc riêng của mình sao?"*

"*Vâng, đúng là vậy.*"

"*Nhưng tôi nuốt không trôi cục tức này.*"

"*Thật ra chuyện chị Vương giúp tôi rất đơn giản.*"

"*Chỉ cần không cho cô ta lên hình, thuận tiện bên xấu cô ta gì đó, để fan hâm mộ chán ghét cô ta là được.*"

Vương San San hồng bao cuối cùng này, lòng mày cau lại, cũng không có nhận hồng bao.

Lưu Kỳ thấy tình hình này, lập tức gửi thêm một hồng bao nữa, trên đó viết chị Vương vất vả rồi.

Đồng Kiều không thể không nói thợ trang điểm của anh hậu đúng là rất khác.

Vừa rời thợ trang điểm của cô bụng không thoải mái, đi vệ sinh, còn có nửa giờ nữa là cô quay, mới trang điểm một nửa, không có cách nào khác chỉ có thể chạy tới chỗ Ngụy Tiểu Vũ bên kia xin giúp đỡ, vừa vận Ngụy Tiểu Vũ đã trang điểm xong, chuẩn bị lên đài.

Nên để cho thợ trang điểm của mình giúp Đồng Kiều tiếp tục trang điểm, hóa trang.

So với trước đó lần này cô makeup thiên về hoạt bát đáng yêu, trong đó mang theo chút gợi cảm.

Đồng Kiều nhìn mình trong gương, dĩ nhiên cảm thấy đẹp hơn bình thường.

Liền ngay cả thợ trang điểm đi toilet về nhìn thấy Đồng Kiều, đều lắc đầu tán thưởng, mặc cảm.

Lần đầu tiên tham gia gameshow, Đồng Kiều khấn trương hai tay lạnh buốt, trong lòng bàn tay vẫn đỏ mỗ hôi lạnh.

Nhìn những người khác, cô cố gắng để mình không khấn trương như vậy.

Nhưng mà so với bình thường vẫn nói ít đi rất nhiều.

Các cô ngồi ở ghế sofa đằng sau Ngụy Tiểu Vũ, chính là để không cản trở ống kính của Ngụy Tiểu Vũ, có thể để cho người xem hoàn toàn thấy được cô ấy.

Ngụy Tiểu Vũ là diễn viên nổi tiếng nhất ở đây, mà ba nữ diễn viên đằng sau thì Đồng Kiều là người ít nổi nhất.

Ngồi sau lưng Ngụy Tiểu Vũ, là bạn tốt kiêm hàng xóm, cũng là hiện tại có chút danh tiếng, là một diễn viên hạng ba, tiếp đó chính là gà mới của Lưu

Kỳ, là fan hâm mộ trung thành của Ngụy Tiểu Vũ, đoán chừng giống như Đồng Kiều, là bị nhét vào để cạ ống kính kè cho nổi.

Nhưng đối phương cũng nổi hơn Đồng Kiều nhiều.

Quách Tinh trước đó là nữ thần trong lòng nhiều trạch nam, đoạn thời gian trước dùng hoàn cảnh thay cha trả nợ nần để tiến vào giới giải trí.

Cũng là Lưu Kỳ mở phòng làm việc nhưng ký hợp đồng với không nhiều người.

Sau cùng chính là Đồng Kiều, vào giới này đã ba năm, không có một chút danh tiếng, đến bây giờ bởi vì chuyện Lưu Quan Hoa nên hút mấy chục ngàn fan hâm mộ, nhiều như rừng nhưng cộng lại không tới một trăm ngàn, còn không bằng một phần mười người ngồi bên trái cô.

Làm MC của chương trình này, Vương San San nói trúng tim đen, hỏi Ngụy Tiểu Vũ những câu hỏi đều là câu mà fan muốn biết.

Sau đó người hàng xóm sau lưng giới thiệu, còn nói Ngụy Tiểu Vũ là trạch nữ, nên không ít fan cũng tò mò vấn đề này.

Cô ấy vừa nói xong, người chủ trì Vương San San liền đem chủ đề tiếp chuyển đi, nhìn Đồng Kiều rồi lướt qua luôn.

Qua mấy lần, Ngụy Tiểu Vũ tự nhiên nhìn ra trong đó có chút mờ ám.

Dứt khoát đem chủ đề chuyển tới chuyện chơi game, chỉ vào Đồng Kiều nói: *"Đây là sự phụ trong game của tôi, đừng nhìn dung mạo của cô ấy đáng yêu, kỳ thật lúc giết người cô ấy rất lợi hại, là cao thủ thực thụ luôn."*

Lúc này, ống kính mới chuyển hướng vào Đồng Kiều, đây coi như là một trong số ít lần cô được lên hình.

Về sau Ngụy Tiểu Vũ ba lần bốn lượt đem chủ đề kéo tới trên người cô, nhưng cuối cùng đều bị Vương San San đá sang chuyện khác.

Mà Đồng Kiều lần đầu tiên tham gia, căn bản không hiểu chuyện gì.

Cả người đều khẩn trương hoàn thành 3 tiếng quay.

Sau khi quay xong, Đồng Kiều mới phát hiện điều không thích hợp, thời gian dài như vậy, cô nói không tới mười câu, trong đó có năm câu đều bị người MC Vương San San đánh gãy.

Đồng Kiều nghi hoặc, mình và người MC kia là lần đầu tiên gặp mặt, đối phương làm sao có thể chơi ngáng chân cô nhỉ.

Lúc này, Lưu Kỳ đứng cách đó không xa, nhếch miệng trào phúng, đắc ý hát cảm lên.

Đồng Kiều trong nháy mắt hiểu rõ chuyện gì xảy ra, con mắt của cô lộ ra hàm ý, có chút nheo lại.

Ngày chương trình phát sóng, Ngụy Cẩm Hằng bị ba mẹ gọi điện thoại bắt về nhà ăn cơm.

Ăn xong cơm tối, Ngụy Cẩm Hằng ngồi ở trên ghế sa lon cùng xem TV với ba mẹ.

Hai người đã hơn hai tháng chưa thấy con gái nhà mình, bình thường không gặp được thì lại xem những phim và chương trình mà Ngụy Tiểu Vũ đóng.

Mà bây giờ trên TV đang phát chính là gameshow đã quay hôm nọ.

Đối với loại tiết mục không có chút dinh dưỡng này, Ngụy Cẩm Hằng căn bản không làm sao có hứng nổi.

Nhưng mà bù lại anh có khả năng chịu đựng.

Coi như anh không thích cũng ngồi bên cạnh bọn họ yên lặng rất lâu.

Xem được hơn nửa tiết mục, anh cứ ngồi đó nhưng không hề lộ ra một chút mất kiên nhẫn.

Đến khi xem hết, hai người hài lòng lấy mắt kiếng xuống, cảm thán nói: *"Tiểu Vũ lại gây đi rồi, nghe nói gần đây con bé đang quay phim truyền hình, có phải là một lăm không."*

Ngụy Cẩm Hằng phụ họa: *"Không có, con bé vẫn rất tốt, gần đây còn nghiện chơi game."*

Lần trước Ngụy Tiểu Vũ nói muốn để anh tới thăm dò, anh liền đi, chỉ là không nghĩ tới con bé vừa vặn cùng Đồng Kiều chung một đoàn làm phim.

Mẹ nói: *"Hà, vậy là tốt rồi, vừa rồi trong chương trình tôi còn nhìn thấy Tiểu Vũ giới thiệu sự phụ dạy con bé chơi game, đáng đáp cô bé ấy rất đáng yêu."*

Ngụy Cẩm Hằng nhíu mày, sự phụ của Tiểu Vũ? Đồng Kiều sao? Anh làm sao không thấy được.

Anh cầm lấy điều khiển, tua lại một lần.

Phát hiện Đồng Kiều lên hình chỉ có một hai lần.

Thời gian khác đều là chột lóe lên, xem như cô lúc nói chuyện, cũng đều là ống kính xa, rất nhanh liền bị quay đi, nhưng ống kính đó lại chuyển đến trên thân người nói chuyện khác.

Anh dù không chú ý giới giải trí, nhưng anh có thể nhìn ra được, Đồng Kiều bị người ta chơi xấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Dòir Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngụy Tổng, sao anh lại tới đây?

Edit: melbournje

□

Giữa tháng 12, nhiệt độ chột giảm, trước mấy ngày Đồng Kiều còn mặc áo khoác mỏng đi theo Ngụy Tiểu Vũ quay hình, hai ngày này nhiệt độ không ngừng giảm xuống.

Tất cả mọi người mặc áo lông dài, bộ phim đã quay được mấy tháng, rất nhiều người quay đã quay đến những cảnh cuối, Đồng Kiều chính là một trong số đó.

Thực ra ban đầu cô còn nửa tháng nữa mới có thể quay xong, nhưng trong đó hai cảnh diễn thế nào đạo diễn đều cảm thấy khó chịu, dứt khoát bỏ luôn.

Hôm qua Đồng Kiều đóng cảnh bị người ta hãm hại, đẩy vào trong ao.

May mà mấy ngày trước mây trong gió nhẹ, có chút nắng nên không có vấn đề gì.

Nhưng mà hôm nay chỉ có 5-6 độ, cô phải quay lại cảnh này những 4 lần.

Ban đêm trở lại khách sạn cô liền ngâm mình tắm nước nóng, nửa đêm vẫn bị sốt cao.

Hôm nay là ngày cuối cùng của cô, cô cũng không tiện xin phép nghỉ, uống hai viên thuốc hạ sốt rồi lại cắn răng đi quay phim.

Đồng Kiều ngồi ở trong phòng trang điểm, hai má ửng hồng, đầu mê man.

Lúc này, bên tai cô một mực có người thì thầm nói chuyện.

Cô nâng tinh thần, nghe các cô ấy nói chuyện phiếm.

Không nghĩ tới những người khác đang bàn việc người MC chủ trì Vương San San đột nhiên rời đài truyền hình Lâm Châu.

Nghe được tin tức này, Đồng Kiều rất kinh ngạc.

Đoạn thời gian trước cô ta không phải còn đang dẫn dắt rất tốt sao?

Làm sao đột nhiên lại rời đài truyền hình?

Đồng Kiều thanh âm khàn khàn, hỏi các cô ấy: "*Các cô nói Vương San San rời đài Lâm Châu sao?*"

Một người trong đó gật đầu: "*Là vậy đó, lên hot search mà, Đồng Kiều cô không biết sao?*"

Đồng Kiều gật đầu ồ một tiếng, mở điện thoại.

Quả nhiên hot search là việc Vương San San rời đi đài truyền hình Lâm Châu.

Bấm vào đầu tiên sẽ thấy được ảnh của cô ta.

Hình ảnh là một tấm hình tự chụp, hai mắt cô ta đỏ bừng, một bộ dáng không bỏ được.

Caption: *Gặp lại, mười năm.*

Vừa mới bắt đầu những người khác không có hiểu có ý tứ gì, đến khi truyền hình Lâm Châu đăng tin, mọi người mới kịp phản ứng.

Vương San San nói mười năm, thời gian cô ta đã làm ở đài truyền hình này.

Nhưng mà, đám người bắt đầu nghi hoặc, Vương San San ở Lâm Châu rất tốt, làm sao đột nhiên liền rời đi?

Lâm Châu giải thích vì lí do cá nhân của Vương San San, mà Vương San San cũng không có đáp lại.

Đám dân mạng càng phân vân, có người nói là truyền hình Lâm Châu muốn bồi dưỡng người mới.

Cũng có người nói Vương San San rời Lâm Châu là chuyện sớm hay muộn, vì từ khi nổi tiếng cô ta rất chảnh.

Ở đài truyền hình cô ta chỉ nói chuyện với mấy cái người MC nổi danh, đối với người mới, căn bản không để ý tới.

Liền ngay cả khi người không nổi chào hỏi cô ta, Vương San San cũng hờ hững lạnh lùng.

Bình luận tràn đầy ác ý, Đồng Kiều đầu óc hỗn độn, nhìn mấy cái rồi không có hứng thú lại nhìn tiếp.

Bất kể như thế nào, mấy ngày trước, Vương San San cố ý chèn ép mình, Đồng Kiều cũng sẽ không thay cô ta nói gì.

Tắt điện thoại di động, cô tiếp tục nghỉ ngơi.

Tại tòa nhà số 1006:

Trong biệt thự xa hoa, một người phụ nữ ngồi ở trên ghế salon, trong phòng khách một mảnh hỗn độn.

Đĩa vỡ, các loại hoa quả, điện thoại, gối ôm, bình sứ, bể cá.

Trên sàn nhà tất cả đều là nước đọng, có mấy con cá vàng nhỏ trên sàn nhà vùng vẫy giãy chết.

Bảo mẫu ở phòng bếp thực sự không đành lòng, vụng trộm cầm lấy 6 con cá bỏ vào trong chậu nước.

Vương San San đang ngồi, trước mặt bày biện mấy chai rượu.

Trong đó mấy chai đã hết.

Cô ta còn không ngừng uống rượu trong ly thủy tinh, trong miệng hùng hù hỏ hỏ.

"Luu Kỳ thẳng chó này, cũng dám có ý hủy hoại tao, mày chờ đấy."

"Nếu tao không chơi chết mày, khiến mày tê liệt, một người đại diện to bằng hạt vừng, còn dám hại tao."

Cô ta cứ như thế mẫn, đem rượu uống sạch.

Tựa như cô ta nghĩ cái ly pha lê này chính là Luu Kỳ, đập thẳng vào tường đối diện.

"Lạch cạch" ly pha lê phát ra tiếng vỡ vụn.

Vương San San hô lớn: *"Người đâu, đều chết mẹ ở đâu rồi, đi ra cho tôi!"*

Trong đó có ba người hầu đang trốn trong phòng bếp, tôi đẩy anh anh đẩy tôi không dám đi ra ngoài, cuối cùng một cô gái nhỏ tuổi nhất bị đẩy ra.

"Chị Vương, chị... Chị có chuyện gì?"

Vương San San tức giận mắng: *"Mấy người các người làm ăn kiểu gì thế, ăn với tôi uống với tôi, vậy mà lúc tôi cần an ủi nhất thì không thấy bóng dáng, toàn lũ bạch nhãn lang!"*

Nói xong quơ lấy cái gối ôm trong tay đập vào cô bé khúm núm kia.

"Cầm cho tôi cái ly! Tôi muốn uống rượu!"

Gối ôm mặc dù mềm, nhưng Vương San San ném cực mạnh vào trên mặt cô bé nên vẫn rất đau, cô bé cắn môi, lau nước mắt liền chạy vào phòng bếp.

Lấy ra một cái ly pha lê đã rửa sạch sẽ đặt ở trước mặt Vương San San, còn cẩn thận thay cô ta rót rượu, đứng ở bên cạnh không dám rời đi.

Vương San San lúc này nổi giận trong bụng không chỗ phát tiết, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, nhìn cô bé khúm núm, liền trút giận vào đó.

Liền đạo cho cô bé ấy một cái: *"Khóc cái gì mà khóc, con mẹ nó mày bị ủy khuất à? Tao còn đáng khóc hơn đây này, cút!"*

Mà bây giờ bị Vương San San ghi hận, Luru Kỳ lúc này cũng rất lo nghĩ.

Phòng làm việc của hắn vừa mở không đến một tháng, phải bận rộn quá nhiều.

Hắn mấy ngày nay đang bàn chuyện buôn bán, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, ban ngành liên quan đột nhiên nói phòng làm việc của hắn không phù hợp yêu cầu, không thể làm được.

Ngay lúc Luru Kỳ chuẩn bị lấy tiền tìm người đi cửa sau.

Đột nhiên có một nhóm tới kiểm tra, nói bọn họ không có bằng buôn bán, yêu cầu phòng làm việc phải đình chỉ kinh doanh.

Nếu nói là không may, hắn cũng không tin.

Lúc Vương San San rời đài truyền hình Lâm Châu không đến một ngày, Luru Kỳ cùng nghệ nhân Quách Tinh của mình cũng lên hot search.

"Hai người tràn đầy kích tình, dùng phương thức hơi bạo dạn."

Ngay sau đó Vương San San lại gọi điện thoại tới chất vấn hắn là không phải cố ý hại cô ta chứ.

Ba chuyện kia giống như là có người điều khiển, trùng hợp đến lạ thường.

Luru Kỳ chỉ cảm thấy không đến một ngày, cả người hắn đều già đi rất nhiều.

Lúc Đồng Kiều biết việc của Luru Kỳ cùng Quách Tinh thì đã nằm tại trong bệnh viện.

39°6, Đồng Kiều cả người đều nóng đến có chút hồ đồ.

Uống một bình nước lớn, mới thoải mái hơn chút.

Cô ngủ một giấc, tỉnh lại nhìn thấy mình đang được truyền nước, bên cạnh có một người ngồi.

Đồng Kiều tưởng rằng là trợ lý Tiểu Thượng: *"Tiểu Thượng, tôi muốn uống chút nước."*

Bởi vì sốt cao, cuống họng cảm một cách lợi hại, người bên cạnh không nói gì, đứng lên lấy cốc nước cho cô.

Cô liếc mắt qua nhìn thấy người đứng lên, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Nhìn trùng trùng anh, thẳng đến anh bung nước tới, một cái cánh tay đỡ sau cổ của cô, giúp cô ngồi dậy.

"Uống nước." Thanh âm của anh trầm thấp ôn nhã.

Đồng Kiều nuốt nước miếng, ngồi xuống, đưa tay phải ra nhận nước, hỏi: *"Nguy Tổng, sao anh lại tới đây?"*

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Ca Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tôi hôm nay gọi tới là để xin lỗi cô

Edit: melbournje

□

Nguy Cán Hằng một lần nữa ngồi lại ghế bên cạnh.

"Tôi điện thoại cho cô, trợ lý của cô nhận được, nói cô vì quay phim nên nửa đêm phát sốt, bây giờ đang ở bệnh viện."

Đồng Kiều cầm ly nước trong tay chậm rãi uống xong, cảm giác cuống họng đang khô khốc đã được thoải mái, giọng nói cũng không khàn như trước nữa.

"Tôi không sao." Cô vừa nói ra ba chữ.

Một bàn tay thon dài liền duỗi tới, bàn tay lạnh buốt của anh dán trên trán nóng hôi hổi của cô.

"Trán vẫn rất nóng." Ngụy Cận Hằng cau mày nói.

"Tôi nghe trợ lý nói cô đã sốt cao từ trước nhưng muốn đợi quay phim xong mới tới bệnh viện?"

Thế này là muốn khiển trách sao?

Đồng Kiều chột dạ nhìn anh, lộ ra nụ ngây ngô nhu thuận.

Ngụy Cận Hằng cũng không có bỏ qua, tiếp tục nói: "Muốn tiền không muốn mạng thật sao?"

Giọng Đồng Kiều truyền đến, nói: "Tôi không có."

Nói xong cô đem cái ly đặt lên tủ, nói sang chuyện khác: "Anh Hằng đây là từ công ty chạy tới sao?"

Nghe được xưng hô này, lông mày Ngụy Cận Hằng có chút hất lên.

Bình thường cô đều gọi anh là Ngụy Tổng, chỉ có ở buổi tối, khi anh khi dễ hung ác, cô mới có thể khóc gọi anh Hằng cầu xin tha thứ.

Thấy Ngụy Cận Hằng không để ý tới mình, Đồng Kiều cũng không thấy xấu hổ, ngẩng đầu nhìn bình nước mình đang truyền, nói lầm bầm: "Cái này còn bao lâu nữa?"

Ngụy Cận Hằng hỏi "Cô sốt cao về nhà không sợ ba mẹ lo lắng sao?"

Đồng Kiều đắc ý nói: "Lúc này mẹ tôi khẳng định đang ở trong bệnh viện chăm ba tôi, trong nhà không có ai."

Nói xong, Đồng Kiều liền hối hận rồi, thật đúng là mình tự đào cho mình một cái hố to.

Quả nhiên, biết trong nhà không ai, Ngụy Cận Hằng càng không đồng ý để cô về nhà ở, cưỡng chế yêu cầu cô nằm viện.

Nhìn người con gái bộ dạng ủy khuất trên giường, Ngụy Cận Hằng nghĩ nghĩ, còn nói: "Hoặc là đến nhà tôi ở, chỉ ít có người có thể chiếu cố cô."

Ở bệnh viện hay là ở nhà kim chủ, Đồng Kiều không chút do dự lựa chọn cái sau.

Ngụy Cận Hằng là người đối với cuộc sống mười phần hài lòng.

Hiện tại anh ngủ ở một cái giường lớn hơn 2m, là gỗ hoa lê anh mua về, lại thuê thợ mộc cùng người để thiết kế, cùng làm ra chiếc giường này.

Mà loại gỗ này có một mùi thơm nhạt nhạt, đối với Đồng Kiều thì loại này đồ cổ này cô chả hiểu gì, chỉ biết cái giường này rất đắt, mà lại nghe có chút mùi thảo dược.

Ngụy Cận Hằng giải thích nói, mùi thơm này có tác dụng giúp an thần và ngủ ngon hơn.

Tắm rửa xong, Đồng Kiều mặc đồ ngủ đứng ở bên cửa sổ, nhìn tuyết rơi bên ngoài.

Tuyết rơi đã được một lúc, lúc này bên ngoài đồng cỏ xanh xanh đã phủ đầy tuyết trắng.

Trong phòng ngủ rất ấm, không biết là do uống thuốc hay gì, mà cô có chút mệt rã rời.

Nhưng mà cô vẫn ráng chống đỡ tắm trong phòng tắm của Ngụy Cận Hằng rồi đi ra.

Được sự ảnh hưởng của Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều cũng không thích nước hoa.

Ngược lại cô lại thích mùi thơm ngọt ở nhà anh, cô biết đây là mùi trầm hương.

Anh thích đọc sách, đánh cờ, uống trà,...

Ngay tại lúc đó bên cạnh mình nhất định phải có Trầm Hương mới chịu được, đó cũng đã thành thói quen.

Đó là lí do trên người anh phảng phất chút mùi hương này.

Ngay lúc Đồng Kiều xuất thần, cửa phòng tắm vang lên, Ngụy Cận Hằng mặc áo ngủ đi ra.

"Làm sao không ngủ?"

Đồng Kiều quay người lại, cười nói: "Chờ anh."

Ngụy Cận Hằng ngồi ở bên giường, đối với cô vẫy tay.

Nhìn thấy động tác của anh, nụ cười của Đồng Kiều cứng một chút, nhưng vẫn như cũ cất bước đi tới.

Nhưng rất nhanh Đồng Kiều phát hiện là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Ngụy Cận Hằng cũng không có ý tứ gì khác, vẫy gọi cô cũng chỉ là để cho cô lên giường đi ngủ mà thôi.

Cô nằm ở bên cạnh anh.

Tay phải của Ngụy Cận Hằng rất tự nhiên khoác lên hông của cô, nói khẽ với cô "Ngủ đi."

Đồng Kiều xê dịch người, đem chính mình núp ở trong ngực của anh, nghe mùi hương quen thuộc, bắt đầu ngủ.

Nói đi nói lại thì, đây là lần đầu tiên cô đến nơi này mà chỉ đơn thuần là ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Kiều thức dậy rất sớm, tại vì đi quay phim nên đã luyện cho cô một đồng hồ sinh học, rất đúng giờ.

Nhưng mà người bên cạnh còn tỉnh sớm hơn cô, sau khi tỉnh lại rất tự nhiên đưa tay sờ về phía trán của cô.

"Hết sốt rồi." Âm thanh anh còn mang theo chút khàn vì mới ngủ dậy.

Đồng Kiều ngửa đầu nhìn anh, cười ngây ngô.

Từ khi ba Đồng ung thư gan đến nay, tâm tư mẹ Đồng toàn đổ vào ba Đồng, đã thật lâu không có ai quan tâm cô như vậy.

Cô không biết những đại gia khác đối với tình nhân của mình có quan tâm như vậy không.

Dù sao đối với Ngụy Cận Hằng, cô cảm giác mình sắp chìm đắm trong đó.

Nhưng rất nhanh, Đồng Kiều liền khôi phục lý trí.

Cô cùng Ngụy Cận Hằng không phải người một đường.

Hai người tỉnh đều rất sớm, nhưng cũng không có trực tiếp rời giường, mà nằm trò chuyện lên trời.

Đồng Kiều cùng anh nói chuyện gần đây của mình.

Ví dụ như Ngụy Tiểu Vũ mang theo cô đi tham gia gameshow, chị Linh cho cô mấy cái kịch bản.

Cô còn kể đại khái mấy cái kịch bản đó cho Ngụy Cận Hằng nghe.

Người đàn ông không nhiều lời, nhưng sẽ thỉnh thoảng nhắc nhở Đồng Kiều một chút.

Thậm chí vấn đề chọn kịch bản mấy ngày nay Đồng Kiều một mực đang bối rối cũng được anh khuyên cho.

Thời gian vui sướng luôn trôi qua rất nhanh.

Đồng Kiều ăn xong điểm tâm, Ngụy Cận Hằng đưa cô trở về nhà.

Đã gần một tháng cô không có trở về ngôi nhà quanh quẽ này.

Trong phòng bếp còn đặt mấy cái chén đĩa chưa rửa, nhìn như vậy hẳn là hôm qua còn sót lại.

Cô đem nhà thu dọn một chút, nấu phần canh sườn cho ba mẹ, một lần nữa tắm rửa, thu dọn nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, trang điểm nhẹ chút để che đi khuôn mặt hơi nhợt vì bệnh.

Trong bệnh viện, ba mẹ nhìn thấy Đồng Kiều vừa vui mừng lại kích động.

Nhìn cô một tháng không gặp, gầy đi trông thấy, mẹ Đồng đau lòng đỏ tròng mắt.

Công ty mới biết tình huống của Đồng Kiều, còn cho cô cả tiền chu cấp.

Tiền lương bộ phim này của cô tổng cộng không đến ba mươi ngàn.

Cô giữ lại năm ngàn, còn lại toàn bộ chuyển cho mẹ Đồng, miễn cho hai vị người già này ở bệnh viện đỡ vì tiền mà phát sầu.

Mà năm ngàn còn lại, Đồng Kiều định mua cho ba mẹ mỗi người một cái áo khoác.

Thành phố Lâm Châu, dù sao cũng là thành thị cấp một, chi phí sinh hoạt không thấp.

Hai cái áo khoác ít thì ba ngàn, chỉ còn lại hai ngàn, làm sao đủ để một nữ nghệ sĩ chèo chống sinh hoạt đây?

Ngay tại lúc cô đang phát sầu, điện thoại của cô vang lên, một dãy số lạ lẫm.

Cô trực tiếp nhận: "*Alo, xin hỏi là ai đó?*"

Đối phương trầm mặc không nói gì, làm Đồng Kiều không hiểu.

Bên này vừa cúp máy, đối phương lại gọi tới.

Đồng Kiều vẫn như cũ tốt tính hỏi: "*Xin chào, cho hỏi đến cùng là ai đó?*"

Lúc này, đối phương mới chậm rãi mở miệng: "*Xin chào, tôi, tôi là Vương San San.*"

Nghe được cái tên này, Đồng Kiều rất là kinh ngạc.

Vương San San, MC của đài truyền hình Lâm Châu sao?

Cô ta làm sao lại gọi điện thoại cho mình?

"*Xin chào chị Vương, xin hỏi chị tìm tôi có việc sao?*"

Đồng Kiều trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn là rất lễ phép hỏi.

Đối phương lần nữa lâm vào trầm mặc.

Qua gần một phút đồng hồ, đối phương mới chậm rãi nói ra: "*Tôi, tôi hôm nay gọi tới là để xin lỗi cô.*"

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ngụy Tiểu Vũ thích một tra nam

Edit: melbournje

□

"*Khoảng thời gian trước có quay gameshow, tôi không phải cố ý đánh gãy lời nói của cô, lúc ấy thật sự không có chú ý, đến khi phát sóng, tôi mới phát hiện ra.*"

Đồng Kiều nghe giải thích của cô ta, trong lòng có chút xem thường.

Nhưng trên mặt vẫn cười: "*Chị Vương quá khách khí, chút chuyện nhỏ này còn làm phiền chị gọi điện thoại tới, kỳ thật em vốn không có để ý.*"

Đối phương giọng điệu dối trá: "*Cô không có để ý là tốt rồi, tôi liền sợ cô suy nghĩ nhiều, dẫn đến hiểu lầm không cần thiết.*"

"*Không có.*"

Kỳ thật Đồng Kiều căn bản không hiểu cô ta gọi điện riêng tới xin lỗi là có ý gì.

Chương trình đã phát sóng, lại nói cô ta hot như vậy, xem như làm khó mình, mình cũng không thể làm gì mà.

Có thể ý nghĩ của Vương San San cùng ý nghĩ của cô khá khác biệt.

Ngày đó cô ta gọi cho Lưu Kỳ, đối phương nói chuyện này căn bản không phải hấn làm ra.

Cuối cùng hai người hàn huyên và nhắc đến cái người Đồng Kiều này.

Nghe Lưu Kỳ nói xong, Vương San San cảm thấy người này rất khả nghi.

Một diễn viên tuyến thứ 18, có thể để cho giám đốc trong công ty xử lý, hơn nữa còn được truyền thông Thụy Tân coi trọng, cam tâm tình nguyện giúp

cô ta móc tiền ra bồi thường tiền vi phạm với công ty cũ.

Tiến vào Thụy Tân, còn được Hoắc Linh làm người đại diện, nhận được vai phụ và có thể cùng ảnh hậu Ngụy Tiểu Vũ làm bạn bè.

Bất kể nhìn như nào, Đồng Kiều đúng là một người không đơn giản.

Nói không chừng cô ta bị như này, chính là Đồng Kiều ở sau lưng giờ trò quý.

Nói thật thì rời đài truyền hình Lâm Châu cũng không phải là vấn đề gì.

Dù sao cô ta vẫn là MC chủ chốt của đài đó, vẫn có chút tiếng tăm.

Lần này các đài khác phải giành giật mời cô ta về mới đúng.

Nhưng điều kì quái chính là, trên mạng đã up tin cô rời đài Lâm Châu lâu rồi, nhưng không nhận được một lời mời nào khác.

Đồng Kiều một mực duy trì thái độ rằng hậu bối thì phải khiêm tốn lễ phép.

Hai người râu ông nọ cằm cằm bà kia, trò chuyện thêm vài phút.

Cúp điện thoại, Đồng Kiều cũng không hiểu rõ cô ta gọi điện thoại tới là có ý gì.

Hai ngày về sau, cô một mực ở trong nhà nghỉ ngơi.

Dọn nhà sạch sẽ, rục rờ hẳn lên.

Đến sáng ngày thứ ba, chị Linh gọi điện thoại tới, bảo cô thu dọn một chút, đi thử vai, gửi địa điểm vào Wechat cho cô.

Trưa hôm nay, Đồng Kiều ngồi xe đến địa điểm casting, phát hiện thật sự không ít người.

Mỗi người đều cầm một kịch bản trong tay, ngồi ở bên ngoài hành lang cúi đầu yên lặng học lời thoại.

Cô ngắm nhìn bốn phía, đang định tìm ghế trống ngồi xuống.

Ánh mắt liếc qua liền thấy hai người quen thuộc.

Cô đi đến trước mặt hai người, kinh ngạc kêu: "*Tiểu Y, Thượng Thượng.*"

Nghe được tên của mình, hai người đồng thời ngẩng đầu, thấy là Đồng Kiều, hai người cũng là giật nảy cả mình.

Hai người này là bạn cùng phòng hồi đại học của Đồng Kiều, trong kí túc xá sáu người sau khi tốt nghiệp liền bận bịu việc riêng của mình, rất ít khi liên hệ.

Không nghĩ tới ba người lại ở chỗ này gặp nhau.

Hai người đều thấy kịch bản trong tay Đồng Kiều, cười nói: "*Đồng Đồng, cậu cũng tới đây casting hả.*"

Đồng Kiều nhẹ gật đầu.

"Cậu cast vai nào vậy?"

Nói rồi hai người đồng thời ngồi gọn vào, để một chỗ cho Đồng Kiều.

Đồng Kiều ngồi bên cạnh trả lời: "*Hoan Sênh.*"

"Woa, nữ bốn sao, thật là lợi hại, thời gian trước tớ thấy trên mạng tin tức của cậu, cậu thật sự ký hợp đồng với truyền thông Thụy Tân sao?"

"Ừm."

"Ủây, cậu thật giỏi..."

Ba người lâu không gặp, cũng không có cảm giác xa cách, ngược lại cảm thấy có nhiều đề tài nói mãi không hết.

Có thể là trò chuyện thật vui, căn bản không có chú ý tới một người ngồi bên cạnh, nghe được Đồng Kiều cast vai nữ bốn, sắc mặt khản trương, trở nên khó coi không ít.

Cô lần trước đóng phim, được ảnh hậu cùng đạo diễn nổi tiếng chỉ điểm, kỹ thuật diễn của Đồng Kiều cảm giác tăng lên không ít, đối với vai Hoan Sênh

này cũng có không ít tự tin.

Ngồi ở đối diện là đạo diễn và mấy người ban giám khảo, đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Sau khi đi thử vai xong, ba người quyết định đi liên hoan.

Khác với Đồng Kiều ký kết với công ty, hai người kia đều ký ở phòng làm việc riêng của Mễ Thi.

Mễ Thi cũng là một người bạn cùng phòng với Đồng Kiều, là người giàu nhất trong các cô.

Lúc ba Đồng chuẩn đoán bị ung thư gan, Đồng Kiều còn mượn tiền các cô gái này, Mễ Thi không nói hai lời, trực tiếp gửi tới một trăm ngàn tệ.

Về sau Ngụy Cẩm Hằng đem nợ nần trả sạch, còn nói cho cô nếu như thiếu tiền, trực tiếp tìm anh.

Ba người tìm được một nhà hàng, vừa gọi xong đồ ăn, Mễ Thi liền từ phòng làm việc chạy tới.

Bốn người thật lâu không gặp, trò chuyện rất vui vẻ.

Cuối cùng lại nhắc đến chủ đề bạn trai.

Nói thật làm nghệ sĩ, bình thường công ty đều sẽ quy định không cho yêu đương sớm.

Nhưng mà Mễ Thi làm bà chủ, ngược lại không có quy định như vậy.

Nói đến đây, trên mặt cô ấy tràn đầy hạnh phúc cùng thẹn thùng.

Đồng Kiều kinh ngạc: "*Người đàn ông có thể để cậu coi trọng, tớ rất tò mò đó là người như nào.*"

Không đợi Mễ Thi nói, Tiểu Y liền không nhịn được mở miệng: "*Người đó công nhận rất ưu tú, hơn nữa còn là người trong giới đó, nói ra cậu tuyệt đối biết.*"

Nói lời này, Đồng Kiều càng hiểu kỳ: "*Tớ còn biết, ai nha?*"

"*Ảnh đế Lưu Phan Dịch nha.*" Tiểu Y kích động nói: "*Kinh ngạc đi.*"

Nghe được cái tên này, nụ cười trên mặt Đồng Kiều cứng lại, nhưng mà rất nhanh liền đem cảm xúc giấu đi, làm ra vẻ kinh ngạc: "*Thật hay giả vậy? Tớ vẫn cho là anh ta đang độc thân chứ.*"

Tiểu Y không thèm để ý khoát khoát tay: "*Ui trời, chỉ là anh ta cùng Mễ Thi che giấu thôi, cậu không biết hai người có bao nhiêu ân ái, tớ bị ăn thức ăn cho chó đến ngán rồi.*"

Mễ Thi giả tức giận khiển trách: "*Nói mò gì đâu.*"

Tiểu Y tiếp tục trêu chọc: "*Tớ lại không có nói sai, chính là rất ân ái nha.*"

Một bữa cơm, Đồng Kiều ăn không rõ vị.

Bữa tiệc kết thúc, vừa lên xe buýt, Đồng Kiều liền không nhịn được gửi tin nhắn cho Ngụy Tiểu Vũ.

"*Đang bận sao?*"

Cô cùng Ngụy Tiểu Vũ luôn luôn nói chuyện phiếm.

Nghệ sĩ là nghề nghiệp có thời gian làm việc rất đặc thù, có khi rạng sáng bốn năm giờ liền phải dậy trang điểm, xong rồi lại quay đến tối đêm. Nói chung là thời gian làm việc không cố định.

Nhưng mà thiếu nữ nghiện điện thoại Ngụy Tiểu Vũ cứ có lúc rảnh là lại tìm cô chơi game.

Mà lại tính tình của cô tùy tiện, vừa mới bắt đầu Ngụy Tiểu Vũ sẽ còn giấu diếm tâm tư với Lưu Phan Dịch, nhưng về sau thường xuyên chơi game, hai người đã quen hơn.

Cô ấy liền một mạch nói cho Đồng Kiều nghe.

Lần đầu tiên Ngụy Tiểu Vũ gặp Lưu Phan Dịch là ở lễ trao giải nước ngoài.

Sở dĩ cô ấy nhận bộ phim truyền hình cũng là bởi vì nam chính là Lưu Phan Dịch.

Lúc đã chọn xong nam nữ chính, hai người bọn họ cũng không quá thân, Ngụy Tiểu Vũ thăm dò được anh ta thích chơi game, liền bắt đầu vụng trộm tập

chơi.

Vì chính cùng là thích game, nên mới thân nhau hơn.

Trước đó Đồng Kiều còn cảm thấy Ngụy Tiểu Vũ biểu hiện rõ ràng như vậy, Luru Phan Dịch cũng không phải kẻ ngu, không phải là không hiểu.

Nhưng anh ta một mực duy trì không chủ động, cũng chẳng cụ thể.

Hiện tại mới hiểu được, đây chính là một tra nam.

Tin nhắn gửi ra gần 40 phút, đối phương mới rep lại.

Ngụy Tiểu Vũ: *Vừa kết thúc việc trở lại khách sạn, mệt chết.*

Đồng Kiều là Tiểu Khả Ái: *Ừm, muốn chơi game không?*

Ngụy Tiểu Vũ: *Đánh đánh đánh, nhất định phải đánh.*

Ngụy Tiểu Vũ: *Chờ chị mười phút, rửa mặt một chút.*

Đồng Kiều là Tiểu Khả Ái: *Được.*

Đồng Kiều vốn định trực tiếp nói cho cô ấy rằng Luru Phan Dịch đã có bạn gái, nhưng không cách nào mở miệng.

Mười phút trôi qua rất nhanh, hai người vào trò chơi, loa bên trong truyền tới tiếng cười trong trẻo của Ngụy Tiểu Vũ: *"Tiểu sư phụ, mang con ăn gà nha ~"*

Đồng Kiều khoe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt, "Ừm" một tiếng.

Hai người tiến vào trò chơi.

Đồng Kiều chơi hồi lâu, mới mở miệng hỏi: *"Chị Vũ, mấy ngày nay còn cùng Luru Phan Dịch chơi game không?"*

Ngụy Tiểu Vũ năm nay 26 tuổi, Đồng Kiều mới có 24 tuổi, so Đồng Kiều lớn tuổi hơn.

Cho nên Đồng Kiều hay gọi cô ấy là chị Vũ.

Bình thường Ngụy Tiểu Vũ đều gọi cô là Đồng Đồng, chỉ có lúc chơi game, mới có thể gọi cô là tiểu sư phụ.

"Không có, gần đây bọn chị đồng cảnh chung sắp xong rồi, cho nên ít gặp nhau."

Đồng Kiều nghe trong giọng nói của cô ấy tràn đầy tiếc nuối, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

Cô đem phần âu lo này cất đi bắt đầu tập trung vào chơi, liên tiếp giết chết sáu người, cô nhẹ nhàng thờ ra.

Mà Ngụy Tiểu Vũ, thì một mực hồ giỏi quá.

Đồng Kiều thích tính cách của Ngụy Tiểu Vũ vô cùng, cho nên mới không đành lòng tổn thương cô ấy.

Nhưng cô cũng biết, làm bạn bè, đối với tình huống này, cô không thể ngồi yên.

"Chị Vũ, chị... Chị đã đọc tin trên mạng nói Luru Phan Dịch đã có bạn gái chưa?"

"Cái gì?" Ngụy Tiểu Vũ giọng điệu rất kinh ngạc.

"Không thể nào, chúng ta đều là nghệ sĩ, đều biết trên mạng rất nhiều thứ đều là giả, những chủ blog đều viết linh tinh."

Đồng Kiều tiếp tục nói: *"Em cũng hi vọng tin tức này là giả."* Đáng tiếc không phải.

"Đúng rồi, nếu như chị biết Luru Phan Dịch có bạn gái, chị sẽ làm sao." Đồng Kiều không từ bỏ tiếp tục thử hỏi.

"Không thể nào."

"Em nói là nếu như."

"Há, nếu có bạn gái, vậy chị sẽ coi anh ta như bạn bè, không liên hệ nữa."

Đồng Kiều nhú mày: *"Không khó chịu trong lòng sao?"*

"Làm sao có thể không khó chịu, nhưng khó chịu bao nhiêu cũng không nên đi chia rẽ người ta, mình tránh trong nhà khóc một trận to là được."

Đồng Kiều nghe xong trầm mặc.

Cô không nghĩ tới Ngụy Tiểu Vũ đoán chính như thế, có thể chị ấy càng như vậy, Đồng Kiều cũng đau lòng.

"Vậy bây giờ tình cảm của chị đối với Luru Phan Dịch là thật tình sao?"

"Tiểu sư phụ, chúng ta vào ván rồi." Nói xong lại nói: "Sao hôm nay em kì kì vậy."

"Không có... em không sao."

Đồng Kiều tâm tình sa sút đem nhân vật trong game nằm trên đồng cỏ, một tay vuốt vuốt cái trán, thờ dài ra một hơi.

Đúng lúc này, trong điện thoại di động vang lên một trận tiếng súng, Đồng Kiều nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy mình trong game đã tèo.

Trong loa truyền đến tiếng hét chói tai của Ngụy Tiểu Vũ tiếng: "Ôi dời, sư sao em lại chết thế? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, chị đoán chừng cũng bị tèo thôi."

Đồng Kiều ảo não vỗ vỗ trán của mình, ổn định tinh thần, đối với Ngụy Tiểu Vũ nói: "Đừng hoảng hốt, chị còn lại ba người, chị cố gắng một chút."

Trong lúc nói chuyện, trong game lại vang lên tiếng súng.

Chắc là hai người còn lại solo với nhau.

Một người đã chết, chỉ còn người kia cùng Ngụy Tiểu Vũ.

Đồng Kiều tỉnh táo chỉ huy: "Tại góc 175 độ, ngồi dậy bắn hần."

Ngụy Tiểu Vũ bối rối làm theo.

Đối phương đã bị bắn chết, Ngụy Tiểu Vũ đã được top 1.

"A ~ chị được ăn gà rồi."

Ngụy Tiểu Vũ rất kích động, không có nghe rõ Đồng Kiều nói câu gì.

Cô ấy nghi ngờ hỏi: "Tiểu sư phụ, em mới vừa nói cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Kiều: *Em rất khó khăn.*

Ngụy Cận Hằng: *Đây chính là hậu quả của mắt mù.*

Ngụy Tiểu Vũ:

Ngụy Cận Hằng: *Học tập Đồng Đồng đi, rất có mắt nhìn người.*

Ngụy Tiểu Vũ: *Thật không muốn nhìn nữa.*

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quet Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-1: Lại gặp hai người bọn họ (1)

Edit: melbournje

□

Đông Kiều cắn môi, một lần nữa nói: *"Em cảm thấy Lưu Phan Dịch khả năng không thích hợp với chị."*

Ngụy Tiểu Vũ nhiu mày: *"Vì sao?"*

"Vì anh ta đã có bạn gái rồi."

Câu nói này nói ra, hai người trầm mặc một lát.

Một phút trôi qua, trong loa truyền đến âm thanh cười khò của Ngụy Tiểu Vũ: *"Thật sao?"*

Đông Kiều cũng không biết phải an ủi thế nào: *"Chị... có ổn không?"*

"Chị không sao, muộn rồi chị đi ngủ trước."

Ngụy Tiểu Vũ nói xong, liền thoát khỏi game.

Đông Kiều nhìn màn hình điện thoại, không biết làm sao.

Cô đột nhiên không biết mình làm như vậy là đúng hay không.

Một phút sau, cô thở dài một hơi.

Cô tắt đèn bàn, nhìn chằm chằm trần nhà mơ hồ.

Đúng lúc này, điện thoại để ở đầu giường rung một cái, là thông báo tin nhắn Wechat.

Ngụy Cẩm Hằng: *Đã ngủ chưa?*

Đông Kiều nhìn thấy người nhắn, trong lòng trở nên kích động, giống như là rơi vào trong nước, vừa vặn bắt lấy một ngọn cỏ cứu mạng.

Cô không hề nghĩ ngợi liền đem điện thoại gọi đi.

Người đang ngồi cùng ba mẹ chơi mạt chược là Ngụy Cẩm Hằng cũng không ngờ tới cô sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho mình.

Ba người khác nghe được Ngụy Cẩm Hằng có điện thoại, đều không tự chủ được đưa đầu hướng trên màn hình điện thoại nhìn.

Nhìn thấy trên màn hình là hai chữ Đông Đông, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, hai người nhìn nhau, đều thấy được mừng rỡ.

Bà Ngụy cười không ngậm mồm vào được, hỏi: *"Cẩm hằng, muộn như vậy gọi điện thoại tới, ai nha?"*

Ngụy Cẩm Hằng tiện tay đem điện thoại ở góc bàn cầm lên: *"Một người bạn, con ra ngoài nghe điện thoại."*

Nói xong đứng người lên, hướng ra phía ngoài ban công.

Điện thoại nhận lên, Đông Kiều mở miệng trước: *"Ngụy Tổng."*

Ngụy Cẩm Hằng đứng trên ban công đem cửa thủy tinh đóng lại, nhìn cánh đêm, ừ một tiếng, hỏi: *"Tại sao còn chưa ngủ?"*

Đông Kiều giọng điệu sa sút: *"Chờ một lát nữa liền ngủ."*

Ngụy Cẩm Hằng lại hỏi: *"Uống thuốc chưa?"*

Đông Kiều sững sốt một chút, nói láo: *"Rồi."*

Mới vừa rồi đi ăn cơm với bạn cũ, cô nào còn có tâm tình uống thuốc.

Đối phương phảng phất có thể thấy được cô nói láo, giọng nói trở nên trầm thấp nghiêm túc: *"Uống thuốc đi rồi đi ngủ."*

Đông Kiều ngoài miệng ừ ừ, thân thể lại nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Ngụy Cẩm Hằng nghe được sự không thích hợp: *"Tâm tình không tốt?"*

Đông Kiều ừ một tiếng: *"Ngụy Tổng, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"*

Ngụy Cẩm Hằng một tay dứt túi, thanh âm ôn nhã: *"Ừ."*

"Nếu như anh có người bạn theo đuổi một người nam đã có bạn gái, anh biết chuyện này, sẽ làm thế nào?"

"Nói rõ chân tướng, làm cho cô ấy chết tâm sớm một chút."

Đồng Kiều còn đắm chìm trong tâm tình sa sút, nghe được đáp án của anh, Đồng Kiều trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, cảm điện thoại gật đầu: "Đúng, tôi chính là làm như vậy."

"Cô làm rất đúng."

Giọng nói trầm thấp ôn nhã của anh phảng phất có ma lực, đưa mọi bức bối hoang loạn trong lòng cô dẹp qua một bên.

"Cô đang lo lắng bạn của cô sau khi biết chân tướng sẽ không chịu nổi?"

"Ừ, rất lo lắng."

"Yên tâm đi, nội tâm Tiểu Vũ so với cô tưởng tượng mạnh mẽ hơn nhiều."

Nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đồng Kiều cứng đờ.

"Anh... "

"Muốn hỏi tôi làm sao biết là Tiểu Vũ?"

"Ừm." Bên tai Đồng Kiều truyền đến tiếng cười khẽ của đối phương.

Lỗi tai Đồng Kiều phấp hồng, gương mặt nóng lên, anh đây là cười mình ngốc sao?

"Cô làm rất đúng, chớ suy nghĩ quá nhiều, đi ngủ sớm một chút đi."

Đồng Kiều ừ một tiếng, đang chuẩn bị tắt điện thoại.

Bên tai lại truyền tới lời Ngụy Cận Hằng căn dặn: "Trước khi ngủ nhớ uống thuốc."

Khóe miệng Đồng Kiều nở ra một nụ cười như: "Được rồi, lập tức đi uống đây."

Cô cảm thấy Ngụy Cận Hằng cho cô một cảm giác an toàn rất lớn, đối phương chỉ nói một câu, áp lực trong lòng Đồng Kiều nháy mắt biến mất.

Uống thuốc, không lâu sau, cô liền ngủ say.

Trái lại Ngụy Cận Hằng, cúp điện thoại trở lại chơi mạt chược tiếp.

Ba người khác đang chờ anh về tiếp tục thăm vấn.

Ngụy Quốc Quân ba mươi tám tuổi mới có con trai Ngụy Cận Hằng, hiện tại cũng đã 68 tuổi, chùng hai năm nữa liền đến tuổi 70.

Vợ chồng hai người càng ngày càng muốn ôm cháu trai, nhưng Ngụy Cận Hằng lại một chút động tĩnh đều không có.

Tính tình của anh từ nhỏ đã trầm ổn, hai ba mẹ nói miệng đều lên kén, anh vẫn như cũ thờ ơ.

Cái tên Đồng Đồng này, hẳn chính là một cô gái.

"Cận hằng à, Đồng Đồng là một cô gái sao."

Ngụy Cận Hằng tự nhiên hiểu rõ ý của bọn họ, trực tiếp lựa chọn nói sang chuyện khác: "Hiện tại đã mười giờ tối, sáng mai con còn phải đi làm, con về trước, lần sau trở về tiếp tục đánh với ba mẹ."

Nói, quay người bước về hướng cửa chính.

"Ai, đứa nhỏ này, nói chuyện chút mà con đã tránh..."

Cửa đóng lại, bà Ngụy tức giận trừng mắt, trong miệng lầm bầm: "Lớn bao nhiêu rồi, thế mà không biết sốt ruột chút nào, trước khi đi tôi còn muốn nhìn xem cháu trai của tôi nó chứ."

Ngụy Quốc Quân đứng lên nói: "Ai nha, đừng nói nữa, bà lại không làm gì được nó, sáu muện cũng vô dụng, rửa mặt một chút rồi đi ngủ sớm một chút đi."

"Không được, tôi không thể để cho nó một mình đơn cô, ông nhìn nó hiện tại sống như mấy lão già 4-50 tuổi, cả ngày thích làm vườn nuôi cò, thích đánh cờ với chơi đồ cổ, chả trách không tìm được vợ."

"Ai nói đồ cổ nhất định phải lớn tuổi mới có thể chơi."

Bà Ngụy bị hỏi đến không biết nói thế nào.

Ngược lại Ngụy Quốc Quân tiếp tục nói: *"Bà nhìn con trai của tôi nhiều ưu tú, khí chất trầm ổn, tính cách ôn nhã, dáng dấp cũng đẹp trai, bây giờ không phải là người khác chọn nó, đều là nó chọn người khác, lại nói nếu như nó không thích, thì cũng không có cách nào đâu."*

"Dù sao tôi mặc kệ, tôi muốn ôm cháu trai." Bà Ngụy dứt khoát chơi xấu.

Di Quế ngồi ở trên bàn mặt chược một mực không lên tiếng mở miệng đề nghị: *"Không bằng hỏi một chút bạn bè của Cẩn Hằng, xem bọn họ có biết Đồng Đồng không."*

Xế chiều hôm nay, đã có kết quả, Đồng Kiều thành công nhận được vai Hoan Sinh.

Thật ra thì chị Linh nói có thể giúp cô lấy nhân vật nữ ba, nhưng Đồng Kiều kiên trì lựa chọn nữ bốn.

Không vì cái gì khác, lúc chọn nhân vật, cô đã dùng một đêm xem kịch bản một lần, cô cảm thấy nhân vật Hoan Sinh này, có thể được yêu thích hơn nữ ba.

Ngay lúc đó, chị Linh còn giúp cô nhận 2 hợp đồng quảng cáo.

Thế nên Đồng Kiều đột nhiên liền bận rộn.

Lúc cô được nghỉ ngơi đã là 1 tuần sau.

Ngày này cô quyết định đến đoàn làm phim thăm Ngụy Tiểu Vũ.

Nói qua với cô ấy chuyện này xong, đêm ngày hôm sau Ngụy Tiểu Vũ liền chủ động đến tìm cô, muốn Đồng Kiều mang cô ấy đi ăn gà.

Trong trò chơi, cô ấy vẫn rất vui vẻ, không khác gì thường ngày.

Ngược lại để Đồng Kiều nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi chuyện gì xảy ra.

Hôm nay tới trước Đồng Kiều cũng không có nói cho cô ấy, chỉ hỏi trên Wechat rằng chị ở đâu, biết được đối phương đang ở đoàn làm phim, liền mang theo canh sườn mình nấu chạy tới.

Cô vào đoàn làm phim, liền thấy Ngụy Tiểu Vũ đang cùng nam chính Lưu Phan Dịch diễn.

Ở trong phim, hai người đã đến giao đoạn tình nồng ý mật, ánh mắt của hai người không ngừng truyền đạt, trao đổi.

Thẳng đến khi đạo diễn hô một tiếng: *"Cắt."*

Ngụy Tiểu Vũ trong nháy mắt thu lại nụ cười, lúc này trợ lý Tiểu Thư đi tới, đem nước nóng đưa cho cô, đưa áo khoác cho Ngụy Tiểu Vũ.

Sau lưng Lưu Phan Dịch cũng cầm cốc nước, cười đi tới, muốn nói chuyện với Ngụy Tiểu Vũ.

Đồng Kiều hợp thời mở miệng: *"Chị Vũ."*

Ngụy Tiểu Vũ nhìn lên, thấy là Đồng Kiều, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, trực tiếp không để ý đến Lưu Phan Dịch sau lưng, liền hướng phía Đồng Kiều chạy tới.

Đồng Kiều khoe miệng mỉm cười đi đến, không nghĩ tới Ngụy Tiểu Vũ nhìn thấy cô lại kích động như vậy, trực tiếp nhào lên ôm lấy cô.

Đem người Đồng Kiều lui về phía sau hai, ba bước.

"Sự phụ."

Đồng Kiều nghe được một tiếng này, trong lòng liền biết, chị ấy không phải không sao cả, mà là kiềm chế ở đáy lòng.

"Đừng khóc, nhiều người nhìn như vậy đó."

Đồng Kiều một tay xách canh, một tay ôm lấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng chị ấy, sau đó an ủi.

Hai người vào phòng trang điểm của Ngụy Tiểu Vũ, cô ấy trực tiếp bảo trợ lý với thợ trang điểm đi ra,

Lúc cửa đóng, nước mắt Ngụy Tiểu Vũ trong nháy mắt rơi xuống.

Đồng Kiều không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể giữ im lặng ôm lấy chị ấy, đưa khăn tay.

Nguy Tiểu Vũ cảm xúc đến nhanh, đi cũng nhanh.

Khóc không đến mười phút, liền tự mình ngồi thẳng người, tháo trang sức.

Âm thanh của chị ấy còn mang chút nghẹn ngào, hỏi Đồng Kiều: "*Em làm sao đột nhiên tới?*"

Đồng Kiều ngồi ở sau lưng chị ấy, cùng Nguy Tiểu Vũ trong gương đối mặt: "*Mấy ngày trước bận việc, ngày hôm nay nghỉ ngơi em liền tranh thủ thời gian tới thăm chị một chút.*"

Nguy Tiểu Vũ một mặt cảm động, đem cái ghế quay lại, chỉ vào Đồng Kiều nói: "*Đồng Đồng, em thật trọng nghĩa, mối quan hệ bạn bè này chị đồng ý.*"

Về sau hai người hàn huyên mấy chuyện gần đây.

Ngày đó Nguy Tiểu Vũ biết anh ta có bạn gái xong, trực tiếp mất ngủ.

Ngày hôm sau một mặt mệt mỏi, đạo diễn còn tưởng rằng cô ấy bị bệnh, nên cho thời gian nghỉ ngơi.

Một ngày này Nguy Tiểu Vũ không đi đâu, ở khách sạn ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại, bởi vì ngủ quá lâu, nhức đầu một ngày.

Từ đó về sau Nguy Tiểu Vũ liền không có để ý tới Lưu Phan Dịch, xem như đối phương chủ động nói chuyện, Nguy Tiểu Vũ cũng đều biểu hiện rất xa cách lễ phép.

"Thật ra chị vẫn đang ổn, tự dung em xuất hiện, nên chị mới không điều khiển được cảm xúc."

Đồng Kiều: "....."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quét Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2: Lại gặp hai người bọn họ (2)

Edit: melbournje

(Vốn dĩ tự dung sinh ra chap 16.1 với 16.2 như thế này là do mình edit bị thiếu, không hiểu sao luôn =))))) mong mọi người thông cảm aaaa)

□

Tẩy trang xong, rửa mặt xong, Nguy Tiểu Vũ còn thừa dịp đắp mặt nạ.

Ngoài miệng vẫn chưa ngừng nghỉ, đem uý khuất đã kìm nén mấy ngày nay kể ra, Đồng Kiều kiên nhẫn nghe.

Đợi Nguy Tiểu Vũ nói xong, đã đúng một giờ chiều.

Nguy Tiểu Vũ lại phải bắt đầu quay, Đồng Kiều thì muốn đi bệnh viện thăm ba mẹ Đồng.

Mà không nghĩ tới chính là, cô mới vừa đi tới cửa bệnh viện, liền gặp hai người quen thuộc.

Trương Cưu tay trái còn bó bột ở trước ngực, chân thọt, bên cạnh có một người đàn ông hơi mập đang vịn hần.

Hai người đều một mặt nghiêm túc, tựa hồ như đang thảo luận cái gì.

Đồng Kiều nhíu mày nhìn hai người này, nghi hoặc bọn họ sao lại ở đây.

Cô nhớ nửa tháng trước, cô còn ở đài truyền hình Lâm Châu gặp qua Lưu Kỳ, trong thời gian ngắn như vậy, hần ta làm mập lên như thế?

Trương Cưu từ lần lên hot search kia về sau liền không còn có tin tức gì nữa, không nghĩ tới hần lại bị thương.

Đồng Kiều cũng không muốn gây chuyện, tránh đi một chút.

Ai nghĩ tới sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc: "*Đồng Đồng.*"

Ánh mắt của hai người đồng thời rơi vào trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Có muốn đi lên ngôi một chút hay không?

Edit: melbounje

□

Lưu Kỳ đang gấp đột nhiên khi nhìn thấy Đồng Kiều, lập tức trở nên phẫn nộ.

"Đồng Kiều!"

Lúc Đồng Kiều quay đầu nhìn người gọi mình là ai, cách đó không xa Lưu Kỳ cũng gọi tên của cô, nghe giọng điệu này làm sao như muốn ăn thịt cô luôn vậy.

Nhìn thấy người đàn ông từ cửa chính đi tới, Đồng Kiều còn chưa kịp kinh ngạc.

Lưu Kỳ đã đỡ lấy Trương Cưu đi tới trước mặt cô.

Đồng Kiều lui lại một bước, giữ khoảng cách với bọn họ, giọng điệu lãnh đạm: "Có chuyện gì sao?"

Khoảng thời gian này, mọi chuyện của Lưu Kỳ đều không thuận, tâm tình bức bối không chỗ phát tiết, bây giờ thấy Đồng Kiều, cảm xúc trong nháy mắt bộc phát: "Cô còn dám nói sao, có phải phòng làm việc của tôi bị đình chỉ là do cô? Những tin trên mạng cũng là cô tung có đúng hay không!"

Đồng Kiều đem ngón tay hất chỉ vào mình dõng dạc, cau mày nói: "Anh có bị bệnh không."

Nếu như cô có bản lĩnh này, còn có thể để hấn ức hiếp mình lâu như vậy?

"Đừng không thừa nhận, chính là cô, tôi cho cô biết, tốt nhất đừng lại những thủ đoạn dơ bẩn đó đi, bằng không thì chờ tôi tái xuất, tôi liền chơi chết cô."

"Anh không có cơ hội này." Một âm thanh ôn nhã vang lên.

Đồng Kiều xoay người nhìn, mới vừa rồi còn thấy Ngụy Cận Hằng cách cô mấy chục mét giờ đã đi tới bên cạnh cô.

Anh mặc âu phục đen, tay trái để sau lưng, trong tay phải cầm chiếc vòng tay không rời.

Đồng Kiều cũng cảm thấy vòng này nhìn rất đẹp, nghe Ngụy Cận Hằng nói đây là loại trầm hương tốt nhất, hình như là gọi Kỳ Nam.

Mà những cổ vật này muốn thường xuyên thưởng thức, thì phải có tiền.

Đồng Kiều không biết vòng của Ngụy Cận Hằng giá bao nhiêu tiền, nhưng mà nhìn anh thích như thế, giá chắc chắn không thấp.

Phía sau anh còn có trợ lý Cao Viễn đi tới, trong tay cầm một cái hộp gỗ.

Anh biểu lộ lạnh nhạt, khóe môi vênh lên, có một loại nho nhã thoát tục mà người thường không có.

Lưu Kỳ cùng Trương Cưu hai người đồng thời nhận ra người đến là ai, đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

"Ngụy, Ngụy Tổng."

Ngụy Cận Hằng ngược mắt nhìn về phía Lưu Kỳ mới dọa Đồng Kiều.

"Lưu Kỳ?"

Nghe được tên của mình, Lưu Kỳ trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Ngụy Cận Hằng một nhân vật lớn như vậy lại biết tên của hấn?

"Nói đùa với phụ nữ cũng không phải là một thói quen tốt."

Nói xong ánh mắt của anh chuyển về Đồng Kiều, giọng cảm với cô: "*Cô đi trước.*"

Đồng Kiều gật gù đầu, lãnh đạm nhìn Lưu Kỳ một chút, quay người đi vào khu nội trú.

Lưu Kỳ cũng không có cản cô, nhìn cô đi xa, đem ánh mắt thu về, nhìn lên đại nhân vật phía trước này.

"Ngụy Tổng, ngài..."

Hắn coi là Ngụy Cận Hằng sẽ nói với hắn thứ gì, kết quả sau khi Đồng Kiều đi, đối phương một ánh mắt cũng không có bố thí cho hắn, trực tiếp quay người hướng về khoa U mà đi.

Đề lại hai người một mặt khó hiểu.

Đợi đi xa, Cao Viễn ở sau lưng hỏi: "*Ngụy Tổng, xử lý thế nào?*"

"Hắn không phải nói, chờ tái xuất, liền chơi chết Đồng Đồng."

Cao Viễn trong nháy mắt liền hiểu ý tứ trong lời của anh: "*Tôi hiểu rồi, Ngụy Tổng.*"

Đồng Kiều còn đang suy nghĩ Ngụy Cận Hằng vì sao lại đến bệnh viện.

Nhưng tiến vào phòng bệnh, cô liền không còn tâm tư khác.

Mới một tuần không gặp, ba Đồng trong phòng bệnh có trạng thái tinh thần không như trước kia.

Nhìn thấy Đồng Kiều, mẹ Đồng trong nháy mắt đỏ mắt.

"Đồng Đồng, sao con lại tới đây?"

Đồng Kiều nhìn ba trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt.

"Ba...có chuyện gì xảy ra vậy?" Đồng Kiều nói mà hơi run.

Ba Đồng không muốn để cô lo lắng nên một mực khoát tay bảo không có việc gì.

Đồng Kiều cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, nhìn mặt ba không có chút tơ máu, làm sao có thể không có việc gì.

Cô lấy cớ đi toilet, ra khỏi phòng bệnh, nghĩ muốn đi tìm bác sĩ phụ trách cho ba Đồng tìm hiểu tình huống một chút.

Cô đứng bên ngoài cửa phòng chủ khoa, nghe được bên trong có tiếng trò chuyện.

Cô thông qua cửa sổ nhìn được bên trong có một người đàn ông mặc âu phục đen, bên cạnh là Cao Viễn, vậy người kia là Ngụy Cận Hằng.

Anh ngồi trên ghế, trước mặt bày biện một cái hộp, chủ khoa Đường ngồi đối diện đeo kính lão, cầm trong tay một cái kính lúp, đang nghiên cứu món đồ gì đó trong tay.

Xem ra hai người còn muốn trò chuyện thật lâu, Đồng Kiều dứt khoát ngồi ở bên cạnh trên ghế dài, sốt ruột chờ.

Sau mười phút, cửa từ bên trong bị mở ra, chủ khoa Đường và Ngụy Cận Hằng cùng nhau đi ra.

Nhìn thấy Đồng Kiều đều sửng sốt.

Ngược lại là chủ khoa Đường mở miệng trước: "*Đồng Đồng nha, có chuyện gì sao?*"

Đồng Kiều lập tức đứng lên, len lén liếc một chút Ngụy Cận Hằng đứng bên cạnh không lên tiếng.

"Chủ Khoa Đường, cháu muốn hỏi một chút chuyện về ba cháu."

Chủ khoa Đường có chút khó khăn mắt nhìn đồng hồ trên tay, Đồng Kiều lúc này mới phản ứng được, hiện tại đã là sáu giờ tối, đã đến giờ chủ khoa Đường đi ăn.

"Không có ý làm trễ thời gian của bác, nhưng chút nữa cháu liền đi máy bay đến đoàn làm phim, cho nên xin nhờ bác."

Chủ khoa Đường có chút ngượng ngùng nhìn về phía Ngụy Cận Hằng: "*Cận Hằng...*"

Vừa rồi hai người đã hẹn nhau đi ăn cơm, thuận tiện tiếp tục trò chuyện về viên ngọc này.

Ngụy Cận Hằng nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy sốt ruột của Đồng Kiều, từ tốn nói: "*Cùng đi đi.*"

Bọn họ đến một quán ngay gần bệnh viện Lâm Châu.

Trong quán, chủ khoa Đường ngồi ở vị trí giữa, Ngụy Cận Hằng ngồi ở bên tay trái của ông, bên cạnh là Cao Viễn.

Đông Kiều ngồi ở bên tay phải, vừa vặn đối mặt anh.

Trên đường đi, chủ khoa Đường đều đang cùng cô trò chuyện về tình huống của ba Đông, một mực cho tới khi đồ ăn mang hết lên.

Ngụy Cận Hằng ngẩng đầu một cái liền có thể nhìn thấy cô gái đối diện.

Hai mắt cô ửng đỏ, một mặt lo lắng, từ đầu tới cuối cũng không có động đũa, hiển nhiên là không đói bụng.

Đem việc của ba Đông kể xong, chủ đề dần dần kéo tới viên ngọc mà Ngụy Cận Hằng mang đến.

Từ đó có thể thấy được chủ khoa Đường cũng là một người yêu đồ cổ, lúc ăn cơm cũng không nhận được một mực thưởng thức khối ngọc kia.

Ngụy Cận Hằng rất ít nói, nhưng có thể thấy được anh nghe rất chân thành, thỉnh thoảng nói ra mấy câu, bác sĩ Đường đều rất là tán thưởng.

Đông Kiều đối với đồ vật của giới thượng lưu bọn họ không cảm thấy hứng thú.

Hiện tại cô chỉ đề ý ba Đông đến cùng còn có thể kiên trì bao lâu.

"Chủ khoa Đường, Ngụy Tổng vậy mọi người cứ tiếp tục ăn, tôi đi về bệnh viện trước."

Cô muốn về chăm ba, đợi lát nữa cô lại phải đi quay phim rồi, chuyến đi này lại đi hai ba tháng.

"Ngồi xuống." Không đợi chủ khoa Đường mở miệng, Ngụy Cận Hằng nói ra trước.

Đông Kiều sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh.

"Ăn chút cơm rồi đi." Ngụy Cận Hằng giọng điệu thanh lãnh nói.

Không tính là cưỡng chế, nhưng cũng không phải là thương lượng.

"Tôi ăn không vô." Đông Kiều nhìn anh, vành mắt phấp phỏng.

Cô cũng không biết vì cái gì, ở trước mặt người khác cô đều có thể kiên cường, duy chỉ có trước mặt Ngụy Cận Hằng, cuối cùng sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Ngụy Cận Hằng ngược mắt nhìn cô, không có nói chuyện.

Nhưng mà Đông Kiều không hề động đũa, cũng không có đứng dậy.

Chủ khoa Đường ngược lại là lý giải tâm tình của cô, còn giúp cô cùng Ngụy Cận Hằng giải thích, để anh đừng nên trách.

Qua mười phút, Đông Kiều suy nghĩ lung tung nước mắt rớt xuống.

"Tôi đi toilet." Nói xong cô bước nhanh ra ngoài.

Nước mắt không khống chế được cứ trào ra.

Cô dứt khoát trốn ở bậc cầu thang, ngồi xuống vùi mặt vào cánh tay, im ắng rơi lệ.

Lúc này, cô cảm giác có một bóng đen đứng trước mặt chắn đi ánh đèn ở đỉnh đầu.

Cô nức nở ngẩng đầu, nhìn thấy Ngụy Cận Hằng lạnh nhạt đứng ở trước mặt mình.

Đông Kiều cuống quýt dùng tay lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào giải thích: *"Tôi...tôi không muốn khóc, nhưng chính là không nhận được."*

Ngụy Cận Hằng không nói chuyện, duỗi bàn tay ra với cô.

Bàn tay tinh tế tay nhỏ nhắn bị anh giữ trong lòng bàn tay mình, có chút dùng sức, đem cô kéo lên.

Ngón tay anh hơi lạnh đem nước mắt bên gò má cô lau đi, giọng nói trầm thấp thư giãn: *"Đừng tự dọa mình, bác ấy sẽ không có việc gì."*

Đông Kiều biết anh đây chỉ là an ủi mình, nhưng nước mắt lại thật sự ngừng lại.

Nguy Cận Hằng nhìn hốc mắt phỉm hồng của cô, nói: "*Chờ lát nữa gặp ba mẹ cô, khóc thành dạng này, để bọn họ thấy được chẳng phải là lo lắng hơn.*"

Đông Kiều hít hít cái mũi, vô cùng đáng thương ngẩng đầu nhìn anh; "*Nguy Tổng, tôi có thể ôm anh một cái không?*"

Nguy Cận Hằng đưa cô ôm vào trong ngực, Đông Kiều hai tay vòng lấy cái eo của anh, trán dựa vào trước ngực anh, nghe tiếng trái tim của anh đập rộn.

Cô ở trong lòng yên lặng nghe tiếng tim anh đập, dần dần bình tĩnh trở lại.

Hai người một trước một sau tiến vào phòng ăn, chủ khoa Đường tự nhiên nhìn ra bọn họ rất không thích hợp, nhưng ông rất thức thời giả bộ như không biết.

Thật ra bữa cơm này chính là chủ khoa Đường cảm ơn Nguy Cận Hằng vì đã giúp ông tìm được viên ngọc tốt như vậy.

Sau khi ăn cơm xong, bốn người cùng nhau lên xe, Cao Viễn ngồi lái xe phía trước, chủ khoa Đường tự giác ngồi ở ghế phụ.

Đông Kiều cùng Nguy Cận Hằng ngồi ở phía sau.

Cảm xúc của Đông Kiều vẫn như cũ rất sa sút, cúi đầu yên lặng đan ngón tay, đúng lúc này, một bàn tay vươn đến nắm lấy tay trái của cô.

Đông Kiều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nguy Cận Hằng, người đó cũng không quay đầu nhìn cô, vẫn như cũ cùng tán gẫu với chủ khoa Đường.

Đến bệnh viện, chủ khoa Đường chào tạm biệt rồi cầm cái hộp kia về phòng làm việc của mình.

Cao Viễn rất thức thời nói đi toilet.

Trong lúc nhất thời trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đông Kiều đỏ mặt đem bàn tay nhỏ rút ra.

Nguy Cận Hằng ngược lại cũng không nói gì, đưa tay thả lại trên đùi của mình, nghiêng đầu hỏi: "*Cần tôi đi lên với cô không?*"

Đông Kiều lắc đầu: "*Không cần.*"

Tiền chữa trị cho ba Đông là cô đi vay, nếu như Nguy Cận Hằng đi lên, lại phí sức giải thích.

"*Tốt, vậy tôi ở lại nơi này đợi cô.*"

"*Không cần, tôi sẽ đón xe trở về.*"

"*Con gái ban đêm đi một mình sẽ không an toàn, lên đi.*"

Sau hai mươi phút, Đông Kiều từ khu nội trú đi xuống, nhìn thấy Cao Viễn đứng bên cạnh xe, trong tay cầm điều thuốc.

Cô bước nhanh chạy tới, mở cửa sau xe, liền thấy Nguy Cận Hằng ngồi ngay ngắn ở trong, rất kiên nhẫn vuốt vuốt vòng tay.

Đông Kiều vừa nói xin lỗi: "*Thật có lỗi, để mọi người chờ lâu như vậy.*"

Nguy Cận Hằng lãnh đạm nói câu không có gì.

Về sau Cao Viễn lái xe đến cửa nhà Đông Kiều.

So với biệt thự của Nguy Cận Hằng thật, nhà Đông Kiều hiển nhiên quá mức keo kiệt.

Cái khu nhỏ này là khu cho người già. Đền đường lờ mờ.

Đông Kiều xuống xe, lễ phép hỏi một câu: "*Nguy Tổng, có muốn đi lên ngồi một chút hay không?*"

Nguy Cận Hằng lại giống như là nghe không hiểu, dĩ nhiên chậm rãi gật đầu: "*Được.*"

Đông Kiều: "....."

Sớm biết liền không hỏi khách khí như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mặc kệ, ngủ trước rồi tính

Edit: melbournje

□

Nhà Đồng Kiều tuy mua đã lâu, nhưng được cô dọn dẹp rất gọn gàng.

Cô biết Ngụy Cận Hằng có bệnh thích sạch sẽ, trực tiếp lấy ra cho anh một đôi dép lê nam mới.

Nói đến Ngụy Cận Hằng thì đây là lần đầu tiên đến nhà cô, dù sao quan hệ của hai người không có quang minh chính đại.

Đồng Kiều trong nhà không có chú ý nhiều như vậy, trà mà ba Đồng uống đoán chừng Ngụy Cận Hằng cũng không để vào mắt.

Đồng Kiều liền dứt khoát rót cho anh cốc nước ấm.

"Ngụy Tổng, anh ngồi trước đi, 9h tôi phải lên máy bay nên bây giờ phải đi dọn hành lý chút."

Ngụy Cận Hằng bưng cốc nước lên, nhẹ gật đầu.

Đồng Kiều thật sự không có khách khí với anh, trở lại phòng ngủ bắt đầu thu dọn.

Có thể là dọn đồ quá chăm chú, cô lại không phát hiện Ngụy Cận Hằng đã đứng ở cửa lúc nào.

Ngụy Cận Hằng nhìn cô thu dọn, mở miệng hỏi: *"Lần này cô đi đâu?"*

Đồng Kiều quay người lại liền thấy anh tựa ở cửa phòng ngủ.

"Tiền Lân, bộ phim mới được quay ở đó."

Ngụy Cận Hằng cũng không tiếp tục hỏi, ngược lại Đồng Kiều đã thu xong hành lý và để sang một bên, đi đến trước mặt Ngụy Cận Hằng nghiêng đầu, một mặt cười xấu xa: *"Lần này tôi đi hai ba tháng, kim chủ nhiệm được sao?"*

Ngụy Cận Hằng mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng trả lời: *"Có, nhưng chạy không thoát."*

Đồng Kiều bị ghen không còn lời nào để nói.

Thời gian đã tám giờ, Đồng Kiều đem vali kéo đến trước cửa, thấy Ngụy Cận Hằng vẫn như cũ ngồi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích, không chút sốt ruột.

Đồng Kiều nhìn không được mở miệng: *"Ngụy Tổng, tôi chuẩn bị xuất phát, chín giờ máy bay bay nên không thể chậm trễ được."*

Ngụy Cận Hằng vẫy vẫy tay với cô, Đồng Kiều không rõ ràng mà đi đến, vừa mới đến gần liền bị anh tóm lấy, đối phương dùng sức.

Đồng Kiều liền trong nháy mắt bị trói buộc vào một cái ôm ấm áp.

"A" Đồng Kiều hô.

Một vòng tay che mắt của cô, hai tay của cô khoác lên trên vai anh, hai con ngươi tròn lên nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc.

"Nhắm mắt."

Nghe anh, Đồng Kiều chậm rãi nhắm mắt lại.

Hơi thở của cô đều tràn ngập mùi thơm ngọt của Ngụy Cận Hằng, nụ hôn của anh không kịch liệt lại rất bá đạo. Triền miên một lúc, hai tay cô đã quán lên cổ của anh.

Chủ động vươn đầu lưỡi cùng anh quấn quanh.

Đồng Kiều vừa mở ra mắt, liền thấy con người tràn đầy ý cười của Ngụy Cận Hằng.

Gương mặt của cô trong nháy mắt đỏ lên, muốn đứng dậy, nhưng cánh tay bên hông không chịu buông ta.

Nguy Cận Hằng lần nữa cúi người, hôn trên bờ môi đỏ của cô một cái nữa.

"Tôi nơi nhớ gửi địa chỉ cho tôi."

"Hùm?" Đồng Kiều thiếu hơi, chưa kịp phản ứng.

"Sợ chuyện mà cô lo lắng sẽ xảy ra."

"Chuyện gì."

Nguy Cận Hằng lộ ra một nụ cười yếu ớt, trong nụ cười mang theo thâm ý.

Mà cô, đã hiểu.

Cao Viễn lái xe rất nhanh, đuổi tới sân bay, Đồng Kiều vừa vịn cùng trợ lý Tiểu Thượng và người đại diện là chị Linh chạm mặt.

Nguy Cận Hằng không có xuồng xe, chị Linh cũng không hỏi trong xe là ai.

Có sự chỉ điểm của đạo diễn và ảnh hậu, Đồng Kiều tiến bộ rất nhanh, bắt đầu quay bộ phim này.

Mà Tiểu Y, Thượng Thượng cũng cast thành công, ba người được phân chung một phòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt, Đồng Kiều đã quay được một tháng.

Bộ phim của Nguy Tiểu Vũ đóng cũng đã xong.

Cô nhận hai quảng cáo, hiệu quả coi như không tệ.

Gia nhập vào truyền thông Thụy Tân ba tháng ngắn ngủi, người follow cô từ mấy ngàn lên đến tám trăm ngàn.

Đây là con số mà trước kia Đồng Kiều không dám nghĩ đến.

Chị Linh còn nói sau khi bộ phim mà Nguy Tiểu Vũ đóng vai chính cùng bộ phim đang quay này phát sóng, cô sẽ nổi hơn nhiều, tiếp đến sẽ nhận được những kịch bản hay hơn.

Công ty để cô làm đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng, như vậy Đồng Kiều hẳn là nên cao hứng mới đúng.

Nhưng mấy ngày nay tâm tình của cô lại phi thường kém chế.

Mỗi lần ăn cơm cô sẽ call video nói chuyện với ba mẹ.

Nhưng những lần này, ba Đồng không phải đang ngủ, thì chính là đi vệ sinh, dù sao cô cũng không nhìn thấy ông.

Thông minh như Đồng Kiều, làm sao lại không biết chuyện gì xảy ra.

Cô còn muốn thừa dịp hai ngày này ít có cảnh nên muốn xin đạo diễn về thăm ba một chút.

Kết quả tới hôm đó, mẹ Đồng lại đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi cô có bận hay không, có thể hay không về nhà một chuyến.

Đồng Kiều nghe được giọng mẹ nghẹn ngào, lập tức liền gọi cho đạo diễn xin phép nghỉ, đặt vé máy bay đêm đó trở về Lâm Châu.

Có thể là ba Đồng đã kìm nén quá nhiều, lúc nhìn thấy Đồng Kiều, con mắt đục ngầu cũng sáng lên, còn gian nan hướng về phía cô lộ ra một nụ cười xán lạn: "Con gái."

Nhìn sắc mặt ba rất kém, hơi thở mong manh, Đồng Kiều roi nước mắt, quỳ gối trước giường, nắm chặt tay ba Đồng đầy vết chai, "Ba!"

"Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì." Ba Đồng nói chuyện rất phí sức, nhưng vẫn ráng chống đỡ.

Đồng Kiều nắm thật chặt tay của ông.

"Con làm việc thế nào?"

"Rất tốt, công ty đối xử rất tốt với con, về sau con sẽ đem giải ảnh hậu về cho ba." Đồng Kiều cố nén khóc.

Mẹ Đồng ở bên cạnh giữ im lặng gạt lệ, nghe hai cha con nói chuyện phiếm như thường ngày.

Hơn một năm nay, ung thư gan tra tấn ba Đồng không nhẹ, hiện tại thời khắc hấp hối, trên người ông ngược lại có chút bình tĩnh không sợ chết.

"Con gái, ba hi vọng con về sau hạnh phúc, tìm được một người đàn ông tốt, đừng... Đừng như ba con, không thể cùng mẹ con đi đến cuối cùng, còn liên lụy mẹ con con lâu như vậy."

Nói đến đây, ba Đồng luôn kiên cường đỏ tròng mắt, nói chuyện đều nghẹn ngào.

Ba Đồng nói chuyện càng ngày càng tổn sức: *"Con gái, chờ ba đi rồi, con phải chăm sóc cho mẹ thật tốt, mẹ con rất xinh, về sau nếu có ai thích mẹ, thay mẹ kiểm định một chút, chỉ cần thương mẹ thật lòng, con cũng đừng cản."*

Mẹ Đồng nghe nói như thế, nước mắt cũng nhịn không được nữa, ào ào rơi xuống.

"Lão già đáng chết, ông nói mò gì đâu, tôi không cần người khác."

Ba Đồng không nói gì, một tay nắm tay Đồng Kiều, một tay nắm tay mẹ Đồng: *"Tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ."*

"Ba, ba không thể ngủ, ba đừng ngủ, ba ơi ba đừng ngủ." Đồng Kiều nắm lấy tay ba Đồng, nhìn ông vì bệnh tật mà gầy như que củi.

Cô từng tiếng hô hào ba, nhưng hai cặp mắt kia vẫn không mở ra.

Người tới tang lễ của ba Đồng không nhiều.

Đều là anh chị em họ hàng, nhưng Đồng Kiều không nghĩ tới chính là, Ngụy Cận Hằng cũng tới.

Anh lấy thân phận là ông chủ của Thụy Tân đến đây thăm hỏi.

Ở trong đám người mặc tây trang đen, anh mặc dù không nói một lời, nhưng có loại khí thế không nhẹ.

Đồng Kiều toàn thân áo trắng, đỏ mắt nhìn về phía anh, phát hiện đối phương cũng nhìn cô.

Hai người đối mặt, Đồng Kiều thương tâm, Ngụy Cận Hằng trong con người đen nhánh thâm trầm, không gọn sóng.

Nói là đến phúng viếng, không bằng nói là đến xem Đồng Kiều như thế nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt ba Đồng đã đi năm ngày.

Mẹ Đồng đem di vật của ba thu dọn lại.

Trong nháy mắt mẹ già đi rất nhiều, hơn nửa đầu là tóc bạc.

Đồng Kiều chỉ xin năm ngày nghỉ, sớm ngày mai lại phải đi máy bay về.

Buổi chiều nọ, Đồng Kiều ngồi ở trong quán cà phê, nhìn điện thoại ngẩn người.

Trên màn hình điện thoại, là tin nhắn với Ngụy Cận Hằng.

Cô nhắn một câu: *Ngụy Tổng, chiều nay anh có thời gian rảnh không?*

Cô uống từng ngụm cà phê, trong đầu nghĩ đến mối quan hệ của cô và anh hơn một năm nay.

Từ khi cô vào Thụy Tân, quan hệ của hai người trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

Trước kia cô đáp ứng làm bạn giưòng của anh, là bởi vì muốn kiếm tiền chữa bệnh cho ba Đồng.

Hiện tại ba Đồng đi rồi, cũng nên xử lý mối quan hệ của bọn họ.

Một ly cà phê rất nhanh đã thấy đáy, Đồng Kiều cắn răng, đem tin nhắn gửi ra.

Ngụy Cận Hằng ngồi trong phòng làm việc nghe được thông báo, đưa điện thoại di động cầm lên.

Nhìn thấy tin nhắn của Đồng Kiều, lông mày của anh hơi cau lại.

Đọc xong, để điện thoại sang bên cạnh.

Hai tay khoanh, chống trên môi, suy tư vài giây, nhấn nút gọi điện thoại riêng bên cạnh.

"Cao Viễn, tới nhà tôi lấy giúp tôi hộp đồng."

Cao Viễn hỏi: "*Ngụy Tông, là hợp đồng gì?*"

"Hợp đồng của tôi và Đồng Đồng."

Trước đó Ngụy Cận Hằng một mực gọi cô là Đồng Kiều, về sau nghe Ngụy Tiểu Vũ cùng mọi người chung quanh đều gọi cô là Đồng Đồng, nên anh cũng gọi vậy cho thân mật.

Nghe nói như thế, Quan Vi Lễ đang nằm ở salon trong nháy tỉnh táo.

"Đồng Đồng là Đồng Kiều sao? Giữa hai người còn có hợp đồng á."

"*Ừm.*" Ngụy Cận Hằng nói xong, tiếp tục làm việc.

Quan Vi Lễ thả điện thoại xuống, đi tới ngồi ở trên bàn làm việc của anh, vô lại đem văn kiện trước mặt thu vào: "*Vậy các cậu đây là dự định giải trừ hợp đồng xong rồi kết hôn luôn sao?*"

Nói xong hướng anh nhúu nhúu mày: "*Cậu yên tâm, mấy anh em chúng tôi đã chuẩn bị cho cậu tốt, tùy thời....."*

"Không phải kết hôn, là giải trừ quan hệ."

"Cái gì? Giải trừ quan hệ! Thật vất vả và cậu mới coi trọng một người, cứ như vậy buông tay có phải là quá qua loa, hai ngày trước mẹ cậu còn hỏi tôi, cậu có bạn gái hay chưa đó."

Ngụy Cận Hằng đem văn kiện trong tay của anh cầm trở về, không có phản ứng lại anh.

Quan Vi Lễ sốt ruột không được: "*Nếu như cậu không thích cô ấy, trước đó giúp cô ấy làm một đồng việc như vậy là bởi vì gì?*"

Ngụy Cận Hằng khẽ cười một tiếng, bắt đầu đi nói: "*Bởi vì tôi nuôi chính là một con *Tiểu Bạch Nhãn Lang.*"

****Bạch Nhãn Lang: kẻ vô ơn vội nghĩa***

Phòng ăn 103 khách sạn Quan Hoa.

Đồng Kiều ngồi tại chỗ, trong lòng mười phần thấp thóm.

Nhìn thấy cửa mở ra, Đồng Kiều trong nháy mắt đứng lên, Ngụy Cận Hằng một mình đi đến.

"Ngụy Tông." Đồng Kiều đi lên trước nghênh đón.

Ngụy Cận Hằng cũng chỉ là ừ một tiếng, ngồi ở bên cạnh cô.

Một cái bàn tròn lớn, chỉ có hai người, Ngụy Cận Hằng không nói gì, Đồng Kiều cũng thế, bầu không khí rất xấu hổ.

Ăn cơm xong, Ngụy Cận Hằng cũng không có hỏi đi đâu, Đồng Kiều liền lôi kéo anh vào thang máy.

Trong thang máy, chỉ có hai người bọn họ, Đồng Kiều cắn môi, do dự mãi, đột nhiên lao vào trong ngực anh, hai tay ôm cổ của anh, nhón chân lên, muốn hôn lên môi của anh.

Có thể do hai người chênh lệch chiều cao quá nhiều, Đồng Kiều chỉ hôn vào cái cằm của anh.

Ngụy Cận Hằng hai tay đẩy cô ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô: "*Đừng làm rộn."*

Đồng Kiều bị anh nhìn vừa thẹn lại giận, cắn môi nói lên một câu: "*Tôi không có não, chính là muốn ngủ cùng anh."*

Ngụy Cận Hằng giữ im lặng, mặc cho cô lôi kéo mình vào phòng khách sạn.

Đồng Kiều tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, còn chọn lấy phòng tình nhân.

Toàn bộ gian phòng màu tím nhạt, rèm cửa lại đóng, cả phòng đều lộ ra sự mập mờ.

Vào phòng, Đồng Kiều liền trực tiếp đem Ngụy Cận Hằng đẩy ngã xuống giường tròn lớn, giả bộ bá khí ngồi ở trên người anh, kỳ thật trong lòng đang run lên.

Ngụy Cận Hằng cũng không phản kháng, nằm ở trên giường hai tay bóp chặt eo của cô, nhiều hứng thú nhìn.

Mặt Đồng Kiều ửng đỏ, nhìn người đàn ông này rồi nuốt nước bọt, thầm nghĩ: ***Mặc kệ, ngủ trước rồi tính.***

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Kiều: *Cường ép thất bại.*

Ngụy Cận Hằng: *Lần đầu tiên chủ động như thế, vẫn là vì giải trừ hợp đồng, ha!*

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quẹt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngụy Cận Hằng cũng tới

Edit: melbournje

□

Đã có ý nghĩ này, Đồng Kiều cứ làm như vậy.

Cô cúi người xuống, nút ở trên cổ Ngụy Cận Hằng, cô không biết trước đó Ngụy Cận Hằng làm như nào, dù sao cô chính là liều mạng mà ngậm, cuối cùng đầu lưỡi tê tê, nhìn thấy vết dấu đỏ trên cổ anh, một mặt thỏa mãn.

Ngụy Cận Hằng bị cô làm đau cũng chỉ nhíu nhíu mày, tiếp tục phóng túng cô làm loạn.

Ngụy Cận Hằng quá mức tình táo, Đồng Kiều bị anh nhìn đến xấu hổ, động tác vụng về đem áo anh cởi ra, thậm chí bởi vì khẩn trương mà cánh tay nhỏ đều đang run rẩy.

Cô ở trong lòng nói với mình, dù sao đây là lần cuối cùng hai người thân mật.

Trước đó bởi vì Ngụy Cận Hằng là kim chủ, cô hầu hạ anh rất cẩn thận, anh muốn làm cái gì cũng đều theo anh, một đêm hành hạ chính mình mất nửa cái mạng.

Lúc này không giống ngày xưa, cô nhất định phải nắm chắc quyền chủ động, tra tấn anh gần chết.

Ngủ xong liền chạy, dù sao sáng mai là cô bay rồi.

Nghĩ như vậy, tay Đồng Kiều cũng không có run nữa.

Cô ngồi ở trên bụng của anh, cúi xuống hôn trên người anh, hôn cổ, nhẹ nhàng cắn xé vành tai của anh.

Giày vò một hồi, Đồng Kiều liền không còn lực, ghé vào trước ngực Ngụy Cận Hằng thở hổn hển. "*Mệt mỗi quá.*"

Ngụy Cận Hằng nhìn cô cười khẽ một tiếng, thanh âm khàn khàn. "*Vậy vừa rồi sức ở đâu?*"

Đồng Kiều nổi giận ngụt anh một cái, từ trên người anh xuống, vừa mới đứng dậy một hai bàn tay to liền bóp chặt bờ eo của cô. "*Trêu chọc xong liền muốn chạy?*"

Đồng Kiều ảm giọng, đầy mắt khản cầu. "*Quá mệt rồi, tôi muốn ngơi một chút.*"

Vừa dứt lời cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chờ cô phẩm ứng lại, Đồng Kiều đã bị anh ép dưới thân.

"*Cô nằm nghỉ ngơi, để tôi động.*"

So với sự đùa bỡn vừa rồi của cô, lực của Ngụy Cận Hằng thì lớn hơn rất nhiều, đem toàn thân Đồng Kiều ê ẩm không thôi.

Xong việc, Đồng Kiều chỉ cảm thấy toàn thân mỗi mệt không chịu nổi, ráng chống đỡ lấy đứng lên đi tắm rửa sạch sẽ.

Từ trong phòng tắm đi ra, đã thấy Ngụy Cận Hằng mặc áo ngủ, ngồi ở trên ghế xem tạp chí.

Đồng Kiều liền đứng ở cửa phòng tắm, nhìn bóng lưng của anh.

Cô tự hỏi với lòng, Ngụy Cận Hằng thật là một cái người đàn ông hoàn hảo, có tiền có nhan có thể lực, khả năng cô cố gắng cả đời, cũng không xứng với anh.

Ngay lúc Đồng Kiều suy nghĩ lung tung lúc, Ngụy Cận Hằng xoay người lại, thấy được cô đang sững sờ, vẫy gọi. "*Tới đây.*"

Đồng Kiều lấy dũng khí đi tới ngồi xuống đối diện anh.

"Nguy Tổng, làm sao chưa ngủ?"

Nguy Cận Hằng đem tạp chí khép lại, hai chân đan chéo lên nhau, hai tay khoác lên trên đầu. *"Chờ cô."*

Đồng Kiều biết Nguy Cận Hằng là một người rất lý trí, nhưng cô không nghĩ tới đối phương có thể lý trí đến trình độ này.

Có lẽ lúc trong thang máy lúc anh đã đoán được mình nghĩ gì.

Không, khả năng sớm hơn.

Đồng Kiều do dự một chút, cũng không có định quanh co lòng vòng. *"Nguy Tổng, tôi... nghĩ đến việc giải trừ hợp ước của chúng ta."*

Cô nói xong câu này lại vội vàng giải thích, *"Tôi biết làm như thế có phần không đúng, nhưng tôi... tôi nghĩ mình không thể làm người tình giấu mặt mãi được."*

Nguy Cận Hằng nhìn cô hồi lâu, lâu đến mức trong đầu Đồng Kiều đang suy nghĩ xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

Lại không nghĩ rằng cuối cùng anh vắn vắn nói ra một chữ. *"Được,"*

Đồng Kiều kinh ngạc trừng to mắt nhìn anh, qua một hồi lâu mới phản ứng được. *"Nguy Tổng, cảm ơn anh."*

Sáng sớm hôm sau, Đồng Kiều thu dọn hành lý chạy tới đoàn làm phim

Nhớ tới tới hôm qua rạng sáng hai giờ, Nguy Cận Hằng còn đưa cô về tận nhà, trong lòng cô liền tràn đầy áy náy với anh.

Vào đoàn làm phim, bởi vì chuyện với Nguy Cận Hằng, còn chuyện ba Đồng qua đời, làm cho cô một mực không nhập vai được.

Cuối cùng bị đạo diễn khiển trách mấy lần, mới miễn cưỡng diễn được.

Sau đó hai tháng, Đồng Kiều vẫn đoàn làm phim này, thẳng đến khi bộ phim « **Tiểu Thư nhà họ Quan** » quay xong.

Cùng hai người bạn đại học tách ra, Đồng Kiều và trợ lý cùng chị Linh trở về thành phố Lâm Châu.

Buổi tối cô làm cả bàn thức ăn ngon, cùng mẹ Đồng trò chuyện một chút chuyện lý thú về đoàn làm phim, có thể từ đó mới thấy mẹ Đồng dần bước ra bóng tối từ khi ba Đồng qua đời.

Đồng Kiều đã hai tháng không có về nhà, ăn xong cơm tối nằm ở trên giường, tâm tình trở nên sa sút.

Lúc ở đoàn làm phim, ban ngày bận bịu quay phim, buổi tối về khách sạn cũng có bạn cùng phòng, không có thời gian để nghĩ quá nhiều.

Nhưng hiện trong phòng ngủ chỉ có một mình cô, kí ức cũ xông tới, làm cho cô không có cách nào ngủ.

Cô cầm điện thoại di động lên, tùy ý xem.

Nguy Cận Hằng người này luôn luôn trầm tính, tin tức trên mạng liên quan tới anh càng ít, cũng chẳng đăng gì lên vòng bạn bè cả.

Ngược lại Nguy Tiểu Vũ rất thích đăng lên vòng bạn bè, đồ ăn, game, mỹ phẩm,.....

Đồng Kiều tùy ý quét một cái, tìm vòng bạn bè gần đây của cô ấy.

Ba tám hình, mẹ Nguy cùng bảo mẫu ở phòng bếp nấu cơm, tám thứ hai là cô ấy chơi game ăn gà, nhìn thấy tám thứ ba ngón tay Đồng Kiều dừng lại.

Trên hình ảnh là một bàn cờ vây, một ngón tay thon dài trắng nõn đang cầm một quân đen đặt trên bàn cờ.

Mặc dù trong tám ảnh chỉ có hình tay, nhưng Đồng Kiều biết là Nguy Cận Hằng.

Đã hai tháng chưa gặp anh, nhưng mà xem ra anh sống rất tốt.

Đồng Kiều hít một hơi thật sâu chậm rãi thở ra, ổn định cảm xúc, đưa điện thoại di động tắt đi, thầm mắng mình đang nghĩ gì thế.

Lúc trước nói huỷ hợp đồng là mình, bây giờ đối phương sống rất tốt, cô cũng sống rất tốt chính là kết quả tốt nhất.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Kiều sớm rời giường đến công ty.

Hôm qua lúc máy bay hạ cánh chị Linh dặn dò rằng hôm nay đến công ty sớm một chút.

Chị Linh đưa cho cô vài kịch bản và cùng thảo luận.

Đến công ty, Đồng Kiều liền đến văn phòng của chị Linh.

Đi vào thì chị Linh liền ném cho cô 3 kịch bản, nói cô đọc sơ qua một chút, chỉ ấy hiện tại phải đi ra ngoài một lát, đại khái khoảng hai giờ sau trở về.

Nói xong liền vội vã đi ra khỏi văn phòng.

Đồng Kiều liền ngồi ở trên ghế sa lon bắt đầu đọc.

Cô chú ý kịch bản Thượng Đô, có nhân vật rất khả thi.

Hai tiếng nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Trong nháy mắt liền qua nửa giờ, Đồng Kiều đã đã xem đại khái được 2 kịch bản.

Cô đang đọc kịch bản còn lại, cửa văn phòng của chị Linh bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Quan Vĩ Lễ vừa mở cửa liền thấy Đồng Kiều nghiêm túc đọc kịch bản trên ghế salon.

Anh có chút kinh ngạc, đi đến. "*Đồng Kiều?*"

Nghe được có người gọi mình, Đồng Kiều ngẩng đầu, nhìn thấy lại là ông chủ, bần bịu đứng lên. "*Quan tổng.*"

Quan Vĩ Lễ đem văn kiện trong tay trên mặt bàn của Hoắc Kinh, nói "*Không nghĩ tới cô lại ở đây, quay xong rồi sao?*"

Đồng Kiều hơi kinh ngạc, không biết hiểu sao ông chủ lại có giọng điệu chào hỏi với mình như bạn bè vậy.

"*Vâng, hôm qua vừa quay xong.*"

Quan Vĩ Lễ cũng phát hiện chỗ không thích hợp, ho nhẹ một tiếng, giải thích nói "*Tiểu vũ thường xuyên nhắc với tôi về cô, nói cô chơi game rất tốt.*"

Đồng Kiều biểu lộ bưng bình. "*À, cũng tạm thôi.*"

Đề ông chủ biết mình thường xuyên chơi game, không làm việc đàng hoàng, thật sự không phải chuyện tốt.

May là Quan Vĩ Lễ cũng không quá để ý, đem văn kiện để xuống liền đi ra.

Trở lại văn phòng, Quan Vĩ Lễ cau mày, ngửa đầu làm bộ dáng không quyết định chắc chắn được.

Mấy giây sau, anh nói, "*Người anh em à, lần này vì giúp cậu nên tôi sẽ trở thành Nguyệt Lão một lần.*"

Nói cầm lấy điện thoại trên mặt bàn, tìm số của Ngụy Tiểu Vũ gọi đến.

Chị Linh là người có khái niệm thời gian rất cao, nói hai tiếng, kết quả hai tiếng sau là về.

Tiến vào văn phòng liền hỏi, "*Đồng Đồng, đọc hết rồi sao?*"

Đồng Kiều đem kịch bản cuối cùng khép lại, lễ phép trả lời "*Chị Linh đấy à, em cũng xem qua qua hết rồi.*"

Hoắc Kinh cất bước đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, đem văn kiện trên mặt bàn mà Quan Vĩ Lễ vừa mang tới sửa soạn lại một chút, tiếp tục hỏi, "*Ba cái kịch bản này là chị lựa cho em, có ưa nhân vật nào không.*"

Đồng Kiều cầm kịch bản đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống, nói. "*Có, ta thật thích nhân vật Cơ Lâm này.*"

Chị Linh tán thành gật đầu, "*Bộ phim « **Cung Sâu** » này là của đạo diễn Thẩm, phim của đạo diễn nổi tiếng, chất lượng cũng rất cao, mà hai năm này người nào quay phim với ông ấy đều bị nổi giận một phen, nếu như em có thể nhận nhân vật này, việc nổi tiếng cũng không cần lo lắng, nhưng vấn đề là đạo diễn Thẩm có yêu cầu rất cao đối với diễn viên, em có đủ thực lực để giành được nhân vật này hay không?*"

Đồng Kiều do dự một chút, vẫn gật đầu, "*Chị Linh, để em thử nghĩ một chút.*"

Từ trong công ty ra, Đồng Kiều dự định đi tàu điện ngầm về nhà.

Cơ Lâm cũng là nhân vật nữ phụ thứ 4, nhưng cùng Hoan Sinh trước kia có sự khác biệt, chính là cần phải có sự tâm kế, thủ đoạn.

Nói thật, nhân vật như này Đồng Kiều không chiếm ưu thế.

Cô thuộc về tuýp em gái nhà bên, bề ngoài đáng yêu.

Nhưng nhân vật Cơ Lâm này thì ngược lại, lúc đứng trên tàu Đồng Kiều cũng suy nghĩ làm sao tóm được nhân vật này.

Điện thoại của cô vang lên, người gọi tới là Ngụy Tiểu Vũ.

Thì ra Ngụy Tiểu Vũ biết được cô trở lại Lâm Châu, nói muốn kéo cô cùng mấy người bạn đi ra ăn com.

Nói đến đây thì cô cùng Ngụy Tiểu Vũ cũng hơn ba tháng không gặp, buổi chiều vừa vắn không có việc gì, Đồng Kiều không cự tuyệt.

Cô đem kịch bản về cất ở nhà, rồi liền tới địa chỉ mà Ngụy Tiểu Vũ đưa.

Khách sạn Hoàng Duy, cái tên này thật đúng là quen thuộc.

Là sản nghiệp của nhà Ngụy Tiểu Vũ nha.

Đến nơi, Ngụy Tiểu Vũ tự mình ra đón cô.

Trong phòng ăn đã có hơn ba người ngồi, có hai người mà Đồng Kiều biết, đều là diễn viên lớn trong giới giải trí.

Cô có lẽ phép chào hỏi, về sau liền ngồi ở vị trí mà Ngụy Tiểu Vũ báo, ngoan ngoãn chờ đợi.

Dù sao cũng đã chào hỏi với ba người kia, bọn họ ngồi cùng một chỗ trò chuyện, tính tình Đồng Kiều hơi hướng nội, liền không tham dự.

Lấy điện thoại ra bắt đầu chơi game giết thời gian.

Ba ván kết thúc, cửa phòng ăn lần nữa mở ra.

Còn chưa thấy được là ai, liền nghe đến một tiếng cười, thanh âm có chút nhả nhớt, "*Tiểu Vũ nha, đã lâu không gặp.*"

Đồng Kiều ngẩng đầu cùng mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy Quan Vĩ Lễ với vẻ mặt tươi cười đi đến.

Ngay sau đó là nhị công tử của tập đoàn Hồng Việt, Lâm Thánh Hi.

Nhìn thấy đều là nhân vật chọc không nổi, Đồng Kiều yên lặng đứng lên, biểu thị tôn kính.

Lúc này, một người nữa đi tới

Khác với Quan Vĩ Lễ, Lâm Thánh Hi, anh thì một thân tây trang màu đen, lông mày cau lại, môi mỏng nhếch, nhìn sắc mặt hẳn là vừa bị từ công ty kéo ra ngoài.

Đồng Kiều nhìn người đàn ông đó, thần sắc cứng đờ.

Ngụy... Ngụy Cận Hằng cũng tới?

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Ca Đời Cũng Không Hét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lưu Kỳ tự sát

Edit: melbournje

□

Hai người chạm mặt nhau, Đồng Kiều đem ánh mắt rời đi.

"*Anh, mau đến đây ngồi.*" Ngụy Tiểu Vũ một mặt cười xấu xa lôi kéo Ngụy Cận Hằng ngồi ở giữa chỗ trống.

Lúc này Quan Vĩ Lễ đi đến bên cạnh Đồng Kiều trên mặt mang ý cười, giọng điệu lãnh đạo nói, "*Đồng Kiều à, cô sang chỗ kia ngồi đi.*"

Đồng Kiều nhìn anh ta nháy mắt với mình, lại nhìn người ngồi bên tay trái mình là một nữ minh tinh nổi tiếng Cổ Thần Thần, lập tức hiểu rõ ông chủ có ý gì, đứng dậy cầm đồ của mình ngồi sang vị trí bên cạnh, còn chưa có ngồi xuống, lại nghe Quan Vĩ Lễ nói "*Anh Hi đến ngồi bên cạnh tôi, đợi lát nữa tôi cùng anh nói chút chuyện.*"

Hết thảy có tám cái ghế dựa, ba người Cố Thần Thần ngồi cùng một chỗ, Quan Vi Lễ ngồi sát bên Cố Thần Thần, Lâm Thánh Hi ngồi ở bên cạnh anh ta.

Chỉ còn lại vị trí bên trái và phải của Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Tiểu Vũ tùy ý ngồi ở bên tay phải của Ngụy Cận Hằng, chỉ còn lại một cái chỗ trống.

Đồng Kiều không muốn những người khác nhìn ra cô cùng Ngụy Cận Hằng có gì, yên lặng mà ngồi.

Tám người đã đến đông đủ, phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Trừ Đồng Kiều, còn lại những người đều là nhân vật to lớn, bình thường đều bề bộn công việc, lần này có thể tụ tập một chỗ cũng không dễ dàng.

Có thể thấy được Cố Thần Thần cùng Quan Vi Lễ, Lâm Thánh Hi đều biết nhau, không mấy phút sau, mấy người liền nâng ly cạn chén uống.

Ngụy Tiểu Vũ tính tình tùy tiện, sáu người mấy chén vào trong bụng, thấy chỉ có cái ly trước mặt Đồng Kiều cùng Ngụy Cận Hằng là không nhúc nhích.

Ngụy Tiểu Vũ liền mở miệng nói, "*Đồng Đồng, em làm sao không uống?*"

Đồng Kiều trên mặt mang ý cười, để đũa xuống, giọng rượu lên nói, "*Đến đây, cùng một chén.*"

Ngụy Tiểu Vũ thích tính cách này của cô, hai người chạm cốc, hoàn toàn không để ý Ngụy Cận Hằng ở giữa sắc mặt hơi đen.

Nhìn thấy Đồng Kiều sáng khoái như vậy, những người khác cũng đều tới làm với Đồng Kiều một ly, rất là thân thiện.

Ngược lại là Ngụy Cận Hằng, cả đám người thấy sắc mặt anh khó coi, đều không dám nói chuyện.

Lúc này, Quan Vi Lễ hỏi Đồng Kiều, "*Đồng Kiều cô nên làm quen với Ngụy Tổng một chút.*"

Sắc mặt Đồng Kiều thông dong bình tĩnh, cười nói, "*Đã quen rồi, lần trước chị Tiểu Vũ mang theo tôi đi ăn cơm, lúc Quan Tổng cũng ở chỗ đó mà.*"

Quan Vi Lễ có chút nhú mày, "a~" dài một tiếng, "*Đã quen biết vậy cô liền mời Ngụy Tổng một ly đi, ngày hôm nay hình như tâm tình cậu ấy không tốt lắm.*"

Đồng Kiều im lặng, ông chủ này chuyên hồ nhân viên sao? Biết anh tâm tình không tốt còn để tôi kính rượu làm gì.

Nhưng mà trên mặt cô vẫn cười gặt đầu, nhu thuận trả lời, "*Được.*"

Nói xong quay đầu, nghiêng người nói "*Tôi mời Ngụy Tổng một ly.*"

Thật ra lúc này trong lòng Đồng Kiều đang đánh trống, Ngụy Cận Hằng liệu có cho mình một đường lui hay không.

Một bên là ông chủ, một bên là kim chủ cũ, cô kẹt ở giữa cũng rất khó khăn mà.

Ngụy Cận Hằng mắt nhìn Đồng Kiều đã hơi say, sau đó đưa mắt nhìn sang Quan Vi Lễ.

Quan Vi Lễ cảm giác được có ánh mắt sắc như kiếm phóng tới, không để lại dấu vết, giả bộ như không nhìn thấy.

Ngụy Cận Hằng thu hồi ánh mắt, ánh mắt đang lạnh liền trở nên lãnh đạm, phảng phất như thật sự không quen Đồng Kiều, bưng ly rượu của mình lên.

Đồng Kiều thấy anh nề tình, trong lòng vui mừng, vừa muốn cùng anh chạm cốc.

Ai ngờ anh né tránh, tay trái khoác lên chỗ cổ tay của cô, đem chén rượu của cô đặt ở trên mặt bàn.

"*So với uống với cô, tôi càng muốn uống với Quan Vi Lễ hơn.*"

Quan Vi Lễ đột nhiên bị nhắc tên nghiêng đầu sang chỗ khác.

Nghe thấy Ngụy Cận Hằng gọi cả tên họ mình, liền biết mình tiêu rồi.

Quả nhiên, Ngụy Cận Hằng giống như là như rấn độc, để mắt tới anh, liền tiếp rót cho anh ba chén.

Cuối cùng còn cảm thấy chai rượu vang này không đủ mạnh, trực tiếp gọi nhân viên lên, gọi cocktail, rất nặng.

Uống mấy ly Quan Vi Lễ liền có chút sợ.

Đồng Kiều ngồi ở bên cạnh, nhìn Ngụy Cận Hằng một chén tiếp một chén uống, có chút bận tâm

Vốn định đưa tay vụng trộm kéo góc áo của anh, nhắc nhở anh đừng uống.

Ai có thể nghĩ Đồng Kiều vừa cảm góc âu phục của anh, một bàn tay ấm áp liền cảm tay của cô.

Cô theo bản năng muốn tránh, không nghĩ tới đôi phương nắm rất chặt, Đồng Kiều rút ra hai lần đều không được, cô không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Chỉ thấy ánh mắt của anh vẫn như cũ nhìn Quan Vi Lễ, hướng về phía anh ta ưu nhã lung lay cái ly trong tay, có chút ngửa đầu, đem rượu trong ly uống sạch.

Giống như người nắm tay nhỏ của Đồng Kiều thật chặt không phải là mình.

Quan Vi Lễ một chén vào trong bụng, để ly xuống, trên mặt ửng đỏ đã có vẻ say "*Không được, rượu này quá mạnh, không thể uống nữa.*"

Ngụy Cận Hằng vẫn như cũ, chậm rãi đem chén rượu buông xuống, nhìn anh một cái không làm khó nữa.

Những người khác im lặng xem náo nhiệt, bầu không khí trên bàn cơm coi như hòa hợp, đến cuối cùng, Quan Vi Lễ say rượu đi lên.

Như là đứa bé quần lấy Cố Thần Thần, muốn người ta ôm một cái, hôn hôn, làm cho Cố Thần Thần vừa then lại giận.

Những người khác giống như là đã quen, chỉ có Đồng Kiều một mặt ngạc nhiên nhìn.

Bữa tiệc kết thúc, tám người đi xuống bãi đỗ xe.

Người trên bàn ai cũng uống rượu, Lâm Thánh Hi phụ trách đem Quan Vi Lễ về nhà.

Về sau Ngụy Tiểu Vũ tiễn Cố Thần Thần và ra người nữa lên xe bảo mẫu.

Trong lúc nhất thời chỉ còn lại Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng cùng Ngụy Tiểu Vũ.

Ngụy Tiểu Vũ mở miệng hỏi "*Đồng Đồng, em định về kiểu gì?*"

"Em đón xe về."

"Vậy em và chị ngồi chung xe, chị đưa em về."

Đồng Kiều bận bịu khoát tay, "*Không cần không cần, chính em...*"

"Để anh đưa cô ấy về." Ngụy Cận Hằng một mực không nói chuyện mở miệng.

Lời này khiến Ngụy Tiểu Vũ cùng Đồng Kiều đều thót cả tim.

Đồng Kiều sợ anh uống say sẽ để lộ ra quan hệ của hai người.

Mà Ngụy Tiểu Vũ kinh ngạc vì anh mình chủ động muốn đưa phụ nữ về nhà.

Ngụy Tiểu Vũ phản ứng rất nhanh, như gà con mổ thóc giống như gạt đầu, "*Được được được, con gái về khuya một mình rất không an toàn, vừa tiện thì để cho anh chị đưa em về."*

Nói xong, ấy liền nhanh chóng chui vào xe bảo mẫu, thúc giục tài xế lái xe đi.

Ngụy Tiểu Vũ vừa đi, bãi đỗ xe chỉ còn lại hai người.

Đồng Kiều quay đầu nhìn anh, phát hiện anh đang tựa ở cạnh xe, nhắm mắt lại.

"Anh ổn chứ?"

Ngụy Cận Hằng mở to mắt, con ngươi thâm trầm có chút phiếm hồng.

Thanh âm anh khàn khàn nói. "*Ừ, đầu có chút nhức."*

"Vậy... tài xế của anh đâu"

"Quan Vi Lễ đưa tới."

Đồng Kiều vốn muốn chuồn lẹ, nhưng nhìn anh có bảy tám phần men say, cũng không yên lòng để anh lại đây một mình.

"*Vậy để tôi tìm taxi cho.*" Nói Đồng Kiều lấy điện thoại ra, đang muốn mở khoá.

Bỗng nhiên một bàn tay đem điện thoại trong tay cô đoạt mất.

"*Ái!*" Đồng Kiều bị cướp không kịp đề phòng, muốn đưa tay lấy lại, nhưng vô hạn.

"*Ngụy Tổng, anh say rồi.*"

Ngụy Cận Hằng đem điện thoại di động của cô nắm trong tay, thường thức gật đầu nói. "*Ừ... quả thực say.*"

Không say thì sao anh lại làm ra chuyện ngây thơ như vậy.

Đồng Kiều thở dài một hơi. "*Để tôi đưa anh lên bên trên nghỉ ngơi.*"

Trong đầu cô còn yên lặng tính toán, khách sạn Hoàng Duy vốn chính là sản nghiệp của tập đoàn Hoàng, ông chủ ở đây muốn phòng nghỉ ngơi, cũng không cần kí tên ở sổ.

Từ chỗ quản lý khách sạn lấy được phòng tổng thống xa hoa, Đồng Kiều sợ quản lý hiểu lầm, đến cửa liền nói nhờ quản lý chiếu cố Ngụy Cận Hằng một chút, cô chuẩn bị lấy lại điện thoại di động của mình liền rời đi.

Thật không nghĩ đến đối phương là một người chính trực như vậy, dĩ nhiên cũng có một ngày chơi xấu.

Đồng Kiều không mang tiền, đón xe cũng không được, anh không đưa cô điện thoại rõ ràng chính là không cho phép cô đi.

Quản lý khách sạn là người thông minh, thấy thái độ của Ngụy Cận Hằng trong nháy mắt hiểu rõ ý của anh, lập tức từ chối. "*Cô gái à, nếu không có chuyện gì thì tôi xuống trước, nếu như cô cần gì thì có thể gọi điện thoại.*"

Nói xong lộ ra một nụ cười lễ phép, đưa tay cấp tốc khép cửa phòng lại.

Đồng Kiều:

Lại nhìn Ngụy Cận Hằng, đang bực bội nói lỏng cả vạt trên cổ ra.

"*Ngụy Tổng, ngài đây là ý gì?*"

Ngụy Cận Hằng xoay người, ngồi ở bên giường, giữ im lặng nhìn cô.

Sau khi say rượu hai con người Ngụy Cận Hằng như có nhiều sương mù, mông lung để cho người ta thấy không rõ lắm.

Đồng Kiều nhìn anh đưa điện thoại di động đặt ở trên giường, coo đi lên trước muốn đưa tay lấy lại.

Đã thấy Ngụy Cận Hằng nhíu lông mày nằm ở trên giường, thì thào một tiếng. "*Đầu đau quá.*"

Đồng Kiều muốn cầm điện thoại, thở dài một hơi, quay người lấy cho anh cốc nước nóng.

Đi đến bên giường lại phát hiện đối phương đã ngủ thiếp đi.

Nhìn anh từ từ nhắm hai mắt, lông mày có chút nhướng lên, Đồng Kiều thở dài một hơi, vì để cho anh ngủ dễ chịu hơn, Đồng Kiều đem áo khoác của anh cởi ra.

Cô đưa tay đẩy Ngụy Cận Hằng, nhẹ giọng kêu. "*Ngụy Tổng.*"

Ngụy Cận Hằng không phản ứng, cô lại liên tiếp kêu vài tiếng, đối phương cũng không có động tĩnh.

Nhìn xem bởi vì người đàn ông này đang say rượu lại còn ngủ say, trong đầu Đồng Kiều có một suy nghĩ to gan lớn mật.

Mà cô, nghĩ là làm.

Đồng Kiều chạm môi lên đôi môi ấm áp của anh, như là chuồn chuồn lướt nước, nhìn hàng lông mi kia khẽ run lên, Đồng Kiều cho là anh sắp tỉnh, bị dọa đến mức trong nháy mắt đứng thẳng người.

Trái tim nhanh chóng nhảy loạn, cô giống như đứa bé làm chuyện sai trái, đắp chăn cho anh rồi lấy điện thoại rời đi.

"*Ba*". Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, người đàn ông đang ngủ say chậm rãi mở mắt.

Hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ đến việc mình làm xé chiều hôm nay, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, mình thật là điên rồi.

Không riêng anh cho rằng như vậy, Đồng Kiều cũng cảm thấy mình điên rồi.

Trốn ra khỏi khách sạn, bị gió lạnh thổi qua, Đồng Kiều lập tức bình tĩnh lại.

Nghĩ lại việc mình làm vừa rồi, cô chỉ có thể cảm thấy may mắn trong lòng, rằng không có ai biết.

Ngày kế tiếp, Đồng Kiều không còn dám đi đâu, nhưng ở nhà hiện tại quả là nhàm chán, liền vụng trộm chơi game. Wechat cũng để yên lặng.

Chính là vì tránh né tin nhắn oanh tạc của Ngụy Tiểu Vũ.

Ngụy Tiểu Vũ: *Đồng Đồng, nghe nói tối hôm qua anh chị thuê phòng ở khách sạn Hoàng Duy.*

Ngụy Tiểu Vũ: *Tốc độ của hai người cũng đúng là quá nhanh.*

Ngụy Tiểu Vũ: *Em làm sao tóm được anh chị vậy?*

Ngụy Tiểu Vũ: *Chẳng lẽ anh chị thích người như em?*

Ngụy Tiểu Vũ: *Alo! Nói chuyện đi nha.*

Đồng Kiều: *Em đang quay phim --*

Ngụy Tiểu Vũ: *Em được lắm, thành thật khai báo, em cùng anh chị có chuyện gì xảy ra?*

Ngụy Tiểu Vũ: *Em còn giấu rất kỹ, dĩ nhiên chị lại không nhìn ra em cùng anh chị có gì đó.*

Đồng Kiều thực sự không có cách nào trả lời, dứt khoát giả chết, tin nhắn cũng không dám xem nữa.

Ngụy Tiểu Vũ tính tình nóng nảy gặp Đồng Kiều hỏi gì cũng không ra, liền nói muốn tìm anh của mình để hỏi.

Về phần kết quả, Đồng Kiều không biết được.

Buổi chiều, đột nhiên có một tin tức cực sock leo lên hot search: **Lưu Kỳ tự sát**

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thật đúng là kẻ ngốc

Lúc nhìn thấy tin này, Đồng Kiều giật nảy mình.

Lần trước hai người gặp mặt ở bệnh viện, ba tháng ngắn ngủi như vậy, làm sao hắn liền tự sát rồi?

Tin tức đồn thổi trên mạng truyền ra, có người nói bởi phòng làm việc của hắn thiếu nợ mấy chục triệu, nên mới tự sát.

Lại có người nói hắn tự sát vì tình.

Lại là nhắc tới Quách Tinh lần trước lộ ảnh nóng cùng hắn.

Sau vụ đó anh ta cùng Quách Tinh đáp lại rằng hai người đang yêu nhau, ở cùng một chỗ là chuyện rất bình thường.

Vậy nên chuyện đó mới dẫn hạ xuống.

Lần này Lưu Kỳ lần này tự sát, Quách Tinh là người đầu tiên bị lôi ra.

Họ đều hỏi có chuyện gì xảy ra.

Sau đó tới trưa, Weibo Quách Tinh không có động tĩnh, phía dưới phần bình luận của cô ta toàn tím năm tùm ba chữ nhàu.

Một nhóm giữ sự trong sạch của Quách Tinh, nói người ta bạn trai vừa mất, có lẽ cô ấy vẫn còn đang buồn.

Một nhóm nói bạn trai cô ta xảy ra chuyện, chẳng hề nói một câu.

Còn lại thì xem nào nhiệt.

Đồng Kiều cũng chú ý chuyện này cả buổi trưa.

Mặc kệ người đó xấu xa bao nhiêu, dù sao cô cũng từng lăn lộn dưới tay anh ta 3 năm.

Luru Kỳ chết, trực tiếp khơi gợi lên sự thương nhớ của Đồng Kiều đối với ba Đồng.

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, tâm tình của cô trở nên rất nặng nề.

Mọi chuyện tiến triển đến tối, người nhà Luru Kỳ cũng xuất hiện.

Quách Tinh tiếp tục lấy nữ thân phận là một người bạn gái, đăng một tâm thư rất tình cảm suốt mướt.

Nhưng rất nhanh người nhà Luru Kỳ liền nhảy ra, mắng Quách Tinh bú fame, nói cô ta căn bản không xứng làm bạn gái Luru Kỳ, đồng thời nói bóng nói gió rằng cô ta cười cả vạ người rồi, cục diện trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Trương Cừu trước đó mấy tháng bị chửi một chân đạp hai thuyền cũng nhân lần này chạy vào bú fame.

Ngày kế tiếp, Đồng Kiều rời giường lướt Weibo, chuyện của Luru Kỳ đã giảm xuống.

Không nghĩ tới mấy tháng trước còn đang uy hiếp mình, cuối cùng lại rời đi như vậy.

Không đợi Đồng Kiều thôn thức, mẹ Đồng liền báo cô rời giường ăn cơm.

Giữa trưa mười giờ, Ngụy Cận Hằng kết thúc hội nghị, từ trong phòng họp ra, đi ngang qua khu nghỉ ngơi nhìn thấy hai người ngồi ở đó.

Ngụy Tiểu Vũ thấy anh trai coi nhẹ mình, hàm hừ đuổi theo.

Quan Vĩ Lễ cũng lập tức đứng lên chạy theo.

Tiền vào văn phòng Tổng giám đốc, không đợi Ngụy Cận Hằng ngồi xuống, Ngụy Tiểu Vũ liền hung hăng hai tay chống ở trên bàn làm việc.

"Anh zai, anh mau kể đến cùng hôm qua có chuyện gì xảy ra."

"Hôm qua em đã hỏi rồi." Ngụy Cận Hằng bình tĩnh trả lời.

"Nhưng mà anh đâu có trả lời."

Hai tay Ngụy Cận Hằng để ở trên bàn làm việc, mười ngón giao nhau, nhìn cô hỏi, "Vậy đến cùng em muốn biết cái gì?"

Ngụy Tiểu Vũ trong nháy mắt nụ cười nở hoa, một mặt bất quái mà hỏi, "Tôi hôm qua, hai người có làm gì không?"

"Không có."

"Em không tin."

Ngụy Cận Hằng thờ dài bất đắc dĩ một hơi, "Tìy em."

Nói xong mở máy tính, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc.

"Anh đối với Đồng Đồng tuyệt đối có ý, bằng không thì tôi hôm qua anh cũng uống say, làm gì mà còn nói đưa người ta về, kết quả em đi rồi hai người lại thuê phòng luôn ở đó."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Thuê phòng thì nhất định phải xảy ra chuyện hả?"

Lúc này Quan Vĩ Lễ một mực xem kịch đi tới hoà giải.

"Ai nha, Tiểu Vũ, em cứ quan tâm việc riêng của anh mình làm gì."

"Em không phải quan tâm việc của anh ấy, em 26 tuổi bốn đời bạn trai rồi, anh ấy đã 30, còn như kiểu phạt, hiện tại ba mẹ em cũng đang hoàì nghi, có phải anh...thích nam hay không."

Bốn chữ cuối Ngụy Tiểu Vũ có ý làm bầm không rõ ràng.

Nhưng Quan Vĩ Lễ vẫn nghe rõ, ôm bụng cười ha ha.

Anh ta đưa tay vỗ vỗ bả vai Ngụy Tiểu Vũ, nói "Yên tâm, giới tính của Ngụy đại gia không có vấn đề, đừng lo lắng vớ vẩn."

Nguy Tiểu Vũ truy cứu tới cùng, "Làm sao anh biết?"

Quan Vĩ Lễ bị hỏi nên trì trệ, mắt nhìn người ngồi sau bàn làm việc, phát hiện đối phương cũng chính nhìn mình.

Quan Vĩ Lễ ho nhẹ một tiếng, vỗ bộ ngực nói, "Sự tâm linh tương thông giữa hai người anh em."

"Ui trời, em đi trước đi, anh tìm Ngụy đại gia trò chuyện việc hợp đồng cả trăm triệu, đừng quấy rầy bọn anh." Quan Vĩ Lễ nói, đem Ngụy Tiểu Vũ đẩy ra ngoài.

"Này, em còn chưa hỏi xong đâu."

"Này, cô bé này lấy ra nhiều vấn đề như vậy chứ."

Nói rồi đem cửa phòng đóng lại, khóa trái.

"Hô ~" Quan Vĩ Lễ hai tay chống nạnh, nhẹ nhàng thở ra, xoay người lộ ra một mặt cười bí ối, "Ngụy đại gia, có mệt hay không nhì."

Ngụy Cận Hằng nghiêng qua nhìn nh ta một chút, từ tốn nói "Cậu vừa nói với Tiểu Vũ như nào."

Quan Vĩ Lễ xấu hổ ho nhẹ một tiếng, lập tức nhận sai, "Yên tâm, tôi sẽ không hỏi vấn đề ngây thơ như vậy, tôi là tới vấn tội, khuya ngày hôm trước cậu hành tôi..."

Mấy chữ hành tội vừa nói ra, Quan Vĩ Lễ lập tức liền tiếp thu được ánh mắt sắc nhọn của Ngụy Cận Hằng.

"Khụ khụ... không phải, khuya ngày hôm trước cậu rót rượu nhiều như vậy cho tôi, có phải là có chút quá đáng."

Ngụy Cận Hằng hai tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, "Về sau sẽ còn quá đáng hơn."

Quan Vĩ Lễ: "....."

"Xem ra hôm nay tâm tình cậu không tốt, ngày khác tôi trở lại." Nói xong, Quan Vĩ Lễ quay người chuẩn bị rời đi.

Liền nghe người phía sau nói, "Chớ đi, không phải nói có hợp đồng trăm triệu muốn cùng tôi đàm phán sao?"

"Tôi chỉ đùa em gái cậu thôi."

Ngụy Cận Hằng đem một văn kiện đẩy tới, "Cậu không có, tôi có, hợp đồng này cậu đi đàm phán đi."

Quan Vĩ Lễ kinh ngạc đi tới, cầm lấy hợp đồng nhìn một lần, kinh ngạc nói "Hoàng Duy cùng Thịnh Quý tiếp tục bàn chuyện hợp đồng."

Anh ấy trong nháy mắt đem hợp đồng thả lại trên bàn, điên cuồng khoát tay "Không được không được, tôi sẽ không đi đâu."

"Thiên kim của tập đoàn Thịnh Quý sớm đã nhìn chằm chằm vào cậu, hợp đồng này cần cậu tự đi, sử dụng mỹ nam kế trực tiếp nhận lấy nhé."

Ngụy Cận Hằng dọa anh ta một chút.

Quan Vĩ Lễ vội vàng giải thích, "Đây không phải ngôi tán gẫu, tôi không muốn đi, nhưng mà quyết định sao lại là ở cậu."

"Cô ấy đặc biệt thích cậu, đoán chừng một bữa cơm là cảm được hợp đồng rồi."

"Nếu như giúp không được gì thì đi đi, đừng ở đây nói chàm chọc."

Quan Vĩ Lễ hướng về phía anh nhíu mày, "Ngụy đại gia cậu thật đúng là điểm phúc không cạn nhì."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày đem hợp đồng nhìn một lần, cầm lấy điện thoại bên cạnh gọi, "Cao Viễn, giúp tôi hẹn với chủ tịch tập đoàn Thịnh Quý."

"Vâng, Ngụy Tổng."

Bốn giờ chiều, Đổng Kiều định đi ra ngoài dạo phố.

Buổi trưa hôm nay, tiền cát xê của bộ phim cô quay « **Tiểu Thư Nhà Họ Quan** » cùng hai quảng cáo đã gửi vào trong thẻ.

Trừ thuế của công ty, còn có 128,000.

Nhiều tiền như vậy cô vẫn chưa biết làm gì.

Cho nên cô để ăn mừng, định ra ngoài mua cho mẹ Đồng hai bộ quần áo với đồ trang sức.

Vốn là muốn hẹn bạn cùng phòng Tiểu Y cùng Thượng Thượng đi chơi nữa, kết quả hai người bọn họ đều có việc bận, cô chỉ có thể một mình đi dạo.

Quảng trường Hoàng Duy, nghe xong tên là biết thuộc về ai.

Nơi này là trung tâm lớn nhất của thành phố Lâm Châu, cũng là nơi mang tính đại diện của Lâm Châu luôn.

Cô đi tàu điện ngầm thẳng đến đó, quảng trường có rất nhiều người.

Cô tùy tiện đi dạo hai vòng, ôm một cốc trà sữa vào tiệm vàng bạc đá quý của Hoàng Duy.

Tập đoàn Hoàng Duy chủ yếu kinh doanh về trang sức, trên quảng trường chiếm một vị trí trung tâm, tầng một là ngân sức, tầng hai là kim sức, tầng ba là kim cương, tầng bốn tầng năm là đồ cổ.

Trước đó Đồng Kiều quay phim kiếm được mấy chục ngàn tệ, cô tới đây mua cho mẹ Đồng cái vòng tay 3-4 ngàn, mẹ Đồng cực kỳ cao hứng, đến bây giờ còn đeo.

Lần này Đồng Kiều muốn mua cho bà một chiếc nhẫn kim cương, cho nên trực tiếp lên tầng ba.

Ngụy Cận Hằng cùng chủ tịch tập đoàn Thịnh Quý cùng con gái là Thịnh Yên cũng đi thang máy tới tầng ba.

Ngụy Cận Hằng chỉ hẹn trước Thịnh Quý nhưng Thịnh Yên rất cứng rắn muốn cùng đi ra.

Thịnh tổng chỉ có một đứa con gái, từ trước đến nay rất yêu chiều, mà ông ấy cũng rất coi trọng Ngụy Cận Hằng, cảm thấy anh còn quá trẻ nhưng lại có sự quyết đoán khác người.

Trong lòng ông một mực tác hợp hai người bọn họ.

Lúc đến sân Golf tiện đường đi qua quảng trường Hoàng Duy, Thịnh Yên liền bảo lái xe ngừng xe, nói muốn xuống quảng trường dạo chơi.

Thịnh tổng hỏi ý của anh, Ngụy Cận Hằng biểu lộ không có ý kiến.

Thịnh tổng là một người cuồng con gái, thấy Thịnh Yên vui vẻ, ông ấy liền cười không ngậm mồm vào được.

Mà trên mặt Ngụy Cận Hằng treo một cười yếu ớt, cũng không có biểu hiện mong mỏi gì.

Ba người vừa đi vừa dạo, liền đi tới tiệm vàng bạc đá quý Hoàng Duy.

Thịnh Yên đối với những đồ kim cương cảm thấy hứng thú, Ngụy Cận Hằng cùng Thịnh Quý trò chuyện nhưng chủ đề chỉ xoay quanh công việc.

Lúc này, bên cạnh vang lên âm thanh tán dương của nhân viên bán hàng, "*Cô gái ơi, cô mang cái nhẫn này quả thật không tệ, da cô vốn trắng, đeo chiếc nhẫn này vô lại càng tôn da.*"

Đồng Kiều nhìn chiếc nhẫn trên ngón trỏ, trong lòng do dự.

Cô vốn là đến mua cho mẹ Đồng một chiếc nhẫn, nhưng nơi này kiểu dáng đầy đủ, tinh xảo, Đồng Kiều thực sự nhìn không được cũng muốn mua cho mình một cái

"*Chiếc nhẫn này bao nhiêu vậy?*" Trong nội tâm cô tính toán, nói với mình, nếu như quá đắt thì thôi không mua.

"*Cô gái có mắt nhìn lắm, cái này là bốn mươi tám ngàn.*"

Nghe được giá này, Đồng Kiều giật mình suýt cắn cả vào lưỡi.

Tranh thủ thời gian liền đem chiếc nhẫn trong tay mình xuống.

"*Quá đắt, cảm ơn.*"

Cô bỏ ý nghĩ mua nhẫn cho mình, bắt đầu chọn cho mẹ.

Hoàn toàn không biết sau lưng cách đó không xa có người đã thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"*Thịnh tổng, chờ một chút, tôi đi xử lý chút chuyện đã.*"

Thịnh Quý cười khoát tay, "*Cậu đi đi, tôi dẫn Tiểu Yên đi xem đồ linh tinh chút.*"

Ngụy Cận Hằng quay người đi tới chỗ cửa hàng trường của tầng ba.

Cuối cùng, Đồng Kiều nhìn trúng một chiếc kiềng dáng tinh xảo, giá cả cũng không tính là quá đắt.

Đại khái nói mua cho mẹ, Đồng Kiều liền ngồi trên ghế chờ nhân viên làm thủ tục.

Trong lúc rảnh rỗi, cô liền cúi đầu thưởng thức chiếc nhẫn trong tủ, chỉ chốc lát liền nhìn khiến cô hoa cả mắt, tâm động không ngừng.

Con gái không có sức chống cự với vật đẹp, huống chi là trang sức.

Lúc cô nghiêm túc nhìn, bên người cô một người mặc đồng phục, dáng người tinh tế đi tới.

Lúc này, nhân viên của cửa hàng chào hỏi đối với người phụ nữ đó, "*Cửa hàng trưởng.*"

Nghe được là cửa hàng trưởng, Đồng Kiều lập tức quay đầu, liền thấy cô ấy mỉm cười thân thiết với mình, "*Xin chào, người đẹp.*"

Đồng Kiều lễ phép mỉm cười, "*Xin chào.*"

"*Cô có hài lòng với chiếc nhẫn này không?*"

Đồng Kiều gật đầu, "*Ừm, rất hài lòng.*"

"*Cô hài lòng là tốt rồi.*" Nói rồi cô ấy liền cầm lên tờ hóa đơn mua hàng, nhìn thoáng qua, lộ ra vẻ kinh ngạc, "*Cô Đồng lại sinh vào ngày mùng 3 tháng 3 sao.*"

Đồng Kiều nghi hoặc, "*Có vấn đề gì không?*"

"*Ngày mùng 3 tháng 3 cũng là ngày sinh của chủ tịch tập đoàn Hoàng Duy chúng tôi.*"

Đồng Kiều kinh ngạc, "*Hà, trùng hợp như vậy sao?*"

Cửa hàng trưởng ngạc nhiên cười nói, "*Tôi cũng không nghĩ lại khéo như vậy, Tiểu Lưu đến phòng làm việc của tôi đem phiếu rút thăm trúng thưởng ra đây.*"

Người được gọi là Tiểu Lưu nghi hoặc, "*Dạ?*"

"*Phiếu rút thăm trúng thưởng ở phòng của tôi.*" Cửa hàng trưởng lặp lại lần nữa, lúc Đồng Kiều không chú ý liền hướng về phía Tiểu Lưu kia nháy mắt ra hiệu mấy lần.

Nhân viên kia trong nháy mắt kịp thời phản ứng, kinh hô, "*Cửa hàng trưởng, cô muốn để cô Đồng đây rút thưởng sao?*"

Cửa hàng trưởng phối hợp, "*Ừm, trước đó chủ tịch không phải định ra quy định là, chỉ cần có người trùng với sinh nhật của mình sẽ được một lần rút thưởng sao.*"

Nhân viên hướng dẫn mua hàng phản ứng rất nhanh, che lồng ngực của mình, nói, "*Đã thật lâu chưa có ai trùng sinh nhật chủ tịch, cô Đồng thật sự là quá may mắn.*"

Nói xong cất bước tiến về phía phòng làm việc.

Nói thật lúc cô ta đi, trong lòng còn đang đánh trống, chủ tịch nào từng có quy định như này, nếu như trong văn phòng cửa hàng trưởng không có phiếu rút thưởng, trong thời gian ngắn như vậy, phải đi đâu tìm đây?

Kết quả tiến vào văn phòng, liền thấy một người mạnh mẽ rần rờ đứng ở trước kính thủy tinh.

Kính thủy tinh này là loại kính có thể từ bên trong quan sát ra bên ngoài, nhưng từ ngoài nhìn vào thì không nhìn được, lí do thì chính là để cửa hàng trưởng nhìn tình huống tốt hơn.

"*Ngụy...Ngụy Tổng.*" Cô nhân viên thấy rõ mặt mũi của anh, hoảng sợ nói.

Ngụy Cán Hằng chỉ là quay đầu lờm cô ấy một chút, chỉ chỉ cái hòm rút thưởng trên bàn.

Tiểu Lưu trong nháy mắt hiểu rõ, an ủi tâm tình kích động, ôm hòm rút thưởng đi ra.

Toàn bộ quá trình, Đồng Kiều đều trong trạng thái không tin được.

Cửa hàng trưởng nói cô hiện tại có một cơ hội rút thưởng, nếu như rút được phiếu giảm còn 20%, thì cô sẽ được giảm 20%, nếu như rút được 50%, chiếc nhẫn này chỉ còn mười hai ngàn, cô chỉ cần đưa một nửa số tiền so với giá gốc liền có thể lấy đi.

Đồng Kiều dứt tay vào hòm, cầm ra một quả cầu thủy tinh, đưa cho cô kia.

Cửa hàng trưởng mở ra xem, mãnh hít một hơi khí lạnh.

"Mua một tặng một, giảm giá 80%."

Đồng Kiều nhìn quả cầu kia viết một chiếc, mộng bức hỏi, "Là có thể giảm cho tôi 80%, lại còn tặng 1 cái sao?"

Cửa hàng trưởng cùng Tiểu Luru đều nhẹ gật đầu.

Đồng Kiều trực tiếp bị dọa sững sốt.

Lúc này, Tiểu Luru xuất ra vừa rồi Đồng Kiều thử chiếc nhẫn nói, "*Cô Đồng, cô nên mua chiếc nhẫn này thì hơn, nó có giá bốn mươi tám ngàn, giảm 80%, còn có mấy ngàn thôi, còn được tặng kèm thêm một chiếc tự chọn nữa.*"

.....

Sau năm phút, Đồng Kiều nhận lại thẻ ngân hàng, cầm hai cái túi, đầu óc vẫn còn đang mơ màng.

Hoàng Duy giảm giá cho mình tận 80% lại còn tặng một, hiện tại cô cầm đi một chiếc nhẫn mấy chục ngàn.

Cô thật sự hoài nghi, chiếc nhẫn này có phải là.... giả?

Nhìn Đồng Kiều như đang nằm mơ bị hai người kia lung lay, Ngụy Cẩm Hằng đứng trong văn phòng nhìn không được cười ra tiếng, "*Thật đúng là kẻ ngốc.*"

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đi thôi, đến phim trường xem một chút

Edit: melbournje

□

Lần này được món hời, Đồng Kiều chẳng những không cao hứng, ngược lại còn lo lắng rằng mình có phải là bị lừa hay không.

Tập đoàn Hoàng Duy lớn như vậy, chắc không thể hớ cô mấy ngàn tệ đâu nhỉ.

Cuối cùng cô cảm thấy vẫn là quên đi, mặc kệ nhẫn là giả hay thật cô đều mang theo, chờ khi nào gặp Ngụy Tiểu Vũ thì nhờ chị ấy xem hộ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt Đồng Kiều đã ở nhà một tuần, đem nhân vật Cơ Lâm cẩn thận nghiên cứu.

Bộ phim này truyền thông Thụy Tân là người đầu tư lớn nhất, cho nên địa điểm tuyển diễn viên cũng ở phòng họp tại Thụy Tân.

Sáng ngày hôm đó, Đồng Kiều đi sớm, ngồi ở đây ghé bên ngoài hành lang chờ.

Bộ phim này là phim cổ trang quy mô lớn, cần lượng diễn viên đông đảo, mặc kệ là nam hay là nữ, toàn bộ hành lang đã chật ních.

Thời gian tuyển diễn viên là hai ngày, nữ chính, nữ hai cùng nam một, nam hai đã sớm được chọn.

Ngày hôm nay chủ yếu chọn mấy vai phụ quan trọng, nữ bốn Cơ Lâm chính là một trong số đó.

Trong đó không ít người đều là nghệ sĩ của công ty cô, chỉ riêng cùng tranh nhân vật Cơ Lâm với cô cũng đã ba bốn người.

Nhìn từng cô gái kích động hưng phấn đi vào, ủ rũ cúi đầu ra.

Đồng Kiều cũng càng ngày càng khẩn trương, gần đây cô có thói quen, chỉ cần tâm tình không tốt, hoặc là khẩn trương liền sẽ xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón trỏ trái.

Lại có hai cô gái đi vào, một mặt ủ rũ đi ra.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một âm thanh, "*Xin chào, phiền nhường một chút.*"

Đồng Kiều xoay người đi nhìn, liền thấy đối phương cười tươi như hoa nhìn cô, bên má còn có má lúm rất rục rỡ đáng yêu.

Cô tranh thủ thời gian nhường đường một chút, "*Hà, xin lỗi.*"

Người nam nghiêng người từ bên cạnh cô chen vào.

Đúng lúc này, nghe được người ở bên trong hô, "*Trang Nhất Dịch.*"

Người nam trong treo hô, "*Đến đây.*" Sau đó lanh lợi chen vào phòng họp.

Bốn năm phút sau, anh đi ra, trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười, để cho người ta rất có thiện cảm.

"*Đồng Kiều.*"

Đồng Kiều nghe được tên của mình liền bước nhanh đi vào phòng họp.

Làm cho cô không nghĩ tới nhà sản xuất phim lần này lại là Quan Vĩ Lễ, đối phương thấy được cô còn cười cười.

Ngồi bên cạnh là ba vị đạo diễn, Đồng Kiều vừa mới bắt đầu còn có chút khấn trương, nhưng nhập vai xong, cô như trở thành một người khác.

Đạo diễn còn đang cảm thấy dung mạo của cô quá mức thanh thuần đáng yêu, không quá thích hợp với vai Cơ Lâm hung ác như thế.

Có thể thấy cô diễn xong, mấy người đạo diễn liền rất hứng thú.

Đạo diễn chính hài lòng gật đầu, cô gái này được, trong mắt có hi vọng.

Nhưng mà chưa tuyển đến người cuối cùng, ông cũng sẽ không tùy ý chọn người.

Chỉ là để Đồng Kiều trở về, rồi gọi người tiếp theo vào.

Đi ra phòng họp xong, Đồng Kiều có chút nhẹ nhàng thở ra, gọi điện thoại cùng chị Linh nói một tiếng rồi gọi xe về nhà.

Tối hôm nay sẽ có kết quả, nhưng Đồng Kiều cũng không nhận được tin tức gì.

Cô thất vọng thở dài một hơi, xem ra là không được chọn.

Trước đó chị Linh đề nghị với cô, nếu như Cơ Lâm không được chọn, liền tranh thủ thời gian nghiên cứu nhân vật khác, hoặc là kịch bản khác.

Hiện tại cô ở giai đoạn này, đều là kịch bản chọn cô, điều cô có thể làm chính là tung lưới mò cá.

Không có nhận được tin nhắn nên Đồng Kiều suy nghĩ đến nhân vật nữ sáu.

Lại nghiên cứu kịch bản đến nửa đêm, thẳng đến khi mở mắt không được nữa cô mới ngủ.

Sáng ngày hôm sau, đang chuẩn bị rời giường thu dọn một chút đi thử vai nữ sáu.

Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên một tiếng, vậy mà là thông báo đã được chọn.

"*A a a.*" Cô cầm điện thoại di động xem hết tin nhắn, kích động trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên.

Không có chút nào cảm thấy buồn ngủ, rời giường tự trang điểm cho mình, che quàng thâm tối qua, liền ngồi xe đến công ty.

Chị Linh ở trong văn phòng, mấy cô gái còn lại đều một mặt lễ phép ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm.

Có người thấy Đồng Kiều tiến đến, còn đặc biệt lễ phép đứng dậy chào một câu, "*Chị Đồng.*"

Đồng Kiều cũng nói lại câu xin chào.

Không lâu sau, chị Linh cầm trong tay mấy phân hợp đồng vội vã đi đến,

Vừa ngồi trở lại sau ghế ở bàn làm việc liền nói, "*Mấy người các em mau tới đây, ký hợp đồng.*"

Mấy cô gái cùng nhau tiến lên, riêng phần mình cầm hợp đồng, ký tên, ký xong thì cầm hợp đồng đi ra ngoài.

Đồng Kiều giữ im lặng đứng ở một bên, thẳng đến tất cả mọi người đi rồi, chị Linh mới ngoác tay nói, "*Đồng Đồng, em qua đây.*"

Đồng Kiều đi đến trước bàn làm việc của chị ấy, ngồi xuống.

Chị Linh cười như hoa nở, từ sau bàn làm việc đi tới, đưa tay vỗ bờ vai của cô, nói "*Đồng Đồng, chị vẫn thật không nghĩ tới em có thể làm tốt như thế.*"

Đồng Kiều ngượng ngùng nói, "*Đều là chị Linh dạy cả.*"

Hoặc Linh đem hộp đồng lấy ra, nói "*Hôm qua mấy người đạo diễn rất hài lòng, nói em diễn vai Cơ Lâm xảo quyết nhưng lại không khiến người khác cảm thấy chán ghét, bọn họ nhất trí cảm thấy nhân vật phản diện nữ hai càng thích hợp với em hơn.*"

Nụ cười trên mặt Đồng Kiều cứng đờ, kinh hô nói, "*Cái gì?*"

"*Nữ hai là Hồng Tĩnh nhé.*" Chị Linh nhìn biểu lộ ngu ngơ của cô, cười nói "*Có phải rất ngạc nhiên hay không, khi chị nghe được tin này cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, em thật là may mắn, người diễn vai nữ hai này mới phát hiện ra mình mang thai, đã ba mươi tư tuổi nên cô ấy cần phải giữ thai thật tốt, cho nên đạo diễn nhờ đưa nhân vật này cho em.*"

Đồng Kiều nuốt một ngụm nước bọt, vươn tay cánh tay nói, "*Chị Linh, chị tát em một cái đi, em nhất định đang nằm mơ.*"

Chị Linh cười không ngấm mồm được, cung chiều búng cái trán của cô, "*Thật sự là ngu ngốc một cách đáng yêu.*"

Chị ấy cười, Đồng Kiều lại khóc, phải nói là vui đến phát khóc.

Đồng Kiều kí trên hộp đồng, nhìn cát-sê 7 số, cô cảm thấy không thờ nổi, nào có chút thiếu hơi trở nên trống rỗng.

Gần đây là thế nào? Làm sao mà có quá nhiều chuyện tốt đến với cô

Coi kích động cầm hộp đồng về nhà cùng mẹ Đồng báo tin vui, hai người làm cơm tối ăn mừng

Đồng Kiều còn để hộp đồng của mình đặt ở dưới di ảnh ba Đồng, đem tin tốt này nói cho ông.

Về sau Đồng Kiều liền không đi đâu nữa, ở nhà bắt đầu nghiên cứu kịch bản.

Nửa tháng sau, cô thu dọn đồ đạc, tiến vào đoàn làm phim.

Lần này Đồng Kiều không chỉ có phòng trang điểm của riêng mình, còn có mấy bộ đồ cổ trang thuộc về cô nữa.

Càng làm cho cô không nghĩ tới chính là Tiểu Y cùng Thượng Thượng cũng ở đoàn làm phim, hai người giống như lần trước, diễn nha hoàn.

Hơn nữa còn là nha hoàn thân thiết bên người Đồng Kiều.

Hai người bọn họ đều ngạc nhiên, Đồng Kiều có thể nhận được nhân vật nữ 2, hai cô ấy hỏi cô làm sao nhận được, Đồng Kiều liền đem chuyện kể lại một lần.

Vừa mới bắt đầu những người khác còn âm thầm nghị luận Đồng Kiều là một nữ diễn viên vô danh, làm sao có thể nhận được vai nữ 2, khẳng định ở mờ ám.

Nhưng rất nhanh, Đồng Kiều dùng kĩ thuật diễn khiến mọi người ngậm miệng.

Người khác diễn xong đều sẽ nghỉ ngơi, mà Đồng Kiều thì lại cầm kịch bản ngồi một mình.

Trên kịch bản, chỉ cần có liên quan tới nữ hai Hồng Tĩnh, cô sẽ dùng bút vàng đánh dấu vào, thậm chí còn ở chỗ trống bên cạnh viết xuống ý kiến của mình.

Kịch bản viết lít nha lít nhít, có lần đạo diễn Thẩm Huy thấy kịch bản của cô, gọi lại tán thưởng, nói kĩ năng diễn của cô ngày một tăng lên.

Lần này cô được lên hình nhiều gấp 3 so với các nhân vật trước, Đồng Kiều trở nên bận rộn, mỗi ngày kết thúc công việc liền trở về rửa mặt xong nằm xuống rồi ngủ, hoàn toàn không có tâm tư khác.

Bên trong một căn biệt thự.

Cuối tuần, Quan Vi Lễ còn chưa có rời giường liền nhận được điện thoại của di Ngụy.

Mỗi tuần, theo thường lệ di sẽ gọi tới hỏi chuyện liên quan đến bạn gái của Ngụy Cẩm Hằng.

Quan Vi Lễ thứ n trả lời không có.

Lần này giọng điệu di Ngụy trở nên nghiêm túc, hỏi, "*Vi lễ, con thành thật nói cho đi, Cẩm Hằng có phải là giấu bạn trai không?*"

Quan Vi Lễ thổ huyết, hai mẹ con này thật là.....

"Không có."

"Vậy nó làm sao không tìm bạn gái, thời gian trước thiên kim tập đoàn Thịnh Quý không phải mỗi ngày quẩn lầy nó sao, nó không thèm để ý người ta, còn chọc đến ba người ta đều không vui."

Quan Vĩ Lễ thở dài một hơi, từ trên giường ngồi dậy.

Bây giờ làm bạn cùng Ngụy Cận Hằng thật sự là quá khó, còn phải lo lắng cả hôn sự của cậu ấy nữa.

Trần an được đi Ngụy, anh từ trên giường bò dậy, sửa soạn, liếc mắt đưa tình với mình trong gương, lái xe thể thao tới nhà Ngụy Cận Hằng.

Tuần này anh bận công chuyện của công ty, hai người đã gần một tuần không gặp mặt.

Ngụy Cận Hằng vẫn như cũ, tính tình ôn nhã, cầm bình tưới cây mà tưới hoa, nhỏ cỏ.

Nhìn thấy Quan Vĩ Lễ chả hiểu sao đến sớm như vậy còn hơi kinh ngạc, "Sao cậu lại tới đây?"

Quan Vĩ Lễ tùy ý ngồi trên ghế, tay phải khoác lưng ghế, "Làm sao? Không chào đón tôi?"

"Chỉ là không ngờ tới cậu có thể rời giường sớm như vậy."

Quan Vĩ Lễ đưa tay lên mắt nhìn đồng hồ, hiện tại đã tám giờ, nhưng so với cuối tuần của anh mà nói thì đúng là sớm.

"Đừng nói nữa, còn không phải là vì cậu."

Ngụy Cận Hằng giơ tay chỉ phía dưới anh.

"Được được được, tôi không oán giận, đúng, cậu biết thời gian trước Đồng Đồng nhà cậu....."

Một ánh mắt thâm trầm phóng tới.

"Ách.... Đồng Kiều của công ty chúng ta nhận được vai nữ hai phim của Thẩm Huy sao?"

Ngụy Cận Hằng tỏ vẻ không hứng thú, xoay người cầm lấy kéo tỉa cây.

Quan Vĩ Lễ lệch đầu nhìn anh, "Cậu không hứng thú với cô ấy sao?"

"Ui trời, đã không có hứng thú, vậy tôi liền không nói."

Anh vừa nói vừa quan sát Ngụy Cận Hằng, nhìn một hồi, phát hiện Ngụy Cận Hằng che giấu cảm xúc quá giỏi, căn bản anh nhìn không ra nửa điểm dị thường.

Lúc này, trông mắt Quan Vĩ Lễ di chuyển, lấy điện thoại ra, giả vờ điện thoại.

"Tiểu Vũ à, bận gì sao?"

"Đúng rồi, trước mấy ngày em không phải đến thăm Đồng Kiều ở đoàn làm phim sao."

"Anh nhớ lúc đó em nói Đồng Kiều ngồi chơi game cùng một người đàn ông, hai người cười cười nói nói có phải thật hay không?"

"Em có chụp ảnh người đó sao, gửi tới anh xem một chút."

Quan Vĩ Lễ nói xong lời này, nhìn thấy Ngụy Cận Hằng thong dong bình tĩnh hơi thay đổi.

Anh liếc mắt, để xem có thể giả bộ bao lâu.

Nghĩ như vậy, trên miệng anh làm bằm, giống như là tự nhủ, "Ui, Tiểu Vũ gửi ảnh người đó tới thật. Làm sao có chút mờ vậy, hai người còn ngồi rất gần."

"Người này rất khá nhỉ, ảnh mặc dù thấy không rõ lắm, nhưng đại khái nhìn sang, dáng dấp còn rất đẹp trai."

"Ngụy đại gia, tôi nói Đồng Kiều cô nàng này thật đúng là như như lời cậu nói, là bạch nhãn lang, tách cậu chưa bao lâu đã có đối tượng rồi."

Vừa dứt lời, điện thoại trong tay bị người ta rút đi.

Ngụy Cận Hằng mắt nhìn điện thoại, trừng mắt liếc anh một cái, đưa điện thoại ném vào trong ngực anh.

"Nhàm chán."

Quan Vĩ Lễ thì một mặt cười bí ối, "Nhàm chán so với sự phiền muộn của cậu vẫn tốt hơn."

"Đi, công ty chúng ta đầu tư bộ phim này, đi xem bọn họ diễn thế nào, tránh khỏi tiền của chúng ta trôi theo dòng nước."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quẹt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Nói những lời yêu thương như thế, sẽ chết sao?

Trong đoàn làm phim

Chỉ có nửa tháng nữa là tới mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn lạnh như ngày nào.

Đồng Kiều mặc trang phục cổ đại, bên ngoài còn mặc một chiếc áo lông dài đến cổ chân, hai tay ôm chén nước, vẫn lạnh buốt.

Mấy người vây tại một chỗ, nghe đạo diễn chỉ đạo.

Sau mười phút đạo diễn nói xong, mấy người đều dồn dập tản ra.

Đồng Kiều cùng Trang Nhất Định hai người đi tới vườn hoa trong đình, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Bên ngoài đình, tuyết trắng mênh mang, gió lạnh thổi qua trên mặt Đồng Kiều, cóng đến nổi toàn thân cô rùng mình một cái.

Trang Nhất Định thấy cô lạnh đến nổi giọng nói cũng thay đổi, không khỏi ân cần hỏi han, "Chị còn ổn chứ?"

Đồng Kiều lắc đầu, "Chị không sao."

Hôm nay là ngày đầu tiên bà đi của cô tới, cô cảm thấy bụng dưới đau lợi hại, mà tay chân thì lạnh buốt.

Buổi sáng để có thể rời giường quay phim, cô đã phải dán mấy miếng dán làm ấm người, một mực ôm lấy cốc nước đường đỏ mà uống, nhưng vẫn không cảm thấy thoải mái lắm.

"Chúng ta bắt đầu." Nói rồi Đồng Kiều bắt đầu áp ủ cảm xúc.

Trang Nhất Định bước nhanh ra khỏi đình, lấy tư thế lười nhác của một Vương gia, đi vào đình.

"Vương Phi thật đúng là có nhã hứng, không để ý trời đông giá rét mà lại ở đây thưởng thức cảnh đẹp."

Đồng Kiều đưa lưng về phía anh, lúc xoay người, toàn thân phát ra khí chất khác biệt với ngày thường.

Hai tròng mắt của cô sắc bén, khuôn mặt lạnh lùng, xoay người nhìn thấy Vương Gia, không kiêu ngạo không tự ti.

"Vương Gia không phải cũng thật là có nhã hứng đó sao, còn đến trong viện từ này ngắm cảnh."

Trang Nhất Định nhếch miệng cười tà, ngón tay trắng nâng cằm Đồng Kiều, nói, "Cảnh thì đẹp thật đấy, nhưng cũng không đẹp bằng nàng."

.....

Lúc này, đứng cách đó không xa, Quan Vĩ Lễ nhìn thấy hai người anh em em em, đập một cái lên trán, không đành lòng nhìn thẳng.

Mình thật đúng là sợ không đủ khổ mà.

Anh dùng ánh mắt còn lại vụng trộm nhìn người bên cạnh, anh nhìn qua khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng Quan Vĩ Lễ biết, anh ta đang tức giận.

Con người có ba phần cười kia lúc này có chút nheo lại.

Quan Vĩ Lễ ở bên cạnh dần xẹp, "Nhìn thế này chắc hẳn đang quay rồi."

Ngụy Cẩm Hằng ừ một tiếng, cất bước đi đến đình kia.

Quan Vĩ Lễ vội vàng đi theo.

Lúc này Đồng Kiều còn đang diễn, một tay đẩy tay Trang Nhất Dịch ra, nói thấp một tiếng, "*Láo xược, nữ nhân của hoàng huynh người mà người cũng dám ngấp nghé, không muốn sống nữa sao?*"

Trang Nhất Dịch làm ra vẻ không quan trọng, ngồi ở trên ghế đá, một bộ dáng không có sợ hãi, "*Ha ha ha, ta người này mặc dù tiếc mạng thật đấy nhưng càng yêu mỹ nhân hơn, bằng không thì cũng sẽ không giúp người làm nhiều không thể lộ ra ngoài như vậy.*"

"*Nói, đoạn thời gian trước người cùng Lương... Lương*"

Nói đến đây Trang Nhất Dịch đột nhiên dừng lại, hai người cười một tiếng.

Trang Nhất Dịch lập tức từ trên băng ghế đá đứng lên, cười ngại ngùng, "*Ui trời, xin lỗi chị Đồng, em đột nhiên quên thoại.*"

Đồng Kiều cười khoát tay, "*Không có việc gì, vừa rồi cậu diễn rất tốt, mặc kệ là động tác hay là biểu lộ đều rất đúng chỗ.*"

Trang Nhất Dịch mặt trong nháy mắt cười thành hoa, "*Cảm ơn chị Đồng đã khích lệ.*"

Nói xong anh lại trong nháy mắt thu hồi nụ cười, trở nên hơi lo lắng, "*Chị Đồng, sao tay của chị lại lạnh như vậy.*"

Vừa rồi cô chỉ đẩy tay anh một chút, anh như là đụng phải băng.

Đồng Kiều mắt nhìn tay mình, cười nói "*Không có việc gì.*"

Nói đem hai tay ôm cùng một chỗ, hà hơi vào trong lòng bàn tay, nhưng căn bản chính là hạt cát trong sa mạc.

Đồng Kiều diễn nữ hai Hồng Tịch, mà Trang Nhất Dịch diễn vai nam bốn, trong phim thì vị Vương gia này, cùng Hồng Tịch ở một chỗ đã làm chuyện xấu nhiều lần.

Cho nên hai người diễn với nhau cũng không ít, lại cộng thêm Trang Nhất Dịch thấy Đồng Kiều cũng thích chơi game, hai người đều có chung sở thích, bình thường không có việc gì liền sẽ ngồi cùng một chỗ nghiên cứu kịch bản và cùng chơi game, cho nên thân nhau không ít.

"*Tay của chị quá lạnh, đợi lát nữa em rót cho chị cốc nước nóng, cầm cho ấm tay.*"

"*Khụ khụ khụ.*" Trang Nhất Dịch vừa dứt lời, sau lưng Đồng Kiều liền vang lên âm thanh cổ ý ho nhẹ.

Đồng Kiều nghe được liền quay người, nhìn thấy sau lưng hai người tới, hơi sững sờ.

Đặc biệt là nhìn thấy Ngụy Cận Hằng sắc mặt khó coi đứng bên cạnh, cô đột nhiên trở nên chột dạ.

Nhưng mà sau đó lại nghĩ đến, mình cùng anh đã không còn loại quan hệ đó, im lặng ưỡn lưng, để cho mình lộ ra chút khí thế.

"*Quan tống, Ngụy Tống.*"

Đồng Kiều nở nụ cười lễ phép chào hỏi.

Quan Vĩ Lễ khoát tay, cười nói, "*Hai người đang bận hả.*"

"*Vâng, chúng tôi đang quay.*" Đồng Kiều cười giải thích, ánh mắt len lén liếc Ngụy Cận Hằng, phát hiện anh căn bản không nhìn mình, mà lại đánh giá Trang Nhất Dịch bên cạnh cô.

Trang Nhất Dịch ngại ngùng cười cười, lễ phép mở miệng, "*Xin chào hai người, tôi tên là Trang Nhất Dịch.*"

Nghe được cái tên này, lông mày Quan Vĩ Lễ nhướn lên, "*Trang Nhất Dịch? Trang Thời Hiền là cha cậu?*"

Trang Nhất Dịch gật đầu "*Đúng thế.*"

Đúng lúc này, nơi xa có tiếng loa hô, "*Đồng Kiều, Trang Nhất Dịch chỉnh trang lại đi, chuẩn bị quay tiếp.*"

Nghe nói như thế, hai người đều lễ phép hướng phía Quan Vĩ Lễ cùng Ngụy Cận Hằng chào hỏi, liền đi trang điểm lại.

Đợi hai người đi xa, Quan Vĩ Lễ không khỏi cảm thán nói, "*Ui trời, có người tự cho là đúng, cảm thấy mình đẹp trai, xem như không nói lời nào liền có thể mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, nhưng trên thực tế, người ta căn bản không có phản ứng cậu một câu.*"

Ngụy Cận Hằng tiếp tục nhìn hai bóng lưng, không để ý đến anh.

Quan Vĩ Lễ thấy anh vẫn như cũ không nóng không vội, nhìn không được nói, "*Tôi nói với cậu cậu đến cùng có nghe thấy không, vừa tiến đến thăm hỏi cậu một câu đều không có, cậu nhìn người ta xem, ai trừu uì chờ chút em đi lấy cốc nước nóng cho chị, cầm cho ấm tay, quan tâm nhiều vậy cơ mà.*"

"Mặc dù cậu có sắc có tiền, nhưng người ta cũng không kém, người ta thế nhưng là con trai của nhà bất động sản Trang Thời Hiền, cũng là thiếu gia nhà giàu, đến lúc đó lấy xe thể thao theo đuổi Đồng Kiều, ăn là rõ."

Không đợi Quan Vi Lễ nói xong, liền thấy người bên cạnh cất bước đi ra khỏi đình.

"Ài ài ài, tôi còn chưa nói xong đâu, cậu đi đâu?"

Liên tiếp quay ba lần, trán Đồng Kiều bắt đầu đổ mồ hôi, cũng không phải là bởi vì vận động nên nóng lên, mà là dưới bụng cảm giác quá đau.

Trợ lý Tiểu Thượng lần nữa bưng nước nóng tới, nói, "Chị Đồng, hay chúng ta xin phép nghỉ ngơi một ngày đi."

Đồng Kiều lắc đầu, "Không có việc gì, kiên trì một chút là được."

Xế chiều hôm nay lại có cảnh, có mấy trận cô cùng đối thủ là nữ chính diễn.

Trong dàn diễn viên này, cô là người kém nổi nhất.

Nếu như cô xin nghỉ, đạo diễn liền phải đem cảnh chiều này xếp về sau.

Có thể những nhân viên ở đoàn làm phim đã chuẩn bị bối cảnh xong, rất nhiều diễn viên cũng chờ trong gió rét để quay phim, cô không muốn bởi vì chính mình, mà làm trễ tiến trình.

Cô bây giờ chỉ có thể cố gắng diễn tốt, tranh thủ một lần thông qua, như thế có thể nghỉ sớm hơn.

Trong lòng cô nói với mình, chỉ có hai giờ nữa liền có thể ăn cơm trưa, thời gian đó có thể nghỉ ngơi, nằm trên ghế sa lon một hồi.

Đúng lúc này, đạo diễn đột nhiên cầm loa hô, "Đồng Kiều, cô tới đây một chút."

Đồng Kiều vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đi tới.

"Đạo diễn Thẩm, ngài tìm tôi?"

"Ừm, như thế này, cảnh buổi chiều tối cô chưa cần diễn ngay đâu, nhà đầu tư của phim chúng ta tới, mà lại còn là cấp trên của cô, cô dẫn bọn họ đi tham quan xung quanh và giới thiệu chút, bộ phim này có nghiên cứu rất kỹ, cũng có thể cùng Quan Tổng, Ngụy Tổng tâm sự."

Đồng Kiều đảo mắt quanh trường quay một vòng, cũng không có phát hiện hai vị đại kim chủ kia.

Đạo diễn nhìn ra tâm tư của cô, nói "Bọn họ ở xe bên ngoài chờ."

Đồng Kiều ồ một tiếng, sợ bọn họ sốt ruột, chưa kịp thay đồ liền chạy ra bên ngoài.

Đi tới cửa, vừa vặn gặp Tiểu Y và Thượng Thượng.

Đang rảnh, nên hai người họ liền đi mua trà sữa nóng uống cho ấm người.

Nhìn thấy Đồng Kiều chạy đến, hai người đưa tay đưa cô ngăn lại, "Đồng Đồng, cậu chạy nhanh như vậy đi làm cái gì?"

Đồng Kiều chỉ chỉ chiếc xe màu đen xe sang trọng bên ngoài, nói lời mà đạo diễn nói với cô tường thuật lại một lần.

Tiểu Y hướng phía Đồng Kiều chỉ nhìn lại, nhìn thấy chiếc xe kia có chút giật mình.

"A, lại là chiếc xe này."

Đồng Kiều hỏi "Thế nào? Cái gì mà lại là chiếc xe này?"

Tiểu Y nhấp một hộp trà sữa, nói, "Lần trước chúng ta quay ở Tiền Lâm, tớ cũng gặp chiếc xe này ở ven đường, lúc ấy cảm thấy nó nhìn xa hoa, liền chăm chú nhìn thêm, cậu nói đây là xe ông chủ của cậu?"

Đồng Kiều không giải thích, xem như ngầm thừa nhận.

Kỳ thật chiếc xe này là của Ngụy Cẩm Hằng.

"Cậu nhìn thấy khi nào?"

"Chính là lúc cậu xin phép nghỉ xong rồi về đoàn làm phim không đến nửa tháng."

Nghe nói như thế, đáy lòng Đồng Kiều run lên.

Tiền Lâm cô chỉ xin nghỉ và về đứng một lần, chính là lúc ba Đồng qua đời.

Sau khi trở về cảm xúc của cô rất tồi, ngồi trên ghế một mình cũng đột nhiên rơi lệ, nên cũng không nhiều người dám tới bên cạnh cô.

Lúc đó đã giải trừ hợp đồng, anh tới đoàn làm phim làm cái gì?

Mang theo sự nghi ngờ này, Đồng Kiều lên xe Ngụy Cận Hằng.

Tài xế lái xe như người trong suốt, Quan Văn Lễ ngồi ở vị trí phụ lái, Đồng Kiều chỉ có thể cùng Ngụy Cận Hằng ở phía sau.

Trong xe rất ấm, khác hoàn toàn bên ngoài.

Trước mặt cô có một cái bàn, bên trên để một cốc nước đường đỏ.

Đồng Kiều mắt nhìn Ngụy Cận Hằng, chỉ chỉ cái ly trước mặt hỏi, "*Đây là cho tôi sao?*"

Ngụy Cận Hằng giọng điệu bình thản từ một tiếng.

Đồng Kiều trong lòng có chút cảm động, bụng cóc lên uống vào từng ngụm.

Nước nóng vào trong bụng, cộng với hơi ấm trong xe, cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể mình đang từ từ tăng trở lại.

Bàn tay đã cứng đến ửng đỏ tay cũng đã khôi phục màu da bình thường.

Ngay lúc cô uống nước, lái xe dĩ nhiên đã chạy xe.

Phương hướng Đồng Kiều còn rất quen thuộc.

Là nơi cô sẽ trở về mỗi lúc trời tối.

"Ngụy Tổng, chúng ta không phải muốn đi dạo sao?"

Ngụy Cận Hằng giọng điệu lãnh đạm "*Ừm, trước tiên đi xem một chút chỗ sinh hoạt của mọi người đã.*"

Ngồi ở phía trước, Quan Văn Lễ lộ ra một biểu lộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ngụy đại gia người này thật là.... đến lúc này còn nói dối gì chứ, rõ ràng chính là quan tâm người ta, còn phải nói như thế.

Nói một câu tôi biết thân thể cô không thoải mái, muốn để cô về khách sạn nghỉ ngơi thật tốt, nói những lời yêu thương như thế, sẽ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Ra ngoài một chút?

Đến khách sạn, ba người đứng trước thang máy, Quan Văn Lễ để cho hai người có cơ hội giao lưu, cố ý lui về sau một bước.

Một phút đồng hồ trôi qua, hai người cũng không ai chủ động mở miệng.

Quan Văn Lễ làm người đứng xem thì lại ngược lại, gấp không chịu được.

Cuối cùng anh thực sự nhìn không nổi sự quỷ dị này, tùy tiện mượn có chuẩn mắt.

Đồng Kiều không rõ cho lắm quay đầu mắt nhìn bóng lưng Quan Văn Lễ: "*Anh ta...*"

"Không cần để ý tới."

Lúc này thang máy mở ra, Ngụy Cận Hằng đi vào trước.

Đồng Kiều thấy cảnh này, đuổi theo sát.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không gian nhỏ hẹp lại yên tĩnh, Đồng Kiều một mực nhìn số đồ, cảm giác thang máy không ngừng lên cao.

"Bụng còn đau không?"

Nguy Cận Hằng đột nhiên mở miệng, Đồng Kiều trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"Vẫn...vẫn ổn." Nói xong lại vội vàng thêm một câu: "*Cảm ơn anh vừa rồi chuẩn bị cho tôi nước đường đồ.*"

Lời còn chưa dứt, thang máy đã đến tầng sáu, cửa thang máy mở ra, Nguy Cận Hằng nhường đường, ra hiệu bảo cô đi trước.

Nguy Cận Hằng nói là đến xem hoàn cảnh ăn ở của bọn họ, thật ra cũng chỉ nhìn phòng Đồng Kiều rồi thôi.

Ban ngày những người khác ở đoàn làm phim, cô cũng chỉ có thẻ phòng của mình.

Đến cửa phòng 602, Đồng Kiều ngừng lại, đứng trước cửa, trên mặt có chút quần bách nói: "*Bên trong rất bừa.*"

Nguy Cận Hằng nhẹ gạt đầu, "*Ừm*" một tiếng, liền đứng ở trước cửa đợi cô mở.

Đồng Kiều cũng không nói cự tuyệt, thành thành thật thật lấy thẻ phòng ra.

Cửa phòng mở ra, Nguy Cận Hằng nhìn vào, bên trong đúng thật không tính là sạch sẽ, trên ghế sa lon còn vắt khăn tắm tối hôm qua, trên bàn trà còn có giấy rác của sáng ngày.

Trên giường lớn vẫn như lúc mới dậy, chăn mền vụn vẹo, hành lý bên cạnh mờ, bên trong có quần áo của Đồng Kiều.

Nhìn đến đây, Nguy Cận Hằng xoay người sang chỗ khác: "*Cho cô năm phút.*"

Đồng Kiều nghe được câu này, ánh mắt lóe lên một tia sáng, biết Nguy Cận Hằng đây là giữ lại cho cô chút mặt mũi, cảm kích đem cửa khép hờ, nhanh chóng thu dọn một lần.

Chưa tới năm phút, cô mở cửa ra, giọng điệu thờ nhẹ: "*Nguy Tổng, xong rồi, mời vào.*"

Nguy Cận Hằng lúc này mới cất bước đi đến, đảo mắt một vòng, thấy không có dấu vết sinh hoạt của đàn ông, nhếch miệng lên cười nhẹ.

Tâm tình đang ngọt ngào tốt lên rất nhiều.

Nhìn thấy trên mặt Nguy Cận Hằng lại phủ lên ý cười, Đồng Kiều thờ dài một hơi, rót cho anh cốc nước nóng, đặt ở đối diện anh, người đang ngồi trên bàn trà.

Nguy Cận Hằng nâng cốc lên, nhấp một hớp nước nóng, giống như lơ đãng hỏi: "*Cô cùng Trang Nhất Dịch quen lâu rồi sao?*"

Đồng Kiều lắc đầu phủ nhận: "*Không có, cũng chưa lâu lắm, tầm 1 tháng lúc quay phim thôi.*"

Nguy Cận Hằng đem ánh mắt rơi vào trên mặt cô, nhìn ra ánh mắt của cô bằng phẳng: "*Một tháng, cô cảm thấy mọi người thế nào?*"

Đồng Kiều ăn ngay nói thật: "*Họ cũng không tệ lắm, ở đoàn làm phim đối với tôi rất chiếu cố.*"

Lời nói này xong, Đồng Kiều cảm giác sắc mặt người nam đối diện nên khó coi mấy phần.

Cô vội vàng ngậm miệng, len lén liếc anh vài lần, thận trọng hỏi: "*Nguy Tổng, có phải là tôi nói sai gì rồi?*"

Nguy Cận Hằng đem cái ly trong tay thả lại trên bàn trà, tròng mắt che giấu sự không vui, trên mặt lại nở nụ cười nhạt nhẽo: "*Vì cái gì hỏi như vậy.*"

"*Tôi cảm giác anh có chút không vui.*"

"*Không có.*"

Đồng Kiều không dám tiếp tục nói nữa.

Cái "không có" này của anh lại đáng tin quá cơ.

Nguy Cận Hằng là người tính tình rất lạnh nhạt, nhưng cũng không hẳn là lạnh lùng, ngược lại, anh gặp ai cũng luôn nở nụ cười có ba phần lễ phép.

Trước đó anh cười khiến cho người ta có một cảm giác thoát tục thoải mái dễ chịu, nhưng bây giờ mặc dù trên mặt tươi cười, nhưng trong con người lại vô cảm.

Đồng Kiều phát hiện ngày hôm nay tâm tình Nguy Cận Hằng không tốt, tính tình cũng bất ổn định, sợ mình lại nói sai, liền ngậm miệng không nói thêm.

Cô không mở miệng, Nguy Cận Hằng cũng không có ý lên tiếng, trong lúc nhất lại lâm vào cục diện bế tắc.

Cùng Ngụy Cận Hằng thi xem ai im lặng lâu hơn, không đến ba phút, Đồng Kiều liền thua trận.

"*Ngụy Tổng, nếu tôi nói nhầm hoặc là đã làm sai chuyện gì thì anh trực tiếp nói cho tôi, chỉ ít để cho tôi biết rõ mình sai ở đâu.*" Đồng Kiều khẽ cắn môi nói thẳng.

Tâm tư Ngụy Cận Hằng cô luôn luôn nhìn không thấu, để cô tự nói trước, còn hơn để chính anh nói ra.

Ngụy Cận Hằng khoát khoát tay, nói: "*Chuyện không liên quan đến cô, là vấn đề của chính tôi.*"

Nói rồi mắt anh nhìn lên đồng hồ trên cổ tay, nói: "*Còn 2 tiếng nữa là ăn cơm trưa, thân thể của cô không thoải mái, đi ngủ trước đi, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại báo cô.*"

Đồng Kiều một mặt kinh ngạc: "*Ngụy Tổng cùng Quan Tổng không phải muốn đi tham quan đoàn làm phim sao?*"

"*Hiện tại tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi chút.*"

Nói xong, anh đứng lên đi ra ngoài.

Đồng Kiều bần bệ đi theo, bị anh đưa tay ngăn lại.

"*Cô nghỉ ngơi thật tốt đi.*"

"*Ngụy Tổng anh đi đâu?*"

Ngụy Cận Hằng không có trả lời, đi ra khỏi phòng.

Đồng Kiều cảm thấy anh chuyển này đến đột nhiên, đi cũng không nói.

Có một loại cảm xúc khó tả.

Ngụy Cận Hằng đi xong, cô còn đang suy nghĩ xem mình trên anh rồi à?

Nhưng mà chắc là do đau bụng lợi hại, mấy lần đánh gãy suy nghĩ của cô, thế nên dứt khoát khỏi nghĩ nữa, dù sao thế giới của đại gia vốn là rất khó hiểu.

Nghĩ như vậy, cô ngâm chân xong rồi nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng căng một giấc, dậy đã là 2h chiều.

Tỉnh lại thì cô không khỏi ngỡ ngàng. Ngụy Cận Hằng không phải nói giữa trưa sẽ gọi điện thoại cho mình sao?

Điện thoại của cô lại không có một cuộc gọi nhớ.

Cô cấp tốc gọi cho Ngụy Cận Hằng, trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp: "*Tỉnh ngủ?*"

"*Thật xin lỗi, Ngụy Tổng, tôi.....*"

Cô đang nghĩ ngợi xem nên thỉnh cầu tha thứ như nào.

Ai ngờ Ngụy Tổng đây lại không có ý nào muốn truy cứu trách nhiệm: "*Thu dọn một chút, xuống ăn cơm.*"

Tại phòng nghỉ dành cho khách quý ở khách sạn:

Ngụy Cận Hằng ngồi ở trên ghế salon, hai chân duỗi thẳng, trên đùi bày mấy quyển tạp chí.

Quyển tạp chí anh đọc thật dày đã lật hơn nửa, có thể thấy được thời gian anh ngồi đây không ngắn.

Sau mười phút, Đồng Kiều đã tẩy trang toàn bộ, thay quần áo.

Mặc đồ thường ngày, vẽ lông mày, tô son rồi liền hùng hực đi xuống lầu.

Nhìn thấy Ngụy Cận Hằng, cô một mặt áy náy, không ngừng xin lỗi: "*Thật xin lỗi, tôi quên đặt báo thức...*"

Ngụy Cận Hằng nhếch miệng lên một cười: "*Là tôi có ý không gọi điện thoại.*"

Nói xong anh nhìn người con gái thanh tú trước mắt, hỏi: "*Nghỉ ngơi thế nào?*"

Đến lúc này, Đồng Kiều nếu như vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, vậy chắc cô là đồ đàn.

Cái gì tham quan đoàn làm phim, cái gì mà xem xét chỗ ở, thật ra chỉ là cái có lời cô về khách sạn để nghỉ ngơi thôi.

Đột nhiên Đồng Kiều cảm thấy cái mũi chua chua, hốc mắt phỉm hồng, quệt mắt ngay lúc sắp khóc.

Ngụy Cận Hằng cười khê, đưa tay tùy ý vuốt vuốt đầu của cô, lấy đó làm an ủi.

"Đi thôi, đi ăn cơm."

"Ngụy Tổng, anh không giận sao?"

Trên mặt Ngụy Cận Hằng lộ ra một nụ cười khô: "Chỉ giận chính mình thôi."

Ngụy Cận Hằng luôn nhìn thấu mọi việc, ngồi ở chỗ này bốn, năm tiếng, làm sao có thể vẫn không rõ tâm tư mình chứ.

Đều nói phụ nữ dễ bị một chút việc nhỏ làm cảm động, có lẽ Đồng Kiều cũng là một trong số đó.

Cô nhớ kỹ có lần Ngụy Cận Hằng gửi tin nhắn cho cô bảo đến nhà anh, vừa vặn cô có bà dì tới thăm, anh sau khi biết cũng không có biểu hiện tức giận, còn bảo cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Không nghĩ tới đã qua hơn nửa năm, Ngụy Cận Hằng vẫn còn nhớ rõ chu kỳ của cô.

Ngụy Cận Hằng người này rất trầm ổn, tâm tư cũng kín đáo, nhưng Đồng Kiều không nghĩ tới anh lại cẩn thận như thế, lúc ăn cơm cô chọn quán cháo, gọi cho cô bát cháo thịt.

Trên bàn tất cả đều là đồ ăn nóng, trong lúc ăn cơm anh cũng chú ý thân thể cô.

Khác với buổi sáng, lúc này tâm tình Ngụy Cận Hằng đã khôi phục như xưa, bình tĩnh.

Ăn cơm xong, Ngụy Cận Hằng đưa cô về khách sạn, trước khi đi còn dặn dò hai câu.

Bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai quay phim nhớ giữ ấm.

Cho đến khi Đồng Kiều tiến vào thang máy, anh mới thu hồi ánh mắt quay người rời khỏi khách sạn.

Đồng Kiều cảm giác thái độ của anh đối với mình có cái gì đó không đúng, nhưng ở chỗ nào, cô lại nói không nên lời.

Trên đường cao tốc về Lâm Châu:

Quan Vĩ Lễ không ngừng nhìn người đàn ông ngồi sau đang nhắm mắt dưỡng thần qua kính chiếu hậu.

Chỉ nhìn đến khi Ngụy Cận Hằng mở miệng nói: "Có lời cứ nói."

Quan Vĩ Lễ kinh ngạc: "Thì ra cậu không ngủ nha."

Ngụy Cận Hằng không để ý đến anh nói nhảm.

Quan Vĩ Lễ thăm dò hỏi: "Hai người các cậu ở trong khách sạn lâu như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ...."

Người phía sau không phản ứng lại.

Quan Vĩ Lễ bị mất mặt: "Thật sự là không hiểu, trước kia tôi thật khôi hài, lại chọn làm bạn cùng cậu, thật cứng nhắc mà."

"Có thời gian thì đem chuyện của mình mà xử lý đi, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm."

"Chuyện của tôi làm sao không rõ, tôi thích Cố Thần Thần nha, có thể cô ấy luôn cảm thấy tôi đùa bỡn, nên luôn luôn cự tuyệt."

"Vậy cậu tiếp tục cố gắng."

Nghe Ngụy Cận Hằng cổ vũ như vậy, Quan Vĩ Lễ rất là im lặng.

Anh thấy, chuyện khác, thủ đoạn của Ngụy Cận Hằng đều rất cường ngạnh, duy chỉ có với Đồng Kiều là khác.

Thấy cô cùng người đàn ông khác ở một chỗ, rõ ràng rất tức giận nhưng lại không nói, lặng lẽ quan tâm người ta.

Anh đúng thật là chưa từng thấy người đàn ông nào theo đuổi phụ nữ mà không nóng không vội như thế.

Trong nháy mắt, chuyện Ngụy Cận Hằng cùng Quan Vĩ Lễ đến thị sát đã là chuyện của một tuần trước.

Hôm nay là *ngày Đông Chí, tại phương Bắc, ngày này thường ăn sủi cào.

*Ngày Đông Chí: Một năm chúng ta có 4 mùa; xuân, hạ, thu, đông. 4 mùa này sẽ chia thành 8 tiết đó là Xuân Lập, Xuân Phân, Lập Hè, Hè Chí, Lập Thu, Thu Phân, Lập Đông và Đông Chí. 8 tiết này ra đời theo lịch cổ đại trung quốc và tên gọi của chúng biểu trưng cho thời điểm khởi đầu một mùa và thời điểm kết thúc một mùa. Đông Chí là tiết cuối cùng trong năm và Ngày Đông chí là mốc thời gian trong tiết cuối năm giúp người Trung Quốc xác định ngày Tết Nguyên Đán của họ. (Nguồn: Google)

Cơm trưa trong đoàn làm phim chính là sủi cào.

Đông Kiều thấy những người khác chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè, cô cũng làm theo.

Một hộp sủi cào, thêm chữ: *Đông Chí vui về!*

Đăng xong, rất nhanh liền nhận được không ít like.

Nhưng nhìn thấy được một người, Đông Kiều hơi kinh ngạc.

Trong ấn tượng của cô, Ngụy Cận Hằng là người thích ngồi trong thư phòng đọc sách, tưới hoa, bình thường không có việc gì thì ngay cả điện thoại cũng sẽ không nhìn nhiều.

Lần này anh vậy mà còn xem vòng bạn bè, hơn nữa còn like cho cô.

Đông Kiều nhìn không được nhắn tin với anh, nói.

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *Ngụy Tông, Đông Chí vui về!*

Còn gửi kèm một nhãn dán một đứa bé nâng một bàn sủi cào.

Đông Kiều còn đang nghĩ đối phương sẽ như trước đây, sẽ không trả lời.

Không nghĩ tới trong nháy mắt đã nhận được phản hồi, đối phương đang nhập.....

Ngụy Cận Hằng: *Đông Chí vui về*

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *Ngụy Tông hôm nay có ăn sủi cào không?*

Ngụy Cận Hằng: *Đang họp ở Pháp.*

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *(hình ảnh)*

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *Tôi ăn sủi cào.*

Ngụy Cận Hằng nhìn cô gửi ảnh sủi cào tới, khóe miệng không nhìn được nhếch lên.

Ngụy Cận Hằng: *Đúng thật lâu rồi chưa ăn.*

Đông Kiều nhìn thấy cậu này, thuận miệng nói: *Nếu không chờ anh về nước tôi mời anh ăn?*

Ngụy Cận Hằng: *Được.*

Đông Kiều không nói lời nào, Ngụy đại lão thật đúng là không khách khí.

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *Vậy anh thích ăn bánh nhân gì?*

Ngụy Cận Hằng: *Giáng Sinh cô thích gì quà gì?*

Tin nhắn của hai người gần như là gửi cùng lúc.

Đông Kiều sững sốt một chút, mới nhớ tới, ba ngày nữa, chính là Giáng Sinh.

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: *Không có muốn quà gì.*

Ngụy Cận Hằng: *Quà gì cũng được.*

Đông Kiều nói đùa: *Không kén ăn, rất dễ nuôi mà*

Ngụy Cận Hằng: *Ừm.*

Hai người mỗi người một câu mà nói chuyện.

Thẳng đến khi Ngụy Cận Hằng nói bận, Đồng Kiều mới phản ứng được, nhìn khung chat, kinh ngạc không thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người nhắn tin Wechat nhiều như vậy.

Bình thường lúc gặp mặt, anh đều không nói được mấy câu.

Không nghĩ tới lần này trên Wechat lại cùng cô nói mấy chủ đề thiếu dinh dưỡng.

Ba ngày trôi qua, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm.

Buổi chiều nọ, có không ít diễn viên có bạn bè tới thăm, tặng quà cho nhau, ngay cả vợ con đạo diễn Thẩm cũng tới.

Ông ấy cao hứng, liền cho đoàn làm phim nửa ngày nghỉ.

Đồng Kiều cũng cho trợ lý Tiểu Thượng đi dạo phố, chính mình trở lại khách sạn, tẩy trang, tắm rửa nằm ở trên giường chơi game.

Một ván còn chưa kết thúc, điện thoại Đồng Kiều rung một cái.

Cô trở về Wechat xem, lại là Ngụy Cận Hằng gửi tin nhắn.

Ngụy Cận Hằng: Ra ngoài một chút?

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quẹt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tôi đưa cô đi

Edít: melbournje

□

Ba giờ chiều, Đồng Kiều từ trong khách sạn ra, vừa ra khỏi cửa liền thấy Ngụy Cận Hằng đứng cạnh xe.

Tay trái anh cầm điện thoại, một tay đút túi, đưa lưng về phía cô.

Đồng Kiều đến gần nghe được anh đang nói chuyện bằng tiếng Pháp một cách lưu loát.

Cô không có lên tiếng quấy rầy, đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng chọc chọc phía sau lưng của anh, nhắc nhở anh rằng mình tới rồi.

Ngụy Cận Hằng quay đầu nhìn cô một cái, đem cửa xe chỗ ghế phụ lái mở ra, hướng cầm với cô, ra hiệu cho cô lên xe trước.

Trong xe rất ấm, cùng nhiệt độ không khí bên ngoài chênh lệch rất lớn.

Cô nhìn ra ngoài, nhìn thấy Ngụy Cận Hằng thật rất là đẹp trai, mơ hồ còn có thể nghe được giọng của anh.

Cuộc điện thoại này cũng gọi không quá lâu, chưa đến ba phút, Ngụy Cận Hằng liền cúp điện thoại, vòng qua xe rồi ngồi lên vị trí lái.

Không đợi anh ngồi xuống, Đồng Kiều liền vừa cười vừa nói: "Giáng Sinh vui vẻ."

Ngụy Cận Hằng nở một nụ cười nhẹ: "Giáng Sinh vui vẻ."

Anh nói xong đưa tay lấy một túi giấy từ sau ra, đưa tới trước mặt Đồng Kiều.

Một mùi Lavender nhạt bên trong tỏa ra.

Đồng Kiều vừa kinh ngạc lại hiếu kỳ: "Đây là cái gì?"

Ngụy Cận Hằng khởi động xe: "Đi Pháp công tác, liền tiện đường mua quà cho cô."

Đồng Kiều đem túi giấy mở ra, nhìn thấy bên trong một hộp hình vuông đóng gói kỹ càng.

Trên cái hộp đều là màu tím, là nước hoa.

Đồng Kiều biểu hiện hồn nhiên: "Mùi này rất dễ chịu, tôi rất thích."

Lần này chỗ quay phim của bọn họ cách nội thành không xa, lái xe không đến nửa tiếng liền đến.

Ngày hôm nay quảng trường dị thường náo nhiệt, khắp nơi đều trang trí mừng Giáng Sinh, còn có mấy đôi tình nhân đi với nhau.

Trên quảng trường, so sánh với những cặp đôi mập mờ, tay nắm tay.

Nguy Cận Hằng cùng cô đi cùng nhau nhưng cách hơi xa.

Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên cô cùng Nguy Cận Hằng dạo phố.

Tuy nói bọn họ ở bên nhau một năm, trừ lúc trên giường, còn đâu thì chả có gì cả.

Nguy Cận Hằng không thích ẩm ỉ, mà Đồng Kiều thì không thích cùng anh ra ngoài.

Nghe xung quanh ồn ào, Nguy Cận Hằng có chút nhíu mày, xoay người hỏi Đồng Kiều: "Cô muốn ăn chút gì không?"

Đồng Kiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Lúc Đông Chí anh ở nước ngoài không ăn được sủi cào sao? Nếu không bây giờ chúng ta đi tìm quán sủi cào?"

Lúc này, bên cạnh có người phát tờ rơi, Đồng Kiều tiện tay nhận lấy, nhìn trên tờ giấy đó.

Lại là một tiệm lẩu, cô lại đề nghị: "Nếu không chúng ta đi ăn lẩu."

"Cô còn đang trong kỳ kinh nguyệt, không thể ăn cay."

Nghe được anh nói chững chạc đàng hoàng ba chữ kỳ kinh nguyệt, cô còn có chút tiếc nuối.

Cuối cùng Nguy Cận Hằng mang cô tới một quán ăn cổ kính.

Trong quán có rất nhiều người, nhưng vận may của bọn họ không tệ, vừa đến quán thì có một cặp tình nhân đang ngồi cạnh cửa sổ đứng dậy.

Nhân viên phục vụ dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, mời Đồng Kiều cùng Nguy Cận Hằng ngồi xuống.

Nguy Cận Hằng nhận thực đơn từ tay phục vụ, vốn định đưa cho Đồng Kiều, bị cô cự tuyệt.

"Anh chọn đi, tôi ăn gì cũng được."

Nguy Cận Hằng cũng không khách khí, chọn vài món hot của cửa hàng.

So với Nguy Cận Hằng bình tĩnh tỉnh táo, Đồng Kiều liền có vẻ hơi khẩn trương.

Tay phải vô ý thức mà xoay xoay chiếc nhẫn.

"Không nên thường xuyên xoay nhất, không tốt cho da." Lúc Nguy Cận Hằng khép thực đơn lại, thuận miệng nhắc nhở một câu.

Đồng Kiều sững sốt, mắt nhìn vài đầu ngón tay, vội vàng đem hai tay đặt ở dưới mặt bàn.

"Nói đến chiếc nhẫn này mới nhớ, tôi mua ở cửa hàng của anh."

Nguy Cận Hằng gật đầu: "Tôi biết."

Đồng Kiều đột nhiên nhớ tới, trước đó còn nghĩ muốn nhờ Nguy Tiểu Vũ xem giúp mình xem có phải nhẫn thật hay không.

Hiện tại vì bận việc nên chưa gặp chị ấy, vừa vặn hỏi một chút: "Nguy Tổng..."

"Nguy Cận Hằng." Nguy Cận Hằng cắt lời cô: "Cô không cảm thấy gọi Nguy Tổng hơi lạnh nhạt sao?"

Đồng Kiều không nói lời nào, cũng không biết nên nói gì.

Trước đó cô một mực gọi Nguy Cận Hằng là Nguy Tổng, hiện tại anh đột nhiên bảo mình đổi cách xưng hô, cô nên làm sao giờ?

Nguy Cận Hằng? Dù sao người ta cũng lớn hơn cô mấy tuổi, gọi như vậy thực sự không lễ phép.

Cần Hằng? Có phải là quá mức thân mật, dù sao hiện tại bọn họ đã không phải là loại quan hệ đó.

Anh Hằng? Nghĩ đến đây, mặt Đồng Kiều đỏ lên, trong đầu của cô lập tức thoáng lên cảnh Ngụy Cần Hằng "khi dễ" mình.

Thấy cô một mực do do dự dự, miệng mở nhưng lại không biết nói gì.

Hai tay Ngụy Cần Hằng nắm lại, chống cằm, nói: "Rất khó khăn?"

Đồng Kiều xấu hổ, khoát tay nói: "Chỉ là có chút không quen, bạn bè của anh thường gọi như nào?"

"Ngụy đại gia."

"Phốc."

Cái kiểu xưng hô thế này, Đồng Kiều nhin không được, cười ra tiếng: "Thật xin lỗi...tôi không có ý."

Ngược lại Ngụy Cần Hằng tỏ ra không quan trọng, đưa tay rót nước ấm cho cô.

"Vì sao bọn họ lại gọi như vậy?"

"Bởi vì sở thích của tôi khác bọn họ, hai mươi tuổi bọn họ thích đua xe, uống rượu, đánh điện tử, mà tôi thích đánh cờ, đọc sách, chơi đồ cổ. Bọn họ cảm thấy tôi giống ông già 40 50 tuổi, cho nên liền gọi là Ngụy đại gia."

Đồng Kiều nghe xong, biểu tình "thì ra là vậy."

"Thật ra tôi cũng cảm thấy tính cách của anh quá trầm ổn, nhưng cũng để cho người khác một cảm giác an toàn."

Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, anh chỉ nói vài câu đơn giản, Đồng Kiều đã cảm thấy mọi chuyện cũng không đáng sợ như vậy.

Nói xong, Đồng Kiều mới phản ứng được, mình nói câu nói này quá mập mờ, vội vàng nói sang chuyện khác: "Vậy... vậy tôi cũng gọi anh là Ngụy đại gia?"

Ngụy Cần Hằng nhìn cô không trả lời.

Đồng Kiều nhìn thấy anh không tình nguyện, cười ra tiếng: "Anh lớn hơn tôi, lại một mực rất chiều cô tôi, tôi gọi anh là anh Ngụy vậy."

"Ừm." Ngụy Cần Hằng nhẹ gật đầu.

Lúc này, đồ ăn đã ra, Đồng Kiều nhìn chiếc nhẫn của mình, hỏi: "Anh Ngụy, chiếc nhẫn kia của tôi mua ở cửa hàng ở quảng trường Hoàng Duy, thế nhưng mà cửa hàng tưởng bán cho tôi rất rẻ, nên tôi hoài nghi có phải đây là hàng giả."

Ngụy Cần Hằng bị biểu cảm đáng yêu của cô chọc cười, hỏi: "Cảm thấy quá tiện nghi thật sao?"

"Đúng thế, giá gốc hơn 48,000, để yên thì tôi không định mua, nhưng cửa hàng tưởng thoáng một cái đã đến, nói cái gì mà tôi trùng sinh nhật với chủ tịch, nói tôi có thể rút thăm trúng thưởng, tôi bị cô ấy nói đến hôn mê, tiện tay bốc một cái, kết quả là lấy được chiếc nhẫn này."

Ngụy Cần Hằng giả bộ nhìn thoáng qua, nói: "Là thật."

"Đó là nhãn hiệu của công ty các anh sao?."

"Là của công ty chúng tôi." Ngụy Cần Hằng kiên nhẫn trả lời.

Đồng Kiều thu tay về, không thể tưởng tượng nổi nhìn chiếc nhẫn, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ nói lần này tôi thật sự đã kiếm được hời?"

Ngụy Cần Hằng đan tay mình, che bên môi, ho nhẹ một tiếng, nhin cười.

"Lần này quay phim trở về, tôi cho cô một tấm thẻ VIP, về sau cô đi mua đồ ở Hoàng Duy có thể được giảm giá."

Đồng Kiều lên tiếng kinh hô: "Thật sao?"

Lông mày Ngụy Cần Hằng há lên, nhẹ gật đầu: "Thật."

"Giảm giá cho tôi, vậy tôi sẽ càn quét, anh không sợ lỗ sao."

Ngụy Cần Hằng thực sự nhin không được, cười ra tiếng: "Yên tâm đi, số tiền cô tiêu không làm lỗ tôi được đâu."

Đồng Kiều nghĩ nghĩ cũng đúng, một tập đoàn lớn như thế, nói lỗ là lỗ, thì thật đúng là cô không lượng sức mình.

Bởi vì chủ đề chiếc nhẫn này nên hai người trò chuyện rất cởi mở.

Đồng Kiều đối với phương diện này hoàn toàn không biết gì cả, nhưng ngược lại Ngụy Cận Hằng không thể không biết.

Hai người nói từ vật liệu cho tới chế tác, thậm chí nói thành phẩm sau cùng.

Ngụy Cận Hằng giảng giải dễ hiểu, Đồng Kiều nghe được thì sùng bái không thôi, thậm chí Ngụy Cận Hằng còn hẹn cô rằng hôm nào sẽ dạy cô làm một cặp nhẫn đôi làm kỉ niệm

Đồng Kiều thấy thú vị, kích động không thôi, lập tức liền đáp ứng.

Hoàn toàn không có chú ý tới đáy mắt Ngụy Cận Hằng có mấy phần cung chiêu.

Ngụy Cận Hằng đột nhiên cảm thấy Quan Vi Lễ nói rất đúng. Thật sự là anh cần phải nghiêm túc nhìn thẳng vào một suy nghĩ của mình một chút.

Con bé Đồng Kiều này thật sự là quá đơn thuần, dễ lừa gạt.

Hai người lần đầu tiên chia sẻ với nhau như thế, trò chuyện rất vui vẻ.

Đặc biệt là sau khi Đồng Kiều nói mình biết chơi game, nhìn Ngụy Cận Hằng kiên nhẫn nghe giảng.

Cô đột nhiên cảm thấy người trước mắt mình đầy như tiên hạ phàm, cái gì cũng biết.

Dĩ nhiên cũng có thứ anh không hiểu sẽ không hiểu.

Nhưng cô không thể không bội phục trí thông minh của Ngụy Cận Hằng, thật là khiến cô ngưỡng mộ.

Cô chỉ nói đơn giản vài câu, đối phương liền có thể nhanh chóng lý giải.

Không giống vừa rồi, cô trừng to mắt ngạc nhiên nói wow wow wow, căn bản cái gì đều nghe không hiểu.

Trước đó hai người có chút xa cách, dĩ nhiên bởi vì bữa com này, quan hệ trong nháy mắt kéo gần thêm không ít.

Ăn com xong đã 5-6 giờ chiều, hai người vốn định đi xem phim, nhưng quá nhiều cặp đôi cũng ra đường, vé xem phim đã bán hết.

Ngược lại thì lúc dạo phố, Đồng Kiều mua một món quà đưa Ngụy Cận Hằng làm đáp lễ.

Là cây bút máy màu đen mạ vàng, Đồng Kiều cảm thấy nó vô cùng hợp với Ngụy Cận Hằng, nội liễm, đại khí.

Ngụy Cận Hằng cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Nhưng chính Đồng Kiều cũng không nghĩ tới, món quà đầu tiên mình tặng cho anh, anh lại dùng hơn nửa đời người, ký xuống không ít hợp đồng.

Tám giờ tối, Ngụy Cận Hằng lái xe đưa cô trở về.

Đồng Kiều không cảm thấy mình là một người ngốc nghếch, nhưng ngày hôm nay tùy ý nói một câu, liền có thể đem Ngụy Cận Hằng chọc cười. Mà nụ cười này đặc biệt khác với nụ cười lễ phép ngày thường.

Đến dưới khách sạn, Ngụy Cận Hằng đem xe đậu ở ven đường, quay người nhìn cô: "Trở về đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải quay phim"

Đồng Kiều gật gật đầu, hỏi: "Vậy còn anh, từ nơi này lái về Lâm Châu cần năm tiếng, anh..."

"Chờ một chút nữa tài xế sẽ lái xe đưa tôi đến Sơn Thành, tôi có việc bận của công ty ở đó 2 hôm."

Đồng Kiều gật gật đầu: "Vậy được rồi."

Đang định cảm ơn của mình xuống xe, điện thoại của cô đột nhiên vang lên, cầm lấy xem xem, lại là Trang Nhất Dịch.

Cô nghi hoặc nhận điện thoại, vừa định đưa tay mở cửa xe, trong xe phát ra một âm thanh "ba", cửa xe bị đã khóa.

Đồng Kiều không hiểu quay đầu nhìn Ngụy Cận Hằng, phát hiện đối phương đang cúi đầu chỉnh tay áo, lộ ra một chuỗi vòng đen.

"Chị đã ăn xong com tối, không đi được." Đồng Kiều cự tuyệt nói.

Không biết đối phương nói cái gì, Đồng Kiều chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi."

Cúp điện thoại, Đồng Kiều nói ra: "Hãy, bạn ở đoàn làm phim tìm tôi đi hát."

Nguy Cận Hằng quay đầu nhìn cô, khoe miệng mỉm cười: "Người bạn đó là Trang Nhất Dịch sao?"

Đồng Kiều gật đầu: "Đúng nha, những người khác thì đi hẹn hò, chỉ còn chúng tôi độc thân, muốn đi KTV để giải toả."

Nguy Cận Hằng nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, khởi động xe nói: "Địa chỉ ở đâu? Tôi đưa cô đi."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Em ấy à, quá trẻ con

Edit: melbournje

□

Cô còn chưa nói gì, xe đã bắt đầu chạy.

Đồng Kiều chỉ có thể nói cho anh biết địa chỉ của KTV.

Tốc độ lái xe của anh rất nhanh, nhưng bầu không khí trong xe thì vẫn yên tĩnh.

Đồng Kiều len lén liếc anh vài lần, nhìn thấy anh hết sức chuyên chú lái xe.

Thẳng đến thứ n lần nhìn anh, Nguy Cận Hằng mới lên tiếng nhắc nhở: "Nhìn người không tính phí, không cần len lén lút lút như vậy."

Đồng Kiều bị trêu chọc nên mặt nóng lên: "Không có."

Nguy Cận Hằng mỉm môi một cái, không vạch trần lời nói dối của cô.

Qua nửa phút sau, Đồng Kiều nghiêng đầu lại: "Anh Nguy, anh có tức giận hay không nhi haha?"

Nguy Cận Hằng quay đầu nhìn cô một cái: "Vi sao lại hỏi như vậy?"

Đồng Kiều chép miệng, không trả lời.

Trước đó lúc bọn họ kí hợp đồng, Nguy Cận Hằng nói cho cô, trong thời gian hợp đồng có hiệu lực, anh không hi vọng nghe được hoặc là thấy được cô cùng người đàn ông khác mập mờ với nhau.

Hiện tại mặc dù bọn họ đã hủy hợp đồng, nhưng ở trước mặt anh cô vẫn nhận điện thoại của người đàn ông khác, trong lòng Đồng Kiều vẫn có chút áy náy.

"Vậy cô hi vọng tôi tức giận sao?"

Nguy Cận Hằng không để lại dấu vết, đưa vấn đề đá trở về.

Đồng Kiều ghen lời, người ta đều nói một người thông minh nói chuyện phiếm cùng với một người thông minh sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng vấn đề là Đồng Kiều không có thông minh.

Cô không nhìn ra tâm tư của anh, hiện tại cũng không rõ tâm tư của mình.

Trước đó cô cảm thấy mình liên quan với anh chỉ bởi vì tiền chữa trị cho ba Đồng, nhưng bây giờ ba Đồng đi rồi, cô cũng toại nguyện giải trừ hợp đồng, nhưng vẫn còn cùng anh duy trì liên hệ.

Hai người còn thân hơn cả lúc trước.

Thấy cô không trả lời, Nguy Cận Hằng cũng không có hỏi tiếp.

KTV cách khách sạn cũng không xa, không đến mười phút liền đến.

Cổng KTV, đèn neon lấp lóe, hiện rõ cuộc sống xa hoa truy lạc về đêm.

Một thanh niên cao gầy đứng ở đó, Đồng Kiều nhận ra đó là Trang Nhất Dịch.

Cô quay đầu lại nhìn về phía Ngụy Cận Hằng, phát hiện Ngụy Cận Hằng cũng đang nhìn người đàn ông đó.

"Vậy tôi... đi xuống trước."

Đồng Kiều mới từ trong xe xuống, Trang Nhất Dịch đứng trên bậc thang liền thấy cô.

Cậu ấy cao hừng chạy chậm xuống, vừa muốn mở miệng gọi cô.

Ánh mắt của cậu ta liếc qua cửa kính ô tô đang mở, đó là một người đàn ông ôn nhã.

Trang Nhất Dịch nhìn anh chậm rãi xuống xe, đi đến trước mặt Đồng Kiều.

Trang Nhất Dịch còn nghe được giọng nói trầm thấp ôn hòa của anh: "Chơi vui nhé, nhưng nhớ kỹ uống ít rượu thôi, chú ý an toàn."

Thấy rõ người đó là ai, lông mày của cậu ta lập tức nhíu lại.

Lại là Ngụy Cận Hằng, anh ta cùng Đồng Kiều có quan hệ như thế nào? Đã vậy rất quan tâm dặn dò.

Tâm trạng đang vui vẻ vì nhìn thấy Đồng Kiều trong nháy mắt cũng giảm xuống, cậu ta khôi phục nụ cười trên mặt, thanh âm mát lạnh kêu lên: "Chị Đồng."

Hai người đồng thời quay đầu nhìn cậu.

Cậu cất bước đi đến, đối với Ngụy Cận Hằng lễ phép chào hỏi một câu: "Chào Ngụy Tổng."

Ngụy Cận Hằng khẽ gật đầu, xem như đáp lại, trên mặt lại treo nụ cười xa cách.

"Thì ra Ngụy Tổng cùng chị Đồng có quen nhau nha."

Đồng Kiều sợ cậu làm sẽ cái gì, bện bện giải thích: "Chỉ là bạn bè."

Trang Nhất Dịch ồ một tiếng, ánh mắt chuyển hướng về Ngụy Cận Hằng, thấy anh ấy chỉ chuyển mắt nhìn Đồng Kiều một chút, cũng không có giải thích quá nhiều.

Nhưng Trang Nhất Dịch lại nhìn ra thâm ý sau ánh mắt kia, quanh người sinh ra địch ý đối với anh.

Ngụy Cận Hằng thì giống như không phát hiện ra, nói với cậu: "Đồng Đồng liền nhờ cậu chiếu cố, sáng mai mọi người đều phải quay phim, nhớ kỹ đừng chơi quá muộn, về sớm một chút mà nghỉ ngơi."

Trang Nhất Dịch nghe được, trong lòng ngọt ngào.

Người này thật bá đạo, đây là đang tuyên chiến với mình sao.

Trên mặt cậu duy trì lấy nụ cười, giọng điệu lại lạnh đi không ít: "Yên tâm đi, tôi hiểu rồi."

Đồng Kiều thì giống như là kẻ ngu, không nhìn ra bọn họ đang âm thầm đấu đá nhau.

Không, hoặc phải nói là chỉ mình Trang Nhất Dịch có địch ý, mà Ngụy Cận Hằng căn bản không để vào trong mắt.

"Được, tôi cũng không phải trẻ con, anh cũng mau trở về sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Ngụy Cận Hằng nhẹ gật đầu, lúc gần đi còn nhìn thoáng qua Trang Nhất Dịch đứng sau lưng Đồng Kiều.

Sau khi Ngụy Cận Hằng đi, Trang Nhất Dịch cùng Đồng Kiều đi lên bậc thang.

Đồng Kiều dù chơi không lại cáo già như Ngụy Cận Hằng. Nhưng với Trang Nhất Dịch nhỏ hơn mình hai tuổi, vẫn có thể ứng phó.

Có thể là vì mới ra trường, nên tâm tư của cậu ấy rất đơn thuần, có ý nghĩ gì đều sẽ biểu lộ ra.

Ví dụ như: Cậu này đối với mình có hảo cảm.

Bên trong KTV có bảy tám người, bắt quá trước khi Đồng Kiều đến, bọn họ đã chơi chán.

Thậm chí có người cũng đã uống nhiều quá.

Những người ở chỗ này Đồng Kiều đều biết, trong đó có bạn của cô là Tiểu Y, Thượng Thượng.

Nhưng mọi người đều nhận thức được sáng mai phải quay nên cũng không chơi quá muộn.

Mười giờ, Đồng Kiều tắm rửa qua, nằm ở trên giường, vốn định tắt đèn đi ngủ, lại đột nhiên nhớ tới Ngụy Cận Hằng.

Chắc hẳn hiện tại anh đang ở trên đường cao tốc đến Sơn Thành đi.

Cô liền tiện tay gửi câu: "Ngủ ngon."

Không nghĩ tới đối phương lại trả lời: "Về khách sạn rồi?"

Đồng Đồng là Tiểu Khả Ái: Ừm, mà tôi không uống rượu.

Gửi xong, Đồng Kiều liền hối hận rồi, câu này làm sao lại giống như tranh công vậy.

Bọn họ cũng không phải quan hệ tình yêu, cô có uống rượu hay không cũng không liên quan đến anh.

Nhưng giờ thì không kịp rồi, bởi vì Ngụy Cận Hằng đã thấy.

Ngụy Cận Hằng: Tốt, đi ngủ sớm một chút đi.

Đồng Đồng là Tiểu Khả Ái: Anh thì sao? Đang đến Sơn Thành sao?

Ngụy Cận Hằng: Vừa tới khách sạn.

Đồng Đồng là Tiểu Khả Ái: A a, vậy tôi sẽ không quấy rầy anh, anh rửa mặt xong đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Ngụy Cận Hằng: Ngủ ngon

Hai ngày này Đồng Kiều bị sự nhiệt tình này dọa đến nỗi không biết làm sao.

Trước đó Đồng Kiều mặc dù biết anh đối với mình có thiện cảm, nhưng anh một mực không nói, mà cũng không quá phận, Đồng Kiều cũng không có cách nào cự tuyệt, liền nghĩ quay xong bộ phim này, về sau liền tránh xa anh một chút.

Nhưng bây giờ mỗi sáng anh bắt đầu gửi bữa sáng cho cô, mỗi lần cô quay xong một cảnh, lại có trợ lý Bi của Trang Nhất Dịch tích cực chạy tới đưa khăn, đưa nước.

Chỉ cần Đồng Kiều nhận rồi, Trang Nhất Dịch liền sẽ lại gần.

Da mặt của cậu ta có thể so với Vạn Lý Trường Thành.

Nếu như cô đang đọc kịch bản, cậu liền cầm kịch bản của mình tới, nói muốn diễn cùng.

Đồng Kiều đọc thoại, cậu liền lại gần nói muốn giúp cô xem có đọc sai không.

Cô vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị chơi game, cậu ấy liền la hét muốn tạo team.

Hiện tại toàn bộ đoàn làm phim đều biết giữa bọn họ có biến.

Tiểu Y và Thượng Thượng còn tích cực tác hợp hai người bọn họ.

Buổi chiều nọ, Trang Nhất Dịch càng thêm quá đáng.

Cậu ta ôm một bó hoa hồng đến phòng trang điểm của Đồng Kiều.

Đồng Kiều kinh ngạc nhìn bó hồng to trong tay cậu ta: "Nhất Dịch, em làm cái gì vậy?"

Trang Nhất Dịch cười tỏa nắng: "Chị Đồng, em cảm thấy biểu hiện của em đã quá rõ ràng, em thích chị."

Lông mày Đồng Kiều lập tức nhíu lại, ngẩng đầu nhìn đám người bên ngoài, để trợ lý Tiểu Thượng đóng cửa phòng trang điểm.

Bên trong phòng chỉ còn lại thợ trang điểm, trợ lý cùng Đồng Kiều và Trang Nhất Dịch nữa là bốn người.

"Em làm loạn cái gì thế!"

Trang Nhất Dịch thành thật: "Em không có, em chính là thích chị, vừa mới vào đoàn làm phim đã có thiện cảm, về sau tiếp xúc liền cảm thấy chị là người con gái không tồi, em liền vụng trộm thích chị."

"Ngày hôm nay em không có yêu cầu xa vời như chị sẽ đồng ý, em chỉ là muốn nói cho những người khác em muốn đuổi theo chị."

"Em có nghĩ tới hậu quả của việc này không? Người trong đoàn làm phim sẽ nhìn chúng ta như thế nào."

"Em có nghĩ tới việc chị có thích em hay không không?"

"Em đây là đang làm việc không suy nghĩ đó!"

"Nếu như chị cự tuyệt em, sau đó còn nửa tháng, thì chị đối mặt với em như nào, làm sao đối mặt với những lời nghị luận của người khác."

Đồng Kiều càng nói càng cảm thấy tức.

Cô cảm thấy Trang Nhất Dịch làm việc này thật sự là quá ngây thơ, căn bản không nghĩ tới người khác.

"Em không quan tâm tới lời những người khác nói."

Đồng Kiều cặn lời, nhìn cậu hồi lâu, chậm rãi nói: "Nhưng chị quan tâm."

Trang Nhất Dịch cứng cổ, cố chấp nói: "Dù sao em sẽ không từ bỏ, em thích chị, liền muốn đuổi theo chị, cho tới khi chị cũng thích em, đáp ứng với em."

Đồng Kiều bị cậu ta làm cho tức giận: "Vậy chị sẽ nói cho em, chị sẽ luôn không đồng ý."

Nói xong cô xoay ghế trang điểm, đưa lưng về phía cậu, giọng điệu không quá tốt: "Tiểu Thượng, mở cửa để cho cậu ấy ra ngoài."

"Thật ra chị thích Ngụy Cận Hằng chứ gì." Trang Nhất Dịch hướng về phía cô nói ra: "Em có chỗ nào không bằng anh ta, về ngoài không kém, trong nhà có tiền, thành tích cao, có ý tưởng, mà lại còn trẻ tuổi hơn anh ta, quan trọng hơn một chút, em rất thật lòng, sẽ đối xử với chị thật tốt."

Đồng Kiều cũng không quay lại, nhếch miệng lên cười trào phúng, bắt đầu đi lác đào: "Em ấy à, quá trẻ con."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Edit: melbournje

□

Biệt thự nọ.

Rạng sáng chín giờ, Ngụy Cận Hằng ngồi xe về tới thành phố Lâm Châu.

Ở Sơn Thành mở họp liên tiếp, Ngụy Cận Hằng cảm thấy có chút mỏi mệt.

Thế nên hôm nay anh muốn nghỉ ngơi một ngày.

Ai ngờ vừa tắm rửa qua, Quan Vi Lễ liền tìm tới.

Đầu tiên là cùng anh tâm sự về một ít công việc của truyền thông Thụy Tân, nói chuyện phiếm vài câu liền kéo chủ đề tới trong đoàn làm phim.

Ngụy Cận Hằng biết anh là giám đốc của công ty giải trí, thích những chuyện bát quái này cũng không có gì đáng trách, nhưng còn hóng chuyện hơn cả phụ nữ, thế này có chút quá mức.

Trước đó Quan Vi Lễ không biết Đồng Kiều tồn tại, anh lại biết Ngụy Cận Hằng từ trước đến nay đối với ngành giải trí không có hứng thú, nên không nói những chuyện này trước mặt anh.

Kể từ khi biết Đồng Kiều là tiểu tình nhân của anh, liền bắt đầu thường xuyên tới cùng anh báo cáo tình huống.

Giống như hiện tại.

Ngụy Cận Hằng đem hai tay áo xắn lên, mở lư hương, đốt hương, mài mực, trải ra một tấm giấy trắng, cầm lấy hai hộp đồ và lấy bút ra, tì bút xuống, nâng khuỷu tay, động tác như nước chảy mây trôi.

Từ đó có thể thấy được lúc này tâm tình của anh rất tốt và thanh thản.

Mà Quan Vĩ Lễ một bên thì say sưa ngon lành trò chuyện gần đây có một nam diễn viên cặp bồ bị 9 người bồ đuổi đánh.

Nói xong còn nói vài câu về ý nghĩ của mình.

Anh phát hiện Ngụy Cận Hằng căn bản không để ý tới mình, hơi bất mãn, "*Cậu có nghe tôi nói hay không vậy?*"

Ngụy Cận Hằng đem bút lông đặt ở giá bút, ngẩng đầu nhìn anh, "*Cậu nói về người này có liên quan tới tôi sao?*"

Quan Vĩ Lễ nghẹn lời, "*Không liên quan, nhưng cậu không cảm thấy buồn cười sao?*"

"*Không hứng thú.*" Nói xong lại thêm một câu, "*Nếu như người kia là cậu, có lẽ tôi sẽ lên mạng xem một chút.*"

"*Cậu cái người này.....thật là, vậy để tôi nói chuyện khiến cậu cảm thấy hứng thú nhé.*" Nói xong còn đặc ý thừa nước đục thả câu, "*Có liên quan đến Đồng Kiều, có muốn nghe hay không.*"

Ngụy Cận Hằng ngồi trên ghế, không để ý đến.

Quan Vĩ Lễ cảm thấy người này thật sự không có gì hay, luôn luôn không có thể phối hợp với mình một chút, trong lòng rõ ràng muốn biết, nhưng cũng không chịu mở miệng ra.

"*Nếu cậu đã không muốn biết thì tôi liền không nói.*"

Nói xong, Quan Vĩ Lễ ngồi ở trên ghế sa lon, lấy điện thoại ra, muốn chơi game.

Ngụy Cận Hằng ngược mắt nhìn anh một cái, "*Nói.*"

Một chữ đơn giản để Quan Vĩ Lễ có chút dương dương đắc ý, "*Cậu nhìn cậu này, rõ ràng muốn biết, còn giả bộ như chẳng hề để ý, không kiêu ngạo sẽ chết sao.*"

Ngụy Cận Hằng liếc mắt nhìn anh, Quan Vĩ Lễ trong nháy mắt ngừng lại, cười nói, "*Được, mấy ngày trước Trang Nhất Dịch trực tiếp cầm một bó hoa hồng tỏ tình với Đồng Kiều trước phòng trang điểm của cô ấy, hiện tại trong đoàn làm phim tất cả mọi người đều biết Trang Nhất Dịch đang đuổi Đồng Kiều.*"

Quan Vĩ Lễ nói xong, còn cố ý dừng một cái, lại phát hiện Ngụy Cận Hằng vẫn tại bần bụ viết viết, căn bản không có phản ứng gì.

"*Sao một chút phản ứng cậu cũng không có?*"

Ngụy Cận Hằng ngẩng đầu, nhũn mày "*Cậu muốn phản ứng gì?*"

"*Có người nhanh hơn cậu kìa, cậu không sợ Đồng Kiều bị người đoạt đi mất sao?*"

"*Sẽ không.*"

Quan Vĩ Lễ nghi hoặc, "*Cái gì sẽ không?*"

"*Đồng Đồng sẽ không đáp ứng.*"

Nghe Ngụy Cận Hằng khẳng định như vậy, Quan Vĩ Lễ có chút kinh ngạc "*Làm sao cậu biết.*"

"*Bởi vì phương thức của cậu ta, Đồng Đồng không thích.*"

Quan Vĩ Lễ kinh ngạc vuron ngón tay cái, "*Cậu được đấy, nghiên cứu coi ấy rất triệt để.*"

Ngụy Cận Hằng khẽ cười một tiếng "*Nói thật nếu cậu không nói, tôi cũng nghĩ đến.*"

Quan Vĩ Lễ nghi hoặc, "*Nghĩ đến cái gì?*"

"*Trang Nhất Dịch sẽ hành động.*" Nói xong anh khoanh hai tay, "*Ngày đó tôi có ý kích thích cậu ta một chút, xem ra cậu ta còn trẻ, tình tình kích động.*"

Quan Vĩ Lễ nghe lời này, luôn cảm thấy không đứng chỗ nào.

"*Cậu kích thích cậu ấy? Cậu đến đoàn làm phim bao giờ thế?*"

Ngụy Cận Hằng nghiêng đầu nhìn anh, "*Không có liên quan tới cậu.*"

Quan Vĩ Lễ nghẹn lời.

Đúng thật không có quan hệ gì, nhưng mà Ngụy Cận Hằng làm sao đột nhiên đổi tính đổi nét rồi?

Trước đó đều là mình kéo cậu ta đi, lần này lại chủ động tới đoàn làm phim, thật chẳng lẽ bị lúc mà Trang Nhất Dịch cùng Đồng Kiều diễn phim mà kích thích?

"VẬY CẬU NÓI XEM, CẬU KÍCH THĂNG BÉ KIA NHƯ NÀO."

Ngụy Cận Hằng trực tiếp từ chối, "Lười nói."

"....."

Trong đoàn làm phim

"Cát." Đạo diễn Thẩm cảm loa tức giận hô, sắc mặt đen như đáy nồi, "Đồng Kiều, cô đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?"

Đồng Kiều nghe đạo diễn Thẩm mắng, cúi đầu không dám nói lời nào, cô cắn môi, vành mắt phiếm hồng.

Đạo diễn Thẩm tức giận, những người khác đều không dám nói chuyện.

Ngược lại Trang Nhất Dịch vịn sau lưng giúp cô mở miệng, "Không có gì đâu đạo diễn Thẩm, để chúng tôi thử lại một lần nữa."

Đồng Kiều hung hăng nguyền cậu ta một cái, cô đang diễn ngon lành, Trang Nhất Dịch tự mình thêm kịch bản, vốn chỉ là đùa giỡn hai câu, nhưng cậu ta thừa cố muốn hôn cô.

Đồng Kiều đương nhiên không thể để cho cậu ta đạt được, quay đầu tránh một cái, mãnh liệt đẩy ra.

Dẫn đến Trang Nhất Dịch không đứng vững, đâm vào ghế đá sau lưng.

Sắc mặt đạo diễn Thẩm vẫn khó coi như cũ, cảm loa hô, "Diễn viên nghỉ ngơi mười phút, chỉnh lại bối cảnh đi."

Sau khi nói xong chỉ vào Đồng Kiều nói, "Đồng Kiều, cô tới đây một chút."

Đồng Kiều nghe thấy, nhấp môi dưới, hướng phía ông đi đến.

Lúc đi tới, đạo diễn Thẩm cau mày uống nước, thấy cô, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, giọng điệu không tốt nói, "Ngồi xuống đi."

Đồng Kiều ngồi xuống, chờ đạo diễn tiếp tục phê bình.

Không nghĩ tới đạo diễn ngược lại rất tinh táo, hỏi "Gần đây cô có chuyện gì xảy ra, mấy ngày nay diễn kì vậy."

Đồng Kiều cúi đầu, không giải thích thêm.

"Có phải là gần đây Trang Nhất Dịch theo đuổi cô nên cô bối rối?"

Đồng Kiều gật gật đầu, "Đúng thật là vậy."

Đạo diễn Thẩm biểu lộ tôi hiểu rồi, bốt nghiêm túc hơn trước và nói, "Người trẻ tuổi thích năng động, đặc biệt cậu ấy vẫn là con một, là phụ nữ đại từ nhỏ đã được nuông chiều, cái gì cảm thấy thích nhất định phải đạt được, nhưng tôi cảm thấy cô xử lý cũng không đúng."

Đồng Kiều ngẩng đầu nhìn ông, hơi nghi hoặc một chút.

"Cô cứ tránh như vậy cũng vô dụng, chỉ kích thích khao khát chinh phục của cậu ta thôi, không bằng cô tìm thời gian ngồi xuống cùng cậu ấy nói chuyện, cô cảm thấy thế nào."

Trong tay ông cầm điều thuốc, con mắt nhắm lại, người hơn năm mươi tuổi bởi vì quay phim nên trở nên già nua không ít, trên mặt râu ria xòm xoàm, nhưng từ trong cặp mắt kia có thể nhìn ra ông là một người đàn ông cơ trí.

"Còn hơn một tháng nữa, hai người các cô mỗi ngày đều cùng một chỗ quay phim, về sau còn đi tuyên truyền, cho nên cô gái, xử lý tốt một chút, đừng bởi vì chuyện này mà làm ảnh hưởng."

Nói xong, đạo diễn Thẩm đứng lên, hướng vào phía trường quay bắt đầu chỉ đạo.

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, cảm thấy ông ấy nói cũng không sai.

Từ trên ghế đứng lên, thị trang điểm của cô cùng trợ lý lập tức xông tới, giúp cô tút tát lại.

Mười phút trôi qua.

Đồng Kiều lần nữa quay, nhỏ giọng nói cùng Trang Nhất Dịch, "*Kết thúc công việc chúng ta nói chuyện, trước đó mời cậu cẩn thận quay phim, nếu như cậu dám làm ẩu, tôi tình nguyện bồi thường gấp ba cát-sê, cũng sẽ giải trừ hợp đồng.*"

Trang Nhất Dịch bị ánh mắt của cô hù dọa, giống một học sinh ngoan gật đầu.

Sau đó quay rất thuận lợi, đến 8h tối kết thúc công việc.

Đồng Kiều đang ở trong đoàn làm phim tháo trang sức, thay quần áo của mình, liền lôi kéo trợ lý Tiểu Thượng tới quán ăn đã hẹn cùng Trang Nhất Dịch.

Cô sợ Trang Nhất Dịch làm ra chuyện gì điên cuồng, liền để Tiểu Thượng ở ngoài, nếu có nguy hiểm gì, cô sẽ hô lên.

Trong phòng ăn, cô ngồi ở đối diện Trang Nhất Dịch, hai người cách một cái bàn tròn lớn.

Trang Nhất Dịch cười khỏ nói, "*Chị Đồng, chị sợ em đến mức như vậy sao?*"

Đồng Kiều sắc mặt lạnh lùng, "*Sợ, sợ muốn chết, cậu có biết vì hành vi của cậu làm xao nhãng công việc không.*"

Trang Nhất Dịch cúi đầu, "*Nhưng em thật sự thích chị, cũng không muốn làm thương tổn chị.*"

"*Cậu không cảm thấy để tất cả mọi người biết cậu đang theo đuổi chị là một việc rất ngây thơ sao?*"

"*Cậu cho rằng tất cả mọi người hi vọng chúng ta thành đôi sao? Mọi người chỉ quan tâm kết quả đáng cười hay không thôi.*"

Đồng Kiều nói xong thở dài một hơi, "*Chị hi vọng cậu có thể tỉnh táo một chút, tình cảm của cậu đối với chị chỉ là một phần hiếu kì cùng với thiện cảm mà thôi, mà chị từ trước tới giờ luôn coi cậu là em trai mình.*"

Chị và cậu diễn với nhau, chỉ bảo cậu diễn cũng không phải chị có ý gì với cậu, mà là chị cảm thấy một mình cậu vừa mới vào giới giải trí đã rất cố gắng."

Trang Nhất Dịch vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, "*Chị Đồng, em thật sự không thể theo đuổi chị sao? Em cam đoan về sau sẽ thành thật, cũng không tiếp tục làm loạn.*"

Đồng Kiều kiên quyết lắc đầu, "*Không được.*"

"*Chị Đồng~*" Trang Nhất Dịch bĩu môi làm nũng nói.

Đối với chàng trai như này, Đồng Kiều cảm thấy thật sự đau đầu. (**Đúng rồi yêu nhau xong nó làm con mình á ^^**)

"*Như này, muốn theo đuổi thì cứ theo đuổi, đừng làm phiền chị là được.*"

Trang Nhất Dịch nghe cô nói như thế, con mắt đột nhiên sáng lên, "*Thật sao?*"

Đồng Kiều vội vàng nói, "*Điều kiện kiên quyết là mặc kệ đang diễn hay gì, cậu không thể làm loạn với chị, một du học sinh từ nước ngoài về, chẳng lẽ lẽ phép cơ bản nhất của một người đàn ông cũng không có sao?*"

Trang Nhất Dịch bĩu môi, nói, "*Chị Đồng, bên nước ngoài người ta toàn hôn xã giao lúc gặp mặt thôi.*"

Đồng Kiều: "....."

"*Nhưng mà bây giờ cậu ở trong nước, loại này lễ nghi không cho phép có, cho dù có cũng không cho phép dùng trên người chị.*"

Trang Nhất Dịch nhú mày, không tình nguyện nói, "*Vậy thì được, chị Đồng nói cái gì thì là cái đó.*"

Thấy cậu đã đáp ứng, Đồng Kiều thở dài một hơi.

Cô không dám ép cậu ta, theo đuổi hay không theo đuổi là tự do của cậu ấy, nhưng mà đồng ý hay không lại là việc của mình, sau khi bộ phim này đóng máy, không liên hệ nữa, đoán chừng đứa nhỏ này sẽ thôi.

Bữa cơm này, Đồng Kiều xem như ăn tương đối vui sướng.

Một tuần sau, Trang Nhất Dịch xác thực thành thật không ít.

Đồng Kiều cũng bắt đầu quyết tâm quay, đạo diễn Thẩm đối với hai người bọn họ là càng nhìn càng hài lòng.

Ngược lại những người khác trong đoàn làm phim, nhìn thấy bọn họ hòa bình, đều cảm thấy vừa hiểu kỳ lại vừa sợ.

Thậm chí không ít người tự mình hỏi bọn họ.

Quan Vi Lễ một mực chú ý đến động tĩnh của đoàn làm phim, nghe đến chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thế mà lại hôn lén tôi

Edit: melbournje

□

Một buổi chiều nọ, cảm xúc của Đồng Kiều rất tồi.

Bộ phim này đã đến hồi kết, ngày hôm nay nam chính đăng cơ, Đồng Kiều là nữ hai làm chính phi của hắn, vốn được ngồi ở vị trí hoàng hậu, nhưng Thái tử lại yêu nữ chính, đồng thời đáp ứng đề nữ chính ngồi ngôi vị hoàng hậu.

Đồng Kiều làm nền cho cặp đôi này liền bị đẩy vào Khôn Ninh cung, Thái tử nói nàng đã bị bệnh nặng, không có cách nào tham gia lễ đăng cơ được.

Mà trong cảnh diễn hôm nay của cô, nữ chính làm Quý phi sẽ đi vào Khôn Ninh cung, Đồng Kiều cùng nữ chính sẽ đấu đá nhau.

Ở trong bộ phim này, nhân vật nữ phụ thứ 2 là một nhân vật khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Hận thì hận lòng dạ độc ác của nàng, nhưng lại yêu vì nàng yêu mà không thể tới được.

Mặc kệ nàng có nhiều nhẫn tâm, nhưng vẫn chỉ là cật lực bảo vệ những thứ thuộc về mình thôi.

Đáng tiếc, cuối cùng người nàng yêu không thuộc về nàng, ngôi hoàng hậu cũng không thuộc về nàng.

Nhưng mà quay xong, Đồng Kiều liền phát hiện một vấn đề, cô nhập vai không dứt ra được.

Trong nội tâm cô biết rất rõ bộ phim này là giả, nhưng tâm tình vẫn sa sút.

Thậm chí lúc nhà tạo hình tháo trang sức, Đồng Kiều nhìn mình trong gương, im ắng rơi lệ, làm trợ lý bị dọa đến nỗi không biết làm sao.

Đạo diễn Thẩm sau khi biết thì vỗ vỗ bờ vai của cô, để cho cô trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Trở lại khách sạn, Đồng Kiều rửa mặt, mặc đồ ngủ ngồi ở trên giường, ôm gối ôm muốn cho gọi cho mẹ Đồng, tâm sự.

Ai ngờ vừa gọi đi, điện thoại liền bị dập máy.

Còn có một tin nhắn tới, là gọi cho mẹ sau được không?

Đồng Kiều đang một mực chịu đựng, nhưng cảm xúc rốt cuộc không khống chế nổi, nước mắt rơi xuống.

Cô đem đầu chôn ở gối, khóc to.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy người gọi, hung hăng hít cái mũi, dùng tay lau nước mắt, nhận điện thoại.

"Alo."

Đối phương trầm mặc hai giây, dò hỏi, "Khóc?"

Đồng Kiều hít mũi một cái, tay trái nắm vuốt gối ôm, cố gắng kìm nén tâm tình của mình, "Có chuyện gì sao?"

Ngụy Cẩm Hằng đem văn kiện khép lại, giọng nói mang theo một tia lo lắng khó mà phát giác, "Vì sao lại khóc?"

Nghe được đối phương nói, cảm xúc của Đồng Kiều lập tức bùng phát, nước mắt lần nữa từ trong hốc mắt rơi ra, thanh âm cũng mang theo sự nghẹn ngào không giấu được, "Trong lòng khó chịu."

Ngụy Cẩm Hằng kiên nhẫn hỏi thăm, "Chuyện gì xảy ra?"

Đồng Kiều lắc đầu, "Không có."

"Bị đạo diễn mắng?"

Đồng Kiều tiếp tục lắc đầu, "Không có."

"Bị những người khác khi dễ?"

Đồng Kiều lần nữa lắc đầu, "Không có, cái gì cũng không có, chỉ là trong lòng khó chịu, muốn khóc."

Trong loa truyền đến âm thanh người đàn ông thờ dài bất đắc dĩ, "Cô hiện tại ở đâu?"

"Khách sạn."

Ngụy Cận Hằng từ một tiếng, "Đợi tôi một tiếng."

Đồng Kiều vừa muốn mở miệng nói không cần, lại phát hiện đối phương đã cúp máy.

Cúp điện thoại, Ngụy Cận Hằng lập tức gọi cho trợ lý Cao Viễn, "Cao Viễn, giúp tôi xem một chút vé máy bay đến Thân Thành sớm nhất là mấy giờ."

"Được rồi, Ngụy Tổng."

"Thuận đường gọi cho tôi một chiếc xe chờ tôi ở sân bay Thân Thành."

"Được rồi, Ngụy Tổng."

Đồng Kiều cúp điện thoại xong, thực sự không biết muốn làm gì.

Liên lấy điện thoại ra chơi game xả stress, nhưng nếu trong lòng không vui, làm gì cũng không vui.

Mà một tiếng trôi qua, Đồng Kiều cũng chơi được mấy ván.

Trong đó mấy ván tất cả đều thua.

Đồng Kiều vừa ngừng khóc lại bị trò chơi làm cho khóc lần nữa, có thể Đồng Kiều giống như là tự ngược, rõ ràng chơi mấy ván đầu không ổn rồi nhưng vẫn cố.

Lần thứ sáu cô lại thua, Đồng Kiều tức giận ném điện thoại ngoài, trong miệng tức giận mắng, "Cái gì mà game chứ, trò chơi rác rưởi!"

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa.

Đồng Kiều mang theo tiếng khóc nức nở tức giận hô, "Ai đấy."

"Là tôi." Ngoài cửa vang lên một âm thanh của nam.

Nghe được tiếng nói êm tai này, nước mắt Đồng Kiều lập tức ngừng lại, rút ra hai tờ khăn giấy, vừa lau nước mắt vừa đi tới mở cửa.

Cửa phòng mở ra, mắt Đồng Kiều mở to, ướt sũng nhìn người đàn ông chính trực trước mặt.

Ngụy Cận Hằng thấy cô bộ dáng lê hoa đái vũ (1), ôm lấy môi, đưa tay phải ra, vuốt vuốt tóc cô, "Thương tâm như vậy?"

(1) Lê hoa đái vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái. (Nguồn google)

Đồng Kiều lần lau nước mắt: "Tôi cũng không biết hôm nay tôi làm sao, chỉ là muốn khóc."

Ngụy Cận Hằng đi vào và đóng cửa phòng lại, lại nhìn gò má cô không ngừng rơi nước mắt, vươn tay thay cô đem nước mắt lau đi.

"Ngày hôm nay cô đã làm những gì?"

Ngụy Cận Hằng kéo cô ngồi ở trên ghế sa lon, rót cốc nước ấm đưa cho cô.

Không biết là uống nước xong hay là do thấy được Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều dĩ nhiên ngừng khóc lại.

Ngụy Cận Hằng ngồi ở đối diện cô, nghe cô kể việc hôm nay mình làm.

Ngụy Cận Hằng cười nói, "Xem ra là nhập tâm quá."

Đồng Kiều cúi đầu ôm cốc nước, thì thào một câu, "Tôi nghĩ là ba tôi."

"Hừm?" Ngụy Cận Hằng không nghe rõ.

"Nếu như ba tôi vẫn còn, nghe được tôi không vui cũng sẽ giống như anh, gác công việc lại để nhanh chóng chạy tới nhìn tôi."

Ngồi ở đối diện cô, Ngụy Cận Hằng "....."

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, lúc không vui đừng ở một mình, sẽ dễ dàng nhớ tới những chuyện buồn trước kia."

Đồng Kiều gật gật đầu, đứng dậy đi toilet rửa mặt.

Sau khi ra ngoài liền thấy Ngụy Cận Hằng đứng bên cửa sổ nghe máy, thấy cô ra, bàn giao hai câu liền cúp điện thoại.

Đồng Kiều đi tới hỏi, "Có phải anh còn rất bận việc?"

Ngụy Cận Hằng đem điện thoại cất vào, "Không có việc gì."

Đồng Kiều mắt nhìn bàn trà có chút xấu hổ, phía trên để điện thoại cô vừa ném đi.

"Vừa rồi tâm trạng tôi không tốt nên.... "

Ngụy Cận Hằng tỏ ra là đã hiểu, "Tôi biết."

Đồng Kiều cầm điện thoại lên, mở ra, mắt nhìn thời gian, phát hiện đã sáu giờ, lúc này mới kinh ngạc nói, "Anh chưa tan làm đã tới sao?"

Ngụy Cận Hằng nhìn cô, cười nói, "Chờ tôi tan làm rồi tới, nước mắt của cô đã ngập phòng này rồi."

Đồng Kiều còn đang khó chịu bị anh chọc cười một tiếng.

Có thể do cô cười cười, nước mắt lại rơi xuống.

Ngụy Cận Hằng bắt đầu đi thờ dài, cất bước đi đến trước mặt cô, đưa cô ôm vào trong ngực, "Gần đây gặp áp lực quá lớn?"

Đồng Kiều ghé vào bờ ngực săn chắc của anh, rầu rĩ từ một tiếng.

Gần đây bị người trong đoàn làm phim nói xấu sau lưng, cô ít nhiều đã nghe qua, người khác có thể bảo đó là nói đùa, nhưng vào tai cô lại phi thường chói tai.

Thật ra trong lòng Đồng Kiều hiểu rõ, làm nghệ sĩ nhất định phải kiên cường.

Có thể nhận được sự yêu thích từ người khác, nhưng cũng phải chịu những bình luận lăng mạ.

Dù gì cô cũng là người, bị người khác nói này nói nọ làm sao có thể không khó chịu.

Có lẽ là nhẫn nhịn nhiều, ngày hôm lại ảnh hưởng vì phim nữa, nên trở thành nguyên nhân bộc phát.

Khóc một hồi, Đồng Kiều khôi phục lý trí, nhìn tây trang Ngụy Cận Hằng ướt nhẹp, trong mũi cô tất cả đều là mùi của anh.

Khóc một hồi, Đồng Kiều khôi phục lý trí, nhìn tây trang Ngụy Cận Hằng ướt nhẹp, trong mũi cô tất cả đều là mùi của anh.

Mùi vào mũi thơm ngọt, đây là hương vị duy nhất chỉ của anh.

Phát hiện được động tác của hai người có chút mập mờ, Đồng Kiều đỏ mặt từ trong ngực anh tránh ra.

"Thật xin lỗi, áo của anh lại bị tôi làm ướt."

Ngụy Cận Hằng mắt nhìn âu phục, đưa tay cởi ra, khoác lên trên kệ áo.

Đem tay áo sơ mi xắn lên, lộ ra chiếc vòng màu đen cùng đồng hồ mạ vàng.

Đồng Kiều cảm giác mình bị trướng độc, nhìn động tác tùy tiện của anh cũng rất ngẫu.

Vì không để cho ai biết tâm tư của mình, Đồng Kiều nhanh chóng đem đầu dùi đi chỗ khác.

Nghe được người đó hỏi thăm, "Cô ăn cơm tối rồi sao?"

Đồng Kiều lắc đầu, "Tôi không đói."

"Không đói cũng phải ăn, cô thu dọn một chút, tôi chờ cô ở ngoài."

Nói xong, anh cảm áo lông trên kệ, trực tiếp mặc vào người, ra khỏi phòng, thuận tiện khép cửa phòng lại.

Trong đoàn làm phim

Trang Nhất Định vừa quay phim xong đang xem xét bốn phía, trợ lý của cậu đương nhiên biết cậu đang tìm ai.

"Anh Định, chị Đồng không ở trong đoàn làm phim."

Trang Nhất Định nghi hoặc, "Không ở đoàn làm phim? Ở đâu?"

Trợ lý trả lời, "Ngày hôm nay quay xong nên chị ấy về trước rồi."

"Không phải buổi tối chị ấy còn vài cảnh sao?"

"Đạo diễn Thẩm thấy chị ấy khó chịu, liền cho chị ấy về sớm."

Trang Nhất Định nghe nói như thế nhíu mày, lo lắng hỏi, "Chị Đồng thế nào?"

"Nghe những người khác nói là nhập kịch quá sâu, ảnh hưởng tới cảm xúc."

Trang Nhất Định nghe xong, lập tức bước nhanh về phòng trang điểm của mình, "Tháo đồ cho tôi, để tôi đi xem chị ấy xịu."

"Ài, anh Định, anh chờ chút, còn có mấy cảnh mà."

Trang Nhất Định cũng không quay đầu trả lời, "Giúp tôi xin đạo diễn Thẩm nghỉ, nói tôi bị tiêu chảy, ở trong nhà vệ sinh không ra được."

Trợ lý nhìn nghệ sĩ của mình, bất đắc dĩ thở dài, chạy về chỗ đạo diễn Thẩm.

Ngụy Cận Hằng mang theo cô tới một nhà hàng gần đó.

Đồng Kiều không thể không nói Ngụy Cận Hằng thật sự là một người biết lắng nghe.

Trên bàn cơm, cô vừa ăn vừa kể, Ngụy Cận Hằng thì không bị ảnh hưởng chút nào, nghe kể từ đầu đến cuối, thi thoảng còn bồi thêm một hai câu.

Trước đó có nhà khoa học nói, thời điểm ăn cơm có thể khiến người ta trở nên vui vẻ.

Đồng Kiều cảm thấy nhà khoa học đó nói có thể đúng.

Chỉ ít từ phòng ăn ra ngoài thì tâm tình của Đồng Kiều tốt hơn nhiều.

Hai người hai tay đút túi, tản bộ trên đường vắng người, xung quanh gió thổi mạnh, nhưng cũng may hai người đều đã mặc áo khoác.

Đến cửa khách sạn, Trang Nhất Định ở trong sảnh dạo bước.

Thình thoảng nhìn ra phía ngoài, đã một tiếng rồi, chị Đồng làm sao còn chưa có trở lại?

Vừa rồi cậu ở đoàn làm phim gọi cho Đồng Kiều, đối phương tắt máy.

Đến khách sạn, gõ cửa cũng không có ai đáp, cuối cùng vẫn là nhân viên nói cho cậu biết, Đồng Kiều đi ra ngoài rồi.

Ngay tại lúc Trang Nhất Định chuẩn bị ngồi trở lại khu nghỉ ngơi.

Thấy được đối diện có hai người bóng người, đang đi hướng về phía khách sạn này.

Cậu thấy Đồng Kiều, kinh hi đi ra ngoài.

Lúc cậu nhìn thấy Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng cũng nhìn thấy cậu.

Anh bắt động thanh sắc xoay người, chặn đường Đồng Kiều, cũng đúng lúc chặn tầm mắt của cô.

Đồng Kiều nghi hoặc nhìn người trước mặt, ngửa đầu hỏi, "Thế nào?"

Ai ngờ Ngụy Cận Hằng không có dấu hiệu nào cúi đầu.

Bờ môi Đồng Kiều chạm đến một vòng ám áp, cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trực tiếp ngu ngơ tại chỗ.

Mà Trang Nhất Định vừa chạy ra cũng sững sốt, đứng ở cửa khách sạn, nhìn một màn này, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *The Của Anh Em Quet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Em so với Ngụy Cận Hằng kém hơn ở chỗ nào?

Edit: melbournje

□

Đồng Kiều vừa định đưa tay đẩy anh ra, hai tay lại bị anh tóm lấy.

"Ừm!"

Eo Đồng Kiều bị anh ôm lấy.

"Nhắm mắt lại." Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Ngụy Cận Hằng vang lên bên tai cô.

Phảng phất như có ma lực, Đồng Kiều dĩ nhiên thật sự thuận theo lời anh nói mà nhắm mắt lại.

Thật ra Ngụy Cận Hằng vốn chỉ muốn cho Trang Nhất Định thấy, nhưng khi chạm đến môi của cô, liền có chút không thể khống chế.

Đồng Kiều bị anh hôn đến thiếu hơi, hai chân như nhũn ra, cả người đều dán ở trên người anh.

Đầu óc trống rỗng, bị anh trực tiếp bế lên.

Đến khi vào phòng, Ngụy Cận Hằng đưa cô đặt lên giường, cô còn chưa kịp phản ứng mới xảy ra chuyện gì.

Cô bị Ngụy Cận Hằng cưỡng hôn!

Đồng Kiều hiểu ra, lập tức từ trên giường ngồi dậy, ngửa đầu nhìn người đứng bên giường, chất vấn: "Anh... vì cái gì mà vừa nãy hôn tôi?"

Ngụy Cận Hằng đem áo khoác cởi ra, quay người treo ở trên kệ, chững chạc đàng hoàng trả lời: "Chiếm tiện nghi của cô."

Gương mặt Đồng Kiều đỏ lên: "Anh thật là lưu manh!"

Ngụy Cận Hằng nhìn cô như chú mèo con xù lông, cười khê một tiếng, đi tới cúi người hỏi: "Cô có thể hôn bù lại?"

Đồng Kiều nhìn Ngụy Cận Hằng khác với ngày thường, có chút ngáy người.

"Anh là Ngụy Cận Hằng sao?"

Đồng Kiều hỏi câu này khiến Ngụy Cận Hằng sững sờ, nói thật, liền ngay cả chính anh cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày anh vì một người phụ nữ mà khiêu khích một thằng bé vừa chập chững bước chân vào đời.

"Trong ấn tượng của cô, Ngụy Cận Hằng là người như thế nào?"

Ngụy Cận Hằng ngồi dậy, ngồi bên ghế, hai chân khoác lên, trong nháy mắt lại khôi phục sự thâm trầm ôn nhã ngày xưa.

"Chỉ ít sẽ không giống đùa nghịch lưu manh như anh."

Ngụy Cận Hằng cong môi, nhìn cô hỏi: "Số lần tôi lưu manh với cô còn ít hay sao?"

Ý vị lời này của anh không rõ, đem Đồng Kiều lập tức suy nghĩ đến lúc hai người giao hoan.

Đồng Kiều đột nhiên cảm thấy người trước mắt này cũng không hẳn là đứng đắn lắm.

Đồng Kiều giận dữ quát anh một cái, không khách khí đuổi người: "Anh có thể đi."

Ngụy Cận Hằng đưa tay, mắt nhìn đồng hồ.

Đã 10h40.

Thấy anh nhìn đồng hồ, Đồng Kiều duỗi cái đầu nhìn thoáng qua.

"Trong lòng cô còn khó chịu hơn sao?" Ngụy Cận Hằng ngẩng đầu hỏi cô.

Đồng Kiều lập tức giả bộ như tức giận quay đầu: "Không khó chịu."

Ngụy Cận Hằng lại hỏi: "Cho nên không cần tôi chăm sóc thật sao?"

Đồng Kiều nhenh lời, lời này sao nghe giống như cô ăn bánh không trả tiền vậy.

Ngụy Cận Hằng cũng không tiếp tục hỏi, ngồi ở bên cạnh giường, gọi cho lễ tân.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Trong loa truyền đến âm thanh ngọt ngào của lễ tân: "Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Ngụy Cận Hằng chậm rãi mở miệng: "Các cô còn phòng không?"

"Xin lỗi ngài, toàn bộ phòng đã có người đặt, trước mắt không còn phòng."

"Ừm, cảm ơn." Nói xong Ngụy Cận Hằng cúp điện thoại, ngược mắt nhìn Đồng Kiều.

Đồng Kiều bị anh nhìn chằm chằm đến run rẩy, vụng trộm nuốt nước bọt.

Bên này là chỗ nổi tiếng để quay phim, rất nhiều đoàn làm phim đều quay ở đây, khách sạn bình thường cũng đầy ắp người, huống chi hiện tại đã là đêm khuya.

Ngụy Cận Hằng thu hồi ánh mắt, đứng lên sửa soạn lại áo sơ mi trắng, nói: "Tôi ngồi xe đến sân bay vậy, trên đường thuận tiện đặt vé máy bay đến Lâm Châu, cô đi ngủ sớm một chút."

Đồng Kiều lập tức đứng dậy: "Ài!"

Ngụy Cận Hằng xoay người, nhìn cô.

Người phụ nữ trên giường mặt ửng đỏ, trên mặt có chút do dự: "Nếu không...anh ngủ ở đây đi. Muộn rồi, bên ngoài rất lạnh"

Thật ra Đồng Kiều thấy có chút áy náy, dù sao Ngụy Cận Hằng chỉ vì cô một câu trong lòng khó chịu, liền không chút do dự từ Lâm Châu bay tới, hiện tại đuổi anh đi, thì mình thật vô ơn.

Nhưng mà rất nhanh, Đồng Kiều hối hận rồi.

Phòng trong toilet là kiểu hiện đại, phòng ngủ và phòng tắm cách nhau một lớp kính thủy tinh.

Bên trong chỉ có một tấm rèm mỏng để che lại.

Rèm đã kéo lại, Đồng Kiều ngồi trên giường vẫn có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Ở đó hiện lên một bóng người có thân hình gầy gò thon dài, hất tóc cũng đẹp trai, thậm chí đến cuối cùng khi anh tắt vòi nước, dùng khăn tắm bọc người lại cô cũng nhìn thấy.

Đồng Kiều cảm giác mình giống một con tôm hùm luộc chín, đỏ từ đầu đỏ đến chân.

Mấy phút sau, Ngụy Cận Hằng trùm khăn tắm đi ra, nhìn thấy người ôm gối trên giường, mặt đỏ ửng, lại quay đầu nhìn cửa thủy tinh, lộ ra nụ cười tràn đầy ý tứ: "Đến cùng trong hai chúng ta, ai mới là người lưu manh đây?"

Đồng Kiều không nói gì, nhanh chóng chui vào chăn, ngoài miệng còn rảng chống đỡ nói: "Tôi...tôi chả thấy cái gì cả."

Ngụy Cận Hằng tắt đèn đi, chỉ để lại đèn ngủ trước giường.

Đem chăn xốc lên, lộ ra người con gái bên trong co như con tôm, đưa cô ép dưới thân thể: "Cô muốn nhìn thấy cái gì?"

Đồng Kiều hai tay chống đỡ lấy lồng ngực anh, hoảng sợ nói: "Anh không được làm loạn....."

Lời phía sau còn chưa kịp nói ra, liền bị Ngụy Cận Hằng hôn lên môi.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Đồng Kiều vẫn cảm thấy Ngụy Cận Hằng này tâm cơ rất nặng, ngay cả trên giường cũng muốn nắm quyền chủ động.

Anh biết tất cả điểm mẫn cảm của cô, kích thích cô đến nỗi cô muốn ngừng mà không được, nhưng như cũ không động vào cô.

Thẳng đến nghe được cô bất mãn ừm một tiếng, Ngụy Cận Hằng còn lý trí ngẩng đầu nhìn cô, cười khẽ một tiếng: "Tại cô cọ tôi."

"Khó chịu." Đồng Kiều hai mắt mơ màng nhìn anh, trong con ngươi tràn đầy..... =))).

Ngụy Cận Hằng ráng giữ lý trí, cẩn nhẹ một cái bên môi của cô, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô: "Cầu xin tôi đi."

Đồng Kiều cắn môi, xấu hổ lắc đầu.

Lại bị anh ngậm thật chặt vành tai, cô chỉ cảm thấy cả người giống như bị điện giật, tê dại.

Đồng Kiều bất mãn lắm lắm: "Đừng tra tấn tôi."

Ngụy Cận Hằng cười khẽ, cũng không khồng chế mình được nữa, cúi người xuống.

Sáng sớm, điện thoại Đồng Kiều tắt máy, về sau đã quên khởi động máy, nên đồng hồ báo thức không có kêu.

Lúc cô mở mắt ra phát hiện trong phòng vẫn tối như cũ, mới ngồi dậy liền thấy Ngụy Cận Hằng ngồi ở ghế salon, chỉ thấy anh đã thay quần áo khác, trong tay cầm văn kiện, vẻ mặt thành thật nhìn, trên tay còn đang không ngừng hoạt động.

Cô ngồi dậy, thanh âm khàn khàn: "Mấy giờ rồi?"

Ngụy Cận Hằng đưa tay mắt nhìn đồng hồ: "Chín giờ năm."

"Cái gì!" Đồng Kiều kinh hô, cuống quýt mặc quần áo, ngoài miệng phàn nàn: "Sao anh không gọi tôi sớm một chút?"

Ngụy Cận Hằng đóng văn kiện lại, nhìn bộ dáng cô cuống quýt, nói: "Vừa rồi trợ lý của cô tới, nhờ tôi chuyển lời rằng đạo diễn Thẩm bảo cảnh của cô chuyển đến ngày kia, hôm nay muốn thêm cảnh cho nam nữ chính."

Nghe nói như thế, Đồng Kiều nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa ngồi lại trên giường.

Nhưng rất nhanh cô lại hô: "Trợ lý của tôi đến sao!"

Ngụy Cận Hằng hứng thú gật đầu.

"Vậy cô ấy, anh, tôi...." trong lúc nhất thời, Đồng Kiều cảm giác não của mình rất nhỏ.

Ngược lại thì Ngụy Cận Hằng, vẫn như cũ ung dung không vội, rót cho cô cốc nước: "Tôi đã bảo cô ấy phải giữ bí mật, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cô."

Đồng Kiều phì cười, đây không phải vấn đề danh dự, mà là cô nên giải thích với Tiểu Thượng như nào.

"Ăn chút cơm đi."

Đồng Kiều nhìn bữa sáng trên bàn, có chút xuất thần: "Đây cũng là Tiểu Thượng mua?"

"Không, là tài xế của tôi mua."

"Tài xế của anh?"

Ngụy Cận Hằng gật đầu không giải thích thêm, tiếp tục nhìn văn kiện.

Đồng Kiều mặc quần áo từ té đứng dậy đến toilet rửa mặt, dưỡng da, lúc ra đã là nửa giờ sau.

Ngụy Cận Hằng cũng không có thúc giục, mà kiên nhẫn xử lý xong công việc, liền tựa ở cửa toilet nhìn cô dưỡng da.

Ăn xong điểm tâm, Đồng Kiều thu dọn đồ đạc, hai người cùng ra ngoài.

Ngụy Cận Hằng ngồi xe về Lâm Châu, mà Đồng Kiều thì chạy tới đoàn làm phim.

Hai người đều không nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua.

Đồng Kiều tự biết mình đuối lý không dám nói với Ngụy Cận Hằng, nhưng cô biết tối hôm qua chính là anh cố ý diễn kịch với mình.

Đến đoàn làm phim, Đồng Kiều phát hiện đạo diễn Thẩm đang chăm chăm quay phim.

Cô cũng không dám hé ra, trở về phòng trang điểm.

Bên trong không có ai, hẳn là mọi người biết hôm nay cô không đi làm, nên không tới.

Cô lấy kịch bản, liền cùng đạo diễn Thẩm nói một tiếng rồi sẽ về khách sạn.

Vừa vận hiện tại toàn thân cô không thoải mái, tối hôm qua bị anh giày vò gần chết, đến rạng sáng mới ngủ, vừa vận ngày hôm nay cô có thể về ngủ bù.

Giữa trưa, ở phòng cô, trợ lý Tiểu Thượng mang theo cơm trưa tối, thấy Ngụy Cận Hằng không ở đây, lập tức liền không không chế nổi tâm tình kích động, nắm lấy hai bả vai Đồng Kiều, hỏi cô đến cùng chuyện gì xảy ra.

Đồng Kiều đương nhiên không thể nói Ngụy Cận Hằng là kim chủ cũ của mình.

Chỉ nói hai người uống say, mơ mơ hồ hồ phát sinh loại quan hệ đó, bảo cô bé phải giữ bí mật.

Ứng phó với trợ lý xong, Đồng Kiều nhẹ nhàng thở ra.

Về sau, mỗi ngày cô đều nghiêm túc diễn.

Nhưng mà điều khác thường là, Trang Nhất Dịch không tiếp tục đến quán lấy cô nữa.

Nghỉ ngơi một ngày, tinh thần Đồng Kiều tốt lên rất nhiều, che dấu hân trên cổ, hết thấy lại như thường lệ.

Đem cảnh hôm qua chuyển tới hôm nay, nên Đồng Kiều hôm nay tới từ sớm và quay đến tối.

Kết thúc công việc đã mệt mỏi không muốn nói chuyện, mặc cho mọi người tháo trang sức.

"Chị Đồng, hôm nay làm sao em zai Trang kia không đến quấy rồi chị nhỉ."

Đồng Kiều mỗi mệt nhắm mắt lại: "Không biết, không đến càng tốt, để cho chị yên tĩnh."

Có lẽ trẻ con tính tình hay thay đổi, đã coi trọng một người đẹp khác đi.

Về sau Trang Nhất Dịch giống thật như thay đổi tính tình, nhìn thấy cô cũng chỉ là biểu lộ nhân nhạ gật đầu, lúc diễn cũng không làm bậy.

Truyện được up tại wattpad.melbournje.

Loại tình huống này một mực diễn ra đến lúc Đồng Kiều đóng máy.

Thăng đến ngày này, trên tiệc đóng máy, Trang Nhất Dịch cùng những người khác uống rất nhiều rượu.

Lúc Đồng Kiều từ toilet ra, nhìn thấy cậu ta tựa trên vách tường, nhìn thấy cô, khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Vì từ những lần trước, Đồng Kiều định trực tiếp đi qua, không nghĩ rằng lại bị cậu ta tóm lấy cổ tay.

Bên tai truyền đến âm thanh úy khuất làm nũng: "Chị Đồng."

Đồng Kiều quay đầu nhìn cậu, chỉ thấy hai mắt cậu đỏ bừng, một mặt say xin.

"Vì sao một cơ hội nhỏ nhoi chị cũng không cho em"

Đồng Kiều nhíu mày: "Cậu đang nói cái gì?"

"Em so với Ngụy Cận Hằng kém hơn ở chỗ nào chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 30: Làm sao bắt chuẩn tâm tư của cô như vậy?

Edit: melbournje

□

Đông Kiều không biết trả lời thế nào, cô muốn dùng lực rút tay ra, nhưng Trang Nhất Dịch khi uống say rất mạnh.

Cậu ta như một đứa trẻ, chơi xấu ngồi xuống đất, hay tay nắm thật chặt tay cô, Đông Kiều nhú mày.

"Đừng làm rộn, cậu làm đau tôi."

"Chị Đông, em thật sự, thật sự rất thích chị."

Giọng nói Trang Nhất Dịch rất ủy khuất, thậm chí nói đến rất thích, trực tiếp nghẹn ngào.

Đông Kiều quần quai, cậu ta liền kêu to không muốn buông tay.

Chỉ chốc lát có không ít người đi tới.

Những người khác thấy cảnh này đều sửng sốt, Đông Kiều nói, "Cậu ta uống nhiều quá, nhanh đến giúp tôi với."

Mọi người mới hợp lực đem Trang Nhất Dịch kéo ra.

Đông Kiều sờ cánh tay bị nắm đờ ờng, cùng đạo diễn Thẩm nói một tiếng, sớm rời khỏi đây.

Sau khi ăn mừng đóng máy, chính là thu dọn đồ đạc trở về.

Phần lớn mọi người đều chọn sáng ngày mai về nhà, nhưng vì việc của Trang Nhất Dịch, Đông Kiều quyết định về sớm hơn.

Từ khách sạn ra ngoài mới hơn 6h tối, chắc lúc cô về đến nhà là khoảng hơn 12h.

Trước đó ở đoàn làm phim không cảm nhận được không khí gì, nhưng vừa lên đường cao tốc, tiến vào nội thành, khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ, các cửa tiệm đều trang trí đỏ rực, rất đẹp mắt.

Ban đêm cô cùng mẹ Đông ngủ chung, hai người hàn huyên đã tới gần sáng.

Năm nay khác với những năm trước, là vì trong nhà thiếu đi ba Đông.

Nói xong, hai người cũng nhin không được khóc ra.

Đêm trước khóc quá ác liệt, nên ngày hôm sau lúc Đông Kiều đến công ty báo danh, hai con mắt có chút sưng đỏ.

Hôm nay đã là 29 âm, ngày mai sẽ là đêm giao thừa.

Nhân viên trong công ty đều chỉ đợi đến tan tầm bắt đầu nghỉ luôn.

Ngồi cùng một chỗ với cô trong văn phòng còn có một người nghệ sĩ nữa.

Là nam ca sĩ tương đối được yêu thích hiện nay, Phiên Vĩ.

Cậu ấy có một bộ tóc tỉ mỉ chăm chút, đeo khẩu trang, ngồi ở đối diện cô chơi điện thoại.

Đông Kiều lễ phép cùng cậu qqsy chào hỏi, đối phương cũng chỉ rất lạnh lùng nhẹ gật đầu.

Từ lúc Đông Kiều đến công ty này mặc dù mới diễn ba bộ phim, nhưng vẫn chưa công chiếu, dẫn đến danh tiếng của cô vẫn rất thấp, bị những người nổi tiếng hơn xem nhẹ cũng là chuyện rất bình thường.

Loại không khí ngột ngạt này kéo dài gần nửa giờ, thẳng đến khi chị Linh mở cửa đi đến.

"Tiểu Phiên, Đông Đông các em tới rồi sao."

Đông Kiều cùng Phiên Vĩ đi tới trước bàn làm việc, liền thấy trong tay chị Linh có cái hai văn kiện.

"Chị nhận cho các em một chương trình."

Đông Kiều kinh ngạc, "Chương trình?"

Phiên Vĩ mặt lại nhú lại, "Chị Linh."

Hoắc Linh tự nhiên rõ cậu ta là có ý gì, làm hành động ý bảo cậu ta ngừng nói đã.

"Đồng Kiều, em cầm văn kiện này ra ngoài xem một chút, chờ lát nữa chị sẽ nói chuyện với em."

Đồng Kiều nhẹ gật đầu, cầm văn kiện lên ra khỏi văn phòng.

Đồng Kiều đương nhiên biết bọn họ muốn trò chuyện cái gì, Phiền Vĩ hiện tại là nam ca sĩ nổi tiếng, chị Linh lại muốn bọn họ tham gia chung một chương trình, vì chính là để anh ta dẫn dắt mình, gia tăng danh tiếng.

Từ đó có thể thấy được, Thụy Tân đúng là cật lực bồi dưỡng cô.

Nhưng mà Phiền Vĩ hình như rất không vui.

Đồng Kiều ở chỗ nghỉ ngơi bên ngoài ngồi xuống, đem văn kiện trong tay nhìn một lần.

Chị Linh lấy về cho cô chương trình này, có tên « Tôi Biết Bạn Là Ai », là một chương trình khá thú vị.

Mỗi tiết mục sẽ xuất hiện 1 đến 3 người, mà ba cái đều là người bình thường.

Những nghệ sĩ được mời tham gia, phải đoán được nghề nghiệp của 3 người này.

Chương trình này cố định sáu người, trong đó mỗi tập sẽ mời bốn nghệ sĩ đang hot.

Phiền Vĩ chính là một người trong đó.

Mà cô thì là người mới, là nhân vật làm nền.

Hiện tại chương trình này đang hot, đã xuất hiện được 2 năm, theo thời gian thu hút không ít khán giả.

Chờ ở bên ngoài hơn mười phút, Phiền Vĩ từ bên trong ra, đi ngang qua chỗ nghỉ ngơi còn quay đầu nhìn cô một cái, sau đó sải đôi chân thon dài, liền bước đi.

Đồng Kiều đứng lên, cùng cậu ta đi ngược lại, gõ cửa tiến vào văn phòng chị Linh tỷ.

Liền thấy chị Linh cau mày, một bộ bộ dáng suy tư.

"Chị Linh." Đồng Kiều đi đến trước bàn làm việc gọi

Hoắc Linh lấy lại tinh thần, "Em vào rồi, ngồi đi."

Đồng Kiều thuận thế ngồi ở đối diện chị ấy, Hoắc Linh nghĩ nghĩ nói, "Đồng Đồng, năm mới có dự định như thế nào?"

"Nếu như công ty có sắp xếp, liền nghe công ty an bài vậy, không có gì thì em ở nhà giúp mẹ."

Hoắc Linh nghe, nhẹ gật đầu, "Vậy... nửa tháng này em ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ những bộ phim em đã quay chiếu lên, đến lúc đó chị sẽ nhận việc cho em."

Đồng Kiều đương nhiên rõ ràng ý tứ trong lời nói này của chị Linh, cũng chính là Phiền Vĩ vẫn là không muốn tham gia với cô.

Một mình tinh tuyển thứ 18 và một nam ca sĩ hạng một, đừng nói chị Linh, nếu là cô thì cô cũng không biết nên chọn bên nào.

"Được rồi, chị Linh." Đồng Kiều cười gật đầu, đem văn kiện trả về.

Đồng Kiều có chút thờ thẩn từ văn phòng chị Linh đi ra, đứng ở cửa thang máy, nhìn mũi tên và bảng đồ từ phía trên xuống, cho đến khi dừng lại ở tầng của cô.

Cửa thang máy mở ra, nhìn hai người bên trong, Đồng Kiều hơi sững sờ.

Ngay người một lúc, đến khi cửa thang máy sắp đóng lại, một cánh tay duỗi ra, ngăn thang máy sắp đóng lại.

"Vào đi." Một âm thanh trầm thấp.

Đồng Kiều khẽ run lên, trên mặt mang nụ cười đi vào thang máy, chào hỏi, "Xin chào Ngụy Tổng, Quan Tổng."

Trên mặt Quan Vĩ Lễ mang nụ cười như ánh nắng, "Ừm, Đồng Đồng làm sao tới công ty thế?"

"Chị Linh tìm tôi có chút việc."

Quan Văn Lễ tiếp tục hỏi, "Xong việc rồi sao?"

Đông Kiều nhẹ gật đầu, đem chủ đề kết thúc.

Cũng không phải là cô cố ý không bắt chuyện với ông chủ, mà vì bên cạnh còn một người mà Đông Kiều không muốn gặp.

Đã qua một tháng kể từ lần đó, trong lúc ấy Ngụy Cận Hằng có gọi cho cô, cũng gửi tin nhắn qua Wechat, Đông Kiều đều mặc kệ.

Cô cảm thấy quan hệ của hai người có chút vi diệu.

Trong thang máy ba người ai cũng không nói gì, dẫn đến bầu không khí rất xấu hổ.

Rất nhanh, thang máy xuống đến lầu một.

Đông Kiều lễ phép, nghiêng người để hai người bọn họ ra trước.

Sau khi hai người ra xong, Đông Kiều nhẹ nhàng thở ra, vì không muốn cùng hai người đó ra khỏi cửa nữa, Đông Kiều liền đi WC.

Nghĩ đến lúc ra, chắc hẳn hai người bọn họ đã đi rất xa.

Ai ngờ cô vừa ra khỏi công ty đã thấy xe Ngụy Cận Hằng.

Thấy cô đi ra, Ngụy Cận Hằng nhìn cô, thản nhiên mở miệng, "Tối rồi sao."

Đông Kiều còn đang muốn chạy trốn nháy mắt sợ hãi, nhu thuận đi tới.

Anh là ông chủ của Đông Kiều, đắc tội với anh là một việc không nên.

Liền nói anh rất ung dung, để Đông Kiều trong lòng sợ hãi.

Đông Kiều đi tới, lên xe của anh.

Người đàn ông khởi động xe, nhanh chóng lái ra ngoài.

"Cô tránh tôi?"

Ngụy Cận Hằng mở miệng trước phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

Đông Kiều không nói gì, xem như thừa nhận.

"Vì sao?"

"Hiện tại tôi cùng Ngụy Tổng đã không có quan hệ gì nữa rồi, không bằng làm người xa lạ tốt hơn, tôi là một diễn viên, nếu chúng ta có quan hệ không rõ ràng, bị người khác biết được tung lên mạng thì kiếp diễn viên của tôi sẽ hỏng mất."

Ngụy Cận Hằng gật đầu, "Ừm, còn cái này nữa?"

Đông Kiều nghi hoặc quay đầu nhìn anh, "Còn có cái gì?"

Nhìn thấy khóe miệng của anh há lên, "Cô sợ sẽ yêu tôi."

Đông Kiều bị anh trêu, gương mặt trong nháy mắt đỏ lên, "Anh nói bậy."

Ngụy Cận Hằng cũng không tranh luận, "Ừ, coi như là tôi nói bậy."

Đông Kiều giống như bị anh nói trúng tâm tư, trái tim đập loạn, đem đầu hướng về phía ngoài cửa sổ xe, không để ý đến anh nữa.

Ngụy Cận Hằng dừng xe ở trước nhà Đông Kiều, Đông Kiều cảm giác Ngụy Cận Hằng giống như dã thú ăn thịt người, chạy trời chết.

Ngụy Cận Hằng ngồi ở trong xe nhìn bóng lưng cô xa dần, nhớ tới lúc ở thang máy, mắt cô đỏ ửng, lông mày cau lại.

Đóng cửa, quay đầu xe, hướng về phía công ty.

Đêm giao thừa.

Wechat của Đông Kiều không rảnh rồi, toàn bạn bè gửi tin nhắn tới chúc mừng.

Trong đó có một tin, làm Đông Kiều chăm chú nhìn hồi lâu.

Lời chúc phúc của anh thực sự không giống bình thường, so với những người khác hoa lệ, chúc đủ thứ thì Ngụy Cận Hằng chỉ có bốn chữ: Năm mới vui về

Không dư thừa, ngay cả một dấu chấm than cũng không có.

Thật là rất Ngụy Cận Hằng.

Đông Kiều do dự một chút, thoát ra, tiếp tục đọc tin nhắn những người khác chúc phúc.

Gửi tin nhắn cho mọi người xong, Đông Kiều đặt điện thoại xuống nhẹ nhàng thở ra, nhìn chằm chằm trần nhà mà ngẩn người.

Trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái, một phút sau, cô lần nữa cầm điện thoại lên, mở Wechat, tìm đến tin nhắn với Ngụy Cận Hằng, cắn môi do dự hai giây, nếu như mình chúc những người khác, duy chỉ có anh không chúc, làm như vậy không ổn lắm.

Dù sao người ta vẫn là một ông chủ trong công ty mình mà.

Nghĩ như vậy, cô gửi câu chúc mừng cho Quan Vi Lễ trước, về sau lại gửi tin nhắn năm mới vui về cho Ngụy Cận Hằng.

Cố ý học cách của anh, trừ bốn chữ ra không còn gì khác.

Nhưng mà tin nhắn của cô vừa gửi ra, đã hiện thông báo rằng đối phương đang nhập.....

Ngụy Cận Hằng: Đang ở nhà sao

Đông Kiều không để ý tới anh.

Ngụy Cận Hằng: Ra ngoài một chút?

Đông Kiều vẫn như cũ không để ý tới.

Ngụy Cận Hằng: Tôi còn chưa có ăn cơm tối.

Đông Kiều ngược mắt nhìn giờ ở góc điện thoại, đã tám giờ còn chưa ăn cơm?

Cô nhìn lại, cuối cùng tức giận nhấn rằng chưa ăn cơm thì mau ăn đi.

Ngụy Cận Hằng: Bảo mẫu trong nhà nghỉ hết rồi.

Ngụy Cận Hằng: Cô còn thiếu tôi một bữa sủi cào.

Đông Kiều:.....

Đông Kiều: Nếu như tôi không thừa nhận thì anh định làm gì?

Về sau đối phương không gửi tin nhắn gì nữa, Đông Kiều cũng hoài nghi không phải mình nói quá lời chứ.

Một lát sau, cô đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: Được, hiện tại anh đang ở đâu?

Ngụy Cận Hằng: Dưới nhà cô.

Ngụy Cận Hằng: Xuống đi.

Đông Kiều nhìn hai câu này, trong nháy mắt hiểu được, cô lại mắc bẫy rồi.

Cô phiền muộn từ trên giường đứng lên, ngoài miệng lầm bầm, "Chả lẽ lúc trước người này học nghiên cứu tâm lý?"

Làm sao bất chuẩn tâm tư của cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Có vòng tay đôi

Edit: melbournje

□

Đêm giao thừa, nhất định là một đêm mà không ai ngủ sớm.

Đồng Kiều còn có thể nghe được âm thanh có người chơi mạt chược trong nhà mình, có tiếng ti vi, tâm tình của cô cũng bị bầu không khí này lấy nhiễm, đáy lòng không khỏi vui vẻ.

Dưới lầu, Đồng Kiều vừa ra khỏi cửa liền thấy Ngụy Cận Hằng đứng ở đó không xa.

Dáng người anh thon dài, lúc này đang mặc một chiếc áo lông đen như mực.

Cô đến gần, Ngụy Cận Hằng đưa tay mở cửa ghé phụ lái.

Đồng Kiều không do dự, trực tiếp ngồi xuống.

Cho tới khi Ngụy Cận Hằng lên xe, Đồng Kiều chủ động mở miệng, "Chúng ta đi đâu?"

Ngụy Cận Hằng nở má, giọng điệu thân nhiên, "Nhà tôi."

Đêm nay ít xe cộ đi rất nhiều, vì đại đa số mọi người đều chọn ở nhà ăn liên hoan hoặc là xem chương trình đón năm mới.

So với nhà Đồng Kiều náo nhiệt, trong nhà Ngụy Cận Hằng liền lộ ra sự quanh quẽ.

Một căn nhà to lớn, phòng khách trống trải.

Đồng Kiều còn đang giật anh, tự nhiên có chút đồng tình.

Tết là thời gian vui vẻ như vậy, nhưng Ngụy Cận Hằng lại lẻ loi một mình.

"Anh Ngụy, sao không về ăn tết với ba mẹ?"

"Bọn họ không ở trong nước."

Đồng Kiều hỏi, "Em gái anh đâu?"

Ngụy Cận Hằng rót hai cốc nước nóng, bùng tói, "Đi quay phim, mai mới có thể về."

Đồng Kiều nhếch miệng, đòi chủ đề, "Anh muốn ăn gì?"

Ngụy Cận Hằng đem nước để tới trước mặt cô, giọng điệu ôn hoà, "Ăn gì cũng được."

Nói rồi anh cầm điều khiển, mở TV, lúc này trên TV khắp nơi toàn là chương trình chào đón năm mới, không khí nhộn nhịp bên trong TV lập tức đánh tan cái lạnh lẽo ở phòng khách.

Đồng Kiều đứng dậy đi vào bếp, so với căn bếp nhỏ nhà cô, bếp nhà Ngụy Cận Hằng rất lớn, mà lại đầy đủ mọi thứ.

Cô mở tủ lạnh, nhìn một đồng rau quả, ở ngăn lạnh còn bày ra bánh bao cùng sủi cảo đã được gói kĩ.

Việc Đồng Kiều phải làm rất đơn giản, chính là đun sôi nước một chút.

Sau mười phút, cô bê sủi cảo với nước tương đi ra, TV vẫn mở, trên ghế salon lại không có một ai.

Đồng Kiều đem đĩa đặt ở trên bàn ăn, nghi hoặc hướng trên lầu nhìn.

"Tìm tôi?" Sau lưng truyền đến giọng nói của Ngụy Cận Hằng.

Đồng Kiều giật nảy mình, quay người liền nhìn thấy anh cầm một cái hộp từ trong thư phòng đi ra.

Anh cất bước đi đến trước bàn ăn, đem hộp tiện tay đưa cho cô, "Cho cô."

Đồng Kiều nhận lấy, nhìn hộp gỗ, nghi ngờ nói, "Đây là cái gì?"

"Quà mừng năm mới."

Anh xoay người đi rửa tay, Đồng Kiều thì ngồi ở bàn ăn, đem hộp gỗ mở ra, bên trong có một chiếc vòng tay rất tinh xảo.

Vòng tay có màu đen, bóng loáng lên, trông rất đẹp.

"Chiếc vòng này rất giống cái mà anh đang mang." Đồng Kiều nói.

"Ừ, đều là Trâm Hương."

Ngụy Cận Hằng đã rửa qua tay ngồi trên bàn ăn, cầm lấy đĩa, gấp sùi cảo chấm tương, ăn.

Đồng Kiều không nghiên cứu mấy món đồ như này, nhưng cũng biết đây

là đồ chơi của kẻ có tiền.

Cô đưa tay thả vòng đen lại vào hộp, đẩy đến trước mặt Ngụy Cận Hằng.

"Thứ này khẳng định rất đắt, tôi không thể nhận."

Ngụy Cận Hằng nheo mắt nhìn hộp, "Đã là quà thì không phân biệt đắt hay là rẻ, chỉ là một phần tâm ý thôi."

Đồng Kiều lắc đầu, "VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC."

Người đàn ông buông đĩa xuống, cầm khăn lau tay sạch sẽ, mở hộp gỗ, lấy vòng tay, một lần nữa đưa cho Đồng Kiều.

"Cô gửi một chút."

Đồng Kiều nghi hoặc, xích lại gần mũi người một cái, ngạc nhiên nói, "Có mùi thơm ngọt, rất dễ chịu."

Ngụy Cận Hằng đem cái vòng trên tay mình tháo xuống, "Cô gửi cái này đi."

Đồng Kiều lần nữa cẩn thận ngửi ngửi, "Mùi của cái này nhạt hơn nhiều."

Ngụy Cận Hằng nhech miệng nở một nụ cười đầy ý vị, đem chiếc vòng đó đeo lại trên tay,

"Những vật này rất có linh tính, chỉ phát ra mùi hương thơm đậm đối với người mình thích."

Đồng Kiều ngạc nhiên, "Có thật không?"

"Tôi tặng đồ còn tùy duyên nữa."

Đồng Kiều trước đó không tiếp xúc qua những vật này, chỉ chốc lát liền bị Ngụy Cận Hằng dụ dỗ.

Ăn cơm xong, Đồng Kiều cùng anh xem TV, so với Ngụy Cận Hằng từ đầu tới cuối không có biểu cảm gì, Đồng Kiều lại cười như pháo rang.

Đến mười một giờ, Ngụy Cận Hằng lái xe đưa cô về nhà.

Chỉ vì bữa cơm tối này, khoảng cách mà Đồng Kiều thật vất vả mới kéo ra được lại một lần nữa sát vào.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, tham gia hai cuộc hẹn với bạn bè.

Buổi sáng hôm nay còn chưa có rời giường, chị Linh đột nhiên gọi điện thoại tới, bảo cô tới công ty một chút.

Tại văn phòng của Hoắc Linh ở truyền thông Thụy Tân.

Đồng Kiều nhìn trước hộp đồng trước mắt, không thể tưởng tượng nổi.

"Chị Linh, chương trình này thật sự nói vậy?"

Hoắc Linh gật gật đầu, ánh mắt lại không ngừng dò xét trên mặt Đồng Kiều.

Cô bé này cùng ảnh hậu Ngụy Tiểu Vũ trở thành bạn bè, liền ngay cả Ngụy Tổng của tập đoàn Hoàng Duy cũng coi cô ấy như em gái.

Càng khó tin chính là, hôm qua Ngụy Tổng tự mình tới hỏi chuyện liên quan đến Đồng Kiều.

Lại nhìn về mặt kính ngạc hiện tại của cô, Hoắc Linh đột nhiên cảm thấy cô bé trước mắt không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bây giờ suy nghĩ một chút, Quan Tổng móc tiền ra bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho cô, vừa vào công ty đã làm nghệ sĩ dưới tay mình, còn được

đạn dò phải quan tâm cô kĩ càng một chút.

Khoảng thời gian này mình một mực dựa theo lời Quan Tổng mà

làm, tận lực đem những tài nguyên tốt nhất đến cho cô.

Thực ra cảm thấy chương trình lần này, Phiền Vĩ không đồng ý mang theo cô, công ty khẳng định cũng sẽ không nói gì.

Ai ngờ Ngụy Tiểu Vũ bỗng dưng chen vào, đẩy Phiền Vĩ xuống, mà lại người người kia chỉ đích danh, ký cùng Đồng Kiều.

Một nam ca sĩ hạng một, một ảnh hậu, tổ tiết mục chọn ai, liếc qua là thấy ngay.

Sáng sớm hôm nay, Hoắc Linh vừa nhận được tin nhắn, tổ tiết mục liền đem hợp đồng đưa tới.

Không chỉ chọn Đồng Kiều, ngay cả cát-sê cũng cao lên không ít.

Đồng Kiều này có bao nhiêu vận khí mới có thể được quý nhân phù trợ trong giới giải trí như này.

Đồng Kiều hoàn toàn không biết gì cả cũng cảm thấy rất không thể tin nổi.

Cô đã nghỉ ngơi một thời gian, công việc thì chị Linh cũng đang giúp cô chuẩn bị.

Kết quả Ngụy Tiểu Vũ lại giành được chỗ của Phiền Vĩ, còn muốn mang theo cô tham gia.

Phản ân tình này cô không biết nên trả thế nào.

Ký xong hợp đồng, Đồng Kiều từ trong công ty ra, ngửa đầu nhìn lên trời, nhẹ nhàng thở ra, trời hôm nay sương mù mông lung bỗng dưng xanh lạ thường, chính bởi vì tâm tình kích động lúc này của cô.

Ngụy Tiểu Vũ giúp cô ân tình lớn như vậy, Đồng Kiều quyết định mời chị ấy đi ăn cơm.

Ngụy Tiểu Vũ cùng phần lớn các cô gái cũng giống nhau, thích ăn lẩu.

Hai người liền hẹn nhau 5h chiều ở một quán lẩu.

Nói đến đây, hai người cũng đã hơn mấy tháng chưa gặp.

So với Đồng Kiều nhàn rỗi, thì Ngụy Tiểu Vũ thì vội vàng đi qua đi lại giữa các nước.

Khuya ngày hôm qua chị ấy mới về nước, rồi nghỉ ngơi cả ngày hôm qua, ngày hôm nay liền đi tham gia một show của nhãn hàng thời trang mà chị ấy làm người đại diện.

Vì không để cho Ngụy Tiểu Vũ phiền toái, Đồng Kiều đặc biệt lựa một quán ăn không hot lắm.

Thật lâu không gặp, Ngụy Tiểu Vũ đã gầy hơn, cởi áo khoác thì hiện ra dáng người có lồi có lõm, gọi cảm tình lệ.

"Tiểu Khả Ái, chờ lâu chưa?" Ngụy Tiểu Vũ còn chưa ngồi đã cùng Đồng Kiều chào hỏi nhiệt tình.

"Ừ chào, mệt chết rồi."

Đồng Kiều đưa menu cho Ngụy Tiểu Vũ, "Không đợi bao lâu, chị thích ăn gì cứ gọi đi."

Lúc này, trợ lý của Ngụy Tiểu Vũ vội vàng nhắc nhở, "Chị Tiểu Vũ, chị phải giữ dáng, nên ăn gì đó thanh đạm một chút."

Ngụy Tiểu Vũ không nhìn được khoát tay "Ừ, chị biết rồi, sau đó không phải là không có lịch gì sao? Em về nghỉ ngơi trước đi."

"Chị Tiểu Vũ....."

"Chị sẽ chú ý, đi về nghỉ đi."

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Thấy trợ lý không tình nguyện đi rồi, Ngụy Tiểu Vũ không vui lắm lắm, "Mỗi lần ăn cơm đều phải nhắc nhở chị ở một bên, thật là mất hứng chả muốn ăn."

Đồng Kiều phụ họa nói, "Chị không mập nha."

"Nhưng không chú ý cái là béo lên." Ngụy Tiểu Vũ bắt đắc dĩ buông tay.

"Thôi mặc kệ, gọi đồ đi đã."

Nói mình dễ béo, nhưng thể Ngụy Tiểu Vũ vẫn gọi không ít đồ ăn.

"Em gần đây thế nào?" Ngụy Tiểu Vũ quen thuộc mà hỏi.

"Vẫn như thế, lần trước may mắn nhận được một vai nữ phụ, nhưng mà bộ phim này khi nào nghỉ hè mới chiếu, mấy ngày nay ở nhà nhàn rỗi, nhưng mà hôm nay phải cảm ơn chị."

Ngụy Tiểu Vũ không thèm để ý khoát khoát tay, "Không có chuyện gì, chị chính là không quen nhìn Phiền Vĩ kia không coi ai ra gì, cậu ta mới bao nhiêu nói, cậu ta không mang theo em, chị mang."

Đồng Kiều bị chị ấy nói đầy trượng nghĩa như thế làm cảm động.

Vận may của cô như nào, mới có thể làm bạn với Ngụy Tiểu Vũ.

Hai người tính cách mặc dù khác biệt, nhưng nói chuyện rất hợp.

Ăn được một nửa, Ngụy Tiểu Vũ đột nhiên bắt lấy tay trái của Đồng Kiều nhìn.

Đồng Kiều vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nhưng vẫn để yên.

Ngụy Tiểu Vũ cầm tay của cô, cảm áo kéo ra, lộ ra một chiếc vòng tinh tế.

"Cái này vòng tay em mua ở đâu?"

Đồng Kiều rút tay về, thấy Ngụy Tiểu Vũ hiếu kì dứt khoát bảo cô tháo xuống cho chị ấy nhìn.

"Một người bạn tặng."

Ngụy Tiểu Vũ nhú mày, "Bạn tặng? Bạn của em hào phóng nhỉ."

Đồng Kiều vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Thứ này rất đắt sao? Người bạn kia nói anh ấy tặng đồ tùy duyên, cảm thấy em cùng chiếc vòng này rất có duyên."

Ngụy Tiểu Vũ lại hỏi, "Cái gì tùy duyên?"

Đồng Kiều đem lời Ngụy Cận Hằng nói với mình cùng Ngụy Tiểu Vũ lặp lại một lần, "Bạn của em nói chỉ khi ở cùng người nó thích thì mới có thể ngửi được mùi thơm đậm."

Nghe nói như thế, Ngụy Tiểu Vũ phốc một tiếng, "Đồng Đồng em thật là ngốc một cách đáng yêu, cái gì mà có duyên chứ, cái vòng này là Trầm Hương vốn đã có mùi như này rồi."

Nói xong chị ấy đưa lên mũi ngửi, "Em nhìn, chị cũng có thể ngửi được."

Đồng Kiều có chút không tin, "Nhưng anh ấy cũng cho em ngửi cái của anh ấy, mùi không thơm bằng chuỗi này, không ngửi sát còn không thấy mùi cơ."

Ngụy Tiểu Vũ chính người ngay ngắn, bắt đầu bài giảng, "Chị đã nói với em, chỉ cần là Trầm Hương đều có mùi thơm, chỉ là nồng độ khác nhau thôi, có Trầm Hương bị người ta sử dụng một thời gian dài, bên ngoài liền sẽ bị một tầng oxi hoá bao lấy, từ đó có thể khiến cho mùi thơm của Trầm Hương không phát ra được, cho nên em chỉ ngửi được mùi rất nhạt."

Nói Ngụy Tiểu Vũ dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ, nói, "Lúc này em có thể chà tay vào, liền có thể ngửi thấy mùi thơm."

"Ba với anh chị đều chơi những vật này, chị có mấy cái vòng cũng từ chỗ anh chị lấy được."

Nói xong Ngụy Tiểu Vũ đưa tay đeo cho Đồng Kiều.

Đồng Kiều ngây ngốc nhận lấy, nhìn vòng trong tay, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Ngụy Cận Hằng luôn luôn thương thức cái vòng tay này, rất phù hợp với những lời Ngụy Tiểu Vũ nói, cho nên đêm đó cô mới ngửi ra mùi nhàn nhạt.

Đồng Kiều lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hỏi Ngụy Tiểu Vũ, "Vậy chị biết một chuỗi này bao nhiêu tiền không?"

Cô ở trong lòng nói với mình, nếu như là mấy ngàn tệ hoặc là hơn mười ngàn, cô liền mua một món quà ngang giá tặng cho Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Tiểu Vũ một tay nâng cằm lên, vừa nghĩ vừa nói, "Chị nhớ được anh chị có một chuỗi kỳ nam Trầm Hương, giá mấy nghìn vạn lận."

Nghe được số này, Đồng Kiều mãnh liệt hít một ngụm khí lạnh.

"Vòng của em cũng rất tốt, đại khái cũng tầm giá này."

Nói xong ánh mắt Ngụy Tiểu Vũ lập tức trở nên mập mờ, nhú mày nói, "Mau nói, người đưa cho em vòng này là trai hay gái? Quan hệ cùng em khẳng định không tầm thường."

Đồng Kiều sắc mặt trắng bệch, cảm vòng tay không ngừng run rẩy, nhịp tim cũng đang không ngừng tăng tốc, cà lăm lăm lại, "Giá mấy...nghìn vạn lận!"

Ngụy Tiểu Vũ gật đầu, "Ừm, em không biết sao."

Đồng Kiều lắc đầu, "Anh... Anh ấy không nói."

Ngụy Tiểu Vũ nhú mày "Anh? Nghe em nói như này, đối phương là nam?"

Đồng Kiều lúc này hoàn toàn sợ ngây người, không biết phải phản ứng gì, Ngụy Tiểu Vũ hỏi như vậy, cô liền vô ý thức gật đầu.

"Ui trời, người có tiền thích chơi đồ cổ chị từng thấy qua, nhưng mà loại kỳ nam Trầm Hương này đều là có thể nhìn nhưng khó có thể mua, chị chỉ biết anh chị cũng có một chuỗi..."

Nói đến đây, Ngụy Tiểu Vũ đột nhiên sững sờ, trong đầu hiện lên mấy tháng trước anh trai cùng các cô ăn cơm, biểu hiện lạ thường.

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm Đồng Kiều, mỗi chữ mỗi câu mà hỏi, "Cái vòng này... Không phải là anh chị tặng cho em chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lần này là một chiếc thẻ

Edit: melbournje

□

Đồng Kiều lúc này không biết nên trả lời thế nào.

Cô cảm vòng tay, toàn thân phát run.

Ngụy Tiểu Vũ thì một mặt hưng phấn, "Thì ra là hai người đang giấu chị mà hẹn hò sao, chả trách hai ngày trước anh chị đột nhiên tới tìm, nói đề cử cho chị một chương trình, thật ra ban đầu chị không có hứng thú, sau đó anh ấy thuận miệng nói câu Phiền Vĩ từ chối muốn tham gia cùng em, chị tức giận nên lập tức đồng ý."

"Có thể đề cho anh chị đề ý em như vậy, Đồng Kiều, em chắc chắn là chị dâu tương lai của chị."

Ngụy Tiểu Vũ giọng điệu kích động, "Ui trời trời, việc này chị phải tâu cho ba mẹ biết, bọn họ khẳng định cao hứng chết mất thôi."

Đồng Kiều đưa bỏ vòng vào trong túi, đem túi ôm vào trong ngực đứng lên, "Xin lỗi chị Vũ, em phải đi làm ít chuyện, lần sau em lại mời chị ăn cơm bồi tội."

Nói xong, cô nhanh chóng ra ngoài, thanh toán rồi rời đi.

Nếu có người hỏi Đồng Kiều rằng trong ngực đang ôm một cái vòng tay đắt như vậy, cô thấy thế nào?

Đồng Kiều nhất định sẽ trả lời, "Cảm giác tất cả mọi người đang chú ý đến chiếc túi này, nhìn ai cũng không giống người tốt."

Lúc này Ngụy Cẩm Hằng đang ngồi trong KTV nghe Quan Vi Lễ, Lâm Thánh Hi và một số người nữa ca hát.

So với những người khác mang bạn gái tới, Ngụy Cẩm Hằng lại lẻ loi một mình, rất là cô đơn.

Nhưng mà mọi người đã sớm quen với tính cách không gần gũi với phụ nữ của anh.

Trong đó Quan Vi Lễ nhìn không được đi tới, ghé vào tai anh nói, "Nếu không tôi đem Đồng Kiều gọi tới cho cậu."

Ngụy Cẩm Hằng không để ý đến.

"Cậu nhìn một mình cậu....."

Lời còn chưa nói hết, điện thoại trước mặt Ngụy Cận Hằng đột nhiên sáng lên, phía trên hiện ra người gọi là Đồng Đồng.

Ánh mắt Quan Vi Lễ lập tức trở nên mập mờ, thức thời đi qua một bên.

Ngụy Cận Hằng cầm điện thoại lên, đi ra khỏi nơi âm ỉ này.

"Alo."

"Ngụy Cận Hằng, anh ở đâu?" Đồng Kiều trực tiếp gọi đầy đủ tên họ của anh, có thể thấy được trong nội tâm cô có bao nhiêu sự bối rối cùng gấp gáp.

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Thế nào?"

"Tôi hiện tại muốn gặp anh." Giọng nói của Đồng Kiều trở nên nghẹn ngào.

Ngụy Cận Hằng trong nháy mắt rời khỏi KTV, "Cô ở đâu?"

Đồng Kiều chịu đựng nên nước mắt rơi xuống, nói với anh, "Tôi ở trước cổng nhà anh."

"Cô vào trước đi, mật mã là....., tôi lập tức quay lại."

Nói xong anh cúp điện thoại, nhắn tin Wechat cho Quan Vi Lễ rồi lái xe đi.

Nửa giờ sau, Ngụy Cận Hằng lái xe đến nhà, đèn xe chiếu tới, liền thấy ở cổng chính có một người đang ngồi xổm.

Anh mở cửa xe, hướng phía cô đi đến, liền thấy trong ngực cô ôm thật chặt túi, hai mắt đỏ bừng, gương mặt trắng nõn còn mang theo nước mắt.

Anh ngồi xổm xuống, đưa tay đem nước mắt trên gò má lau đi, sờ gương mặt lạnh buốt của cô, khiển trách, "Tôi đọc cho cô mật mã rồi, vì sao không đi vào?"

Đồng Kiều đem tay của anh vung ra, từ túi lấy vòng nhét vào tay anh, "Trả lại cho anh!"

Ngụy Cận Hằng nhìn thứ trong tay mình mà nghi hoặc, "Thế nào."

Ngụy Cận Hằng không hỏi thì thôi, anh hỏi một chút khiến nước mắt của Đồng Kiều lại lần nữa rơi ra, thanh âm nghẹn ngào, "Sao anh không nói cho tôi cái vòng này đất như thế."

Ngụy Cận Hằng nhìn cô khóc như trẻ con, cười ra tiếng, đưa cô ôm vào trong ngực, "Bị dọa thật sao?"

Đồng Kiều ở trong ngực anh, cảm xúc được phóng thích, bắt đầu không chế không nổi khóc lớn.

Ngụy Cận Hằng nhẹ nhàng vỗ về cô, ôn nhu an ủi, "Không có việc gì."

Giọng nói Đồng Kiều rầu rĩ trả lời, "Làm sao lại không có việc gì, tôi đã lớn thế này còn chưa từng thấy cái gì đất như thế."

Cô thật sự sắp bị hù chết.

Ngụy Cận Hằng bị cô chọc cười.

Đồng Kiều ghé vào trước ngực của anh, bởi vì tiếng cười đó nên lồng ngực chấn động, gương mặt cô trong nháy mắt đỏ lên.

"Cười cái gì cười, tôi chính là chưa từng thấy qua đó!"

Ngụy Cận Hằng thuận theo gật đầu "Được, cô nói cái gì chính là cái đó, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta đi vào trước."

Đồng Kiều từ trong ngực anh chui ra, hai tay không ngừng lau nước mắt.

Qua ánh đèn đường, Ngụy Cận Hằng thấy hai tay cô đỏ bừng.

Anh siết tay nắm chặt, trong lòng bàn tay ôm lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo.

Nụ cười của Ngụy Cận Hằng trong nháy mắt thu về, mày nhăn lại, "Sao tay lại lạnh như vậy."

Anh quay người cất bước đi đến trước cổng chính điền mật mã, cửa tự động mở ra, xoay người liền thấy người vừa đứng lúc trước lại đang ngồi xổm.

"Vào đi."

Đồng Kiều có chút ngượng ngùng bĩu môi nói, "Chân tôi...tê."

Ngụy Cận Hằng bắt đắc đi nhìn cô, đi tới đưa tay kéo cô đứng dậy, bẻ thẳng lên, ngoài miệng còn khiển trách, "Đây chính là hậu quả của việc không nghe lời, lần sau cô phải nhớ kĩ."

Đồng Kiều cứng cổ nói, "Nhà anh chả có ai, trong nhà nhiều đồ quý như vậy, nếu mất đi thì làm sao bây giờ."

"Ngay cả một người làm chứng cho tôi cũng không có."

Ngụy Cận Hằng cười nói, "Không có đồ gì quý."

"Hừ, tôi không tin anh."

Trong nhà bật máy sưởi nên rất ấm, Đồng Kiều bị Ngụy Cận Hằng ôm đặt ở trên ghế sa lon.

"Ngồi một chút, tôi đi cất xe đã."

Khoảng thời gian Ngụy Cận Hằng rời đi này, cảm xúc của Đồng Kiều nhanh chóng bình thường trở lại.

Nhưng mà lúc này cô nhìn đồ dùng trong nhà Ngụy Cận Hằng, cảm giác có giá trị không nhỏ.

[Truyện up ở wattpad melbournje!!!!!!!!!!!!]

Ngụy Cận Hằng dừng xe xong trở về, nhìn thấy Đồng Kiều câu nệ ngồi, không khỏi cảm thấy buồn cười, mở miệng trêu chọc nói, "Xem ra là di chứng của việc bị dọa."

"Tôi sợ mấy món đồ bảo bối của anh rơi xuống vỡ tan tành thôi."

Ngụy Cận Hằng đi ngang qua cô, đưa tay gỡ xuống đầu của cô, "Khoa trương."

Đồng Kiều đem đầu hướng qua một bên, giọng điệu kiêu ngạo, "Ngày hôm nay tôi tới là để trả cho anh cái vòng này, anh nhanh kiểm tra một chút có thiếu hạt nào không, đợi lát nữa tôi đi rồi, anh sẽ không gọi được tôi đâu."

Ngụy Cận Hằng tiện tay đưa cái vòng đặt ở trên bàn trà, ngồi ở bên phải của cô trên ghế sa lon, "Là ai nói cho cô giá của cái vòng này?"

Đồng Kiều vuốt cái mũi đồng cứng đến đỏ phừng phừng, "Chị Vũ nói cho tôi biết."

"Tiểu Vũ?"

"Ừm."

Mùng bốn tết.

Rất nhiều người đều chọn ngày mùng hai, mùng bốn, mùng sáu để đi thăm người thân.

Ông bà nội ngoại của Đồng Kiều đều đến từ sớm

Cô cùng mẹ Đồng liền lựa chọn ở lại nhà.

So với cô nằm trên giường, hài lòng mà sống, thì Ngụy Cận Hằng bên này lại không nhẹ nhàng tự tại như vậy.

Hôm nay, tại nhà cũ của nhà họ Ngụy, bên trong không ít người, đều là đến thăm hai ba mẹ Ngụy.

Thật ra họ tới thăm còn mang theo cả con gái của mình tới, có ý gì thì không cần nói cũng biết.

Ngụy Cận Hằng lờ Ngụy Tiểu Vũ trốn vào thư phòng.

Uống trà, đánh cờ những việc này, Ngụy Tiểu Vũ thực sự phát chán.

Mấy chung trà đậm vào trong bụng, cô cũng chưa nói gì.

Đánh cờ còn chưa được mấy nước liền thua, bị Ngụy Cận Hằng nghiền ép, Ngụy Tiểu Vũ một chút hứng thú đều không có.

"Anh, em sai rồi, cũng không nên nói lung tung, em cũng không nghĩ tới đó là anh tặng."

Ngụy Cận Hằng bình tĩnh, bung ly trà trước mặt lên.

"Hiện tại cô ấy không nhận, em nói phả làm sao bây giờ?"

Nguy Tiểu Vũ bắt đầu đi hai tay chống cằm, nhìn Nguy Cận Hằng trước mặt như ác ma, "Cái này không thể trách em nha, ai bảo anh đưa quà đắt như vậy, muốn hù người ta thật sao."

Lời còn chưa dứt, Nguy Tiểu Vũ thấy được ánh mắt của đối phương, lập tức đổi giọng, "Trách em trách em, đều tại em."

"Anh trai à, lòng độ lượng của anh có thể chứa được mấy con thuyền, tha cho em lần này."

Nguy Cận Hằng đem cái hộp gỗ đẩy đến trước mặt cô, giọng điệu thanh đạm lại không cho cự tuyệt, "Lấy công chuộc tội."

"Em...anh cho cô ấy không nhận, em đưa kháng định cô ấy cũng không nhận."

Nguy Cận Hằng duỗi ngón tay thon dài, gõ gõ bàn một chút.

Nguy Tiểu Vũ trong nháy mắt sợ hãi, "Được, em thử một chút."

Nói xong tiện tay ôm hộp đen rời khỏi thư phòng, trong lòng còn chửi mình không có tiền đồ, biết rất rõ nhưng cô vẫn sợ anh, loại sợ hãi này xuất phát từ trong bản năng.

Lúc này, ba mẹ Nguy đang ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện với khách, khắp mặt đều là nụ cười.

Tối hôm qua con gái của mình gọi điện thoại tới nói anh có bạn gái, hai người còn có chút không thể tin được.

Vừa rồi lúc ăn điểm tâm hai người đã được chứng nhận, hiện tại tâm tình kích động không nói nên lời.

Nguy Tiểu Vũ nhìn cô gái trẻ tuổi không ngừng liếc bốn phía, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Thật đúng là có nghị lực, hàng năm đến đây đều như vắt chanh.

Tổng Kiều nhìn thấy Nguy Tiểu Vũ từ thư phòng ra, mắt sáng lên, thân mật hô, "Tiểu Vũ."

Nguy Tiểu Vũ xoay người, trên mặt mang nụ cười, "Tổng Kiều, chị đã đến?"

Tổng Kiều đi tới khoác cánh tay Nguy Tiểu Vũ, "Chị còn tưởng rằng em ở nước ngoài quay phim chứ, trong tay em cầm cái gì đó?"

Nguy Tiểu Vũ lười nói nhảm, vì theo đuổi anh mình, Tổng Kiều thật đúng là sử dụng đủ loại thủ đoạn.

"À, đây là quà mà anh em tặng cho chị dâu."

Nghe nói như thế, sắc mặt Tổng Kiều trong nháy mắt trắng bệch, "Chị dâu? Chị dâu nào?"

"Em chỉ có một người anh, còn có thể là chị dâu nào." Nguy Tiểu Vũ coi như không thấy biểu lộ khác thường của cô ta, tiếp tục nói, "Ày, không nói nữa, em phải tranh thủ thời gian đưa, càng chậm trễ thì anh của em càng mất hứng."

Nói xong cô đem cánh tay của mình từ tay Tổng Kiều rút ra, đi ra ngoài.

Trong một quán cà phê.

Đồng Kiều nhìn thấy cái này hộp này, mặt lần nữa trắng bệch.

"Thật xin lỗi, em không thể nhận."

Nguy Tiểu Vũ nói một tiếng, "Anh chị tặng cho em, em nhận đi, làm sao lại ngốc như vậy, bạn gái người ta thì muốn nhà muốn xe, em như thế cũng tốt, nhưng mà nhận có chút quà cũng khóc."

Đồng Kiều mặt đỏ lên.

"Nhớ kỹ, về sau muốn trở thành một diễn viên nổi tiếng, phải biết giá trị bản thân hơn 10 tỷ, món đồ chơi nhỏ như này căn bản không cần để ở trong lòng."

Đồng Kiều tiếp tục lắc đầu.

Nguy Tiểu Vũ bắt đầu đi, "Nếu không như này đi, đồ thì em cứ nhận, trở về cất trong két, khi nào cần thì đeo."

"Chị Vũ, quà này quá đắt, em căn bản không thể nhận, chị hiểu ý em không?"

"Vậy em tặng cho anh chị một món quà đồng giá là được rồi."

Đông Kiều trong nháy mắt sửng sốt, "Em...em không có nhiều tiền như vậy."

"Em ấy, em cứ gả cho anh chị, thứ này xem như sinh lễ."

Đông Kiều mặt đỏ lên, "Chị...chị chớ nói lung tung."

"Được, chị không nói nữa, em cứ hảo quân cái này đi, buổi chiều chị có việc bận, mang theo đồ quý như này không an toàn."

Đông Kiều im lặng.

Cô nghe giọng điệu Ngụy Tiểu Vũ hoàn toàn không có cảm thấy nghi ngờ.

Mùng 6 tháng 1 âm lịch.

Phần lớn mọi người đều đã về thành phố, chuẩn bị sáng mai làm việc.

Còn mười ngày nữa là đến lúc phim của Ngụy Tiểu Vũ cùng Đông Kiều chiếu.

Ngụy Tiểu Vũ làm nhân vật chính nên phải phối hợp tiến hành tuyên truyền.

Ngày tiếp theo, Ngụy Cận Hằng tới công ty bắt đầu đi làm, vừa mới vào văn phòng, Cao Viễn liền cầm lấy không ít văn kiện đem vào.

"Ngụy Tổng, đây là chút vật liệu mà tập đoàn Quan Hồng đưa tới."

Ngụy Cận Hằng gật đầu ừ một tiếng.

Ngay sau đó Cao Viễn lại đẩy đi tới một tấm thẻ, "Ngụy Tổng, đây là thẻ giám giá ngài yêu cầu trước đó, tôi đã ở trang web nội bộ triển khai với các cửa hàng rồi."

Ngụy Cận Hằng đem tấm thẻ cầm lên, nhìn một lần, nói, "Vất vả cho cậu rồi."

Cao Viễn cười nói, "Ngụy Tổng hài lòng là tốt rồi, vậy tôi đi ra ngoài trước."

Đội Cao Viễn đi ra khỏi văn phòng, Ngụy Cận Hằng nhìn tấm thẻ đen trong tay mà thương thức rồi mới đặt xuống, bắt đầu rồi một ngày làm việc.

Tối 11h trưa, Ngụy Cận Hằng xử lý xong công việc, cầm tấm thẻ kia, nhếch miệng lên nở một nụ cười.

Mấy ngày nay Đông Kiều đang một mực chuẩn bị cho chương trình tuần sau.

Kỳ thật quay mấy chương trình giải trí phát sóng trên TV rất dễ dàng bị cư dân mạng chửi, có thể là do một câu nói, một động tác, một biểu lộ, thậm chí một ánh mắt.

Cô là một người mới, không cần quá mức sáng chói, chỉ cần không bị mắng.

Hai ngày này cô xem không ít chương trình, cũng tổng kết ra một chút kinh nghiệm.

Trưa hôm nay, Đông Kiều từ phòng tập gym ra, điện thoại nhận được một tin nhắn Wechat.

Cô mở ra xem, lại là một hình ảnh.

Bên trong là một cái thẻ, đen tuyền, phối hợp với màu vàng, có dòng chữ tập đoàn Hoàng Duy, đơn giản mà lại sang chảnh.

Đông Kiều nghi hoặc, gõ chữ hỏi đây là cái gì?

Ngụy Cận Hằng trả lời một thẻ giám giá.

Đông Kiều lên tiếng kinh hô, "Trời ạ, thật sao."

Ngụy Cận Hằng: Muốn không?

Đông Đông là Tiểu Khả Ái: Có có có

Ngụy Cận Hằng: Mời tôi ăn cơm.

Đông Kiều lại không do dự đáp ứng: Ok!

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Người đàn ông kiêu ngạo xem lên chương trình giải trí

Trong một nhà hàng.

Đồng Kiều ngồi ở chỗ chờ Ngụy Cận Hằng, nhìn bốn phía trang trí cao cấp, phục vụ nhiệt tình, Đồng Kiều cảm giác ngày hôm nay mình phải tốn khá nhiều máu.

Địa điểm này là Ngụy Cận Hằng hẹn trước, Đồng Kiều nhìn trộm thực đơn đắt đỏ, vụng trộm nuốt một ngụm nước bọt, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, gọi một chút đồ ăn.

Hôm đó cô mặc dù sợ tới choáng váng, nhưng vẫn nghe Ngụy Tiểu Vũ nói rõ ràng.

Cô có thể tham gia chương trình này, trong đó Ngụy Cận Hằng cũng giúp phần nào.

Cho nên mất máu nhiều thì mất máu thôi.

Trong nhà hàng bật nhạc êm dịu, Ngụy Cận Hằng vừa mới ngồi xuống liền đem tấm thẻ màu đen kia ra.

Đồng Kiều kích động cầm trên tay lật đi lật lại quan sát, "Thật đẹp, nhà thiết kế của các anh thật giỏi nhỉ, một tấm thẻ mà cũng có thể thiết kế tinh xảo như vậy."

Nhà thiết kế trong miệng Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng nhếch môi cười cười.

Đồng Kiều đem thẻ thu vào, còn hướng về phía Ngụy Cận Hằng thẻ sẽ tiêu ít, để anh bớt lỗ.

Tổng thể mà nói, bữa cơm này ăn xong khá là vui sướng.

Thẳng đến khi tính tiền, Đồng Kiều vừa móc ví, nhân viên liền nói Ngụy Cận Hằng đã sớm thanh toán.

Đồng Kiều không hiểu quay đầu nhìn anh, "Không phải đã nói tôi mời khách sao?"

Ngụy Cận Hằng cười đứng dậy, "Tôi chỉ nói để cô mời tôi ăn cơm, không có bảo là hôm nay."

Đồng Kiều ghen lời, người đàn ông này thật không theo lẽ bình thường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một tuần sau, tổ tiết mục đến nhà cô, nói muốn bắt đầu quay từ việc thu dọn đồ đạc của cô.

So với nhà của năm người còn lại, nhà Đồng Kiều ra rất có không khí sinh hoạt.

Nói trắng ra chính là rất cũ, nhà này mua từ lúc cô 9 tuổi, ba Đồng kiểm tiền mua, hiện tại cũng đã mười lăm năm.

Cô chỉ có một yêu cầu với tổ tiết mục, chính là đừng quay và nói gì liên quan tới ba Đồng.

Gian phòng của cô không lớn, nhưng bị rất có cảm giác thiếu nữ ấm áp.

Trên mặt đất có ba cái hộp lớn, bên trong bày nhiều đồ.

Lần đầu tiên tham gia chương trình kiểu này, đột nhiên nhiều máy móc như vậy, Đồng Kiều có chút khẩn trương, thậm chí có chút thẹn thùng, nhưng mà theo lời đạo diễn nói vẫn chỉnh đốn.

Dù sao cô không phải nhân vật chủ chốt, đến lúc đó biên tập xuống nhất định không tới mấy phút.

Về sau chính là đến sân bay quay, hôm trước Ngụy Tiểu Vũ gọi điện thoại tới hỏi cô thời gian vé máy bay, hai người phát hiện là cùng một chuyến bay, Ngụy Tiểu Vũ liền bảo Đồng Kiều ở sân bay đợi cô.

Còn dặn dò Đồng Kiều, lúc quay, tận lực đi theo chị ấy, như thế cô có thể lên sóng nhiều hơn.

Đồng Kiều nghe chị ấy suy nghĩ cho mình nhiều như vậy, trong nháy mắt có chút cảm động.

Tại giới giải trí, khó khăn nhất chính là người mới lần lộn, không có ai, không có danh tiếng, coi như tham gia một chương trình, cùng những người khác, nhưng lúc phát sóng thì lên hình chả được bao nhiêu.

Trong sân bay, Ngụy Tiểu Vũ nhìn thấy cô liền rất hưng phấn ôm lấy, nắm chặt tay Đồng Kiều, ân cần hỏi han, "Tay em làm sao lạnh như vậy."

Đồng Kiều cười hơi khó coi, nhỏ giọng nói, "Có chút khản trương."

Ngụy Tiểu Vũ biểu hiện rất bình tĩnh, trấn an cô nói, "Không có việc gì, quay cái này chủ yếu là chân thật, thả lỏng là được."

Đồng Kiều nhẹ gật đầu.

Ngụy Tiểu Vũ giống như là không nhìn thấy những máy móc kia, dĩ nhiên lôi kéo cô trò chuyện, "Em lần này mang theo những gì?"

Đồng Kiều trả lời, "Cho mọi người một chút quà."

Ngụy Tiểu Vũ hỏi một câu, Đồng Kiều đáp một câu, hoàn toàn bị kéo theo tiết tấu của Ngụy Tiểu Vũ.

Lên máy bay, chương trình tắt máy quay, Đồng Kiều ngồi trên ghế thờ dài một hồi.

Ngụy Tiểu Vũ bên cạnh thấy cô như thế, cười ra tiếng, "Nhìn em không có chút kiến thức, quay có một chương trình, mà còn sợ thành dạng này?"

Đồng Kiều nở một nụ cười khổ, "Em cũng không muốn, nhưng chính là rất khản trương."

Ngụy Tiểu Vũ nghiêng thân tới, "Vậy em khẳng định không biết anh chị cũng lên máy bay theo chúng ta rồi?"

Nhìn thấy Đồng Kiều một mặt kinh ngạc, "Lúc nào?"

Ngụy Tiểu Vũ bắt đầu đi lác đác, "Biết ngay em không thấy mà, anh chị ở sau lưng em cách đó không xa, anh ấy không thích ống kính, cho nên không đi tới, chắc em không để ý."

Đồng Kiều về mặt đau khổ gật đầu, "Đúng là em không để ý."

"Không có việc gì, quay cái này mất ba ngày, trở về em cùng anh ấy giải thích một chút là được."

Sau mấy tiếng, máy bay đến địa điểm quay thứ nhất, Tiền Lâm.

Đồng Kiều quay bộ phim thứ hai, chính là tại đây.

Nhưng mà khác với lần trước, lần này đã tiến vào mùa đông.

Những người còn lại là ba nam một nữ.

Tập thứ nhất, không có khách mời nào

Tập này chủ yếu để khán giả biết mặt bọn họ.

Trong đó có một cô gái đang đóng bộ phim thần tượng đang hot gần đây, Thi Nhu.

Ba người nam, trong đó một người đóng nam chính phim thần tượng cùng với cô gái kia, Lữ Sênh.

Không cần phải nói, hai người này trực tiếp ghét thành một couple.

Mà còn lại là hai anh em, có một ca khúc tên « Không Đành Lòng » ra mắt, trực tiếp lên top 3 những bài hát đang hot.

Mà Ngụy Tiểu Vũ càng không cần phải nói, ảnh hậu, mới 26 tuổi, kĩ thuật diễn lại hết sức lão làng, những bộ phim hot nhiều vô số kể, mỗi bộ đều là của đạo diễn nổi tiếng.

Hiện tại đang hot bộ phim truyền hình, chính là bộ mà Ngụy Tiểu Vũ đóng nữ chính.

Cùng những người khác người mà nói, giới thiệu của Đồng Kiều liền lộ ra sự xấu hổ.

Hai bộ phim còn lại còn chưa chiếu, chỉ có thể nói tại hiện tại đang đóng một vai phụ rất hot trong phim truyền hình.

Giới thiệu 6 người xong, liền bắt đầu vào trò chơi.

Quy tắc trò chơi chính là mọi người vào 6 phòng tối, trong đó mỗi người sẽ bốc một thân phận khác nhau.

Sau đó chơi, người làm thích khách không được để lộ thân phận của mình, đi "giết" những người còn lại.

(Đến đây thì xin lỗi mọi người vì mấy chương trước mình có edit nhầm nhé, mình cứ tưởng là đoán nghề nghiệp abcxyz nhưng mà không, sorry vì sự bất tiện này hehe mà để hiểu cho đơn giản thì, nó giống ma sói á)

.....

Quay tập đầu tiên, Đồng Kiều mặc dù có chút khấn trương, nhưng biểu hiện đúng quy đúng củ, sẽ không quá dễ bị coi thường, cũng sẽ không bị trực tiếp coi nhẹ.

Quay xong, Đồng Kiều cùng Ngụy Tiểu Vũ cùng trợ lý về thành phố Lâm Châu.

Đêm đó trở về, không có ống kính quay quay chụp chụp Đồng Kiều, đầu óc cô liền thả buông lỏng xuống mà nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường ngủ một ngày một đêm, có thể thấy được ba ngày nghỉ ngắn bao nhiêu, và sau khi quay cô có bao nhiêu mệt mỏi.

Về sau chị Linh lại nhận thêm cho cô hai quảng cáo.

Liên tiếp quay chụp bốn năm ngày, thẳng đến khi tập 1 phát sóng.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Đêm đó Đồng Kiều về đến nhà liền ngay lập tức mở máy tính tìm «Tôi Biết Bạn Là Ai», thật lòng xem tập một

Quay mấy ngày, biên tập lại còn có hơn nửa tiếng.

Trong đó giới thiệu đầu tiên là Lữ Sinh cùng Thi Nhu, đang hot trong bộ phim thần tượng, về sau là Đồng Kiều, tới hai anh em ca sĩ, Ngụy Tiểu Vũ ra sân cuối cùng.

Thời gian lên hình của chị ấy dài nhất, ngược lại thì thời gian lên hình của Đồng Kiều ngắn nhất.

Chỉ có đoạn ở sân bay, Ngụy Tiểu Vũ xuất hiện với cô, nên cô được lên sóng nhiều hơn.

Đồng thời biên tập xuống, thời lượng cô xuất hiện cũng không nhiều, nhưng cũng có mấy cái đặc tả, đều là bộ dáng cô bị mấy người khác chọc cười.

Nhìn qua vẫn thấy sự khấn trương của cô.

Mặc dù bình luận về cô tuy ít, nhưng Đồng Kiều thấy không ít người khen cô cười lên rất đáng yêu, rất ngọt các thứ.

Đồng Kiều sau khi thấy kích động nằm trên giường lăn lộn.

Sau khi phát sóng được một tập đầu, thu hoạch được nhiều fan hâm mộ nhất chính là Ngụy Tiểu Vũ.

Trong đó, chị ấy biểu hiện nhẹ nhàng như thường, còn có mấy đoạn hài hài, nhưng mà đồng thời liền không ít cư dân mạng cho đặt cho cô biệt hiệu đùa là thiếu nữ ngọc ngà chảnh chảnh.

Về sau quay tập hai, so với tập một, Đồng Kiều rất có tiến bộ, cả người thả lỏng không ít, Ngụy Tiểu Vũ vớt vấn đề cho cô, Đồng Kiều cũng có thể đỡ được.

Bởi vì chương trình này trùng với bộ phim đang phát sóng, Đồng Kiều hot lên chút xíu.

Chị Linh, thân làm người đại diện rất hài lòng.

Đồng Kiều cũng rất thỏa mãn, lúc lướt theo dõi lên một triệu, cô còn cùng mẹ Đồng ra ngoài ăn mừng.

Mẹ Đồng nhìn sự nghiệp của con gái mình tốt lên, rất là vui mừng.

Đến khi quay tập ba, Đồng Kiều rút trúng thích khách.

Việc cô cần phải làm là đoán ra hai người cũng làm thích khách, để giết những người còn lại.

Trong đó có một đoạn cô ngồi dưới đất, suy nghĩ đồng đội là ai, đối thủ là ai.

Cô cau mày, đang suy nghĩ nên căn bản không có chú ý tới mình tự làm bầm nói, cùng một chút động tác nhỏ, ống kính lại zoom vào mặt, nhìn góc ngách mà đáng yêu không chịu được.

Lại chèn thêm chút hiệu ứng, không nghĩ tới tập này vì hành động của cô mà nổi hơn nhiều.

Không ít cư dân mạng cũng khen cô.

Còn có người trực tiếp cắt đoạn đó làm thành gif.

Phối với chữ là Ông trời ơi, hãy giúp tôi, tôi sắp bị mình ngu tới khóc rồi vân vân mây mây.

Không ít người chạy đến Weibo của cô khen.

Nhưng mà ngược lại thì, fan hâm mộ tăng, anti-fan cũng tăng nhiều.

Có người trực tiếp mắng cô, nói cô giả vờ ngu ngơ.

Trong lòng Đồng Kiều như có một tảng đá chèn ép, rất khó chịu.

Tại văn phòng Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Duy.

Ngụy Cận Hằng ngồi ở ghế, tay phải tựa trên thành ghế, chống cằm, rất chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Anh thông dong tạm dừng video, thu nhỏ giao diện, "Vào đi."

Liền thấy Quan Vi Lễ thành thoi đi đến, vừa đi vừa xoay chìa khóa xe, "Bạn gì chứ?"

Ngụy Cận Hằng ngồi thẳng ở thế, giọng điệu thản nhiên ừ một tiếng.

Quan Vi Lễ đã sớm quen, đi đến bàn làm việc, hai tay chống trên bàn, hỏi, "Tiểu Vũ nói buổi tối đi karaoke, bảo tôi rủ cậu."

"Không có thời gian."

Quan Vi Lễ bổ sung thêm một câu, "Tiểu Vũ nói Đồng Kiều cũng tới."

Ngụy Cận Hằng tùy ý liếc nhìn văn kiện, giọng điệu thanh lãnh, "Mấy giờ?"

Quan Vi Lễ bị cả kính ho khan thành tiếng, chỉ vào Ngụy Cận Hằng nửa ngày phun ra mấy chữ, "Cậu Từ, cậu đã thay đổi rồi."

Ngụy Cận Hằng tiện tay quơ lấy văn kiện đáp tới, Vi Lễ kêu thảm liên tiếp lui về phía sau.

"ĐM, cậu làm gì?"

Ngụy Cận Hằng cảnh cáo nói, "Lần sau rửa sách mỏng hãy đến."

Quan Vi Lễ ừy khuất, "Đây là mạng lưới dùng từ, không phải mạng người."

Ngụy Cận Hằng lạnh lùng liếc anh, Quan Vi Lễ ho nhẹ một tiếng, trong nháy mắt nghiêm chỉnh lại, "Lại nói, anh Ngụy đây thật sự theo đuổi Đồng Kiều rồi?"

Ngụy Cận Hằng "Ừm" một tiếng.

Quan Vi Lễ bát quái mà hỏi, "Cậu thích cô ấy từ bao giờ thế?"

Ngụy Cận Hằng từ chối trả lời nói, "Không có việc gì thì đi đi."

Quan Vi Lễ bĩu môi, liếc mắt.

Người này thật sự là không biết tốt xấu, lúc trước nếu không phải anh liều mạng tác hợp, Đồng Kiều không chừng đã sớm là của người khác.

Không biết cảm kích coi như thôi, đối đãi đãi với bà mối này còn quá lãnh đạm.

Ngụy Cận Hằng không để ý tới anh, anh nhàm chán đánh giá xung quanh, trong lúc vô tình thấy được màn hình máy tính của Ngụy Cận Hằng.

Trên đó đang dừng lại ở một chương trình gì đó.

Quan Vi Lễ mơ hồ nhìn thấy tiêu đề nhấp nhô dòng chữ, Thiếu nữ ngọc ngà Ngụy Tiểu Vũ tự ngược mùa đông.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sao cô lại không ăn đấm?

Edit: melbournje

□

Quan Vi Lễ nhìn thấy trên màn hình là những chữ này, lập tức hứng thú.

"Úi, Ngụy đại gia cũng bắt đầu xem mấy chương trình kiểu này rồi sao?"

Nói xong, anh bước nhanh đi tới sau Ngụy Cẩm Hằng, nắm chuột ấn mở.

Hiện lên trên màn hình là video đang tạm dừng.

"Xem tới tập 3 rồi sao?"

Ngụy Cẩm Hằng không trả lời, trên chân dùng sức, cái ghế đột nhiên quay vòng, đập vào người Quan Vi Lễ.

"Ai u." Quan Vi Lễ hét thảm một tiếng.

Người ngồi trên ghế như không nghe thấy, đoạt lấy chuột từ trong tay Quan Vi Lễ, bình tĩnh đóng video.

"Cậu ra tay càng ngày càng nặng."

Quan Vi Lễ ôm bụng lên án nói.

Lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Anh hung hăng trừng mắt liếc người đàn ông đang giả vờ làm việc kia.

Sau đó từ trong túi lấy điện thoại ra, nhìn thấy người gọi, sắc mặt lập tức thay đổi, ngay cả âm thanh đều trở nên ôn nhu, "Thần Thần, em xong việc rồi sao?"

Lúc nói chuyện, khóe miệng nhếch lên.

Cầm điện thoại, Quan Vi Lễ vỗ vỗ bàn, nói với anh thời gian cùng địa điểm.

Cuối cùng liền gọi điện thoại tiếp, bước ra khỏi phòng làm việc.

Sáu giờ chiều, tại một nhà hàng.

Ngụy Tiểu Vũ thật vất vả mới được nghỉ ngơi, liền muốn kéo bạn bè ra ngoài đi ăn chút, hát một tí, thư giãn một tí.

Đồng Kiều đang bị anti-fan mắng nên tâm tình rất kém, căn bản không muốn đi ra ngoài.

Nhưng nhìn Tiểu Vũ cao hứng như vậy, Đồng Kiều không muốn làm mọi người mất hứng, liền đi theo ra ngoài.

Lúc này Ngụy Tiểu Vũ chính đang cùng cô giảng dạy chuyện ngày hôm trước đi tham gia sự kiện.

Nói là, có một người bạn trai mang bạn gái hiện tại làm người mẫu đi sự kiện, vừa vặn gặp bạn gái cũ.

Hai người lên tiếng chào nhau, kết quả anh ta phát hiện bạn gái không thích, nói trong lòng của anh vẫn còn bạn gái cũ.

Người đàn ông đó thấy phiền, lại không có kiên nhẫn dỗ dành con gái, liền nói tùy em nghĩ.

Kết quả nữ người mẫu kia liền nghỉ việc, không cùng nhà thiết kế và ban tổ chức nói một câu liền chạy.

Đồng Kiều nghe được kinh ngạc, nửa ngày mới phun ra một câu, "Thật...thật tùy hứng."

Ngụy Tiểu Vũ hừ một tiếng, "Tùy hứng? Tiền đề của cái tùy hứng này là phải chịu được sự khốc liệt của giới giải trí."

"Cô ấy làm trò như thế thì ra thế thống gì, em nghĩ về sau ai còn dám mời cô ấy, giới thời trang nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng phong sát cô ấy thì hoàn toàn có thể."

Đồng Kiều tán đồng gật đầu.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Quan Vi Lễ nắm tay Cố Thần Thần đi đến.

Nguy Tiểu Vũ cùng Cố Thần Thần có quan hệ không tệ, thấy cô ấy đi tới, Nguy Tiểu Vũ lập tức đứng lên chào hỏi, "Thần Thần."

Đôi phương cũng trong nháy mắt buông lỏng tay Quan Vĩ Lễ ra, chạy chậm đến ôm Nguy Tiểu Vũ, "Tiểu Vũ, đã lâu không gặp."

"Đúng rồi, cậu gần đây bận gì sao?" Cố Thần Thần hỏi.

Nguy Tiểu Vũ chỉ chỉ Đồng Kiều bên cạnh, nói, "Tớ cùng Đồng Đồng tham gia một chương trình, hiện tại tớ phải đi quảng bá cho phim nữa, thế nên tham gia thêm vài show."

Cố Thần Thần quay đầu nhìn về Đồng Kiều gật đầu cười cười.

Đồng Kiều cũng lễ phép nói câu xin chào.

Nói đến đây đã là lần thứ hai gặp Cố Thần Thần, lần trước nhìn Quan Vĩ Lễ như kia, hẳn là còn đang theo đuổi, nhưng mà mới mấy tháng, lần này hai người cùng nắm tay đi vào với nhau.

Bạn gái của ông chủ, thì chính là bà chủ tương lai.

Đồng Kiều đột nhiên trở nên câu nệ.

Quan Vĩ Lễ rất bất mãn đi tới ôm bả vai Cố Thần Thần, cười nói, "Hai người các em không cần căng thẳng đâu."

Nói xong đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ lên đầu Cố Thần Thần, "Sao nhiệt tình với người khác như thế, mà lại lãnh đạm với anh như vậy hả."

Nguy Tiểu Vũ đứng gần họ nhất khoa trương lui lại hai bước, "Éu ui, đừng ân ái trước mặt em, cầu độc thân không chịu nổi."

Cố Thần Thần thẹn quá mắng câu, "Tại anh đó."

Đồng Kiều bị chọc cười, lúc này, phía sau cô truyền đến một giọng nói trầm thấp, "Vui vẻ như vậy sao."

Đồng Kiều bị giật mình, quay người liền thấy Nguy Cận Hằng đi tới, khoe miệng mỉm cười, mắt nhìn cô.

Quan Vĩ Lễ giả bộ như kinh ngạc nói "Ui, Nguy đại gia cũng tới sao."

Nói xong xoay người, một mặt cười gian nói, "Đúng rồi, tôi nói với mấy người một chuyện, mọi người khẳng định không ngờ."

Nguy Tiểu Vũ nghi hoặc, "Chuyện gì?"

"Anh của em không làm việc, trong thời gian làm việc, xem lên...."

Quan Vĩ Lễ vừa nói ra được nửa, trên vai của anh có thêm một cái bàn tay lớn.

Anh lập tức ngậm mồm lại.

Câu này rất dễ khiến cho người ta mơ màng, Nguy Tiểu Vũ ngược lại, bao che khuyết điểm, bện bện giải thích, "Anh của em tuổi đời không còn nhỏ, xem cái đó cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, Đồng Kiều em nói xem."

Đồng Kiều đứng một bên nằm không cũng trúng đạn.

Cô giả vờ ngu ngơ nghi hoặc, "Ha ha, cái gì?"

Quan Vĩ Lễ nhìn không được cười ha ha, không giải thích.

Lại nhìn mặt Nguy Cận Hằng, đã trở nên xanh xám, không nói một câu liền đi ra ngoài.

Đồng Kiều lạnh lẽo kéo tay anh lại, "Anh Nguy."

Quan Vĩ Lễ trong nháy mắt ngưng cười, biết Nguy Cận Hằng người này kiêu ngạo, bện bện đứng đắn giải thích, "Được rồi, không giỡn nữa, thật ra Nguy đại gia là đi làm xem chương trình giải trí của các em, Tiểu Vũ em đừng nói mò, hủy hoại hình tượng của anh em lắm."

Nguy Tiểu Vũ biết là mình nghĩ liền xiên, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, "Ai ui, tới dùng cơm đi."

Ba người khác đều đi đến bàn ăn, còn tay Nguy Cận Hằng bị Đồng Kiều nắm lấy.

Cô nhỏ giọng trấn an, "Bọn họ nói đùa thôi."

Nguy Cận Hằng xoay người, cúi đầu mắt nhìn tay cô nắm tay mình, giữ im lặng trở tay, đem bàn tay nhỏ của cô giữ trong lòng bàn tay mình, hướng bàn

ăn đi đến.

Bị anh tập kích, gương mặt Đồng Kiều liền phản ứng, trong nháy mắt đỏ lên.

Thừa dịp những người khác không chú ý, dùng sức đem tay mình rút ra, nhanh chóng đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, cúi đầu sợ bị người ta nghi ngờ.

Ngụy Tiểu Vũ nhìn anh mình giữ yên lặng ngồi cạnh Đồng Kiều, trong lòng lộ ra một nụ cười thầm.

Trên bàn ăn, có Ngụy Tiểu Vũ cùng Quan Vĩ Lễ hai người dờ dơi, bầu không khí muốn tẻ nhạt cũng khó khăn.

Năm người, trong đó bốn người làm việc liên quan tới giới giải trí, chủ đề không thể rời khỏi ba chữ này.

Tính cách Ngụy Tiểu Vũ tùy tiện, nói cũng đặc biệt nhiều, có thể là do kiến thức quá nhiều, cô ấy kể chuyện Kỳ Hoa nhiều nhất.

"Em kể mọi người nghe, lúc trước em đi tuần lễ thời trang ở Paris, gặp một người phụ nữ, sinh hoạt cá nhân có thể gọi là hỗn loạn."

"Chồng của cô ấy là ông chủ của một nhãn hiệu ô tô, về sau bị tai nạn mất hai chân, có thể là do phương diện trên giường không có cách nào thỏa mãn, cô ta liền ở bên ngoài bao nuôi mấy tình nhân, ngày đó em đi ngang qua một quán cà phê, còn chứng kiến cô ta ngồi trên đùi một người đàn ông, hai người không coi ai ra gì mà âu yếm, tay của người đàn ông kia còn luồn vào trong váy cô ta."

Quan Vĩ Lễ nghiêng người, tay trái khoác lên trên thành ghế, tay phải nghịch cái bật lửa, nói, "Người em nói chính là Wall Maylene phải không?"

Ngụy Tiểu Vũ kinh ngạc, "Anh biết cô ấy?"

Quan Vĩ Lễ nhẹ hừ một tiếng, "Xin lỗi, không quá quen."

Ánh mắt Cố Thần Thần lập tức chuyển hướng về trên người anh, trên mặt mang nụ cười yếu ớt, "Không quá quen là có ý gì? Không phải từng ngủ qua rồi chứ?"

Quan Vĩ Lễ trong nháy mắt im lặng, bối rối giải thích, "Em đừng hiểu lầm, chỉ gặp qua trong tiệc rượu thôi, không có cái gì khác...."

Truyện được up tại [wattpad](https://www.wattpad.com) melbournje.

Đồng Kiều nhìn lấy hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, nhin không được cười ra tiếng.

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Wall Maylene? Hiện tại là giám đốc công ty ô tô?"

Đồng Kiều nghiêng đầu, nhìn anh, "Anh cũng biết?"

Ngụy Cận Hằng gật đầu, "Trước đó anh đi công tác có từng bàn công việc chung."

Khác với phản ứng chất vấn của Cố Thần Thần, Đồng Kiều chỉ gật đầu à thì ra là thế, liền đem ánh mắt quay lại trên người Ngụy Tiểu Vũ.

Ngụy Cận Hằng nhìn gò má của cô, mấp máy môi.

Ăn cơm xong, Ngụy Tiểu Vũ cùng Quan Vĩ Lễ đề nghị đi KTV hát, Đồng Kiều liền nói muốn toilet.

Rửa tay xong, liền thấy Ngụy Cận Hằng đứng cửa thang máy, thấy Đồng Kiều ra, anh ngoác tay với cô.

Đồng Kiều đi tới, nghi ngờ nói, "Ba người kia đâu?"

"Đi trước rồi." Ngụy Cận Hằng trả lời.

Đồng Kiều thuận tay nhấn nút thang máy, "Vậy chúng ta cũng tranh thủ thời gian đi thôi."

Ngụy Cận Hằng lại bắt lấy cổ tay của cô, đưa cô ngăn ở trên vách tường, "Tình cảm không tốt?"

Đồng Kiều ngược mắt nhìn anh, cười nói, "Không có nha."

Ngày hôm nay cô nói mặc dù không nhiều, nhưng trên mặt một mực cười, anh là thần sao, còn có thể thấy được đáy lòng cô không vui?

Ngụy Cận Hằng nâng cằm của cô lên, để Đồng Kiều ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Đồng Kiều nhìn con mắt sâu hun hút, nhịp tim bắt đầu tăng tốc, lỗ tai không tự chủ đỏ lên.

"Anh Ngụy, anh đừng như vậy, đợi lát nữa ai thấy được thì không hay đâu."

"Đình", tại lúc cô nói chuyện, cửa thang máy mở ra, Ngụy Cận Hằng buông cằm của cô, nắm chặt cánh tay nhỏ bé của cô, một tay dùng sức, đưa cô

kéo vào thang máy.

Cô cũng không rõ Ngụy Cận Hằng lúc này thế nào?

Bình thường từ trước đến nay anh thanh lãnh xa cách, vì cái gì hiện tại cô cảm giác trong con người anh chứa sự tức giận?

Đồng Kiều khiếp đảm xô dịch sang bên cạnh.

Thang máy đến tầng một, Đồng Kiều vừa ra liền thấy ba người kia.

Cô giống như là thấy được vị cứu tinh, chạy tới bên Ngụy Tiểu Vũ.

Ngay cả lúc ngồi xe, Đồng Kiều đều giữ im lặng lên xe Ngụy Tiểu Vũ.

Về sau Ngụy Tiểu Vũ, Đồng Kiều cùng Cố Thần Thần ba người một xe.

Quan Vĩ Lễ cùng Ngụy Cận Hằng một xe.

Vừa ngồi lên xe, Quan Vĩ Lễ liền không nhịn được hỏi, "Dọa người ta ra nông nổi thế, cậu làm cái gì?"

Ngụy Cận Hằng ngồi ở chỗ ngồi phía sau, nhếch môi không nói lời nào.

Quan Vĩ Lễ thấy anh không để ý tới, cũng không có tiếp tục hỏi, nổ máy, đi theo sau xe Ngụy Tiểu Vũ.

Thời gian trôi qua gần một phút, Ngụy Cận Hằng đột nhiên hỏi một câu, "Cô ấy không ăn giấm có phải bởi vì trong lòng không có tôi?"

Quan Vĩ Lễ chuyên tâm lái xe không kịp phản ứng, "Hả?"

Sau đó nghĩ nghĩ, trong nháy mắt hiểu được, cười ra tiếng, "Ngụy đại gia, tính ông già của cậu đâu, sao đột nhiên như trẻ con thế?"

Thấy người ngồi phía sau không để ý tới mình, Quan Vĩ Lễ cũng không thêm để ý, tiếp tục nói, "Cậu nha, chuyện gì cũng đều giấu trong lòng không trực tiếp hỏi thật là khiến người ta đau đầu, Thần Thần ghen là bởi vì bọn tôi đã xác nhận quan hệ, tôi là bạn trai cô ấy, cô ấy ghen là chuyện rất bình thường, nhưng cậu và Đồng Kiều thì thế nào, đứng trên lập trường của cô ấy có tư cách gì mà ghen, lại nói, có ăn dấm hay không làm sao cậu biết."

Ngụy Cận Hằng lại thuận miệng nói một câu, "Ngày hôm nay tâm tình của cô ấy không tốt."

Quan Vĩ Lễ nhíu mày, "Thật sao, nhưng mà tôi có thể đoán được lí do đấy."

Ngụy Cận Hằng ngẩng đầu, hỏi lại, "Cậu biết?"

Quan Vĩ Lễ gật đầu, đem chuyện trên mạng kể một lần.

"Nhưng mà cũng không có cách nào khác, làm nghệ sĩ mà không bị chửi là chuyện không thể nào."

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Ngụy Tiểu Vũ trong xe, bật nhạc rất vui sướng, Đồng Kiều ngồi ở phía sau nghe hai người phía trước nói chuyện phiếm.

Đến bãi đỗ xe, năm người tập hợp.

Ngụy Tiểu Vũ dẫn đầu đi vào, Quan Vĩ Lễ vừa xuống xe liền dính chặt lấy Cố Thần Thần.

Đồng Kiều vừa định theo sau, cổ tay của cô đột nhiên bị người ta tóm lấy.

Bên tai truyền đến giọng nói ôn nhã của Ngụy Cận Hằng, "Đi theo tôi."

[Tôi vừa mạnh dạn đào hố thêm một truyện nữa mng oi ùng hộ mình nha =)))))]

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Trương Cưu trở lại

Edít: melbournje

□

Đồng Kiều nghi ngờ hỏi anh đi đâu?

Ngụy Cận Hằng không trả lời.

Tại quảng trường Hoàng Duy có rất nhiều người, Đồng Kiều đi theo anh quẹo bảy lần tám lượt tiến vào một nơi xa lạ, lên thang máy.

Đến tầng 36, đây là tầng cao nhất, nhìn được quảng trường Hoàng Duy, bao quát toàn cảnh.

Hai người đứng trước cửa sổ, Đồng Kiều nhìn phía dưới, mặt mũi trắng bệch.

"Thật cao." Cô vụng trộm nắm lấy góc tay áo Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Cận Hằng vịn eo của cô, đưa tay chỉ tòa nhà đối diện có kiến trúc như một quả trứng gà, hỏi, "Em cảm thấy kiến trúc đó như thế nào?"

Ánh mắt Đồng Kiều nhìn theo hướng anh chỉ, "Nhìn rất đẹp."

"Vì sao?"

Đồng Kiều không biết anh hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn thành thật trả lời, "Cái "trứng gà" này hiện tại là kiến trúc số một ở thành phố Lâm Hà chúng ta mà."

Ngụy Cận Hằng nhẹ gật đầu, "Ừm, nó hiện tại rất nổi tiếng, em biết nó xây từ bao giờ không?"

Đồng Kiều nhíu mày nghĩ nghĩ, "Chắc là không bao lâu, tầm chục năm đi."

"8 năm." Ngụy Cận Hằng nói ra một thời gian chính xác.

"Cái kiến trúc này là do anh phác thảo ra năm anh 16 tuổi, trải qua hai năm sửa chữa, thông qua bốn năm xây sửa, thành như bây giờ."

Đồng Kiều không thể tưởng tượng nổi nhìn Ngụy Cận Hằng.

"Lúc đầu anh đề nghị ở quảng trường Hoàng Duy xây một cao ốc, bị đa số cổ đông trong Hoàng Duy phản đối, trong đó bao gồm cả ba anh."

"Bọn họ đều cảm thấy anh ngốc nghếch, ý vào trong nhà có tiền, làm việc lung tung, khi đó chỉ có mẹ anh cùng Tiểu Vũ ủng hộ anh, lấy từ công ty mấy trăm triệu, để cho anh xây nó, trong bốn năm này có không ít cổ đông rút vốn, nhưng anh biết anh có thể, quả thực là cần răng kiên trì mà làm."

"Về sau cao ốc xây xong, anh dùng thời gian hai để chứng minh, đem nơi này biến thành một con đường đáng để sống, về sau thành phố Lâm Hà coi nơi này là con phố phồn hoa thương nghiệp, kiến trúc này trong miệng mọi người là trứng gà, nhưng nó lại là kiến trúc tiêu chí của thành phố Lâm Hà."

Ngụy Cận Hằng nói hời hợt, nhưng Đồng Kiều biết rất không dễ dàng.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô đưa ngón trỏ ra, chỉ cái trán của cô, "Cũng như người khác nói em giả bộ ngây ngô, ngốc nghếch, chỉ cần em tự biết không phải là được rồi, tập trung quay phim, mấy năm về sau dùng tác phẩm của em đến để chứng minh."

Đồng Kiều bị anh nói mấy câu đó, cảm động rom rớm nước mắt.

Ngụy Cận Hằng mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô, "Em thật sự rất đáng yêu."

Nước mắt Đồng Kiều trong nháy mắt rơi xuống, nhưng cô vẫn ráng chống đỡ phản bác, "Em không có, đều là bị anh nói."

Ngụy Cận Hằng đưa tay lau nước mắt cho cô, đối với cô chỉ chỉ mấy tòa nhà phồn hoa đối diện hỏi, "Em nói xem những cổ đông hồi trước, hiện tại có phải là đang hối hận không thôi không?"

"Còn nhớ trước đó anh chọn em vì sao không?"

Đồng Kiều nức nở nói, "Anh nói em rất đáng yêu, còn khen em cười lên rất có sức cuốn hút, anh không thích con gái tâm cơ."

"Sự thật chứng minh anh không có nhìn lầm."

Đồng Kiều trừng mắt ướt sũng ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu ủy khuất, "Nhưng bọn họ mắng rất khó nghe."

Ngụy Cận Hằng nói, "Nhưng không thể để những thứ này ngăn cản sự thành công của em, bởi vì em đã rất cố gắng."

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, cảm thấy anh nói hình như cũng đúng.

Nhưng mà rất nhanh cô ngẩng đầu lên, nhìn Ngụy Cận Hằng hỏi, "Anh Ngụy, có phải là anh thích em rồi không?"

Ngụy Cận Hằng không phủ nhận, cười trả lời, "Hả là vậy."

Nghe nói như thế, con người Đồng Kiều lấp lóe, trong nháy mắt trống không, "Em...em..."

"Không cần bối rối như thế, anh sẽ chờ đáp án của em, không vội."

Ngụy Cận Hằng thành công như thế, cũng không phải là không có lí do.

Anh biết hiện tại đột nhiên bức bách Đồng Kiều, chắc chắn sẽ bị cự tuyệt, cho nên anh trực tiếp ngăn lời Đồng Kiều.

Ngụy Cận Hằng thích nhất việc thả dây dài câu cá lớn =>)), thời gian còn dài, không phải vội vã.

Anh mặc dù không vội, nhưng Đồng Kiều cả người suy nghĩ nhiễu loạn.

Thật ra cô có thể nhìn thấy Ngụy Cận Hằng đối xử với cô rất đặc biệt.

Trước kia tính tình Ngụy Cận Hằng rất lãnh đạm.

Anh đã từng nói, anh không phải người tốt lành gì, chỉ cần ảnh hưởng lợi ích của anh, anh sẽ không làm.

Đồng Kiều cảm giác mình bị Ngụy Cận Hằng hạ độc, cả người cứ lạ lạ.

Trong đầu một mực quanh quẩn ba chữ: Hả là vậy.

Hát xong về nhà, cô hưng phấn một đêm không ngủ.

Về phần hưng phấn cái gì, cô không dám suy nghĩ.

Chiều hôm sau, Đồng Kiều lần nữa thu dọn hành lý, bắt đầu quay « Tôi Biết Bạn Là Ai » tập thứ 4.

Có thể là bởi vì tập thứ ba cư dân mạng đột nhiên phát tức với Đồng Kiều, lần này đạo diễn còn vỗ vỗ vai của cô, nói câu, "Tiếp tục cố lên."

Tập này Thi Nhu làm thích khách, Đồng Kiều làm người bị giết.

Cô cùng Ngụy Tiểu Vũ một team, thế nên được lên sóng nhiều hơn.

Ở Cổ Trấn không lớn, cô mấy lần cùng Thi Nhu gặp nhau, hai người từ đầu tới cuối đều không có biểu hiện gì khác lạ.

Đương nhiên, sau khi kết thúc, Đồng Kiều mới biết.

Lần này nhiệm vụ của Ngụy Tiểu Vũ cùng Đồng Kiều là học làm gốm sứ.

Trong đó Ngụy Tiểu Vũ mở clip trên mạng, chăm chú xem, Đồng Kiều thì phụ trách việc nghiêm túc học tập chế tác gốm.

Năng lực của Đồng Kiều thật đúng là..., mấy lần đều làm không được, nhưng cô vẫn rất nghiêm túc.

Cuối cùng vẫn làm ra thành phẩm mà chương trình yêu cầu, nhiệm vụ hoàn thành, thích khách thất bại.

Để cho người ta dở khóc dở cười là, Đồng Kiều đến cuối cùng mới biết được mình là người bị giết.

Cũng không phải là trí thông minh của cô có vấn đề, mà là đạo diễn từ đầu tới cuối căn bản không có nói cho cô.

Quay xong tập này, Đồng Kiều cũng không cùng Ngụy Tiểu Vũ trở về.

Sau khi những người kia về rồi, cô một mình đi tìm cửa hàng gốm sứ, cùng ông chủ nghiêm túc học hành, làm ra được một cốc uống trà.

Cô biết Ngụy Cận Hằng có cái quen là, uống nước thích dùng đồ gốm sứ.

Nhưng mà khi mang về thành phố Lâm Hà xong, cô lại ngại đưa cho anh, một mực đặt ở bàn trang điểm.

Sau khi phát sóng 4 tập, danh tiếng của Đồng Kiều cũng tăng.

Rốt cuộc cũng đã nhận được kịch bản chủ động tới.

Đồng Kiều chọn trúng hai bộ, nữ bốn cùng nữ hai, ký xong liền bắt đầu ở nhà nghiên cứu kịch bản.

Truyện được up tại wattpad melbournjem

Tại phòng ngủ nào đó ở chung cư Hằng Hoa.

Trong phòng điều hoà mở vừa đủ, trên giường lớn, hai người đang chổng lên nhau, người nam dùng sức nhún nhún eo, hạ thân hung hăng đụng đụng dưới thân người phụ nữ.

Mỗi lần đụng một cái, người nữ dưới thân kêu một tiếng đầy động tình.

Gương mặt béo ú lộ ra sự hưởng thụ đến cực điểm, người nam gầy gò thờ hỏn hên, mang nụ cười tà, ngoài miệng cứ kêu bảo bối.

Hai người vận động nửa giờ, cho đến khi người đàn ông phóng thích.

Từ trên người phụ nữ ngã xuống, vẫn không quên quay đầu hôn trên mặt người phụ nữ kia một cái.

"Bảo bối, có mệt hay không." Hắn cố ý đem thanh âm đè thấp xuống, nghe như kiểu vừa trải qua một trận sướng lắm vậy.

Người phụ nữ hai tay vịn bờ vai của hắn, đem đầu rúc trong ngực hắn, giả bộ như là chim non nép vào người hắn, "Ủm ừm, anh càng ngày càng lợi hại."

Lúc người phụ nữ không để ý, trên mặt Trương Curu lộ ra biểu lộ chán ghét, nhưng ngoài miệng vẫn là nói, "Em thích là tốt rồi."

Người phụ nữ một mặt ngượng ngùng, "Thích."

Nói lời này, đôi tay phi mập nhỏ còn đang hoạt động trước ngực Trương Curu, làm ra động tác quyến rũ hắn.

"Bảo bối, khả năng lần này là lần cuối hai chúng ta gặp mặt." Trong giọng nói Trương Curu tràn đầy không nở, còn cúi đầu hôn trán người phụ nữ.

Phạm Manh nghe thấy như thế trên mặt biến đổi, trong nháy mắt từ trong ngực hắn đi ra, sột ruột nhìn hắn hỏi, "Thế nào?"

Trương Curu thở dài một hơi, cầm lấy bao thuốc bên giường, rút một điếu châm lửa, nhả ra vòng khói.

"Anh nghĩ sẽ về nhà, cha mẹ anh tìm cho anh một việc làm không tệ lắm."

Phạm Manh nhíu mày, "Về nhà, nhà anh ở trong cái huyện nhỏ kia có cái gì tốt trở về?"

"Thành phố Lâm Hà là thành phố cấp một, chi tiêu quá lớn, anh là đàn ông không thể một mực dựa vào em nuôi, anh nghĩ về đi làm, chờ sau này tiền đồ lại tới tìm em, nhưng mà chúng ta có thể yêu xa mấy năm."

Phạm Manh bĩu môi, làm nũng nói, "Em không cho phép anh trở về, em có thể nuôi lên anh, không phải anh nói anh nhìn trúng một căn biệt thự ở khu Đông sao, em mua cho anh."

Hai con mắt Trương Curu sáng lên, nhưng tâm tình hưng phấn rất nhanh liền ép xuống.

"Nhưng anh không thể một mực dựa vào em nuôi, muốn muốn có công việc của mình, anh thích quay phim."

Phạm Manh lộ ra sự khó xử, "Nhưng em đối với giới giải trí cũng không hiểu rõ."

Trương Curu nhìn Phạm Manh, cau mày lộ ra vẻ suy tư, "Giới giải trí anh hiểu khá rõ, nhưng mà em có tin anh không?"

Phạm Manh không rõ ràng cho lắm, "Tin anh cái gì?"

"Em làm nhà đầu tư cho anh."

Phạm Manh trong nháy mắt liền hiểu hắn có ý gì.

Hắn là muốn để mình đầu tư, sau đó đem hắn nhét vào đoàn làm phim.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Trương Curu, cùng con ngươi tỏa sáng, Phạm Manh có chút không đành lòng từ chối, nghĩ nghĩ gật đầu, "Được."

Trương Curu hai tay nắm tay cô ta, ngăn chặn tâm tình kích động, lộ ra một nụ cười soái khí mê người, cúi đầu hôn lên môi cô ta một cái, "Bảo bối, thật quá yêu em."

Phạm Manh cười nói, "Vi anh cái gì em cũng có thể làm."

Trương Curu cười gật gật đầu, "Anh biết em yêu anh, em đi tắm rửa một chút đi."

Phạm Manh thuận theo xuống giường, mang dép đi đến phòng tắm.

Nhìn thân thể Phạm Manh lắc lắc tiến vào phòng tắm, Trương Cưu thực sự không giả bộ được nữa, hung hăng chà bờ môi của mình, trong mắt tràn đầy chán ghét.

Lúc trước hắn bị đánh nhập viện, bạn gái cũ Liễu Khiết không tới thăm, sau khi xuất viện đi tìm cô ấy, cô ấy không gặp, trực tiếp nhắn tin báo chia tay.

Bị bạn gái phú nhị đại chia tay, công ty cũng mất kế hắn không hỏi, Trương Cưu cảm thấy mình cùng đường, cũng chính ở thời điểm này, Trương Cưu gặp Phạm Manh.

Là thiên kim tiêu thụ của tập đoàn Phạm Thị, bởi vì tướng mạo bình thường, dáng người mập mạp, đã 32 tuổi cô ấy vẫn độc thân.

Trương Cưu vừa mới bắt đầu còn giả bộ như không biết thân phận của cô ấy, là bởi vì thích tính cách cởi mở của cô ấy, hắn muốn cùng cô tiếp cận làm bạn bè.

Đến khi có lần, hai người cùng một đám bạn bè uống rượu, tỉnh lại, hắn cùng Phạm Manh đã ở khách sạn.

Một đêm kia, hắn cố nén ghét bỏ, đưa cô ấy lên giường.

Sau khi Phạm Manh tỉnh lại, hắn biểu thị đối với cô rất có thiện cảm, muốn cùng cô hẹn hò, đồng thời cam đoan về sau sẽ đối xử với cô thật tốt.

Vì để cho cô ấy giúp mình trở lại giới giải trí, không cái gì hắn không làm.

Cô ta bây giờ bởi vì mình yêu chiều nên càng ngày càng béo, hắn thực sự nhìn không nổi nữa.

Hắn một mực nói với mình, một khi hắn trở lại giới giải trí đứng vững rồi, việc đầu tiên hắn làm chính là đập con mụ này xuống.

Rõ ràng lớn hơn mình 8 tuổi, cả ngày dầu mỡ gọi hắn là anh.

Mỗi lần nghe được đều thấy buồn nôn.

Một tuần sau, Đồng Kiều nhìn thấy danh sách diễn viên, cô hơi kinh ngạc.

Chỉ vào người đóng vai nam hai tên Trương Cưu hỏi trợ lý, "Đây là Trương Cưu ở chung công ty cũ với chị sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Có người ở sau lưng giở trò quỷ

Edit: melbournje

□

Biết được bộ phim này, người đóng nam hai chính là Trương Cưu, người hỏi xưa chung công ty với cô.

Cả người Đồng Kiều đều cảm thấy không tốt.

Dựa vào khúc mắc lúc trước, lúc vào đoàn làm phim Trương Cưu nhất định sẽ chơi trò ngáng chân cô.

Cảm xúc của cô lại biến thành lo nghĩ, loại tâm tình này kéo dài nửa tháng, đến khi được đạo diễn mời ăn cơm, Đồng Kiều gặp được Trương Cưu.

Nửa năm không gặp, hắn không khác gì so với lúc trước lắm, lúc nhìn thấy cô còn lễ phép chào hỏi, giống như hoàn toàn không nhớ chuyện lúc trước.

Thấy thái độ của Trương Cưu, tâm tình khẩn trương của Đồng Kiều cuối cùng cũng yên tâm.

Vào đoàn làm phim xong, Trương Cưu cũng nghiêm túc quay phim, bình thường gặp cô thì cũng gật đầu chào hỏi, không chủ động bắt chuyện.

Hắn giữ một khoảng cách cùng thái độ như này, Đồng Kiều rất thích.

Nhưng mà điều kì lạ là, vừa vào đoàn làm phim được một tuần, cô ngủ rất không ngon.

Ban đêm luôn gặp ác mộng, trong mơ cũng gặp cảnh mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ, nhưng chính là sợ hãi toàn thân phát run.

Cuộc sống như vậy kéo dài một tuần, vừa mới bắt đầu Đồng Kiều còn tắt đèn.

Nhưng hai đêm này cô mở đèn cũng không dám nhắm mắt.

Tối hôm đó kết thúc công việc, trợ lý Tiểu Thượng đi theo những người khác ra ngoài liên hoan.

Đồng Kiều bởi vì nghỉ ngơi không tốt nên không đói bụng, cô đi hiệu thuốc mua vài viên thuốc ngủ, chuẩn bị đánh một giấc.

Đi lên khách sạn, ánh đèn lờ mờ, Đồng Kiều đứng trước cửa phòng của mình, cúi đầu tìm thẻ phòng.

Lúc này, trong hành lang truyền đến một giọng nam, "Đồng Kiều."

Nghe thấy có người gọi mình, Đồng Kiều theo bản năng quay đầu.

Trên hành lang, không có một ai.

Lúc này, cuối cùng một gian phòng cửa mở ra, một người đàn ông từ bên trong đi tới.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Đồng Kiều híp mắt thấy rõ khuôn mặt kia, bị dọa đến khóc thét.

Tại biệt thự của Ngụy Cận Hằng.

Trên khay trà ở phòng khách, một chiếc điện thoại màu đen chấn động.

Một bàn tay khớp xương rõ ràng cầm lên, giọng nói trầm thấp ôn hòa, "Alo."

Bên kia truyền đến tiếng nghẹn ngào của phụ nữ, "Anh Ngụy, em sợ, anh giúp em một chút."

Người đàn ông đang dựa ở trên ghế sa lon lập tức ngồi thẳng người, lông mày nhíu chặt, "Em thế nào?"

"Có.....trong khách sạn có ma."

Đồng Kiều đề cho anh kính ngạc nhíu mày, "Gửi địa chỉ cho anh."

Nói xong, Ngụy Cận Hằng đã đứng lên đi lên lầu.

Đồng Kiều đưa tay quẩn lầy chần, cầm trong tay cái máy phun sương trong phòng, hai tay không ngừng run rẩy.

Vừa rồi cô gọi cho trợ lý Tiểu Thượng, đối phương không nghe máy.

Thấy trong danh bạ có số Ngụy Cận Hằng, cô không hề nghĩ ngợi liền gọi đi.

Sau hai mươi phút, cửa phòng khách sạn gõ vang.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói vừa Ngụy Cận Hằng, "Đồng Đồng, mở cửa."

Đồng Kiều giật nảy mình, nhưng kịp thời phản ứng người bên ngoài là Ngụy Cận Hằng, lập tức đứng lên, cầm theo cái máy phun sương.

Cửa phòng mở ra, Ngụy Cận Hằng đứng ở cửa, Đồng Kiều toàn thân run rẩy, anh đi vào phòng, đem cửa phòng khóa lại.

Nhìn thấy căn phòng xộc xệch, cùng chần mền trong góc.

Anh đưa tay đem máy phun sương trong tay cô rút ra, để ở một bên trên tủ giày, nắm tay cô lạnh buốt tay đi đến ghế sa lon ngồi xuống.

Đồng Kiều sắc mặt tái nhợt, đỏ mắt nhìn anh, "Em..em vừa mới nhìn thấy Lư Kỳ."

"Lư Kỳ?" Ngụy Cận Hằng dừng hai giây mới phản ứng được nhân vật Lư Kỳ này.

Trước đó nghe Cao Viễn nói, hần hình như không chịu nổi áp lực, nên tự sát.

Ngụy Cận Hằng thu hồi suy nghĩ, thanh âm thanh lãnh, "Ở nơi nào gặp được hần?"

Đồng Kiều run rẩy chỉ vào cửa, "Đi, trên hành lang."

Nói rồi hình như cô nghĩ đến cảnh ban nãy, thân thể của cô xê dịch lại hướng Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Cận Hằng đứng dậy rót nước cho cô, để cô uống nước rồi ổn định lại tâm tình.

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt cùng dưới mắt có màu xanh, nói, "Có phải mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt?"

Đông Kiều gật đầu, "Ừm, mấy ngày nay một mực gặp ác mộng."

"Ác mộng gì?"

Đông Kiều lắc đầu, "Không biết, sau khi tỉnh một lát liền quên, chỉ nhớ rõ là rất khủng bố."

"Làm việc rất mệt mỏi?"

Đông Kiều tiếp tục lắc đầu, "Không có."

Hỏi liên tiếp mấy khả năng, Đông Kiều đều lắc đầu nói không có.

Nhìn thần kinh cô căng cứng, Ngụy Cận Hằng thở dài một hơi.

"Em đi tắm nước nóng trước đi, anh ở đây với em."

Đông Kiều lập tức bắt lấy góc áo của anh, lắc đầu liên tục, "Không muốn, em sợ."

Ngụy Cận Hằng kiên nhẫn trấn an, "Anh ở đây, không có việc gì."

Đông Kiều vẫn như cũ lắc đầu, cô thật sự bị dọa cho sợ rồi.

Bất đắc dĩ, Ngụy Cận Hằng chỉ có thể đứng ở cửa phòng tắm, xuyên thấu qua kính mờ, Đông Kiều có thể nhìn thấy bóng lưng của anh.

Đông Kiều ngâm mình vào trong nước nóng nhẹ nhàng thở ra, cảm giác lỗ chân lông toàn thân đều nở ra.

Thần kinh chậm rãi buông lỏng, cô một mực chăm chú nhìn bóng lưng người đàn ông đứng ngoài cánh cửa, sợ chớp mắt một cái, anh liền biến mất, không thấy gì nữa.

Nửa tiếng này, đối với Ngụy Cận Hằng mà nói quả thực dài vô.

Mặc dù anh không tự nhận mình là quân tử hay gì, nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm để suy nghĩ lung tung.

Có thể vừa nghĩ tới Đông Kiều trong phòng tắm sau lưng đầu óc anh liền không tự chủ hiện lên hình ảnh cô bị mình khi dễ hết thảy rồi bộ dáng.....

Nửa giờ sau, Đông Kiều trùm khăn tắm từ bên trong ra.

Không biết là bị nước nóng ngâm hay vẫn là thẹn thùng, gương mặt ửng đỏ, con mắt bối rối không dám nhìn Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Cận Hằng trong nháy mắt đem suy nghĩ thu hồi, cất bước đi đến bên giường, nói, "Tối nghỉ ngơi."

"Em...em vừa nhắm mắt liền....."

Ngụy Cận Hằng đem chăn kéo ra, "Nằm xuống."

Đông Kiều thuận theo tiến vào ổ chăn, Ngụy Cận Hằng quay người muốn đi tắt đèn lại, vừa quay người lại, Đông Kiều trong nháy mắt ngồi dậy, giọng điệu bối rối, "Anh đi đâu?"

Ngụy Cận Hằng nhìn cô khẩn trương, bất đắc dĩ cười nói, "Anh tắt đèn."

Nói rồi đưa tay gạt một cái, chỉ để lại đèn bàn.

Cất bước trở lại bên giường, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Đông Kiều, một cánh tay khoác lên chăn mền của cô.

"Ngủ, anh ở đây cùng em."

Đông Kiều hai tay nắm lấy chăn mền, lộ ra da thịt trắng nõn, tròng con mắt tràn đầy tia máu, hỏi, "Em ngủ thiếp đi rồi anh sẽ đi sao?"

"Sẽ không."

Đông Kiều lần nữa xác nhận, "Anh đừng đi."

Ngụy Cận Hằng rất kiên nhẫn lần nữa trả lời, "Được."

Đồng Kiều nghiêng người, đầu hướng vào trong ngực anh úi úi, chóp mũi ngửi mùi thơm ngọt trên người anh, khốn đốn nhắm mắt lại.

Không biết là do cô buồn ngủ quá, hay là bởi vì Ngụy Cận Hằng ở bên cạnh, không mấy phút sau, liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Mặc dù cách một lớp áo, nhưng Ngụy Cận Hằng vẫn có thể cảm giác được cô thở ra hơi nóng, xuyên thấu qua quần áo trên da dẻ của anh.

Cực nóng, cảm giác nhột suýt nữa để anh mất đi lý trí.

Hầu kết không ngừng lên xuống, anh muốn đứng dậy để cô xa ra một chút, lại phát hiện một cái tay nhỏ của cô vụng trộm nắm chặt góc áo của anh.

Ngụy Cận Hằng cười khò, xem ra cô thật sự bị dọa phát sợ.

Roi vào đường cùng, anh chỉ có thể một lần nữa nằm lại trên giường, cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cao Viễn.

Sáng ngày mai Ngụy Cận Hằng phải đi có việc, bảo Cao Viễn kiểm tra camera khách sạn ở đây.

Sáng sớm tám giờ.

Đồng Kiều mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Ngụy Cận Hằng một tay chống đầu, tròn tròn mắt nhìn cô.

Đồng Kiều có chút xấu hổ, thanh âm bên trong mang theo giọng mũi dày đặc, "Buổi sáng tốt lành."

Ngụy Cận Hằng đứng dậy, sửa lại quần áo nói, "Rời giường đi, chúng ta đi ăn sáng."

Đồng Kiều mềm mại yếu đuối ừ một tiếng, nghe Ngụy Cận Hằng nói vậy bỗng dừng lại.

Nhưng mà lúc này Đồng Kiều chưa tỉnh hẳn, không biết mình đã vô ý thức ở giữa làm nũng, đây là điểm chết người nhất.

Vì để không khiến người khác nhìn thấy hai người, gây nên hiểu lầm, Đồng Kiều cùng anh ăn bữa sáng tại một quán trên đường, hai người nếm qua bữa sáng, trợ lý Tiểu Thượng còn tới ngoài quán để đưa cô tới đoàn làm phim.

Ban ngày trên phố khắp nơi đều là người, Tiểu Thượng lại một mực đi theo, cô liền không có sợ như vậy nữa.

Hướng hồ Ngụy Cận Hằng nói tan việc anh sẽ ở lại với cô.

Trong xe Bentley.

Ngụy Cận Hằng trên tai đeo tai nghe Bluetooth, bên trong truyền đến giọng nói của Cao Viễn.

"Ngụy Tổng, video theo dõi 7 ngày gần đây của khách sạn Tinh Lâm đã bị xóa rồi."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Tra ra là ai làm chưa?"

"Chưa có."

"Tiếp tục tra."

"Được rồi, Ngụy Tổng, ngài bây giờ ở đâu? Giám đốc tập đoàn Kim Hoa còn nửa tiếng nữa liền đến."

"Ừm, giúp tôi chuẩn bị một bộ đồ, toik lập tức tới ngay."

Nói xong cúp điện thoại, tăng tốc xe.

Trong đoàn làm phim

Một đêm ngủ ngon, tinh thần của Đồng Kiều tốt lên rất nhiều, ngay cả quay phim cũng rất tốt, vì thế đạo diễn cố ý thêm hai cảnh cho cô.

Một ngày sinh hoạt trong đoàn làm phim rất bình thường, quay phim, ăn cơm, nghỉ ngơi.

Tám giờ tối, Đồng Kiều cùng trợ lý Tiểu Thượng kết thúc công việc trở về, vừa tiến vào sảnh khách sạn, liền thấy phòng nghỉ ngơi bên trong có một người đàn ông đang ngồi, cầm trong tay một quyển tạp chí nghiêm túc lật xem.

"Anh Ngụy." Đồng Kiều gọi

Người đàn ông nghe được tiếng gọi, hai tay khép tạp chí, đứng dậy cất bước đi tới.

Trợ lý Tiểu Thượng đứng cạnh Đồng Kiều, mắt không nhịn được đánh giá người đàn ông trước mắt này.

Nguy Cận Hằng ở trong mắt các cô là nhân vật không thể chạm tới, từ nhỏ anh đã đa tài, cái gì mà mới 16 tuổi đã thiết kế một kiến trúc nổi tiếng, cái gì mà liên tiếp ba năm trở thành người giàu nhất thành phố Lâm Hà, cái gì mà thích chơi đồ cổ, nhưng chưa từng thấy anh xuất hiện.

Trên mạng ngay cả hình của anh đều rất ít, bởi vì anh không thích chụp ảnh, không tiếp nhận truyền thông phỏng vấn.

Trước đó vẫn là bạn bè cô nói Nguy Cận Hằng rất đẹp trai, khí chất ôn nhã,...

Hận không thể đem người khen lên trời, Tiểu Thượng cũng đã chú ý một thời gian, muốn hiểu rõ người này, cảm thấy kích động không thôi, cuối cùng lên mạng tìm tin tức liên quan đến Nguy Cận Hằng, lật tung lên.

Cuối cùng không có tin gì mới, cô mới dần dần đem phần hưng phấn kia chôn giấu xuống.

Đến khi đến khách sạn trong đoàn làm phim đợt trước, anh đột nhiên xuất hiện ở trong phòng chị Đồng.

Cô trực tiếp sợ ngậy người, nghe anh nói đừng rêu rao, cô trừ gật đầu, một câu cũng chẳng thể nói ra.

Không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn anh gần như thế.

Tiểu Thượng cảm giác máu của mình toàn bộ tràn vào đầu óc, quả thực muốn bất tỉnh.

"Tiểu Thượng?" Đồng Kiều nhú mày nhìn cô đỏ mặt, đang sửng sờ.

"Dạ, thế nào?" Tiểu Thượng đột nhiên lấy lại tinh thần hỏi.

"Chúng ta phải vào thang máy."

Mắt Tiểu Thượng nhìn người đàn ông đã cất bước tiến vào thang máy, hoảng hốt chạy tới, "Dạ dạ dạ."

Đồng Kiều bị ném nguyên tại chỗ, trong nháy mắt im lặng.

Sau khi tiến vào thang máy, Tiểu Thượng còn muốn trộm ngắm người bên cạnh, kết quả ánh mắt vừa xoay qua chỗ khác liền đối mặt với một đôi mắt thanh lãnh đen thui, đem tâm tình đang kích động của Tiểu Thượng trong nháy mắt đông cứng.

Cô sợ hãi lui lại một bước, đem đầu cúi xuống dưới, không dám tiếp tục nhìn.

Đôi mắt kia, quá sắc bén quá băng lãnh, quá dọa người.

Thang máy đến tầng chín, cửa vừa mở Tiểu Thượng liền chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói, "Chị Đồng, em về trước đây."

Đồng Kiều ừ một tiếng, vừa định cất bước ra ngoài, liền bị một đôi tay giữ chặt, bên tai truyền đến giọng nói của Nguy Cận Hằng, "Chờ một chút."

Đồng Kiều không hiểu quay đầu nhìn anh, "Thế nào?"

Nguy Cận Hằng cúi đầu ở bên tai của cô nói khẽ, "Em cứ đi trước đi, anh sẽ theo sát em xem thế nào."

Hồ hấp của anh cực nóng phả vào đôi tai đang lạnh buốt của cô, gương mặt Đồng Kiều trong nháy mắt âm lên.

Đầu óc một mảnh lung tung, nghe anh nói liền nhẹ gật đầu.

Nguy Cận Hằng nhìn lỗ tai đỏ trước mắt, cười khẽ một tiếng.

Đồng Kiều lúc này cũng không nhận được sợ hãi, nhanh chóng đi ra thang máy.

Nguy Cận Hằng theo sát mà tới, đi tới chỗ quẹo lại dừng lại.

Nhìn bóng lưng tinh tế của Đồng Kiều bước nhanh đi, phủ kín trên mặt thảm trên hành lang.

Ngay lúc Đồng Kiều đưa tay quẹt thề, một giọng nam quý dị vang lên, "Đồng Kiều."

Ánh mắt Nguy Cận Hằng trong nháy mắt khóa chặt bóng hình cuối hành lang.

□□□□□□

Mong mọi người ủng hộ PJ tiếp theo của mình ạ, đây là link Văn Án: <https://my.w.tt/1G3mrZZGx4>

Cam onnnnnnnnnn aaaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Thề Của Anh Em Quyet Ca Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Được, Ngụy Tổng

Edit: melbournje

□

Cuối hành lang có một người đàn ông từ ngoài cửa sổ nhô ra nửa người, giống như là đang nỗ lực từ bên trong leo ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, trong hành lang truyền đến tiếng kêu thảm của Đồng Kiều.

Người kia nhanh chóng lui vào trong cửa sổ, Ngụy Cận Hằng nhanh bước ra ngoài, đem Đồng Kiều đang ngồi xổm trên đất kéo vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, "Không có việc gì, đừng sợ."

Nói xong đem thẻ phòng trong tay cô rút ra, đem cửa phòng mở ra, ôm cô đi vào.

Ở dưới đại sảnh, nhân viên lễ tân không ngừng cười cười giải thích, "Thưa ngài, xin ngài chờ một chút, chúng tôi lập tức bảo nhân viên công tác xem xét."

Cúp điện thoại, nụ cười của cô ấy trong nháy mắt thu hồi, cau mày cùng người bên cạnh nói chuyện, "Trong một lúc mà nhận sáu điện thoại khiếu nại, nói ở lầu chín vừa rồi truyền tới một tiếng hét thảm."

Người còn lại nói, "Lầu chín không phải Triệu Thiên phụ trách sao, anh ta đang làm gì?"

Nói rồi cô hô với bộ đàm, "Triệu Thiên, Triệu Thiên, anh ra xem một chút tầng chín có chuyện gì vậy?"

Kết quả bộ đàm không truyền tới âm thanh gì.

Người phụ nữ nói lại lần nữa, lần này từ trong bộ đàm mới truyền đến một âm thanh thờ hớn hớn của đàn ông, "Nghe thấy rồi nghe thấy rồi."

Trong phòng khách sạn, toàn thân Đồng Kiều run lên, Ngụy Cận Hằng bắt đầu đi, dứt khoát đưa cô ôm vào trong ngực nhẹ giọng an ủi, "Không có ma đâu, đừng sợ."

"Không, có ma, vừa rồi em nghe được hẳn lại gọi tên của em, là Lưu Kỳ, chính là hắn."

Đồng Kiều sụp đổ, hai tay nắm thật chặt cánh tay Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Cận Hằng tùy ý để cô nắm, lúc bị đau cũng chỉ hơi nhăn lông mày, một tay khác không ngừng an ủi sau lưng cô.

Lúc này cửa sổ phòng bọn họ bị gõ vang, bên ngoài truyền đến âm thanh lo lắng của Tiểu Thượng, Ngụy Cận Hằng mở miệng đuổi cô ấy đi.

Thời gian từng giờ trôi qua, cảm xúc của Đồng Kiều cuối cùng cũng bình tĩnh lại phần nào.

Nhìn động tác mình ngồi ở trên đùi anh quá mức mập mờ, cô đứng dậy đi đến bên ghế salon bên cạnh.

Ngụy Cận Hằng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Cao Viễn.

Nửa giờ sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Ngụy Cận Hằng đứng dậy đi mở cửa, Cao Viễn mặc đồ bình thường đứng ở bên ngoài, "Ngụy Tổng, ngài muốn xem camera chưa."

Ngụy Cận Hằng nhẹ gật đầu, để anh vào phòng, đóng cửa lại nhận lấy laptop.

Vì là phòng con gái, mặc kệ là giường hay gì, có rất nhiều đồ vật liên quan đến thiếu nữ.

Cao Viễn rất hiểu lẽ nghĩa nên chỉ đứng ở chỗ trước cửa, chờ Ngụy Cận Hằng xem hết video.

Trong video, một người đàn ông thân hình mảnh khảnh nửa người ngoi ra ngoài cửa sổ, bên hông hắn buộc một sợi dây, không đến ba phút, lúc ra ngoài cửa sổ, lúc này, từ bên hông hắn rơi xuống một vật nhỏ màu đen, nhưng mà hắn không có chú ý.

Hắn đem theo sợi dây bên hông thả xuống lầu tám lộn vòng vào cửa sổ, cởi dây mắt dẩu.

Qua sau năm phút, cái bóng kia lại từ một cửa nhỏ chạy ra, ở trên cỏ vừa đi vừa tìm kiếm, cuối cùng nhặt lên một vật dưới đất, mặc dù có chút xa, nhưng có thể nhìn ra đó là một bộ đàm.

Hắn còn nói gì đó với bộ đàm, sau đó dắt xuống bên hông.

Qua sau mười phút, tầng mười nhô ra một cái đầu, người kia đem dây thừng buông thông thu vào.

Ngụy Cận Hằng nhìn đến đây, hỏi "Người này là ai?"

"Bảo vệ của khách sạn, người đã bị..."

Ngụy Cận Hằng khoát tay ngăn lại, gạt đầu nói, "Cực khổ rồi, sáng mai tôi đến xử lý."

"Được rồi, Ngụy Tổng."

Trước khi đi anh ta còn nhìn cô gái đang ôm đầu gối, cuộn thành một góc ở ghế salon.

Sau khi Cao Viễn đi, Ngụy Cận Hằng cầm laptop đưa tới trước mặt Đồng Kiều, "Là có người cố ý dọa em, không phải ma."

Đồng Kiều hai tay ôm đầu gối, quay đầu cẩn thận xem một lần.

Sau khi xem xong không khỏi giật mình há to mồm, đưa tay phải ra chỉ vào màn hình, "Đây, đây là ai làm?"

Ngụy Cận Hằng đóng laptop, thả trên bàn trà, "Việc này giao cho anh xử lý, em thu dọn đi ngủ sớm một chút đi."

Đồng Kiều thấy anh muốn đứng dậy, trong nháy mắt nắm lấy góc áo của anh, hỏi, "Bây giờ anh muốn đi sao?"

Người đàn ông cúi đầu nhìn vành mắt phỉm hồng của cô, giải thích nói, "Anh đi sang phòng bên cạnh thôi, không cần sợ hãi."

Cái tay nhỏ kia trong nháy mắt nắm chặt, đầu của cô lắc lắc, "Không muốn không muốn, anh đừng đi."

Ngụy Cận Hằng kiên nhẫn an ủi, "Không có ma, em khóa chặt cửa sổ, không ai có thể đi vào."

"Không, em sợ."

Ngụy Cận Hằng thờ dài bất đắc dĩ, bàn tay lớn giữ lấy hai vai của cô, thật lòng giải thích, "Đồng Đồng, anh là một người đàn ông bình thường, không phải vô địch, cũng sẽ mất lý trí."

Đồng Kiều đáng thương nhìn anh, giọng điệu ủy khuất, "Thế nhưng em thật sự sợ."

Hai người giằng co một phút, Ngụy Cận Hằng không có tính nhẫn nại cuối cùng vẫn thỏa hiệp, thờ dài một hơi, nói với cô, "Em đi rửa mặt."

Đồng Kiều trên mặt vui mừng, "Anh không đi?"

Ngụy Cận Hằng không trả lời, quay người lại ngồi về trên ghế salon, cầm máy tính bảng.

Mười giờ tối, Ngụy Cận Hằng nhìn cô ngủ say, bất đắc dĩ cười khổ, chiều em thật đúng là mệt.

Nói xong anh đứng dậy bước nhanh tiến vào toilet, nếu như Đồng Kiều tỉnh dậy, liền sẽ phát người đàn ông lúc nào cũng bình tĩnh, lúc này bước đi rất lộn xộn.

Sau mười phút, bên hông Ngụy Cận Hằng bọc một khăn tắm, toàn thân đều tản ra khí lạnh, mùa đông mà tắm nước lạnh thật sự là....không thể thừa nhận.

Ngày kế tiếp, Ngụy Cận Hằng lần nữa mang cô đi ăn sáng, nhìn cô lên xe trợ lý.

Anh cầm điện thoại lên, gọi cho Cao Viễn.

Bên trong một nhà kho.

Ngụy Cận Hằng từ trong xe đi xuống, nhìn đám người cách đó không xa.

Mọi người hung hãn dị thường, nhìn thấy anh đều gạt đầu chào, anh nhận gắng tay da màu đen Cao Viễn đưa qua, dùng máy biến âm, hướng đám người đi.

Trên ghế gỗ có một người đàn ông, ngoài miệng bị dán băng dính, bị mất để hắn không nhìn thấy gì.

Nhưng hắn có thể cảm giác được chung quanh có không ít người, lúc này, một cái tay vỗ vỗ gương mặt của hắn, nắm băng dính đột nhiên xé ra, động tác gọn gàng.

Triệu Thiên đầu kêu thành tiếng, "Aaa"

Bị băng dính xé qua nên bên miệng đau rát.

Lúc này, một thanh âm khàn khàn vang lên, "Người muốn chết như thế nào?"

Triệu Thiên là bảo vệ, nhưng làm gì từng thấy qua loại người này, giọng điệu mang theo tiếng nức nở nói, "Đại ca, em không biết làm sao đắc tội với anh, xin anh khoan dung độ lượng..... ai u."

Lời còn chưa nói hết, Ngụy Cận Hằng trực tiếp chen chân vào, một cước đá vào bụng Triệu Thiên.

"Tao rất ghét người nói nhiều."

Lúc này Ngụy Cận Hằng rất đáng sợ, hoàn toàn không có sự nhân hạ thoái mái như ngày thường.

Triệu Thiên kêu rên một tiếng, ngoài miệng còn không ngừng nói, "Đại ca em sai rồi, cầu xin anh tha em lần này."

"Mày sai ở đâu?" Bởi vì dùng máy biến âm nên giọng nói trở nên thần bí kinh khủng.

"Em..em" Triệu Thiên cũng không hiểu mình rốt cuộc sai ở đâu?

Hôm qua hắn đang chuẩn bị đi phòng quan sát xóa video, kết quả vừa đi đến cửa liền bị một người che kín mặt, hắn liền mất đi ý thức, sau khi tỉnh lại đã bị trói ở nơi này, con mắt bị bịt kín, miệng bị che, trên người cũng bị trói chặt.

Ngụy Cận Hằng giờ cầm lên với người đàn ông bên cạnh, "Cầm dao tới."

Triệu Thiên nghe được, lần nữa kêu lên thảm thiết, "Không muốn không muốn, đại ca, em thật sai rồi."

Ngụy Cận Hằng nhận thanh dao sắc bén, ở trong tay thường thức hai lần, lúc Triệu Thiên vội vàng không kịp chuẩn bị gì, đem dao kề ở trên cổ của hắn.

"Đóng vai ma ở khách sạn là ai sai mày làm?"

Triệu Thiên toàn thân sững sờ, vội vàng lắc đầu, "Không, em không có."

Một chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, thì chỗ cổ đau xót, hắn có thể cảm giác được có máu nhỏ xuống.

Triệu Thiên không phải người ngu, tự nhiên hiểu được người này là nhân vật hung ác, không dễ chọc.

Hắn bần bịu sửa lại, "Là em, chính là em làm."

"Ai sai mày làm như vậy?"

Triệu Thiên sợ hãi lắc đầu, lúc nói chuyện trong giọng nói đều run rẩy, "Em, em không biết, hắn mang kính, khẩu trang cùng mũ, em căn bản không nhìn thấy mặt."

"Hắn chỉ nói là để cho em đóng ma dọa một người tên là Đồng Kiều, và cho em tiền nữa."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Hắn nói như nào?"

"Người kia nói dọa một chút là được rồi, không nên chết người."

Ngụy Cận Hằng một cái tay cầm khăn màu trắng, đem cái dao lau sạch sẽ.

"Cho mày ba phút, nhớ lại đặc điểm của người đàn ông kia, quá một phút, chặt một ngón tay."

Triệu Thiên toàn thân phát run, giữa mùa đông mà trên trán hắn không ngừng đổ mồ hôi.

Ngụy Cận Hằng đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, cầm lấy dao trong tay rồi gõ gõ vào lòng bàn tay.

Ba phút nói dài cũng không dài, không nói ngắn không ngắn.

Anh nâng lên tay trái lên nhìn đồng hồ, trong miệng nhàn nhạt đếm, "5 "

"4 "

"3 "

Triệu Thiên bối rối lắc đầu, "Không muốn không muốn."

"2 "

"1 "

"Giọng nói!" Cùng Ngụy Cận Hằng đếm đến cuối đồng thời vang lên tiếng gầm rú của Triệu Thiên.

Ngụy Cận Hằng hỏi, "Giọng nói gì?"

"Em nghe giọng nói của hắn, là người đàn ông rất trẻ."

"Quá không rõ ràng."

Nói, bên cạnh có hai người đem dây thừng trên người Triệu Thiên cởi ra, đem hắn kéo tới bàn, hai tay đè bàn tay của hắn ở bên trên.

Triệu Thiên ra sức giãy dụa, nhưng đáng tiếc không có chút tác dụng. "Khẩu âm của hắn không phải người thành phố Lâm Hà, là nơi khác, giống như là ở tỉnh Thẩm vậy."

Ngụy Cận Hằng liếc mắt với Cao Viễn một cái, "Đi thăm dò."

Nói xong, anh vẫn cầm lấy dao, chặt ngón út của Triệu Thiên xuống.

Toàn bộ trong kho hàng truyền đến âm thanh la hét thảm thiết của Triệu Thiên.

Người đàn ông bình tĩnh nhìn thoáng qua cảnh trên bàn, đem dao tiện tay đưa cho một người bên cạnh.

"Đây là cho mày một bài học, để mày nhớ kỹ, lần sau nếu đắc tội người không nên đắc tội, coi như không chỉ một ngón út đơn giản như vậy."

"Đưa hắn đến bệnh viện, để bác sĩ nói cho hắn."

Bốn giờ chiều, Ngụy Cận Hằng về nhà thay quần áo thoải mái để chịu, đến công ty, chuẩn bị đi họp.

Vừa tới công ty, Cao Viễn liền gõ cửa phòng làm việc của anh, "Ngụy Tổng, tra ra được rồi."

Ngụy Cận Hằng thư giãn, thần sắc thanh lãnh, hỏi, "Ai?"

"Là Trương Cừu."

Nghe được cái tên này, Ngụy Cận Hằng nhíu mày, "Hắn?"

"Đúng, mà lần này hắn còn đang cùng Đồng tiểu thư đóng phim."

Ngụy Cận Hằng nhẹ gật đầu, nói, "Tìm người bảo vệ kia đi xác nhận một chút có phải là hắn hay không, để phòng ngừa."

"Được, Ngụy Tổng."

Ngụy Cận Hằng buông bút máy xuống, hai tay khoanh, mắt sắc lạnh lừng, khóe miệng lộ ra một nụ cười thanh lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Edít: melbournje

Truyện được up tại wattpad melbournje!

□

Bên trong đoàn làm phim.

Trương Cừu nhìn Đồng Kiều đang quay phim, có chút nhíu mày.

Hai ngày trước hắn có thể nhìn thấy rõ Đồng Kiều mất ngủ, ban ngày thì tinh thần uể oải suy sụp, ráng chống đỡ để quay xong phim, không có cảnh thì lại trốn trong phòng trang điểm để ngủ bù.

Nhưng hai ngày này sao đột nhiên nhìn tâm tình của cô ta tốt lên thế?

Chẳng lẽ người bảo vệ kia cảm tiền cọc nhưng không làm tròn trách nhiệm, lại lười biếng rồi?

Hắn lấy điện thoại từ trong túi ra gửi tin nhắn WeChat cho người kia.

Mấy phút trôi qua, đối phương vẫn chưa có trả lời.

Trương Cưu ngầm chửi một câu, không phải là hắn cảm tiền mà chạy trốn thật rồi chứ?

Nghĩ như vậy, hắn liền trực tiếp gọi điện thoại.

Một tiếng chuông vang lên, đã có người nghe máy.

"Alo, anh."

Trương Cưu nghe thấy giọng nói của hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không có so đo.

"Cậu xảy ra chuyện gì thế? Việc tôi nhờ cậu làm đã làm hay chưa?"

Triệu Thiên vừa nói lại ngón tay xong nên sắc mặt khó coi, giọng như sắp khóc.

Điện thoại của hắn bật loa ngoài và để trên bàn, đứng sau hắn là hai người đàn ông cao lớn thô kệch

Một người trong đó nhú mày với hắn, ra hiệu bảo hắn nói tiếp

Triệu Thiên cắn răng, nói, "Anh, em làm rồi, người phụ nữ kia cũng bị em dọa cho phát sợ."

"Nhưng mà tôi nhìn cô ta không hề giống như bị hù dọa."

Một người đàn ông đẩy cái laptop tới, trên màn hình xuất hiện mấy chữ

"Nếu như anh không tin em vậy 8 giờ tối nay anh đến khách sạn mà nhìn." Triệu Thiên đã sớm sợ hãi, trong đầu chả còn chữ gì cả, thành thành thật thật đem câu kia nói ra.

Trương Cưu nghe được, do dự một chút, gật đầu, "Được, buổi tối kết thúc công việc tôi đi tìm cậu."

Nói xong bên kia cúp điện thoại, Triệu Thiên lập tức tỏ vẻ cầu xin với hai người đằng sau, "Các đại ca, em thật sự biết sai rồi, em cũng không dám nữa, cầu các anh tha cho em lần này."

Hai người đàn ông không nói gì, người ngồi ở cách đó không xa, dùng ánh mắt cảnh cáo hắn đừng có chạy lung tung.

Một ngày quay phim, Đồng Kiều thân thể mặc dù mỏi mệt, nhưng tâm tình lại tốt hơn nhiều.

Hôm qua Ngụy Cẩm Hằng nói cho cô biết người hù dọa cô không phải ma, buổi trưa hôm nay lại gửi tin nhắn Wechat nói người dọa kia đã bị bắt lại rồi.

Hắn đã bị trừng phạt nên cũng không dám làm loạn nữa.

Chuyện bối rối như thế đã được giải quyết, Đồng Kiều tự nhiên cao hứng ghé góm, liền nói kết thúc công việc mời anh đi ăn cơm. Quay xong, Đồng Kiều cũng không có trở về khách sạn, trực tiếp ngồi xe cùng Ngụy Cẩm Hằng đi ăn cơm.

Tại tầng 9 của khách sạn.

Trương Cưu đứng ở cầu thang, mặt lộ vẻ sốt ruột, trong lòng mắng Triệu Thiên này quả nhiên không đáng tin.

Dựa theo quy tắc làm việc và nghi ngại của Đồng Kiều mấy phút nữa là cô ta về, nhưng lúc này Triệu Thiên kia vẫn không thấy bóng dáng.

Hắn nhìn không được gọi điện thoại cho Triệu Thiên.

Điện thoại kết nối, Trương Cưu tràn đầy tức giận quát, "Triệu Thiên, mày đang ở đâu? Tao đùa với mày đó hả."

Ở bãi đỗ xe ngoài khách sạn.

Triệu Thiên ngồi ở trong xe, nhận điện thoại, mở loa ngoài.

Trong điện thoại truyền tới tiếng mắng chửi của Trương Cừu, người đàn ông bên cạnh liếc hẳn một cái, giờ cầm lên.

Triệu Thiên khẩn trương mở miệng, "Cậu...cậu ở đâu?"

Trương Cừu giọng điệu không thân thiện, "Ồ cầu thang tầng 9."

Vừa dứt lời, cửa xe mở ra, hai người đàn ông cao lớn đi xuống.

Đông Kiều thật sự rất sợ mình bị béo phì.

Ngụy Cận Hằng mang cô tới một quán ăn chuyên về cá rất ngon.

Lúc này đã ngồi ở trên xe, mà cô vẫn không ngừng nhớ về dư vị vừa rồi.

Ngụy Cận Hằng đưa tay nhìn đồng hồ, lặng lẽ tính toán thời gian.

Xe bắt đầu đi, không đến mười phút, điện thoại Ngụy Cận Hằng vang lên, người gọi là Cao Viễn.

Nhưng mà lại bị Ngụy Cận Hằng tiện tay dập máy.

Đông Kiều nghi hoặc, "Sao anh không nhận điện thoại vậy? Cao Viễn có phải là có công việc của công ty nên tìm anh không?"

"Không có việc gì." Ngụy Cận Hằng cũng không giải thích nhiều.

Đến cửa khách sạn, Ngụy Cận Hằng dừng xe ở bãi đỗ xe.

Đông Kiều ngồi ở trong xe không lập tức đi ngay, Ngụy Cận Hằng cũng không thúc giục.

Thật ra Đông Kiều đang do dự, cô đang muốn cùng Ngụy Cận Hằng giải thích việc hai đêm trước.

Có lẽ trong lòng anh đã sớm xem cô là một người con gái tùy tiện.

Hơn nửa đêm khóc cầu xin một người đàn ông ở lại trong phòng của mình, Đông Kiều nghĩ lại cảm thấy mình thật là....

Nhưng khi đó cô thật sự sợ hãi, bất chấp những thứ khác.

Nhưng bây giờ người giờ trò quý người đã được giáo huấn, cô cũng không muốn dây dưa, để anh về sớm mà nghỉ ngơi.

Trong nội tâm cô nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không biết mở miệng làm sao.

"Còn muốn do dự bao lâu nữa?" Ngụy Cận Hằng nghiêng đầu, khóe miệng cười nhìn cô, hỏi.

Bị người ta nhìn thấu tâm tư, mặt Đông Kiều đỏ lên.

"Em...anh..."

"Đi, anh đưa em lên phòng." Nói rồi, Ngụy Cận Hằng mở cửa xe ra, xuống xe.

Đông Kiều ngồi ở trên giường ngậy ngốc nhìn anh đóng cửa phòng.

Cô không nghĩ tới Ngụy Cận Hằng thật sự tử tế như thế, nhìn thấy cô vào phòng, liền đi.

"Ba." Đông Kiều đập một cái vào đầu mình, "Đông Kiều, mày đang suy nghĩ miên man cái gì, chẳng lẽ còn muốn người ta ở lại không đi sao? Anh ấy căn bản không phải loại người thế."

Đẹp bay mình suy nghĩ lung tung của mình, Đông Kiều kéo trợ lý Tiểu Thượng sát vách cùng nhau đi ngủ.

Ngày kế tiếp, Đông Kiều đã trang điểm xong chờ quay phim, đạo diễn từ xa cầm loa hô, "Trợ lý của Trương Cừu đâu, ai có số của Trương Cừu không."

Đông Kiều nghi hoặc, quay đầu hỏi trợ lý, "Trương Cừu? Cậu ta thế nào?"

Tiểu Thượng trả lời, "Em không biết, nghe người khác nói hôm nay anh ta không đến, chắc là tối hôm qua đi chơi về muộn nên hôm nay đến muộn rồi."

Đông Kiều không có để ý ở một tiếng, tìm một chỗ ấm áp bắt đầu tập thoại.

Liên tiếp ba ngày, Trương Cừu đều không xuất hiện ở đoàn làm phim.

Nghe nói người đại diện của hắn cũng tìm tới, cùng đạo diễn trò chuyện hơn nửa giờ, về sau sắc mặt khó coi rời đi.

Ngày thứ tư, Đồng Kiều kinh ngạc, Trương Cưu hoàn toàn chính chính trở về.

Nhưng mà hắn rất kì lạ, trừ quay phim, thì chỉ một mực trốn ở bên trong phòng trang điểm không có ra.

Đạo này khác thường nên Trương Cưu bị người ta ở sau lưng bàn luận âm ỉ.

Nhưng trong đó không bao gồm Đồng Kiều, bởi vì cô không muốn dây dưa gì đối với người này.

Mà cô sợ nói sai thì lại bị những người khác truyền đi, xong cư dân mạng lại chửi.

Nhưng mà sau khi Trương Cưu biến mất hơn nửa tháng, trên mạng đột nhiên truyền ra tin Trương Cưu bị AIDS.

Tin tức này tới đột nhiên, truyền ra rất nhanh.

Trương Cưu đang ở đoàn làm phim nhìn thấy tin tức này, cả người đều đen, cùng đạo diễn xin nghỉ một ngày để giải thích chuyện trên mạng.

Tại phòng nào đó trong một khách sạn xa hoa.

Người đại diện mà công ty mới phân phối cho hắn lúc này cũng xanh cả mặt, nhìn điện thoại không nói lời nào.

Ngược lại thì trợ lý của hắn gấp không chịu được, "Anh Cưu, việc này....."

Người đại diện Tôn Hoàn cất lời trợ lý, quay đầu hỏi Trương Cưu, "Chuyện đó là thật hay giả?"

Trương Cưu lắc đầu, sắc mặt khó coi, "Tôi không biết."

"Không biết?", Giọng nói Tôn Hoàn trong nháy mắt sắc nhọn.

Trương Cưu cũng không biết giải thích như nào.

Ngày đó hắn ở cầu thang chờ Triệu Thiên, kết quả không biết có hai người đàn ông đến từ nơi nào, hắn không thấy rõ đối phương, liền bị che mặt, về sau hắn liền mất đi ý thức.

Tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, phía dưới cũng cứng rắn không chịu được.

Giống như là bị người ta hạ thuốc, lúc này hắn nghe được trong phòng tắm có tiếng nước, từ bên ngoài còn có thể nhìn thấy bên trong có người.

Bóng người uyển chuyển kia là phụ nữ, chuyện sau đó giống như nước chảy thành sông.

Đầu óc của hắn một mực mê man, tỉnh liền làm, mệt mới liền ngủ.

Bị hạ thuốc nên hắn căn bản không khống chế được tư tưởng cùng thân thể của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn tỉnh lại người kia đã biến mất rồi, căn phòng lạ lẫm chỉ có một mình hắn, hai ngày tưng dục nên hai chân hắn như nhũn ra, toàn thân bất lực, về sau hắn gọi điện thoại, xác định mình đang ở khách sạn, đề khách sạn hỗ trợ ăn uống, ăn xong lần nữa bất tỉnh mà ngủ mất.

Thẳng đến ngày thứ tư, ý thức của hắn trở nên tỉnh táo, mới tranh thủ thời gian rửa mặt đến đoàn làm phim.

Hắn cảm thấy ba ngày kia tựa như một giấc mộng xuân, nhưng mà trong thời gian ngắn hắn không tìm ra ai làm chuyện này.

Nhưng mà giấc mộng xuân này rất nhanh liền biến thành ác mộng.

Một tuần sau khi hắn trở lại đoàn làm phim, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn cho hắn.

"Tôi bị HIV-Aids."

Đơn giản bốn chữ, Trương Cưu nhìn thấy lại như là sét đánh giữa trời quang.

Trong đầu hắn nghĩ đến đêm hôm đó.

Hắn đi bệnh viện, bác sĩ nói bệnh AIDS nặng hơn nên phải sáu tuần mới có thể tra ra.

Nửa tháng này mỗi ngày hắn đều dày vò, chờ ba tháng mới được kiểm tra, hắn đã liên tục mấy đêm mất ngủ, hơn nữa còn không dám cùng ai nói việc này.

Một mình mỗi ngày trốn trong phòng suy nghĩ lung tung, lâm vào sợ hãi.

Hắn mỗi ngày nổi điên cầm điện thoại tra biểu hiện của HIV-Aids sẽ như thế nào?

Nhưng trên mạng chả có một đáp án có lợi nào.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, sẽ có người biết chuyện của hắn, thậm chí tung lên trên mạng.

Sắc mặt Tôn Hoàn càng khó coi hơn, trong con người thậm chí có chút sợ hãi, "Cậu...cậu nói không biết là có ý gì?"

Trương Cửu cười ra tiếng, "Tôi cũng không biết tôi có bị HIV-Aids hay không, bác sĩ nói chưa tra ra ngay."

Trong phòng nháy mắt trăm mặt.

Lúc này, điện thoại Trương Cửu vang lên.

Trương Cửu nhìn thấy người gọi là Phạm Manh, lông mày lập tức nhíu lại, trong mắt chán ghét không che giấu chút nào.

Nhưng mà hắn vẫn nhận, giọng điệu dịu dàng, "Bảo bối."

Đối phương gầm rú, "Trương Cửu, anh đang ở đâu?"

Trương Cửu đem điện thoại cầm xa ra một chút, tiếp tục hạ giọng, "Anh đang ở đoàn làm phim nha, bảo bối."

"Chuyện trên mạng có phải thật không?"

"Đừng nghe những người kia nói bừa, không hề có."

Phạm Manh nắm thật chặt tay, cắn răng nói, "Tốt, vậy tôi muốn anh giải thích rõ ràng, tới nhà của tôi đi."

Trương Cửu hơi không kiên nhẫn, "Anh hiện tại không rảnh."

"Không rảnh cũng phải tới."

Trương Cửu nghe được trong giọng nói của cô ta tức giận, bện bện trấn an nói, "Được, bảo bối đợi anh."

Cúp điện thoại, Phạm Manh tức giận ném điện thoại vào sô pha đối diện.

Cô ta nhìn màn hình máy tính vẫn sáng, trên màn hình là ảnh hai người nam nữ trần truồng đang chõng lên nhau.

Hôm qua cô ta nhận được một bưu kiện lạ, người đàn ông không là ai khác, chính là Trương Cửu.

Người phụ nữ kia còn đặc biệt làm động tác khiêu khích với máy ảnh.

Phía dưới còn kèm một câu, "Tôi bị HIV-Aids."

Phạm Manh không biết Trương Cửu cùng người này đã ở cạnh nhau bao lâu, nhưng trước đó không lâu cô ta còn đến đoàn làm phim vụng trộm tìm Trương Cửu, hai người còn quan hệ ở khách sạn.

Bất kể như thế nào, ngày hôm nay cô ta muốn mạng của Trương Cửu!

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hắn đã bắt lượ

Trương Cửu mở cửa xe thể thao mà Phạm Manh mua cho mình.

Trên đường đi hắn chau mày, trong lòng lo lắng nếu như mình bị HIV thật thì làm sao bây giờ?

Ngày hôm nay hắn đã nhận được điện thoại từ cha mẹ ở quê nhà cùng bạn gái cũ.

Hắn đều thề thốt phủ nhận, mặc kệ có hay không, hắn đều giải thích nói không có, nói trên mạng chỉ là đồn đại, đoàn đội của hắn đang cố gắng phủ nhận.

Từ đầu tới cuối hẳn đều không đem chuyện Phạm Manh tức giận để ở trong lòng.

Hắn vẫn cảm thấy người phụ nữ ngốc này, tùy tiện dỗi một chút liền sẽ không tức giận.

Trương Cưu lái xe đến bãi đỗ xe, trước khi xuống xe còn soi gương, lộ ra một nụ cười yếu ớt mà mình tự cho là đẹp trai.

Thật ra thì ngoại hình của hắn không kém, bằng không thì trước đó cũng sẽ không là nam minh tinh tuyến hai, mà hắn cũng sẽ lợi dụng cái mã của mình để đi lừa gạt phụ nữ.

Một là Liễu Khiết, con nhà giàu.

Hai là Phạm Manh, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Phạm thị.

Trương Cưu cầm lấy hoa hồng ở chỗ ngồi phía sau, sửa lại quần áo, cất bước đi ra cửa.

Đến cửa của gian phòng lớn, hắn tiện tay mở ra.

Trong phòng khách to như vậy không có một ai, hắn thử gọi một tiếng bảo bối, không ai trả lời.

Ngay lúc hắn cúi đầu nhìn điện thoại, chuẩn bị gọi Phạm Manh.

Phía sau lưng của hắn bị người ta hung hăng đập, hắn lao đảo nhào về phía trước vài bước, không có thăng bằng, ngã trên đất.

Bó hồng trong tay bị quăng thật xa, cánh hoa rơi xuống không còn hình dáng.

Trương Cưu nổi giận đùng đùng đứng lên, ngoài miệng mắng, "Mẹ mày ai thế."

Vừa đứng vững còn chưa thấy rõ người tới, trước ngực lần nữa bị người ta đập một cước.

Trương Cưu không kịp đề phòng, trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Trước mặt hắn là bốn người đàn ông, mặt mày hung ác.

Trương Cưu trong nháy mắt sợ hãi, không hiểu hỏi, "Các anh là ai vậy, không biết tự tiện xông vào nhà người dân là phạm pháp sao?"

"Bắt hắn, trói lại cho tôi." Trên tầng truyền tới một âm thanh bén nhọn của phụ nữ.

Bốn người cấp tốc đi tới, đem hắn từ dưới đất nhấc lên, trói trên ghế.

Trương Cưu không tránh thoát, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Liền thấy Phạm Manh lắc lắc thân thể mập mạp đi xuống.

"Manh Manh, bảo bối, có chuyện gì?"

Phạm Manh lộ ra nụ cười khinh thường, "Hừ, anh nói xem chuyện gì xảy ra."

"Anh không biết." Trương Cưu sau đó lại nghĩ tới cô ta gọi điện thoại, vội vàng giải thích, "Em muốn hỏi chuyện trên mạng sao? Đó là giả, có người có ý muốn hủy hoại anh, bảo bối đừng làm rộn."

Phạm Manh thờ ơ.

Cầm lấy cái laptop để trước mặt Trương Cưu, bên trong truyền tới âm thanh hai người ừm ừm a a làm người ta đỏ mặt.

Trương Cưu nhìn video có chút khó tin, "Anh...anh bị hạ thuốc, lúc này ý thức của anh không rõ ràng."

Phạm Manh không nói hai lời, bay thẳng đến đá hạ bộ của hắn, trong phòng khách truyền đến tiếng tru thảm thiết của Trương Cưu.

"Hạ thuốc? A, mày cứ êm đẹp trong đoàn làm phim, không có ý nghĩ xấu thì ai sẽ vô duyên vô cớ hạ thuốc mày."

"Phòng kia căn bản không phải phòng khách sạn của mày, còn muốn gạt tao sao. Tao ấy, tao ghét nhất là phản bội."

Nói, Phạm Manh lần nữa đá thẳng em của hắn.

Trương Cưu đau đến nổi thái dương nổi gân xanh, thực sự không giả bộ được nữa, "Con mẹ đàn bà ác độc này, mày điên rồi sao?"

Phạm Manh trực tiếp lấy laptop đập vào trán của hắn, vành mắt phỉếm hồng, trong thanh âm mang theo ghen ghét, "Đúng, tao chính là điên rồi, là bị

mày bức điên, tao cho mày biết, nếu như tao bị mày lây HIV, thì tao liền giết mày, cùng lắm thì một mạng chống đỡ một mạng."

Trương Cưu nhìn Phạm Mạnh mắt lý trí trước mắt, lại dùng ánh mắt còn lại nhìn hạ bộ hắn và bốn người đàn ông đằng sau, hắn ngăn chặn lửa giận trong lòng.

Hắn cong người lại, chịu đựng đau đớn, thanh âm ôn nhu, "Manh Mạnh chúng ta đừng làm rộn được không, em coi trời cho anh đã, chúng ta nói chuyện chút."

"Không có gì nói cả, Trương Cưu, mày đã ăn cây táo rào cây sung, vậy cũng đừng trách tao độc ác."

Phạm Mạnh vốn có con mắt không lớn, hiện tại bởi vì tức giận hít lại như một sợi chỉ.

"Bịt miệng của hắn, đưa xuống nhà xe, đánh vào hạ bộ hắn, ném ra ngoài."

Nói xong, Phạm Mạnh tát ba cái vào mặt Trương Cưu, duỗi bàn tay phi mập nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Trương Cưu, mày chờ tao, ba tháng sau có kết quả, nếu quả như thật có bệnh, thì tao sẽ lấy mạng mày."

Trương Cưu bị người ta che miệng, ô ô không phát ra được thanh âm nào.

Bị bốn người đàn ông đưa đến nhà xe hành hung một trận, sau đó ném vào bên lề đường.

Trương Cưu đau đến bất tỉnh, lần nữa tỉnh lại, hắn đã ở trong bệnh viện.

Bác sĩ nói cho hắn một đồng thuật ngữ chuyên ngành, nhưng Trương Cưu chỉ nghe hiểu một câu là, về sau hắn đã bất lực.

Trương Cưu cả người đều điên rồi, điên cuồng la muốn giết Phạm Mạnh, thật vất vả bị hai người bác sĩ nam nhấn ở trên giường, y tá tìm cho một mũ trần an.

Chuyện này vốn là làm cho Trương Cưu không tiếp thu được, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn còn có người muốn tới xát muối lên vết thương của hắn.

Bạn gái trước là Liễu Khiết, từ khi hắn nằm viện, nhắn tin Wechat chia tay thì hai người không từng gặp qua.

Không nghĩ tới lần này Trương Cưu tỉnh lại, liền thấy cô ấy ngồi ở bên cạnh, khoe miệng mỉm cười, hai tay vuốt vuốt chìa khóa xe trong tay.

"Hừm, tỉnh rồi?"

Trương Cưu giật mình, "Liễu Khiết."

"Còn nhớ rõ tôi sao, tôi còn tưởng rằng bạn gái của anh quá nhiều, căn bản không nhớ được tôi đâu."

Liễu Khiết tính tình luôn luôn ngang ngược ương ngạnh, trước đó hai người cùng một chỗ, chỉ cần cô ta không cao hứng, hắn liền hao không ít tâm tư đi dỗ.

Coi như hiện tại hai người không có cùng một chỗ, cô ta nói chuyện vẫn có gai như cũ.

"Hiện tại trên mạng tràn đầy tin tức anh bị bệnh, làm bạn gái cũ của anh tôi cũng rất không yên lòng, nghĩ muốn tới hỏi thăm chút xem có thật hay không."

"Nhưng mà nhìn tình huống này, hiển nhiên đã bị người ta giáo huấn qua, có phải là không quản được vật phía dưới kia, lần này đắc tội quá nhiều người."

Liễu Khiết mặc dù ngang ngược, nhưng dung mạo của cô ta xác thực rất xinh đẹp.

Khi đó Trương Cưu thậm chí nghĩ tới cùng cô ta kết hôn, có thể là thành thói quen, hiện tại cùng cô ta nói chuyện, hắn vẫn có điểm thấp kém.

"Tiểu Khiết, em nghe anh nói, trên mạng đều là lời đồn, có người muốn hủy hoại anh, lần trước chuyện chúng ta tuôn ra, thực ra là một việc rất bình thường, nhưng anh lại bị sát phong, khẳng định có người ở sau lưng muốn hãm hại anh."

Liễu Khiết không nhận được nói, "Đừng nói nói nhảm nhiều như vậy, chuyện trước kia tôi không muốn nhắc tới, nói xem anh bị HIV từ bao giờ?"

"Nếu như là gần đoạn thời gian kia, không có quan hệ gì với tôi, nếu như nói đã sớm có, anh một mực giấu diếm..."

Nói đến đây, con mắt xinh đẹp của Liễu Khiết có chút nheo lại, lộ ra hàn quang.

Trương Cưu vẫn như cũ phủ nhận, "Anh không có HIV, anh nói là có người hãm hại anh."

Liễu Khiết cũng không dài dòng, từ trong túi lấy ra một con dao, gác ở trên cổ của hắn, "Nói thật."

Trương Cưu hai tay lập tức bắt lấy tay cầm dao của cô ta, "Anh nói chính là nói thật."

Liều Khiết nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, nhìn một hồi lâu, đưa tay từ trong tay hắn rút ra, "Tốt, tôi tin tưởng anh một lần."

Ngoài miệng nói như vậy, trên tay lại thừa dịp Trương Cưu không để ý, cầm dao rạch trên gương mặt hắn một vết dài mấy cm, máu tươi đổ ra.

"Trước đó nhìn gương mặt này của anh còn cảm thấy rất đẹp trai, hiện tại làm sao mà càng nhìn càng cảm thấy chán ghét, nếu anh thích dùng gương mặt này lừa gạt phụ nữ, vậy tôi liền thuận tay hủy hoại nó, xem anh về sau trêu chọc thế nào."

Nói xong, Liều Khiết ghét bỏ tiện tay ném dao vào trong thùng rác, tiêu sái xoay người rời đi.

Trương Cưu che lấy mặt, cả giận nói, "Cô cũng bị điên rồi, các người điên cả rồi, chờ đấy, tôi để các người đều chết không an lành!"

Bởi vì Trương Cưu gặm thét quá lớn, có hộ sĩ bước nhanh tới.

Nhìn thấy trên mặt hắn, kinh hô vội vàng đi gọi bác sĩ.

Tại văn phòng tổng giám đốc của Hoàng Duy.

Ngụy Cận Hằng buông văn kiện trong tay, đứng dậy cất bước đi tới bàn trà.

Cao Viễn đang đốt hương, đem hương cắm vào lư hương.

Ngụy Tổng nói, hương có thể thông linh, là ý nói mùi hương có thể làm tâm tình của chúng ta bình tĩnh trở lại, dụng tâm thể ngộ trong trà ản chứa khí tức thiên nhiên.

Thường thức trà, chỉ yếu là vì tu dưỡng tâm tính.

Nói đến hắn, từ khi theo Ngụy Tổng, tính tình xác thực trầm ổn không ít.

Trên tay hắn không ngừng, một bên nói, "Ngụy Tổng, Trương Cưu bị bạn gái đánh vào bệnh viện, nghe nói đánh cho tàn phế cái chân thứ ba rồi."

Ngụy Cận Hằng ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cuộn chiếc vòng, giọng điệu thản nhiên, "Thật sao?"

"Vâng, bạn gái cũ còn chạy đến bệnh viện rạch mặt hắn, bởi vì vết thương quá dài quá sâu còn phải khâu mấy chục mũi, nhất định sẽ để lại sẹo."

"Tin tức này tung ra, chắc là hắn không có cửa tìm phụ nữ nữa."

Ngụy Cận Hằng cũng không ngạc nhiên, cảm thán một tiếng, "Trước đó có nợ, sớm muộn cũng phải trả."

"Cho người bên kia chú ý đến hắn, sau ba tháng sẽ có kết quả, hắn sẽ phát hiện những bệnh này là giả, nhất định sẽ trả thù những người kia, nếu như người này còn dám có ý đồ xấu với Đồng Kiều, trực tiếp đưa hắn đi."

Cao Viễn rõ ý Ngụy Cận Hằng nói, gật đầu đáp ứng, "Được rồi, Ngụy Tổng."

Ở tại bệnh viện Trương Cưu bởi vì bị thương mặt, bất đắc dĩ về sau chỉ có thể bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

Đề đạo diễn một lần nữa tìm người, chuyện này khiến đạo diễn rất tức giận, thậm chí trên mạng trách cứ Trương Cưu không chịu trách nhiệm.

Hắn diễn đã gần một tháng, thay người rồi sẽ khó tìm, lần này hắn chết tiền bồi thường.

Nhưng mà rất nhanh, đoàn đội của Trương Cưu liền đem tin Trương Cưu nằm viện, hình ảnh bị rạch mặt đăng ở trên mạng, nói Trương Cưu là bởi vì bị thương, không có cách nào tiếp tục quay phim, lấy được không ít sự đồng tình.

Nhưng luôn có người ra phá, ví dụ như Quan Vĩ Lễ.

Anh đem chuyện Trương Cưu bị thương là bởi vì quan hệ với người khác trong khi đã có bạn gái đăng ra.

Lập tức đem cư dân mạng thiên về một bên.

Mà những việc này, Đồng Kiều hoàn toàn không biết mình là nguyên nhân.

Cô vội vàng quay phim, cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Không đến nửa tháng, cô đã đến những cảnh quay cuối.

Mà chương trình cô tham gia cũng đã tung ra toàn bộ.

Đồng Kiều luôn bị Ngụy Tiểu Vũ trêu, tính tình tốt không có nổi giận, cũng bởi vì làm việc kỹ lưỡng, phản ứng theo không kịp Ngụy Tiểu Vũ, bị người ta đặt cho cái tên là, chị gái chậm ba giây.

Nguy Tiểu Vũ còn bình luận đau lòng cho Đồng Tiểu thư, luôn luôn khiến người xem theo không kịp tiết tấu.

Fan của Nguy Tiểu Vũ thì nói đau lòng Tiểu Vũ, nói cô xịn thật, có một bộ não mà không ai theo kịp.

Đồng Kiều bị những bình luận này chọc cho cười khanh khách như kẻ ngu.

Ngày này, khí trời tốt, cô ở thư viện mượn sách, tìm cửa hàng trà sữa, gọi cốc trà sữa ngồi bên cửa sổ đọc sách.

Chính lúc cô đọc mê mẩn, kính thủy tinh bên tay trái bị gõ gõ.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu, liền thấy Nguy Cận Hằng đứng ở ngoài cửa sổ, khoe miệng mỉm cười nhìn cô.

Ánh nắng sau lưng anh chiếu tới, tại góc nhìn của Đồng Kiều, cảm giác anh đang tỏa sáng, quanh người tản ra ánh sáng nhu hòa.

Đồng Kiều kinh ngạc mỉm cười rục rịch, ra hiệu cho anh đi vào.

Nguy Cận Hằng gật đầu, quay người cất bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lại tới một nhân vật hao tâm tổn trí nữa

Edit: melbournje

□

Cô nhìn Nguy Cận Hằng ngồi xuống đối diện mình.

Đồng Kiều cười nói: "Hôm nay anh không đi làm sao?"

Nguy Cận Hằng gọi phục vụ, gọi vài phần điểm tâm ngọt, gọi thêm một cốc nước ấm.

Sau đó quay đầu cùng với cô giải thích: "Anh đến gần đây lấy đồ."

Đồng Kiều lộ ra biểu tình thì ra là vậy, cũng không hề hỏi kỹ.

Giữa hai người trầm mặc hai giây.

Nguy Cận Hằng giọng điệu thản nhiên mở miệng: "Em quay xong phim rồi sao?"

Đồng Kiều gật đầu: "Vâng, em đang đọc một chút tư liệu."

Nguy Cận Hằng có chút nhú mày, lộ ra một biểu tình muốn nói lại thôi.

Đồng Kiều vừa hay nhìn thấy: "Thế nào?"

"Em quá liều mạng."

Đồng Kiều không thể tưởng tượng nổi, cười nói: "Là sao?"

Nguy Cận Hằng gật đầu: "Úm"

Đồng Kiều ngưng ngưng giải đầu một cái: "Vẫn tốt đó chứ, em cảm thấy quay phim rất thú vị, chủ yếu là em rất đàn, muốn kỹ thuật tăng lên chỉ có không ngưng học tập."

Lúc này, phục vụ đem đồ ngọt bung lên, Đồng Kiều nhìn Nguy Cận Hằng tùy ý đem ba phần đồ ngọt đẩy tới bên cô.

"Ném thử đi, mấy món này vị cũng không tệ lắm."

Đồng Kiều nhìn thìa trong tay anh, có chút ngưng ngưng khoát tay từ chối: "Không cần, em đang giảm béo."

Thật ra giảm béo chỉ là cái cớ, nguyên nhân chân chính là đồ của tiệm này quá đắt.

Đồng Kiều sờ dĩ đến đây gọi trà sữa, là bởi vì nơi này có view không tệ.

So với cô, Ngụy Cận Hằng chỉ gọi một cốc nước ấm miễn phí, nhưng lại gọi mấy món điểm tâm, quả thực..... Là sinh hoạt xa xỉ của kẻ có tiền, Đồng Kiều không thể nào hiểu được.

Lúc này phục vụ bên cạnh còn chưa đi mở miệng cười giải thích: "Mỹ nữ, đây đều là đồ ít đường, ít béo, ăn ngon không béo nha."

Đồng Kiều: "....."

Đã nói đến vậy rồi, xem ra cô không thể không nếm.

Cô do dự một chút, đưa tay lấy thìa từ tay Ngụy Cận Hằng, nói: "Được ạ, cảm ơn."

Ngụy Cận Hằng thu tay lại, bưng ly nước ấm lên nhấp một ngụm.

Đồ ngọt mềm nhũn thơm ngọt, nhưng ăn ở trong miệng không cảm thấy dính, xác thực rất ngon.

Đồng Kiều ăn quá nghiêm túc, thậm chí còn duỗi đầu lưỡi ra liếm môi dính một chút bọt, sau đó cô không chú ý tới người ngồi ở đối diện thấy cảnh này, con ngươi anh đang đen nhánh bình tĩnh đột nhiên trở nên tinh mịch.

Phụ nữ quả thật là thần kỳ, cô ấy có thể một bên hô hào giảm béo, một bên lại đem đồ ăn quét sạch.

Ăn xong cô rất thỏa mãn dựa trên ghế, bởi vì ánh mặt trời chiếu vào, cô có chút híp mắt lại.

Bộ dáng này nhìn thế nào cũng giống như một con mèo ăn no, nằm trên ban công lười biếng tắm nắng.

"Em cũng từng ăn đồ ngọt với những người đàn ông khác sao?" Ngụy Cận Hằng hỏi đột nhiên, cũng rất không hiểu thấu.

Đồng Kiều quay đầu nhìn anh, lắc đầu.

Từ khi cô vào nghề này, liền tương đối chú ý khoảng cách nam nữ, để miễn trở thành một lịch sử đen với nghề sĩ.

Kết quả khả năng là duy trì quá mức rồi, thế là mấy năm này bên người không có quan hệ gì đặc biệt tốt với đàn ông.

Cho nên cùng đàn ông ăn đồ ngọt, thật sự không có.

Dưới ánh mặt trời ôn hòa, hai người mỗi người một câu trò chuyện.

Nói đến đây, Đồng Kiều cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng Ngụy Cận Hằng vẫn giống như trước đây, không thích nói chuyện.

Nhưng cô lại không cảm thấy xấu hổ như trước đây nữa, thậm chí còn cảm thấy ở chung rất dễ chịu.

Thời gian chậm rãi trôi qua 1 tiếng.

Điện thoại Ngụy Cận Hằng vang lên, công ty có việc cần anh về xử lý, Đồng Kiều liền đề anh đi trước.

Buổi tối Đồng Kiều nằm ở trên giường, đột nhiên nhận được call video từ Ngụy Cận Hằng.

Cô có chút kinh ngạc, tức thời tiếp lên.

Bên kia lộ ra gương mặt tinh xảo của Ngụy Tiểu Vũ đang tươi cười: "Hello, tiểu sư phụ~"

Vừa nghe thấy xưng hô thế này, Đồng Kiều liền biết chị ấy là có ý gì, ngay sau đó liền nghe đối phương nói: "Nhanh lên nào, chờ em đây."

Đồng Kiều bảo được, liền cúp máy.

Ai biết đối phương lại gọi tới, Đồng Kiều chỉ có thể nhận tiếp.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh bất mãn của Ngụy Tiểu Vũ: "Làm gì mà cúp máy thế, lâu lắm không gặp nên thật nhớ em"

Đồng Kiều im lặng: "Sao chị lại cầm điện thoại của anh ấy vậy?"

Ngụy Tiểu Vũ cầm điện thoại di động xoay vòng: "Hôm nay chị ở nhà anh, điện thoại của chị đang sạc."

Xong rồi chị ấy làm một động tác mập mờ nhú mày, nhỏ giọng nói: "Cho em xem một chút ông anh già nua của chị."

Nói, Ngụy Tiểu Vũ đem ống kính xoay về phía khác, Đồng Kiều nhìn thấy sau lưng Ngụy Tiểu Vũ, Ngụy Cận Hằng ngồi ở salon nghiêm túc xem tivi.

Cùng buổi trưa hôm nay, Ngụy Cận Hằng có chút khác biệt, lúc này anh đeo kính mắt màu vàng, hai chân vắt chéo, tay trái khoác lên thành ghế sofa, có chút nghiêng người, khí chất nho nhã.

Tựa hồ anh nhìn được Ngụy Tiểu Vũ đang sợ hãi, xoay đầu lại.

"Em đang làm gì?" Ngụy Cận Hằng nghi ngờ hỏi.

Ngụy Tiểu Vũ lập tức dời máy, ngồi ở cạnh Ngụy Cận Hằng, đem màn hình điện thoại di động đưa cho anh nhìn.

"Em đang call video với Đồng Đồng."

Trong video, Đồng Kiều mặc áo ngủ đáng yêu. Mái tóc rối tung ở đầu vai, ngũ quan xinh xắn.

"Alo?" Trong điện thoại truyền đến âm thanh ôn nhu của Đồng Kiều.

Ngụy Tiểu Vũ đưa điện thoại di động chuyển về phía Ngụy Cận Hằng.

Đồng Kiều có chút ngượng ngùng cùng ang khoát tay chào hỏi: "Anh Ngụy."

Khuôn mặt Ngụy Cận Hằng nhu hòa ừ một tiếng, sau đó đem ánh mắt quay lại trên màn hình TV.

"Chị cúp trước, chúng ta bật mic trên game nhé."

Không đến hai phút sau, hai người vào trò chơi.

Giọng nói ấm áp của Đồng Kiều lần nữa truyền tới: "Chúng ta chơi mấy người?"

Ngụy Tiểu Vũ không chút do dự: "Bốn người, chị muốn tiểu sư phụ mang chị đi ăn gà."

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười trong suốt: "Không có vấn đề."

Tính cách Đồng Kiều có chút không nóng vội, ở cùng Ngụy Cận Hằng nói không hề ít, nhưng so với Ngụy Tiểu Vũ liền kém xa.

Thật ra Đồng Kiều còn đang xoắn xuýt vấn đề này, Ngụy Cận Hằng, Ngụy Tiểu Vũ hai người rõ ràng là anh em, sao tính cách lại khác nhau như vậy.

Bên tai một mực truyền đến giọng nói Ngụy Tiểu Vũ, thi thoảng còn có âm thanh của TV.

Ngụy Cận Hằng không thể đem điện thoại cất đi, cầm lấy một quyển sách dưới bàn trà, giữ im lặng nhìn.

Anh tự động bỏ qua âm thanh kích động của Ngụy Tiểu Vũ, chỉ còn lại tiếng Đồng Kiều thỉnh thoảng mở miệng chỉ huy.

Trong phòng khách yên tĩnh dĩ nhiên bởi vì hai người này, không cảm thấy vắng vẻ nữa.

Ngụy Tiểu Vũ gần đây đang quay một bộ phim, cách nhà Ngụy Cận Hằng không xa, nên cô liền một mực ở trong nhà Ngụy Cận Hằng.

Liên tiếp ba ngày, Ngụy Tiểu Vũ đều kéo Đồng Kiều chơi game.

Đến ngày thứ tư, Đồng Kiều kí hợp đồng thành công với một bộ phim, cô đóng nữ hai.

Đêm đó Đồng Kiều từ chối lời mời chơi game của Ngụy Tiểu Vũ, bắt đầu đọc kịch bản.

Không có Đồng Kiều cùng nhau chơi đùa, Ngụy Tiểu Vũ cũng không ngồi trong phòng khách ngây ngô, khoanh tay trở về phòng ngủ.

Trong phòng khách, trên TV phát một chương trình, nhưng Ngụy Cận Hằng có chút xem không nổi.

Bình thường ồn ồn đã quen, cũng không cảm thấy quanh quẽ.

Vì cái gì mà hôm nay cảm thấy trong nhà trở nên an tĩnh vậy.

Phòng làm việc của Lư Vi Tuyết.

"Ba" Lư Vi Tuyết tức giận đập bàn một cái.

Cặp mắt đào hoa của người lúc này trợn lên rất tròn.

"Không phải nói nhân vật nữ hai này chắc chắn thuộc về tôi sao? Hiện tại nói không ký được?"

Sắc mặt người đại diện cũng là rất khó nhìn: "Tôi cũng không nghĩ tôi có thể như vậy, trước đó tôi cùng đạo diễn nói chuyện tốt, ai biết ông ta lại chọn người tên Đồng Kiều....."

Lưu Vi Tuyết hí hóp mắt lại, làm bầm một câu: "Đồng Kiều? Tên này tôi nghe ở đâu rồi."

Sau đó suy nghĩ ba giây, lần nữa vỗ xuống bàn: "Tôi nhớ ra rồi."

"Lúc tuân ra chuyện tôi cùng Lưu Quan Hoa, chúng tôi muốn diễn viên tuyến 18 tên Đồng Kiều này công nổi, không nghĩ tới cuối cùng còn lộ ra là tôi, làm hại tôi đến bây giờ còn bị mắng."

Người đại diện Tân Hạc cũng phản ứng lại: "Đúng, chính là cô ấy."

Lưu Vi Tuyết cau mày nghi hoặc: "Một chút danh tiếng cũng không có, làm sao mới có nửa năm, lại đi lên?"

Tân Hạc lộ ra thần sắc khó khăn: "Tôi giống như cô, ở Mỹ chờ nửa năm, tôi nào biết được cô này chứ."

Lưu Vi Tuyết cắn môi đỏ, trợn nhìn Tân Hạc một chút: "Hiện tại tôi phải làm sao, nói thế nào tôi ở giới giải trí này cũng là nhân vật có mặt mũi, lần này bị đù ỳ khuất, kết quả anh lại vô dụng...."

Nhìn thấy Lưu Vi Tuyết đỏ cả vành mắt, Tân Hạc nhanh chóng đem cô ta ôm vào trong ngực dụ dỗ nói: "Ai ui tổ tông của tôi ơi, cô có thể đừng khóc không, tôi sai rồi, bộ phim này là đạo diễn trừ danh Cát Dương làm đạo diễn, bất kể như thế nào nhất định sẽ hot."

"Hot thì như thế nào, anh lấy không được vai cho tôi, đến lúc đó chả liên quan gì tới tôi cả."

Tân Hạc do dự một chút, nhìn sắc mặt Lưu Vi Tuyết, nói làm bầm: "Nếu như cô không chê, tôi có thể giúp cô lấy nữ ba."

Lưu Vi Tuyết nghe, hai tay đấm ngực của hấn, cả giận nói: "Nói cái gì đó, tôi dù sao cũng là minh tinh từng nhiều lần đi qua thảm đỏ quốc tế, anh để cho tôi đi diễn một nhân vật nữ ba sao?"

"Ai nha, tôi biết cô không nguyện ý, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, phải biết cô bây giờ vừa về nước, ai biết chuyện nửa năm trước trên mạng còn nhớ hay không, cô bây giờ cần tác phẩm tốt để biểu hiện mình, như thế mới có thể ở trong nước."

"Nhưng cũng không thể để cho tôi đi diễn nữ ba thấp kém chứ."

"Cô hơi kiên trì một chút, qua thời kỳ này liền tốt." Tân Hạc kiên nhẫn an ủi.

Cuối cùng Lưu Vi Tuyết vẫn bất đắc dĩ đáp ứng.

Đồng Kiều mới vào đoàn làm phim, ban ngày làm nghi thức khai máy, buổi tối cùng đạo diễn và nhà sản xuất ăn cơm.

Trên bàn cơm, có mấy người đặc biệt hay nói, trò chuyện quên cả trời đất.

Đồng Kiều vừa nghe vừa cúi đầu ăn cơm, cô luôn cảm thấy có ánh mắt sắc bén đang nhìn mình chằm chằm.

Cô nhìn quanh một vòng, cuối cùng đem ánh mắt ổn định ở một người phụ nữ ăn mặc trần trụi, cô ta đang lộ ra "hung ác".

Nếu như Đồng Kiều không đoán sai, người này hẳn tên là Lưu Vi Tuyết.

Trước đó trên mạng tuần ra tin cô ấy cùng nhà sản xuất phim cùng một chỗ, cô ấy ở đã biến mất một thời gian, không nghĩ tới nhanh như vậy liền trở lại.

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt Lưu Vi Tuyết lần nữa nhìn về phía Đồng Kiều, lại cùng ánh mắt bình thản không gợn sóng của cô mà nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Cô bạn gái này của anh, ổn!

Đồng Kiều cảm thấy khả năng là bất tự của cô cùng Lưu Vi Tuyết không hợp.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng đều không có thiện cảm.

Nữ chính là Cố Thần Thần, là bà chủ tương lai của Đồng Kiều, là một nữ diễn viên trừ danh trong nước, ra mắt từ lúc còn bé, 16 tuổi liền nương tựa

theo bộ phim « Gia Đình », mà nhận được đủ loại khen ngợi cùng giải thưởng, là Ảnh hậu nhỏ tuổi nhất.

Hiện tại mới có hơn 20 tuổi, kỹ năng diễn lại tương đương với một người lão làng, nhưng mà hàng năm cô ấy chỉ chọn một hai bộ phim không tẻ để quay.

Nhưng mà ánh mắt của cô ấy rất độc đáo, mỗi lần quay phim nào là phim ấy liền hot.

Uống chút rượu, đạo diễn Cát Dương khen xong nam nữ chính, sau đó liền nhìn về phía Đồng Kiều, cười nói: "Phim cô đóng tôi đã xem qua rồi, xem ra cô tuổi còn trẻ, diễn cũng không tẻ lắm, nhưng mà vẫn còn phải cố gắng, tiếp tục cố lên nhé."

Đồng Kiều bụm bưng ly rượu lên trước mặt, khiêm tốn lễ phép trả lời: "Cảm ơn đạo diễn Cát đã khích lệ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng, trong lúc quay có gì không phải mong đạo diễn chỉ điểm ạ."

Cát Dương tính cách tương đối hào sảng, cười nói: "Không dám"

Nói xong ông bưng chén rượu lên cùng với Đồng Kiều, hai người uống sạch một chén này.

Lúc này, ánh mắt Cát Dương chuyển hướng Lưu Tuyết vi, có thể là uống nhiều rượu quá, nói chuyện cũng biến thành không che đậy.

"Nói đến Lưu Vi Tuyết thì đây là lần đầu tiên tôi hợp tác với cô ấy."

Lưu Vi Tuyết lộ ra nụ cười quyến rũ, thân thể cũng đứng thẳng lên, trong lúc vô tình giơ ra bộ ngực, thanh âm kiều mị: "Đúng vậy, đạo diễn Cát, đã sớm nghe nói ngài quay phim lợi hại, nhưng mãi chưa có cơ hội hợp tác, lần này cuối cùng đã có cơ hội, đến lúc đó tôi cần phải học tập chị Cố Thần cho giỏi thôi."

Đạo diễn Cát cười ha ha: "Kỹ thuật diễn của Cố Thần cũng không phải một ngày hai ngày có thể học được, nhưng mà cô học tính nghiêm túc kia của Đồng Kiều thì không có vấn đề, sẽ có tiến bộ lớn đó."

Lời này nói ra, Đồng Kiều vụng trộm đánh giá sắc mặt khó coi của Lưu Vi Tuyết, trong lòng thở dài.

Thù này, hai người xem như đã kết.

Người ta nói oan gia ngõ hẹp, chắc hẳn là dùng cho Đồng Kiều và Lưu Vi Tuyết.

Hai người không hợp nhau, lại không nghĩ rằng hai người chẳng những phòng trang điểm sát bên, khách sạn cũng là phòng 802, 804 liền tiếp.

Bộ phim này xem như một bộ phim võ hiệp, nhân vật chính là Cố Thần Thần, là một bà chủ của một tửu lâu trong kinh thành, dáng người yếu điệu, thanh âm mềm mại, là một người nổi danh trong kinh thành.

Nàng tự xưng chồng chết sớm, lại không muốn tái giá, nổi danh mạnh mẽ, khiến người khác chỉ dám nhìn từ xa, không dám động thủ.

Đồng Kiều cùng nam hai là nhân viên trong tiệm của nàng, nhưng mà lại có thân phận khác nhau.

Đồng Kiều là công chúa vương quốc lân cận, đào hôn, được nữ chính nhận lại, dáng dấp như hoa như ngọc, lại có tính cách như đứa bé trai, võ công cực kỳ cao.

Nam hai là một tên trộm, chuyên trộm một chút bạc của nhà giàu, đi cứu tế cho người nghèo khổ.

Nam chính thì là đương kim hoàng thượng, anh tuấn tiêu sái, ưa thích cái trang vi hành, đến tửu lâu này.

Mà Lưu Vi Tuyết đóng vai mỹ nhân xếp thứ 2 trong kinh thành, cùng nữ chính đối đầu, đương nhiên cũng là đối thủ một mất một còn của Đồng Kiều.

Khai máy hai ngày, Đồng Kiều liền phát hiện bộ phim này không phải dễ quay như vậy.

Bộ phim này cũng hơi hài hài, tác phong của đạo diễn Cát thì khỏi phải bàn.

Trước đó phong cách của cô đều là quá đúng đắn, không phải phim về hậu cung, chính là căng thẳng, hồi hộp, đột nhiên muốn cô khỏi hài.

Đồng Kiều luôn luôn bị gò bó, vừa mới bắt đầu đạo diễn Cát còn có kiên nhẫn dạy cô, về sau cũng dứt khoát từ bỏ, để cô tự mình nghiên cứu.

Trước đó cô có mấy cảnh cùng Cố Thần Thần.

Bình thường Cố Thần Thần giữ im lặng ngược lại diễn rất xuất sắc, thân thể yếu điệu, tính cách mạnh mẽ, ngoài mềm trong cứng.

Để cho người ta nhìn liền biết đây là một bộ phim võ hiệp, chủ yếu nhất là thấy được cô ấy diễn rất dễ chịu, rất hài.

Lúc này trong lúc vô hình cho Đồng Kiều áp lực không nhỏ, trong đầu cô vẫn luôn nghĩ làm sao để diễn cho hài.

Vai diễn của cô là công chúa cao quý trốn đến kinh thành, sợ có thị vệ đuổi theo, đạo diễn Cát nói cô có thể tự tượng tượng mình như là một tên ăn

mày trộm tiền, sợ kim chủ đuổi theo, mà phải không che giấu được sự quý phái.

Ban tối kết thúc công việc trở lại khách sạn, Đồng Kiều ngồi ở giường xem kịch bản, mặt buồn rười rượi.

Công chúa quý phái, lại muốn hơi ngang để cho người ta cảm thấy buồn cười.

Cô tập mấy lần, vẫn như cũ không hài lòng.

Cô bực bội nắm tóc, nhớ tới phương diện đóng phim, Ngụy Tiểu Vũ.

Tại biệt thự của Ngụy Cẩm Hằng.

Ngụy Cẩm Hằng ngồi ở trên ghế sa lon, lật nhìn Fashion Magazine công ty bọn họ mới ra.

Trong đó không ít khoản đều là một tuần lên kiểu mới.

Làm ông chủ như anh đương nhiên phải xem thử một chút.

Lúc này, Ngụy Tiểu Vũ nằm trên ghế sa lon ngồi dậy.

"Gần tám giờ rồi, em đi tắm, đợi lát nữa trợ lý sẽ gọi điện thoại cho em, anh giúp em nghe một chút."

Nói xong đứng lên đuổi lưng một cái liền đi đến tầng hai.

Mười phút sau, điện thoại Ngụy Tiểu Vũ ném ở bên cạnh Ngụy Cẩm Hằng quả nhiên vang lên.

Anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy người gọi là Đồng Kiều, hơi kinh ngạc.

Điện thoại nhận lên, truyền đến giọng nói bất lực của Đồng Kiều.

"Alo, Tiểu Vũ, em muốn giúp chị giúp việc em một chút."

Ngụy Cẩm Hằng nghe điện thoại động môi dưới, không nói gì.

Anh không biết mở miệng như thế nào.

"Chị đã diễn qua phim nào hài hài bao giờ chưa?" Đồng Kiều tự mình nói.

"Tiểu Vũ đang tắm."

Trong điện thoại truyền đến một thanh âm trầm thấp, dọa Đồng Kiều nhảy một cái. Vợ vàng nói câu xin lỗi, liền vợ vàng cúp điện thoại.

Trong lòng thầm nghĩ mình kém chút làm trẻ nai "chuyện tốt" của Ngụy Tiểu Vũ.

Nhưng mà có gì đó sai sai, sao giọng nói kia lại quen như vậy nhỉ?

Ngay lúc cô nghi hoặc, điện thoại trong tay reo lên.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, Ngụy Cẩm Hằng.

Cô không chút do dự, nhận điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Ngụy Cẩm Hằng: "Em muốn nhờ Tiểu Vũ giúp cái gì?"

Đồng Kiều kinh ngạc: "À, thì ra là anh nha, em còn tưởng rằng..."

Cụm phía sau Đồng Kiều không có nói ra.

Ngụy Cẩm Hằng nghe được cô nói bóng gió, nhưng mà không có tiếp tục hỏi tiếp, mà là dời chủ đề.

"Quay phim gặp phải khó khăn?"

Vừa nhắc tới việc này, Đồng Kiều ừ ừ, thờ dãi một hơi: "Hiện tại bộ phim này em tìm không thấy cảm giác, không diễn được tốt."

"Làm sao không biết diễn?"

"Chính là em hiện tại đang quay một bộ phim võ hiệp hài, nhưng em trước giờ không diễn qua phim hay vai nào hài hài, nên dẫn đến hiện tại em làm sao cũng không tìm được cảm giác."

"Hài?"

Nguy Cận Hằng đứng lên, đem điện thoại của Nguy Tiểu Vũ tiện tay đưa cho dì Trương, bảo dì có điện thoại thì nghe hộ Nguy Tiểu Vũ, anh về phòng ngủ trước.

Đồng Kiều một tay cầm điện thoại, một tay cầm một cây bút, nhẹ nhàng gõ vào trang giấy kịch bản.

Cô đem lời giảng ban ngày đạo diễn giảng, kể cho Nguy Cận Hằng nghe.

Nguy Cận Hằng trầm mặc không nói gì.

Đồng Kiều nghi hoặc: "Anh có đang nghe sao?"

"Anh chỉ thấy một lần em quay phim, không tưởng tượng được hình tượng."

Nói chuyện diễn phim, Đồng Kiều tinh thần tỉnh táo, không cần suy nghĩ trả lời: "Em diễn cho anh xem."

Nói rồi cúp máy, sau đó gọi video.

Nguy Cận Hằng hơi sững sờ, ấn nhận.

Trong video xuất hiện một gương mặt nhỏ trắng nõn tinh xảo, mặc áo ngủ màu hồng phấn.

"Này, anh Nguy."

Nguy Cận Hằng ừ một tiếng, ngồi trên ghế, tay cầm vòng tay xoay xoay.

Đồng Kiều để điện thoại cố định ở trên bàn, cô hướng về sau mấy bước, để thấy cả người.

"Hiện tại em chính là công chúa đào hôn nước láng giềng, lần đầu tới kinh thành, một bên bị kinh thành phồn hoa hấp dẫn, một bên sợ hãi có thị vệ đuổi theo đem em bắt về...."

Đem những lời này kể xong, Đồng Kiều đứng tại chỗ cúi đầu trầm mặc vài giây, lần nữa ngẩng đầu, ánh mắt có chút không giống.

Nguy Cận Hằng nhìn Đồng Kiều diễn, cảm giác quanh thân cô đều tản ra mị lực.

Từ đó có thể thấy cô rất nghiêm túc diễn, trong video cô mặc áo ngủ, để lộ bàn chân trần nhỏ, thậm chí lúc diễn đoạn ngã xuống, dưới áo ngủ lộ ra cái eo mềm mại.

Diễn xong một đoạn, Đồng Kiều mệt mỏi thở nhẹ, một lần nữa ngồi ở trên ghế: "Anh cảm thấy thế nào?"

Nguy Cận Hằng thu hồi tâm tư, trầm tư hai giây, nói: "Anh cảm thấy em quá căng thẳng, có một chút cố ý khôi hài, nhưng hơi không đúng."

"Ba." Đồng Kiều hai tay vỗ, con ngươi hơi sáng: "Đúng. Cát đạo diễn cũng nói như vậy, mình không có cảm giác gì, muốn thay đổi cũng khó."

Nguy Cận Hằng chống cằm, trầm tư một hồi, nói ra: "Thật ra em có thể biểu hiện khoa trương một chút."

"Ví dụ như vừa rồi em cảm thấy đằng sau có người theo em, lần đầu tiên nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén lập tức theo tới..."

Đồng Kiều thật sự rất bội phục Nguy Cận Hằng, mặc dù anh không hiểu quay phim, nhưng nhìn cô diễn một lần liền có thể đưa ra một chút lời khuyên.

Quan trọng nhất là những lời khuyên này Đồng Kiều lại cảm thấy rất không tệ.

Còn có thể chậm rãi tìm được cảm giác, hai người hàn huyên đến gần mười hai giờ.

Đến khi Nguy Cận Hằng mở miệng nhắc nhở: "Còn năm phút nữa là mười hai giờ, quá muộn, em cần lên giường đi ngủ."

Lúc này Đồng Kiều mới phản ứng được, ảo não vỗ vỗ đầu của mình: "Ai nha, không có ý tứ, vừa rồi quá hưng phấn, nên quên cả thời gian."

Nguy Cận Hằng lắc đầu: "Sáng mai còn phải quay phim, cần nghỉ ngơi thật tốt."

Đồng Kiều nhu thuận gật đầu, nói với anh câu bái bai, cúp máy.

Một đêm mơ đẹp, ngày kế tiếp, cô quay phim đúng thật là buông lỏng không ít.

Buổi tối, Đồng Kiều trở lại khách sạn thu dọn xong, lại lần nữa gọi cho Nguy Cận Hằng.

Cùng anh hưng phấn kể chuyện Cát đạo diễn khen cô một lần.

Về sau lại hỏi anh về những cảnh sáng mai.

Liên tiếp mấy ngày, hai người đều nói chuyện cho tới khuya.

Điều này khiến Ngụy Tiểu Vũ cảm thấy ngạc nhiên, trước kia anh của cô rất ít khi mang theo điện thoại.

Bình thường không có việc gì liên chôn mình ở thư phòng, ngược lại anh làm những việc này thì quá ngoạn mục.

Hiện tại tuy nói là ở thư phòng, nhưng Ngụy Tiểu Vũ phát hiện anh ở bên trong hình như cùng ai nói chuyện.

Nếu như một hai ngày, Ngụy Tiểu Vũ có thể cho rằng là làm việc, nhưng mỗi ngày trò chuyện hai đến ba tiếng... cái này có vấn đề.

Đến hôm nay, cô cố ý không có gõ cửa, trực tiếp vào thư phòng của Ngụy Cận Hằng, thấy anh đang ngồi ở trước bàn sách, trong máy tính truyền đến một giọng nói âm áp của con gái: "Anh Ngụy, anh cảm thấy nếu như trực tiếp từ lầu hai treo dây bay xuống, một chân đứng ở trên mặt bàn, chân còn lại trực tiếp đạp trên mặt hần, có thể khá hơn một chút hay không."

Ngụy Cận Hằng tắt mic, ánh mắt thanh lãnh nhìn chằm chằm Ngụy Tiểu Vũ sững sờ tại cửa ra vào.

"Ngụy Tiểu Vũ, em không biết là vào phòng phải gõ cửa sao?"

Ngụy Tiểu Vũ trong nháy mắt sợ hãi, lúng túng nói: "Anh, em xin lỗi, lần sau sẽ không tái phạm, anh cứ bận rộn đi."

Nói xong cũng bung tai ra khỏi thư phòng, thuận tay khép cửa phòng lại.

"Anh Ngụy?"

Đông Kiều nghe không được Ngụy Cận Hằng nói gì, trông thấy anh không để ý tới mình, không khỏi thăm dò gọi một tiếng.

Ngụy Cận Hằng thu hồi ánh mắt, giọng nói khôi phục trầm ổn: "Anh đang nghe, em cứ tiếp tục đi."

Hai người bên này vẫn còn tiếp tục trò chuyện, thật tình không biết Ngụy Tiểu Vũ đã kích động chạy lên lầu báo cáo cho ba mẹ.

Cô bạn gái này của anh, ôi!

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tôi muốn thổ lộ cùng Đông Kiều

Quay phim nửa tháng này, Đông Kiều diễn khá lên rất rõ ràng.

Đạo diễn Cát lại là một người thích cổ vũ diễn viên.

Thế nên ông thường xuyên nói một câu, chính là: "Cô gái diễn cũng không tệ lắm, tiếp tục cố gắng nhé."

Thật ra cũng chỉ là một câu thuận miệng, nhưng nghe vào tai Luru Vi Tuyết đặc biệt chói tai.

Đạo diễn Cát chưa bao giờ khen cô ta như thế, mỗi lần đều là một câu "cũng được", qua loa cho xong.

Ngày hôm nay càng quá đáng, khen Cố Thần Thần cùng Đông Kiều xong, liền đem cô ta mắng một trận, nói cô diễn không chăm chú, trong mắt không có cảm xúc gì.

Luru Vi Tuyết cảm thấy mình dù sao cũng là nhân vật có mặt mũi, đạo diễn Cát không nể mặt mình lại cảm loa lớn giáo huấn cô giữa hàng chục người, cuối cùng cô bùm mặt chạy về phòng trang điểm, khóc cáu kính nói không diễn nữa.

Làm cho người đại diện ở bên cạnh trấn an, nhưng Luru Vi Tuyết vẫn xin nghỉ.

Buổi tối bảy giờ, Ngụy Cận Hằng ăn xong cơm tản bộ trong sân.

Điện thoại di động trong túi vang lên.

Anh lấy ra nhìn, lại là Đồng Kiều.

"Anh Ngụy." Giọng Đồng Kiều lộ ra chút bối rối.

Ngụy Cận Hằng dừng bước, dò hỏi: "Thế nào?"

"Em, em, em...."

Thấy cô như thế này, Ngụy Cận Hằng không khỏi kiên nhẫn an ủi: "Hít thở sâu một chút, bình tĩnh."

Đồng Kiều làm theo, cảm giác nhịp tim ổn định hơn nhiều.

"Anh Ngụy, Lưu Vi Tuyết cùng người đầu tư bộ phim này của chúng em yêu đương vụng trộm, mới vừa rồi bị em đụng phải."

Giọng điệu Ngụy Cận Hằng thân thiện: "Ừm, sau đó thì sao?"

"Bọn họ nhìn thấy em." Nói đến đây, nội tâm Đồng Kiều lần nữa phanh phách nhảy dựng lên.

"Nhìn thấy em, người hoảng phải là bọn họ, em khẩn trương như vậy làm cái gì?"

Đồng Kiều ngồi ở trên giường sốt ruột giải thích: "Em sợ bọn họ ra chiêu gì đó với em."

Ngụy Cận Hằng bị cô chọc cười.

Đồng Kiều nhú mày, nghi ngờ nói: "Anh cười cái gì?"

"Em rất đáng yêu."

Anh đột nhiên khích lệ làm Đồng Kiều đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Làm sao lại đáng yêu, em đang nói chính sự đó."

"Không cần sợ hãi, sáng mai hai người bọn họ sẽ tìm đến em trò chuyện, em trực tiếp đưa ra yêu cầu cần mấy chục ngàn tệ làm phí bịt miệng, để bọn họ lấy tiền mua an tâm."

"Nhưng mà chưa chắc chỉ có mình em thấy, nếu em cầm tiền, chuyện lại bại lộ, vậy bọn họ chẳng phải là chỉ trích ở trên đầu em sao."

Ngụy Cận Hằng kiên nhẫn giải thích: "Lúc đó em nói, hai người bọn họ dám ở bên ngoài thân mật, hẳn không phải là lần một lần hai, nói không chừng sớm bị những người khác để mắt tới, coi như bị tuồn ra, cũng không trách được em."

Đồng Kiều vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định: "Nếu như bọn họ không thấy những người khác thì sao, chỉ thấy em ý."

Ngụy Cận Hằng hỏi lại: "Vậy em muốn làm gì?"

Trong điện thoại truyền đến một tiếng thở dài: "Em cũng không biết."

Trong lúc nhất thời, Ngụy Cận Hằng không biết nên nói cái gì.

Lúc này, giọng nói của Đồng Kiều đột nhiên hạ thấp: "Anh Ngụy, sát vách của em có tiếng rên."

"Người ta yêu đương vụng trộm bị nhìn thấy vẫn còn ý nghĩ như này, em không làm sai. Đang sợ cái gì?"

Đồng Kiều suy nghĩ làm bầm một câu: "Nói cũng đúng nhỉ."

"Đeo tai nghe lên, đi ngủ sớm một chút."

"Hiện tại mới hơn bảy giờ, em còn chưa xem kịch bản đâu."

"Em còn xem sao?"

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: "Tựa như là không có tâm tình gì."

"Nhưng bây giờ ngủ cũng quá sớm."

"Bình thường làm việc và nghỉ ngơi phải hơn chín giờ bắt đầu nằm lên giường, chín giờ rưỡi đi ngủ mới đúng."

Đồng Kiều ngượng ngùng cười ha ha: "Em vẫn cảm thấy trước mười hai giờ đều là ngủ sớm."

"Nhắc đến đây mới nhớ chị Tiểu Vũ có nhắc đến anh."

Ngụy Cận Hằng hứng thú, đi vào nhà, vừa nói: "Nói sở thích của anh là thích làm việc và nghỉ ngơi, giống như đại gia sau khi về hưu nhỉ."

Lời nói này không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Đông Kiều kinh ngạc: "Làm sao anh biết?"

Ngụy Cận Hằng cười khẽ một tiếng: "Người bên cạnh anh đều nói như vậy."

"Em cảm thấy anh làm việc và nghỉ ngơi ngủ sớm dậy sớm cũng rất tốt, ngược lại thời gian này anh giúp em nghiên cứu kịch bản, luôn luôn thức khuya."

Đông Kiều nhắm mắt lại, một tai là giọng Ngụy Cận Hằng trầm thấp, một bên là tiếng rên rỉ sát vách.

Cô đeo tai nghe lên, trong tai nghe đều là giọng nói Ngụy Cận Hằng.

Cô đột nhiên đưa ra một đề nghị lớn mật: "Anh Ngụy, anh biết hát không?"

Ngụy Cận Hằng vừa vào nhà đứng ở cửa trước chỗ đổi giày: "Sẽ không."

Hai chữ rất thẳng thắn.

Đông Kiều hơi thất vọng: "Một bài cũng sẽ không sao?"

"Em biết sao?" Ngụy Cận Hằng hỏi lại.

Đông Kiều đắc ý: "Em đương nhiên sẽ."

"Hát một bài nghe xem."

Đông Kiều nhắm mắt lại, suy nghĩ, thấp giọng hát cho anh nghe.

Ngụy Cận Hằng nghe cô ngâm nga, nhếch miệng cười yếu ớt.

Sáng sớm hôm sau, Đông Kiều đang ở phòng trang điểm, có người gõ cửa.

Trợ lý Tiểu Thượng mở cửa thấy là Lưu Vi Tuyết.

Đông Kiều biết, tối hôm qua Ngụy Cận Hằng nói đúng, cô ta đến đàm phán.

Đông Kiều bảo những người khác ra ngoài, trong lúc nhất thời bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lưu Vi Tuyết cũng là tính tình hào sảng, ngồi ở trên ghế sa lon, giọng điệu lãnh đạm mà hỏi: "Chuyện tối ngày hôm qua cô cũng nhìn thấy, muốn thế nào, cô mới không nói ra."

Đông Kiều nhú mày, nhìn cô ấy, giọng điệu cũng không tốt: "Cô là đến uy hiếp tôi?"

Khuôn mặt Lưu Vi Tuyết lạnh lùng: "Không phải, tôi là tới tâm sự chuyện này, nhìn cô tôi thấy tương đối ngứa mắt, nếu như tôi cười mà đến, cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi, thì đối trả vậy làm gì."

Đông Kiều thì cười, lắc đầu nói: "Không, nếu như vừa rồi cô cười tới cầu tôi giúp cô giữ bí mật, tôi sẽ trực tiếp đáp ứng, dù sao tôi cũng công việc bề bộn như vậy."

Cô chưa nói hết, liền thấy Lưu Vi Tuyết ngồi đối diện lộ ra nụ cười quyến rũ, vừa muốn mở miệng, bị Đông Kiều đánh gãy.

"Nhưng mà bây giờ cũng vô dụng, như cô nói đấy, đối trả."

"Cô...!" Lưu Vi Tuyết cảm thấy Đông Kiều đang đùa mình, tức giận nên cả mặt đều đen.

"Đông Kiều, cô chớ đắc ý, cô cho rằng cô đã nắm thóp tôi thật sao? Tôi nói cho cô hay, cái gì cũng có quả báo, lần sau không chừng cô rơi vào trong tay tôi, cho nên làm việc đừng quá tự cao, chừa cho mình một đường lui đi."

"Cô lại đang uy hiếp tôi."

Lưu Vi Tuyết nhếch môi đỏ, không nói chuyện.

"Như thế này, một trăm ngàn phí bịt miệng, thế nào?"

Lưu Vi Tuyết kinh hô: "Một trăm ngàn! Sao cô không đi ăn cướp đi."

"Thì hiện tại tôi đang đi ăn cướp mà." Đồng Kiều chứng chặc đàng hoàng trả lời, Luru Vi Tuyết giật đến khạc máu.

"Nói thế nào cô cũng có một vị trí trong cái giới này, không dám cho đi chỉ một trăm ngàn sao."

"Năm mươi ngàn." Luru Vi Tuyết duỗi tay.

Đồng Kiều nhìn cô ta, lộ ra bất mãn: "Chờ một lát nữa là tôi quay phim, không nói chuyện nữa." Nói xong liền muốn đứng lên đi mở cửa.

"Dừng lại." Luru Vi Tuyết gọi cô lại.

Cấn răng gằn từng chữ: "Một trăm ngàn thì một trăm ngàn, nhưng cô phải cùng tôi kí hợp đồng cam đoan."

Đồng Kiều lộ ra một tia đắc ý: "Được."

Ký hợp đồng xong, tài khoản của Đồng Kiều lập tức nhiều lên một trăm ngàn.

Nhưng mà, Đồng Kiều lập tức liền lấy danh nghĩa cá nhân đi quyên góp.

Tại phòng giám đốc của Thụy Tân:

Ngụy Cận Hằng ngồi ở trên ghế sa lon tùy ý lật mười mấy kịch bản.

Quan Vi Lễ thì ngồi tại sau bàn làm việc chơi game.

Ngụy Cận Hằng xem hết, nhíu mày: "Mấy kịch bản này mà cậu cũng dám nhận sao."

Quan Vi Lễ run gác hai chân ở trên bàn làm việc, có chút cà lơ phất phơ.

"Cảm giác cho chúng ta tiền mới tốt chứ sao."

"Đúng rồi, sao hôm nay lại đến tìm tôi?"

Ngụy Cận Hằng sửa ống tay áo, giọng điệu thản nhiên: "Hỏi cậu một ít chuyện."

"Chuyện gì?"

"Làm sao tỏ tình với con gái."

Quan Vi Lễ nghe nói như thế trong nháy mắt ngồi thẳng người, ngay cả điện thoại cũng không nắm vững rơi trên đất, lên tiếng kinh hô, "Cậu nói lại lần nữa, tôi cảm giác vừa rồi tôi nghe nhầm."

Ngụy Cận Hằng nâng con ngươi, lỗ tai đỏ đến mức thiếu điều rỉ máu, trên mặt vẫn rất bình tĩnh, giọng điệu lạnh lùng nói: "Tôi muốn thổ lộ cùng Đồng Kiều."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Quả thật có người hãm hại

Edit: melbournje

□

Quan Vi Lễ vụng trộm đem câu nói này của Ngụy Cận Hằng gửi trong nhóm chat, mọi người đều sợ ngây người.

Không tới hai phút sau, điện thoại Ngụy Cận Hằng tiện tay để trên bàn vang lên.

Quan Vi Lễ nghe được tiếng chuông điện thoại, tranh thủ thời gian cúi thấp đầu, cảm giác đỉnh đầu có một ánh mắt rét lạnh phóng tới.

Ngụy Cận Hằng thu hồi ánh mắt, cầm điện thoại cúp máy.

Vừa mới cúp máy, điện thoại lại vang lên lần nữa.

Anh lần nữa cúp máy, không đến hai giây, điện thoại lại vang lên.

Ngụy Cận Hằng nhíu lại lông mày, dứt khoát dập máy.

Không tới một phút sau, điện thoại trong văn phòng vang lên lần nữa.

Quan Vĩ Lễ xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, người gọi là Ngụy Tiểu Vũ, anh nhìn không được mà nhận.

"Alo, Tiểu Vũ."

Bên kia là thanh âm kích động: "Anh nói thật hay giả, anh em nói muốn tỏ tình sao!"

Quan Vĩ Lễ do do dự dự ừm hai tiếng, lại sợ Ngụy Tiểu Vũ không tin, cường điệu một lần, chính miệng anh em nói.

Ngụy Cận Hằng không chịu nổi thái độ khoa trương này của bọn họ, giữ im lặng đi ra ngoài.

Quan Vĩ Lễ tranh thủ thời gian cúp điện thoại, đưa tay ra cản.

"Ài ài ài chớ đi chứ, không phải nói đến thỉnh giáo tôi cách để thổ lộ sao, tôi dạy cho cậu."

Anh đem người một lần nữa kéo về trên ghế sa lon, hắng giọng một cái nói: "Bước đầu tiên, chính là đem cô gái đó hẹn đi dạo phố, xem phim, ăn cơm."

"Nói đến cậu cùng Đồng Kiều quen biết lâu như vậy, còn chưa có đi xem phim cùng nhau, tôi đã nói với cậu rằng con gái đều thích...."

Tám giờ tối ở đoàn làm phim:

Đồng Kiều có chút kinh ngạc nhìn điện thoại mà trợ lý Tiểu Thượng đưa.

Ngụy Cận Hằng vậy mà lúc 4-5h chiều mời cô đi xem phim, hỏi cô có thời gian hay không.

Đồng Kiều vừa trả lời câu: Có.

Liên nghe được có người cảm loa hô: "Diễn viên chuẩn bị!"

Đồng Kiều tranh thủ thời gian đi vào trường quay, ngày hôm nay cảnh cô diễn chính là ban đêm, cô thấy nam hai vụng trộm ra ngoài, cô hiểu kì, liền đi theo.

Phát hiện nam hai chui vào phủ của Cao thượng thư, cô ghé từ trên mái nhà nhìn vào trong, phát hiện anh ta đang trộm không ít đồ trang sức ra.

Lúc đang kinh ngạc, người hầu trong phủ trong lúc vô tình thấy được cô, hô to có trộm.

Lúc này Đồng Kiều kinh ngạc, nghĩ muốn chạy trốn, nhưng không kịp.

Lúc này nam hai xuất hiện, cứu cô, cũng ngay tại lúc này, hai người bọn họ nảy sinh tình cảm.

Chuẩn bị xong, bên hông cô đeo dây bảo hộ, chuẩn bị nhún nhẹ, bay lên trên mái hiên.

Hơn tám giờ tối, trời đã đen kịt.

Trừ một cái đèn chiếu sáng bên ngoài, những đèn khác tắt hết, Đồng Kiều thử hai lần, nhón mũi chân trên mặt đất một chút, dây bên hông đột nhiên kéo căng, đưa cô kéo lên.

Cô phối hợp diễn, trong chớp mắt đã đứng ở trên mái hiên.

Nhìn chung quanh một mảnh đen như mực, Đồng Kiều nuốt một ngụm nước bọt, đợi lát nữa cô vừa đi vừa nhảy vọt, trong lòng căn dặn mình nghìn vạn lần đừng nhìn lầm mà giẫm sai chỗ, chỗ cao như vậy té một cái thì cũng không nhẹ.

Đang quay, Lưu Vĩ Tuyết đứng ở bên ngoài nhíu mày nhìn Đồng Kiều đứng ở trên nóc nhà mấy lần đều bình an vô sự.

Lúc này, trên vai của cô ta bị người nào đó vỗ nhẹ.

Cô ta quay đầu, liền cùng người đại diện nhà mình đối mặt, từ trong mắt của hấn cô ta nhìn thấy ý tứ bảo rằng đừng lo lắng.

Quay thuận lợi, Đồng Kiều cũng bớt lo lắng.

Quay tới lúc bị người hầu trong viện nhìn thấy, đứng lên muốn chạy trốn lúc, ngay tại lúc cô bị treo lên trong nháy mắt đó, cô cảm giác bên hông buông lỏng, bắt đầu nhanh chóng rơi xuống.

"A!" cô sợ kêu ra tiếng, lúc rơi xuống, đầu cô còn đập vào trên vách tường.

Sự việc phát sinh không đến một phút, lúc những người khác kịp phản ứng lúc, Đồng Kiều đã rơi xuống đất hôn mê.

Cát Dương ngồi ở màn hình, phản ứng đầu tiên la lớn: "Mau gọi cấp cứu!"

Bệnh viện nhân dân Tân Châu:

Đồng Kiều được đưa vào phòng cấp cứu.

Cát Dương giao cho phó đạo diễn xử lý ở trường quay, đi theo xe cấp cứu tới bệnh viện.

Tiểu Thượng trực tiếp khóc, hoảng loạn gọi cho người đại diện Hoắc Linh, mẹ Đồng.

Tiểu Thượng nhìn Đồng Kiều trên đầu quấn băng gạc dày, trên mũi mang dưỡng khí, trên tay truyền nước, nhắm mắt lại không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Cô nhìn không được lại khóc lên, dù sao cũng là cô bé mới chập chững vào đời.

Cát Dương đi trả tiền thuốc thang các thứ.

Chín giờ tối, điện thoại Đồng Kiều vang lên.

Tiểu Thượng nhìn người gọi, do dự một chút mà nhận.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Ngụy Cận Hằng: "Alo."

"Xin chào Ngụy Tổng, tôi là trợ lý của chị Đồng."

Đầu bên kia đột nhiên trầm mặc.

Tiểu Thượng bần bệ giải thích: "Chị Đồng bị thương, không tiện nghe máy."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, hỏi, "Mọi người hiện đang ở đâu?"

Tiểu Thượng vội nói: "Bệnh viện nhân dân Tân châu."

"Cô ấy bị thương nghiêm trọng không?"

Tiểu Thượng cắn răng, nói ra tình hình thực tế: "Vẫn còn đang hôn mê."

"Gửi địa chỉ cho tôi." Nói xong bên kia cúp điện thoại.

Điều Tiểu Thượng kinh ngạc chính là, rõ ràng trước đó cô đã gọi cho mẹ Đồng, Ngụy Cận Hằng nhận được tin tức chậm hơn hai tiếng lại tới trước.

Tiểu Thượng nhìn sắc mặt khó coi của Ngụy Cận Hằng, có chút sợ hãi đứng lên.

"Có chuyện gì?" Ngụy Cận Hằng ngồi ở một bên giường bệnh của Đồng Kiều, giọng điệu băng lãnh.

Tiểu Thượng bị dọa nói chuyện cà lăm: "Chị, chị Đồng đang quay phim, bị đứt dây bảo hộ, chị Đồng ngã xuống từ mái nhà cao chừng ba mét."

Cô càng nói càng thấp giọng, nói đến mấy chữ cuối cùng, cơ hồ không có thanh âm.

Người đàn ông nghe xong, lông mày nhíu chặt hơn.

"Ba mét cũng không tính là quá cao, làm sao lại hôn mê chứ?"

"Lúc, lúc ngã xuống đập đầu vào tường."

Cô nhìn người này toàn thân tỏa ra khí lạnh, bất động thanh sắc lui lại sau hai bước.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, đạo diễn cầm theo một bình nước nóng đi đến, nhìn người ngồi ở trước giường bệnh, có chút kinh ngạc.

Là... Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Duy, Ngụy Cận Hằng!

"Ngụy Tổng, xin chào."

Ngụy Cận Hằng quay đầu nhìn về phía người nói chuyện, căn bản không biết là ai.

"Tôi là đạo diễn của bộ phim truyền hình « Khôi Thủ » này, Cát Dương."

"Đây là tình huống ngoài ý muốn mà tôi không nghĩ tới, hi vọng Ngụy Tổng có thể cho tôi một chút thời gian, để cho tôi tra ra chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ngụy Cận Hằng trầm mặc gật gật đầu.

"Sau một ngày, tôi cần một lời giải thích."

Cát Dương cúi đầu khom lưng nói: "Được rồi, Ngụy Tổng, vậy tôi có thể về trước không? Gần trăm người còn đang ở đoàn làm phim chờ tôi."

Ngụy Cận Hằng không lên tiếng, khoát tay.

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía trợ lý sau lưng giữ im lặng, nói.

"Cô cũng về đi."

Ngụy Cận Hằng trông ở giường bệnh một đêm, nhìn mặt Đồng Kiều nằm trên giường bệnh không có chút máu, trong lòng tức giận.

Đến năm giờ sáng, Hoắc Linh mang theo mẹ Đồng tới bệnh viện.

Nhìn thấy con gái trên giường bệnh, mẹ Đồng trong nháy mắt đỏ mắt.

Ngược lại thì Hoắc Linh, nhìn thấy Ngụy Cận Hằng trước, có chút kinh ngạc.

Ngụy Tổng tại sao lại ở chỗ này?

Ngụy Cận Hằng néo néo mi tâm, môi mím đứng lên đi ra ngoài.

Không nghĩ tới Hoắc Linh cũng đi theo ra ngoài, hai người đi tới cầu thang.

Ngụy Cận Hằng xoay người, nói: "Tôi đã phái người tới, cô cũng lập tức chạy về đoàn làm phim, giám sát xung quanh một chút."

Hoắc Linh rất thông minh, trong nháy mắt hiểu rõ ý của anh: "Anh hoài nghi có người động tay chân sao."

Ngụy Cận Hằng gật đầu: "Hôm trước Đồng Đồng bắt gặp Lưu Vi Tuyết cùng nhà đầu tư yêu đương vụng trộm"

Nghe nói như thế, Hoắc Linh cũng không kinh ngạc, dù sao cô ở giới giải trí cũng hơn mười năm, chút chuyện này cô đã sớm không cảm giác.

Nhưng mà cô cũng rõ Ngụy Cận Hằng có ý gì, anh là hoài nghi hai người kia giờ trò quý.

Sau khi Hoắc Linh đi, Ngụy Cận Hằng ở cầu thang chờ một hồi, mới cất bước trở lại phòng bệnh.

Mở cửa ra, lúc này cảm xúc của mẹ Đồng đã khôi phục một chút, mắt đỏ hồng nhìn người đàn ông đi tới.

Người này bà từng gặp ở tang lễ ba Đồng, cậu này là ông chủ của Đồng Kiều.

Mẹ Đồng co quắp đứng lên nói câu xin chào.

Ngụy Cận Hằng nhẹ gật đầu, ngồi ở một bên giường bệnh của Đồng Kiều.

Mẹ Đồng không ngừng vụng trộm dò xét người đàn ông kiêu ngạo này.

Dung mạo anh rất đoan chính, khí chất quanh thân xem ra cũng không phải là người bình thường, nhưng mà bây giờ phúc lợi của công ty đều tốt như vậy sao?

Ông chủ đến thăm nhân viên thì không nói, lại còn chăm Đồng Đồng qua đêm.

Ngụy Cận Hằng kể chuyện Đồng Kiều bị như này, về sau giữa hai người trầm mặc rất lâu.

Mẹ Đồng vốn muốn tìm đề tài, cùng vị lãnh đạo này của Đồng Kiều tâm sự, kết quả nghĩ nửa ngày, cũng không biết nói cái gì, dứt khoát từ bỏ.

Mà người đàn ông cũng không chủ động lên tiếng.

Cuối cùng, mẹ Đồng dĩ nhiên không chịu nổi không khí ngột ngạt này, đứng lên nói đi mua bữa sáng.

Ngụy Cận Hằng gật đầu vâng một tiếng, sau đó cảm thấy mình trả lời quá bình thản, lại thêm một câu: "Vất vả cho đi rồi ạ."

Mẹ Đồng cười xấu hổ, bần bịu khoát tay nói ra: Không vất vả.

Ra cửa mới phát hiện được sự không thích hợp, người nằm rõ ràng là con gái ruột mình, làm sao làm phải tự mình như người ngoài thế này.

Mẹ Đồng vừa ra cửa không bao lâu, Đồng Kiều liền phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Cô đưa tay vừa muốn sờ đầu đau nhức, một bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy cổ tay của cô.

"Đừng đụng."

Nghe thanh âm này, Đồng Kiều mở to mắt, nhìn thấy người ngồi bên cạnh, cuống họng hơi khô kêu một tiếng: "Anh Ngụy."

Ngụy Cận Hằng đứng lên gọi y tá, nói bệnh nhân đã tỉnh.

Sau đó rót chén nước ấm cho Đồng Kiều, diu cô uống hai ngụm, để cho đỡ khô họng.

Uống nước xong, giọng nói của Đồng Kiều mới khá hơn, tay vẫn không tự chủ được sờ lên đầu.

"Ai, đau quá."

Đồng Kiều nhú lông mày, cứng ngắc động tới cổ của mình, nhìn thấy điện thoại bên cạnh, vừa định đưa tay ta lấy, một cái tay nhanh hơn cô.

Cầm điện thoại lên, đưa cho cô.

"Muốn lấy cái gì nói với anh, em chớ lộn xộn."

Đồng Kiều ủy khuất nói: "Em muốn thấy nhìn mặt em xem có bị sao không."

Ngụy Cận Hằng nghẹn lời, không nghĩ tới chuyện đầu tiên cô quan tâm khi tỉnh lại là cái này.

Đồng Kiều mở máy ảnh, nhìn đầu mình bị quấn thành bánh bao, đỏ mắt.

"Đừng khóc, nước mắt sẽ thấm ướt vết thương trên cằm" Ngụy Cận Hằng đoạt điện thoại trong tay cô, đặt một bên, cầm lấy khăn tay đưa cho cô.

"Khuôn mặt của em bị hủy rồi." Nhất thời Đồng Kiều cảm giác trời đã sập.

Người ở giới giải trí dựa vào mặt và vóc dáng để kiếm com, hiện tại cô cảm giác chén com của mình đã bị ném đi.

"Không có."

"Làm sao em lại ngã xuống?" Đồng Kiều đỏ mắt hỏi.

"Dây bị đứt." Ngụy Cận Hằng trả lời đơn giản.

Lúc này, Hoắc Linh cùng mẹ Đồng mua bữa sáng tiến đến.

Thừa dịp mẹ Đồng mừng rỡ lại đau lòng quở trách Đồng Kiều làm sao không cẩn thận như vậy.

Hoắc Linh nhẹ gạt đầu với Ngụy Cận Hằng

Ý nói, chính là có người có ý hãm hại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sẽ không làm việc không có lợi ích cho mình

Edit: melbournje

□

Đồng Kiều có mẹ Đồng chăm sóc, Ngụy Cận Hằng liền đứng lên nói muốn đi xử lý một ít chuyện, lúc này Hoắc Linh cũng phụ họa là có việc phải xử lý.

Hai mẹ con Đồng nhìn Ngụy Cận Hằng cùng Hoắc Linh đi ra khỏi phòng.

Qua một phút, mẹ Đồng nhìn không được cười hỏi Đồng Kiều: "Đồng Đồng, có phải ông chủ của con có ý với con không."

Mặc dù trong phòng bệnh chỉ có hai người, nhưng Đồng Kiều vẫn nngọng nngngng đỏ mặt: "Mẹ, mẹ đừng nói mò."

Mẹ Đồng nói: "Mẹ làm gì nói mò, con nhìn mắt người ta toàn tia máu kia, khẳng định là trông con cả một đêm."

Nhìn Đồng Kiều còn không phục, mẹ Đồng lại bù một câu: "Mẹ của con có mắt nhìn chuẩn lắm đấy."

"Dáng dấp ông chủ con rất đẹp, tính tình cũng rất ổn, chỉ là ít nói một chút, vừa rồi mẹ với cậu ta ngồi mấy tiếng, mà nói chuyện không quá 10 câu."

Đồng Kiều quệt miệng, gật đầu: "Đúng thật là anh ấy không thích nói chuyện."

Nghe lời này, mẹ Đồng lo lắng nhíu mày: "Vậy nói chuyện với con cũng ít như vậy?"

Đồng Kiều nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Vẫn được." Đối với Ngụy Cận Hằng mà nói thì quả thật là nhiều rồi.

Đồng Kiều không phải kẻ ngu, nhìn được Ngụy Cận Hằng đang cố gắng thật lòng tiếp cận mình, vì cô mà nghiên cứu kịch bản, luôn luôn đứng giờ chín giờ rưỡi đi ngủ lại bắt đầu thức khuya.

Mẹ Đồng nhìn khoe miệng Đồng Kiều cười mỉm, rõ ràng cũng có ý với người ta, cười nói: "Nếu được thì tới đi, mẹ nhìn người này cũng không tệ lắm."

Nói xong, bà lại lo lắng một vấn đề khác: "Đúng rồi, kẻ có tiền đều phải lấy môn đăng hộ đối, con nói ta gia đình cậu ấy có thể xem thường nhà ta hay không?"

"Không được không được, Đồng Đồng mẹ đã nói với con, nếu cha mẹ cậu ấy khó chịu với con, con tuyệt đối đừng chịu đựng, chúng ta nuông chiều con từ bé đã mấy chục năm, cũng không thể gả con đi phải nhìn sắc mặt người ta để sống."

Đồng Kiều nằm trên giường bệnh không biết làm sao nói tiếp.

Mới vừa rồi còn đang hỏi Ngụy Cận Hằng có phải là có ý với cô, làm sao nói vài lời liền đến sau khi cưới, con dâu mẹ chồng, sao mẹ có thể tương tượng vậy được chứ.

□

Ngụy Cận Hằng cùng Hoắc Linh đến đoàn làm phim, cả đoàn vẫn đầu vào đây quay phim.

Tuy nói nữ hai ngã bị thương, nhưng tiền thuê trường quay thuê vnn vẫn cũng là tiền, đình công mấy ngày chính là mấy trăm ngàn, mấy trăm ngàn, nếu như đạo diễn đồng ý, nhà đầu tư cũng không đồng ý nha.

Cát Dương đành phải đem cảnh của Đồng Kiều xếp về sau, đồng thời gọi cho Hoắc Linh trao đổi chuyện Đồng Kiều bị thương.

Trong phòng nghỉ:

Ngụy Cận Hằng đứng sau lưng một người đàn ông, người đàn ông tóc húi cảm chuột bấm không ngừng.

Không bao lâu sau trên Laptop là một video.

Video u ám mờ hồ, là camera theo dõi lúc quay phim.

Người đàn ông tua đến tới.

Thừa dịp có ánh đèn nơi xa, kiểm tra dây bảo hộ cũng không có vấn đề gì, đặt ở bên cạnh là một cái hòm dự bị.

Ồ đó có một đàn ông đội mũ, trên mặt cũng đeo khẩu trang, đi ngang qua cái hòm kia, không biết làm sao liền trượt chân ngã một cái.

Hắn ta nhanh chóng ngồi xổm xuống, mười mấy giây sau mới chậm rãi, hai tay đút túi rồi đi.

Ngụy Cận Hằng nhìn người đàn ông kia, hỏi người ngồi trước laptop: "Có thể tìm ra người này không?"

Người đàn ông tóc húi của lộ về khó khăn: "Có chút khó, trời thì tối mà người này lại đeo khẩu trang, áo khoác cũng rất to, đoàn làm phim nhiều người như vậy, căn bản không có chỗ xuống tay."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày: "Xem lại một lần nữa đi."

Người đàn ông tóc húi của làm theo, hai người xem lại camera một lần nữa.

Lúc người đàn ông trong video ngồi xổm xuống, Ngụy Cẩm Hằng đột nhiên bảo ngừng.

Người đàn ông tóc húi cua làm theo.

Trong video dừng lại lúc người đàn ông kia ngồi xuống, bọn họ zoom vào.

Ngụy Cẩm Hằng hí mắt nhìn chăm chăm video không rõ, nói câu: "Người đàn ông này thuận tay trái."

Người đàn ông tóc húi cua đẩy kính, dí sát mặt vào màn hình để nhìn rõ một chút: "Hình như thật sự là thuận tay trái, trong tay hắn có cầm một vật nhỏ màu đen, hình như là dùng để cắt dây bảo hộ."

Ngụy Cẩm Hằng ừ một tiếng, lấy điện thoại ra gọi đi.

Không tới một tiếng sau, WeChat của Ngụy Cẩm Hằng gửi tới một tin nhắn: Người đại diện của Luru Vi Tuyết thuận tay trái.

Ngụy Cẩm Hằng đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài đoàn làm phim, mấp máy môi dưới.

□

Vì để cho Ngụy đại gia tỏ lộ ra có sự long trọng cùng thành ý, mấy người Ngụy Tiểu Vũ, Quan Vĩ Lễ cùng Lâm Thánh Hi bận đến hồng.

Hôm trước còn căn dặn Ngụy Cẩm Hằng đem người hẹn ở quảng trường Hoàng Duy.

Còn bị Ngụy Cẩm Hằng nói muỗ đến tận đoàn làm phim đón cô, từ đoàn làm phim đến quảng trường phải ba tiếng, thật sự coi Đồng Kiều là kẻ ngu sao?

Ngụy Tiểu Vũ liền nghĩ đến một cái có, nói mình ở quảng trường Hoàng Duy quảng làm tuyên truyền, muốn mời Đồng Kiều qua giúp đỡ.

Dù sao Đồng Kiều hiện tại cũng là nữ nghệ sĩ có nhiều người theo dõi, cũng có một chút danh tiếng.

Dựa theo tính cách của Đồng Kiều, chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Chiều hôm qua lúc Ngụy Tiểu Vũ gọi điện thoại, Đồng Kiều đang quay phim, là trợ lý Tiểu Thượng nghe điện thoại.

Ngụy Tiểu Vũ liền nói buổi tối sẽ gọi lại, kết quả đến buổi tối điện thoại của Đồng Kiều lại tắt máy.

Ha, con bé này sẽ không biết cô đang làm gì, lại còn mặc kệ mà tắt máy cơ.

Ngụy Tiểu Vũ không từ bỏ sáng hôm nay gọi lại, kết quả vẫn như cũ tắt máy.

Đến khi Quan Vĩ Lễ gọi điện thoại tới, giọng điệu sốt ruột nói Đồng Kiều bị thương phải vào bệnh viện.

Cô nghe xong vội hỏi chuyện gì xảy ra?

Quan Vĩ Lễ đem chuyện kể một lần.

"Ai nói với anh?"

"Anh của em, cậu ấy nói bảo chúng ta đừng lo chuyện tỏ tình nữa, Đồng Kiều bây giờ đang ở bệnh viện." Quan Vĩ Lễ sốt ruột: "Được, bây giờ em báo lại với những người khác nhé, anh của em giao cho anh chút việc, anh tắt máy đây."

Quan Vĩ Lễ cúp điện thoại, mở Wechat, báo mọi người tung tin tức.

Không tới nửa tiếng, Luru Vi Tuyết liền lên hot search.

Chuyện đêm khuya của Luru Vi Tuyết.

Nội dung đại khái chính là Luru Vi Tuyết đi hẹn hò đêm khuya, kết quả bị một nữ nghệ sĩ vô ý phát hiện, Luru Vi Tuyết ngậm dùng chiêu, khiến nữ nghệ sĩ đó bị thương.

Về sau liền đào lên lịch sử đen tối của Luru Vi Tuyết.

Trong đó có ảnh chụp khiêu gọi của Luru Vi Tuyết, cùng ảnh Đồng Kiều nằm trên giường bệnh hôn mê.

Thật ra chút chuyện này căn bản không đủ để lên hot search, nhưng Ngụy Cẩm Hằng không thiếu tiền nha.

Người ta chỉ nói có một câu: Tìm một đoàn đội hủy hoại cô ta.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, huống chi Quan Vĩ Lễ lại am hiểu phương diện này. Anh trực tiếp đem toàn bộ chuyện xấu của Luru Vi Tuyết lật ra, cả

ảnh chụp cũ cùng Luru Quan Hoa và những người khác.

□

Luru Vi Tuyết không nghĩ tới mọi việc sẽ phát triển đến loại tình trạng này.

Cô ta sắc mặt tái nhợt nhìn hot search.

"Đây là có chuyện gì? Đồng Kiều kia đến cùng có lai lịch gì!"

Luru Vi Tuyết nhìn không được kích động rống lên, người đại diện cũng bị cảnh tượng trước mắt làm giật nảy mình, không nghĩ tới một nữ diễn viên không có bối cảnh, lại có thể đem đến sóng gió lớn như vậy, nói phía sau không có ai điều khiển, hẳn không tin.

"Việc này còn có thể không chế không?" Luru Vi Tuyết bối rối hỏi.

Người đại diện mặt bất đắc dĩ, cười khổ lắc đầu.

Rất nhanh đạo diễn Cát Dương của « Khôi Thủ » đứng ra đăng Weibo, đại khái chính là nói ông không nghĩ tới trong đoàn làm phim lại xảy ra chuyện như vậy, ông sẽ hết sức tra ra ngọn ngành sự việc, một khi tra ra là Luru Vi Tuyết làm, ông sẽ lập tức hủy hợp đồng cùng cô ta, ông còn biểu thị nếu một người xấu xa như vậy, dù kỹ năng diễn xuất có tốt thế nào cũng không thể giữ lại được.

Không thể không nói Cát Dương cũng là lão hồ ly, sẽ nhìn người mà ăn đồ ăn dưới đĩa.

Chuyện này ông đã xác định là Luru Vi Tuyết làm, vẫn còn không buông tha mà lên cộ nhiệt độ, đem Luru Vi Tuyết mắng to một trận, thuận tiện tuyên truyền bộ phim đang quay.

Kỳ thật ông dám mắng Luru Vi Tuyết như vậy, còn là bởi vì đêm qua ở trong bệnh viện gặp được Ngụy Cận Hằng.

Lại nhìn hot search cơ hồ nghiêng về một bên, so với người đầu tư sau lưng Luru Vi Tuyết, thì người sau lưng Đồng Kiều là Ngụy Cận Hằng mới là nhân vật không thể đắc tội.

Sự việc xảy ra không đến hai ngày, phòng làm việc của Luru Vi Tuyết liền bị đóng cửa.

Không ít nhãn hiệu vì cộ nhiệt không ngừng đăng bài giải trừ hợp đồng với Luru Vi Tuyết.

□

Nằm viện ba ngày, Đồng Kiều bị băng gạc che kín, trên mặt mấy chỗ bị xây xát, còn may vết thương không lớn, bác sĩ nói sẽ không để lại sẹo. Ngược lại thì vết thương trên đầu tổn thương nặng nhất, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Ba ngày này, không ít người đến thăm cô, cô còn không hiểu bởi vì lần này cô là người bị hại, để lại không ít fan hâm mộ, đi theo sau chăm chú dõi theo tác phẩm của cô, bị cô mê hoặc.

Trong đó đạo diễn Cát Dương tự mình đến thăm cô, lần này tiền viện phí đoàn làm phim gánh hoàn toàn, đồng thời còn cho Đồng Kiều một chút tiền bù không nhỏ.

Để cho cô nghỉ ngơi thật tốt một tuần, một tuần sau bắt đầu đi quay phim lại.

Xuất viện trưa hôm nay, trên đầu Đồng Kiều quấn băng gạc thật dày, đội một cái mũ màu đen, mặc áo lông, đội mũ áo lông lên, đeo khẩu trang, lại bọc khăn quàng cổ thật dày.

Đồng Kiều cảm giác mình sắp bị quần đến thở không nổi, bị mũ áo lông che mắt, vừa ra phòng bệnh thì đụng vào ngực một người đàn ông.

"Xin lỗi, tôi không có ý." Đồng Kiều còn chưa thấy rõ ràng là ai đã liền nói xin lỗi.

Đưa tay tháo mũ ra liền thấy Ngụy Cận Hằng đang cười nhìn cô.

Bị bao thành chim cánh cụt, Đồng Kiều trong nháy mắt đỏ mặt, vội vàng giải thích: "Mẹ em không cho em mặc qua loa, sợ bên ngoài quá lạnh, lại bị bệnh."

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, biểu thị đồng ý: "Di nói đúng."

Còn chưa nói hết, liền gặp mẹ Đồng từ trong phòng bệnh đi ra, Ngụy Cận Hằng vội vươn tay lấy vali, lễ phép chào hỏi: "Chào đi ạ."

Trên mặt mẹ Đồng cười thành một đóa hoa, nhìn người phía trước một tay che chở Đồng Kiều để cẩn thận khỏi đụng phải người ta, một tay kéo vali, suy nghĩ lại một chút câu vừa rồi anh nói, rất hài lòng.

Xuống tầng dưới, lại nhìn thấy Ngụy Cận Hằng đã cẩn thận chuẩn bị xe, mẹ Đồng càng vừa ý.

Lên xe, ngồi ở trên ghế ngồi, trong lòng mẹ Đồng thể không cảm thán một câu, quả nhiên là xe xịn, ngồi lên cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Nguy Cận Hằng lấy ra hai cốc trà sữa nóng, đưa cho mẹ Đồng trước: "Dì, uống chút đồ nóng cho ấm người."

Mẹ Đồng hài lòng cười cười nhận lấy, miệng nói được được được.

Đồng Kiều ngồi sau mẹ Đồng có chút im lặng, mẹ biểu hiện quá rõ rệt rồi.

Làm sao lại có cảm giác, người ta còn chưa có ý định gì, mẹ đã gấp bán con ra ngoài chứ.

Lúc này, bàn tay lớn vuốt tới, tháo khăn quàng cổ của cô xuống, cũng lấy luôn mũ áo xuống.

"Cởi bớt ra, trong xe bật máy sưởi rồi."

Mới vừa rồi còn bất mãn với mẹ. Đồng Kiều trong cảm giác xung quanh người Nguy Cận Hằng đều tỏa ra ánh hào quang.

Cô mặc nhiều như vậy cũng hơi khó chịu, mẹ Đồng cũng không có gì ý kiến, cười nói: "Đúng thật rất nóng."

Nói xong cởi áo khoác trên người mình ra, Đồng Kiều cũng không do dự, đem áo khoác cởi xuống, cầm trà sữa.

Xe nhanh chóng chạy, không có quần áo dày trời buộc, Đồng Kiều nhẹ nhàng thở ra.

Cô nhìn Nguy Cận Hằng giữ im lặng đem laptop mở video giải trí, đưa tai nghe cho mẹ Đồng.

Đồng Kiều nhìn không được đưa tay ra vụng trộm chọc lấy eo Nguy Cận Hằng bên cạnh.

Nguy Cận Hằng quay đầu nhìn cô, Đồng Kiều nhìn mẹ mình đeo tai nghe, vờn người qua bả vai Nguy Cận Hằng, cố gắng ngồi dậy, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Sao hôm nay anh tốt lạ thường."

Nguy Cận Hằng một tay tay giữ eo cô, học cô nhỏ giọng hỏi lại: "Làm sao lại khác?"

Phát hiện tư thế này quá mập mờ, Đồng Kiều một lần nữa ngồi trở lại vị trí, gương mặt ửng đỏ.

Kỳ thật cô cũng không biết nói thế nào, mặc dù ngày hôm nay Nguy Cận Hằng vẫn như cũ không nói nhiều, nhưng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Từ trước đến nay anh tương đối lãnh đạm, không chu đáo như thế.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ tới câu nói trước kia của anh: Anh là người làm ăn, sẽ không làm gì mà không có lợi ích cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đồng Đồng tặng quà cho tôi

Edit: melbournje

□

Lái xe gần 5,6 tiếng mới tới thành phố Lâm Châu.

Đưa mẹ Đồng, Đồng Kiều về nhà xong, Nguy Cận Hằng liền chạy đến công ty.

Mấy ngày nay anh một mực ở Tân Châu, trong công ty tích lũy không ít việc cần anh xử lý.

Từ sáu giờ một mực tăng ca đến chín giờ tối, Nguy Tiểu Vũ kết thúc công việc rồi mang cơm tối qua cho anh.

Còn chụp một tấm hình đăng lên vòng bạn bè.

Nguy Tiểu Vũ: Vất vả cho ông anh rồi, ngồi gần sáu tiếng xe, còn tăng ca đến bây giờ, qua thật là người đàn ông đẹp trai nhất~

Trong ảnh, Nguy Cận Hằng mặc áo màu đen, xắn tay áo tới cánh tay, mang kính, cúi đầu nhìn văn kiện trên bàn, trong tay phải cầm một cái bút máy màu đen mạ vàng.

Trong tấm ảnh không nhìn rõ mặt anh, nhưng từ góc nghiêng thần thánh này, có thể thấy người đàn ông này có vóc người rất đẹp.

□

Đồng Kiều nhận ra bút máy trong tay anh là món quà mà cô tặng.

Không nghĩ tới anh thật sự dùng nó để làm việc, xem ra không có ghét bỏ món quà này.

Đồng Kiều có chút áy náy cắn môi, nhú mày nghĩ làm sao để trả ơn Ngụy Cận Hằng.

Ba ngày cô nằm viện, Ngụy Cận Hằng đem tất cả mọi chuyện đều giúp cô xử lý tốt, cái này căn bản không phải một bữa cơm là có thể báo đáp hết.

Cô từ trên giường ngồi dậy, nhìn bàn trang điểm, trước đó mình tham gia chương trình đã chuyên tâm học làm một cốc uống nước.

□

Ngày kế tiếp chín giờ, khi Đồng Kiều tỉnh lại thì mẹ Đồng đã đi làm.

Trong nồi còn có canh sườn bà hầm cho cô, nói đợi cô tỉnh lại húp chút canh để ủ ấm thân thể.

Đồng Kiều sau khi rửa mặt, nhìn vết thương trên mặt mình, chuông ngoài cửa đột nhiên vang lên.

Cô thông qua mắt mèo nhìn ra, là Ngụy Cận Hằng.

Cô ngạc nhiên mở cửa: "Anh Ngụy, sao anh lại tới đây?"

Nói rồi cô nghiêng người nhường đường để Ngụy Cận Hằng đi vào.

Trong tay Ngụy Cận Hằng mang theo một cái hộp giữ ấm: "Tiểu Vũ bảo anh tiện đường mang cho em."

Đồng Kiều kinh ngạc: "Tiểu Vũ? Chị ấy đâu?"

"Nó có chuyện bận."

Ngụy Cận Hằng đổi giày, đem hộp giữ ấm đặt ở trên bàn ăn: "Em nấu canh?"

Đồng Kiều hít mũi một cái, mùi canh sườn tràn ngập ở phòng khách.

"Là canh buổi sáng mẹ em nấu cho."

Nói xong, cô đưa tay mở hộp giữ ấm ra, bên trong là mùi canh cá đậm đặc.

"Đây là đi giúp việc nhà anh hầm sao?" Đồng Kiều hít hai hơi, đến phòng bếp lấy bát đũa.

Ngụy Cận Hằng đương nhiên sẽ không nói đây là mẹ Ngụy biết được Đồng Kiều bị thương nên nấu.

"Ừm, đi hầm."

Đồng Kiều cũng không có nghe được thâm ý bên trong lời nói của anh.

Múc thêm một chén canh sườn, bày ở trước mặt Ngụy Cận Hằng.

Lại múc thêm một chén canh cá, bày ở trước mặt mình.

"Nếu là đi làm, em rất thích, em sẽ uống canh cá đi làm, anh nếm thử canh sườn đi Đồng của anh làm nhé."

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, uống một ngụm: "Không tệ."

Đồng Kiều cũng uống một ngụm canh cá, cảm giác mỹ vị, cũng học giọng điệu thanh lãnh của Ngụy Cận Hằng gật đầu nói câu: "Không tệ."

Ngụy Cận Hằng bị cô chọc cười: "Học lời anh nói làm cái gì?"

Đồng Kiều nâng cằm lên, nói: "Muốn xem xem nói chuyện như thế đến cùng có cảm giác gì."

Nói xong, Đồng Kiều cười một tiếng.

"Được, không nói giỡn nữa, sao hôm nay anh không đi làm?"

Nguy Cận Hằng đưa tay, mắt nhìn đồng hồ: "1h anh có buổi họp, hiện tại còn sớm, không vội."

Đồng Kiều vừa nghe vừa uống canh, uống xong không có ý định ăn nữa, buổi sáng uống nhiều quá canh, sẽ cảm thấy dính.

"Hôm qua anh ở công ty làm thêm đến mấy giờ?" Cô mở miệng hỏi thăm

Nguy Cận Hằng giống như không nghe thấy, không trả lời.

Đồng Kiều vừa định hỏi lại, Nguy Cận Hằng mở miệng đánh gãy lời cô, nói sang chuyện khác hỏi: "Một mình ở nhà cảm giác phát chán chưa?"

Thấy anh không muốn nói, Đồng Kiều liền không lại tiếp tục hỏi, nhưng cô biết chắc là đã khuya.

Đồng Kiều vụng trộm dò xét anh, liếc tới đáy mắt anh.

Cô do dự hai giây đứng dậy đi vào phòng ngủ, lần nữa đi ra, cầm trong tay một cái hộp màu nâu.

Cô đem hộp đặt trên bàn ăn, trên mặt còn có chút tiếc nuối: "Tặng cho anh."

Nguy Cận Hằng có chút kinh ngạc.

"Mở ra nhìn xem" Cô đem hộp đẩy đến trước mặt Nguy Cận Hằng.

Nguy Cận Hằng nhìn cô một cái, đem hộp mở ra, bên trong là một cái cốc.

Cái cốc rất được, bên ngoài có họa tiết đầu sư tử, cốc màu xám đen, đầu sư tử lại là màu đỏ.

Đồng Kiều có chút ngỡ ngàng đưa tay chà chà sau cổ, có thể thấy được hiện trong lòng cô có bao nhiêu khản trương.

Chủ yếu là Nguy Cận Hằng thấy qua đến đồ tốt nhiều lắm, món đồ cô học tring thời gian ngắn này thật có chút không dám đưa ra ngoài.

"Rất đẹp, anh rất thích." Nguy Cận Hằng tường tận xem xét một vòng, cuối cùng lại nhìn dưới đáy cốc thấy mấy chữ, Đồng Kiều tặng.

Đồng Kiều kinh hô: "Có thật không?"

Nguy Cận Hằng lần nữa gật đầu: "Em rất có tâm"

Trước đó cô nói qua, Nguy Cận Hằng tựa như một con sư tử lạnh lùng kiêu hãnh ít nói, không nghĩ tới cô còn làm một cái cốc như vậy.

Cái cốc này được Nguy Cận Hằng bày trên bàn công tác, so với những cái đồ uống trà kia, cái cốc này thật ra rất tục.

Những người khác vào văn phòng tổng giám đốc cũng nhìn lên mấy lần mà không dám mở miệng hỏi, nhưng hết lần này tới lần khác có những người không sợ, ví dụ như Quan Vĩ Lễ.

Anh vào văn phòng Nguy Cận Hằng liền thấy trên bàn có cái cốc này, hiếu kì vừa định đưa tay lấy đi, liền bị một cái bút máy đập vào tay, vừa đau lại vừa rất.

Quan Vĩ Lễ bất mãn quát: "Nhìn một chút cũng không được sao, thật là hẹp hòi."

Nguy Cận Hằng còn không ngẩng đầu, ngữ khí kiên định: "Không được."

"Chỉ là một cái cốc mà thôi mà thôi, nhìn cũng không giống hàng đắt tiền, làm sao mà như bảo bối thế."

Quan Vĩ Lễ tùy ý ngồi ở đối diện anh, hai tay chống cằm quan sát cái cốc.

Sau khi xem xong chân mày Quan Vĩ Lễ cau lại, ghét bỏ nói: "Cậu xác định đây không phải là mấy cái cốc trên sạp ngoài chợ mà mấy tệ một cái sao."

Nguy Cận Hằng không có phản ứng.

Quan Vĩ Lễ đột nhiên nhớ tới cái gì, chỉ vào cái cốc hỏi: "Cái này không phải Đồng Kiều tặng cho cậu chứ?"

"Ừm."

Quan Vĩ Lễ như bùng tỉnh: "Trách không được cậu coi nó như bảo bối."

Nguy Cận Hằng đóng nắp bút máy, đặt một bên, cầm lấy cái cốc này nhìn một chút nói: "Đây là cô ấy tự làm, mặc dù chẳng ra sao cả, nhưng có thể thấy cô ấy tốn không ít tâm tư."

"Lại nói quà quý không phải ở chỗ giá tiền của nó."

Quan Vi Lễ ho nhẹ một tiếng: "Được, chỉ cần cậu thích là được rồi."

Nói xong anh lại nghĩ tới cái gì, tiếp tục nói: "Trước đó Tiểu Vũ có nói qua, Đồng Đồng quay xong chương trình có ở lại trấn nhỏ kia mấy ngày, chính là vì học làm gốm sứ sao."

Quan Vi Lễ nhú mồm, vẻ mặt mập mờ: "Thì ra là làm để tặng cho cậu."

Nguy Cận Hằng cúi đầu, lúc Quan Vi Lễ không thấy được, anh nhếch miệng, giọng điệu bình thản nói: "Hắn là vậy."

Quan Vi Lễ rất im lặng, người đàn ông này....kiêu ngạo cái gì chứ.

Trong lòng rõ ràng sướng muốn chết, ngoài miệng còn nói như thế, thật sự là trong nóng ngoài lạnh cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tổ tình bá đạo

Edit: melbournje

□

Năm giờ chiều, Đồng Kiều đang do dự nên mặc cái gì ra ngoài mua thức ăn.

Bác sĩ cùng mẹ đều căn dặn cô đầu bị thương, tốt nhất đừng đi ra ngoài gặp gió.

Nhưng tối nay mẹ Đồng làm ca tối, phải tám giờ mới tan làm.

Trong tủ lạnh cái gì cũng không còn, cũng không thể để mẹ đi làm về mà không có cơm.

Lúc này điện thoại của cô vang lên.

"Alo, anh Nguy."

"Đang làm gì?"

"Chuẩn bị ra ngoài mua một ít đồ ăn làm cơm tối."

Nguy Cận Hằng nghi hoặc: "Không phải bác sĩ bảo tốt nhất là mấy ngày này không nên ra khỏi cửa sao."

"Nhưng nhà em không có thức ăn." Đồng Kiều không thể làm gì nói.

"Em đợi anh vài phút, anh đi cùng với em."

Đồng Kiều đem giày trong tay cất lại trong tủ giày, nghe lời, một lần nữa ngồi lại ghế sa lon trên phòng khách: "Được."

Nguy Cận Hằng chưa tan tầm nên nhắc với Cao Viễn một câu.

Nguy Tổng là người rất đúng giờ, mấy ngày trước nghe nói anh thức đêm tăng ca Cao Viễn đã rất kinh ngạc.

Không nghĩ tới lần này lại còn không tan làm đúng giờ.

"Nguy Tổng, ngài hiện tại muốn tan làm sao?"

Nguy Cận Hằng đem một xấp văn kiện đặt ở mặt bàn Cao Viễn.

"Những tài liệu này phát đi, trưa mai họp, tôi cần mấy phương án chứng thực."

Cao Viễn gật đầu: "Được rồi Nguy Tổng."

"Tôi đi trước, có việc gọi điện thoại."

"Được rồi, Ngụy Tổng."

Nhìn ông chủ nhà mình đi rồi, hai người nhân viên khác lập tức xông tới.

"Anh Viễn, anh có cảm thấy dạo này ông chủ rất khác không."

Cao Viễn trên tay không ngừng chỉnh tư liệu, ngoài miệng trả lời: "Không."

"Anh không thấy cái bút với cái cốc trên bàn Ngụy Tổng sao, xem xét một chút thì chính là đồ con gái tặng."

Cao Viễn nghe các cô gái này nói, trong giọng nói có chút tiếc hận, cảm giác rất là im lặng.

Trước đó lúc Ngụy Tổng độc thân, trong công ty không ít người đều có ý với anh, lại không một ai dám nói.

Đều cảm thấy Ngụy Tổng ít lời, nhìn lạnh lùng dọa người, hiện tại Ngụy Tổng vừa mới có chút tình yêu, những người này còn nói anh khác thường, thật đúng là.....

□

Chừng mười phút, chuông cửa nhà Đồng Kiều vang lên lên.

Cô đứng dậy mở cửa, ở bên ngoài là Ngụy Cận Hằng.

Anh cất bước đi tới, dò xét nhìn Đồng Kiều một lần.

Trong nhà có hơi ấm, cô chỉ mặc áo len mỏng cùng quần đen, nhưng chiếc áo khiến bộ ngực cao thẳng nổi bật lên, eo thì thon nhỏ.

Đồng Kiều không biết anh đang nghĩ gì, chỉ là cảm thấy bị anh nhìn chằm chằm đến mức chột dạ, cúi đầu cũng nhìn mình một lần.

"Thế nào?" Đồng Kiều nghi ngờ nói.

Ngụy Cận Hằng thu tâm mắt lại, giọng điệu bình thản nói ba chữ: "Mặc quá mỏng."

Đồng Kiều cúi đầu nhìn quần áo mình, nói lầm bầm: "Không tệ mà, em không có cảm thấy lạnh."

"Bên ngoài lạnh."

Đồng Kiều nhếch miệng, chỉ có thể nói câu: "Được rồi."

Nói rồi trở về phòng, đổi thành áo dày, Ngụy Cận Hằng đổi dép lê, ngồi ở trên ghế sa lon nhắc nhở cô: "Mũ, khăn quàng cổ."

Đồng Kiều nhếch miệng, trở lại phòng ngủ một lần nữa cầm đồ đi ra.

Lần này tuy không có khoa trương như mẹ Đồng lúc xuất viện, nhưng theo Đồng Kiều vẫn thấy rất mập.

Nhưng Đồng Kiều biết Ngụy Cận Hằng cũng là vì muốn tốt cho cô, cũng không dám phản nài.

Đến siêu thị, Đồng Kiều vừa định đưa tay đẩy giỏ hàng, thì có người nhanh tay hơn cô một bước.

□

Siêu thị rất lớn, người cũng không ít.

Đồng Kiều đi ở phía trước, Ngụy Cận Hằng ở phía sau đẩy giỏ hàng đi theo.

Thấy Đồng Kiều cầm hai thứ do dự một lúc, Ngụy Cận Hằng có thể nhanh chóng cho cô một quyết định.

Thật ra Đồng Kiều biết, việc mua thức ăn này Ngụy Cận Hằng không bằng cô.

Dù sao anh có giúp việc, rất ít khi vào bếp, chỉ ít Đồng Kiều chưa từng thấy anh làm cơm.

Nhưng anh cũng không cảm thấy mất kiên nhẫn, thậm chí có chút thích thú.

Hai người đều có thể phát hiện cảm giác hài hòa này không đúng, nhưng đều không nói ra.

Nhưng hai người cũng có điểm không giống nhau.

Liên ví dụ như Đồng Kiều thích mua rất nhiều thứ rồi đem nhét vào tủ lạnh, Ngụy Cận Hằng thì cảm thấy mua đồ ăn cho một ngày là đủ rồi.

Đồ ăn để trong tủ lạnh mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không hư, nhưng không bằng ăn đồ mới mỗi ngày.

Buồn cười nhất chính là Đồng Kiều một bên gật đầu trả lời: "Vâng vâng vâng, anh nói đúng." Nhưng tay không ngừng đem đồ bỏ vào giỏ, nhìn giỏ trước mặt tràn đầy đồ, Ngụy Cận Hằng bất đắc dĩ cười ra tiếng, không nói thêm gì.

Hai người chậm rãi đi ngang qua khu vực đầu gội đầu, Đồng Kiều nhìn không được dừng lại, nhìn hồi lâu rồi cầm lấy hai chai nhãn hiệu khác nhau do dự.

Suy nghĩ mấy giây, dứt khoát đem cả hai chai đều bỏ vào giỏ.

Tiếp tục đi lên phía trước, đi vài bước, Đồng Kiều quay đầu lại hỏi anh: "Tại sao anh không nói gì."

Ngụy Cận Hằng nhìn cô hỏi ngược lại: "Nói cái gì?"

"Em mua đồ không biết tiết chế."

Ngụy Cận Hằng giọng điệu bình thản trả lời câu: "Mua cũng được."

"....."

Trong lúc nhất thời Đồng Kiều không biết làm sao trả lời.

Đi hai bước, Đồng Kiều xoay người lại, chỉ vào giỏ đầy hàng của Ngụy Cận Hằng chân thành nói: "Những đồ này đều là của em, để em trả tiền."

Lúc đi đến quầy thu ngân, Ngụy Cận Hằng tiện tay cầm một phong kẹo cao su ném vào giỏ hàng: "Hiện giờ trong này có đồ của anh."

Đồng Kiều bị câu nói này của anh làm cho sững sờ, liền thấy anh đẩy giỏ hàng xếp hàng đi lên phía trước, thẳng đến khi tính tổng tiền xong, cô mới mở (1) Alipay định trả tiền, một cánh tay duỗi tới, đem điện thoại của cô đoạt mất cất vào túi.

(1) Alipay: Alipay là một nền tảng thanh toán trực tuyến của bên thứ ba, được thành lập tại Hàng Châu, Trung Quốc vào tháng 12 năm 2004 bởi thương nhân Jack Ma từ tập đoàn Alibaba. (Nguồn: Google)

"Quẹt thẻ."

Ngụy Cận Hằng tiện tay lấy ra một cái thẻ đen, đưa cho thu ngân.

Đồng Kiều không thuận theo: "Em có tiền, em không cần anh trả."

Thu ngân bị hai người làm cho mơ hồ, đến khi Ngụy Cận Hằng sau lưng Đồng Kiều nâng cầm với cô, cô tiếp tục quẹt thẻ.

Lúc này Ngụy Cận Hằng đưa điện thoại di động một lần nữa đưa tới trước mặt cô: "Trả em."

Đồng Kiều lưỡng lự cuống tay chân muốn mở điện thoại, nhấn hai lần lại không có phản ứng.

Tai trái truyền đến giọng nói Ngụy Cận Hằng: "Anh tắt máy rồi."

Đồng Kiều quay đầu thờ phò nguyệt anh một cái.

Ngụy Cận Hằng cất đồ vào túi, xách theo hai túi lớn đi sau cô xuống bãi đỗ xe.

Lúc này đã 6h40, chính là giờ cao điểm, một đường kẹt xe.

Trong xe bầu không khí rất quý dị, Đồng Kiều ngồi ở vị trí phụ lái nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngụy Cận Hằng quay đầu liếc cô một cái, dò hỏi: "Tức giận như vậy sao?"

Đồng Kiều không để ý tới anh.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Cận Hằng thấy cô tức giận như vậy, nhếch môi giải thích nói: "Anh không có ý gì khác, chính là muốn dùng tiền vì em"

Câu nói này khiến Đồng Kiều nhìn không được quay đầu: "Ngụy Tổng, anh biết anh nói như vậy, sẽ rất dễ khiến người ta hiểu lầm không?"

"Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm thành anh đang tiến đến gần em, anh thích em." Đồng Kiều nói xong mới phát hiện được mình nói cái gì, trên mặt lộ ra vẻ ảo não: "Em, em nói là....."

"Không cần hiểu lắm." Ngụy Cận Hằng đánh gãy lời cô, vừa vặn lúc này dừng đèn đỏ.

"Anh cho là mình biểu hiện đã đủ rõ ràng."

Ngụy Cận Hằng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, giọng điệu đứng đắn: "Anh chính là đang tiến đến gần em."

Anh đột nhiên nói lời này khiến Đồng Kiều sững sốt, dưới tình huống bình thường, không phải là nên phủ nhận sao? Đã vậy anh còn thừa nhận.

"Anh... vì cái gì?" Đồng Kiều trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Đèn đỏ sắp hết, ba giây sau chuyển thành đèn xanh.

Ngụy Cận Hằng mắt nhìn phía trước, lái xe đi tiếp.

"Còn nhớ rõ lần trước ở trên tầng cao nhất, em hỏi anh có phải là thích em không, anh trả lời hẳn là vậy."

Đồng Kiều đương nhiên nhớ kỹ, ba chữ kia làm cho cô liên tiếp vài đêm mất ngủ, cô thực sự không nghĩ người đàn ông ưu tú như Ngụy Cận Hằng vì sao lại thích mình.

Cô vẫn cảm thấy hai người bọn họ căn bản không có khả năng, không nói từ nhỏ hoàn cảnh đã khác biệt, năng lực cá nhân khác biệt, liền ngay cả sở thích cá nhân cũng không giống nhau.

Cô thực sự không nghĩ đối phương sẽ thích mình, nhưng trong khoảng thời gian này việc Ngụy Cận Hằng làm vì cô, cô cũng chú ý toàn bộ.

"Nếu em đã cảm thấy quan hệ của chúng ta chưa là gì nhưng anh đã trả tiền giúp em, vậy bây giờ chúng ta liền xác định quan hệ."

Lúc nói những lời này, xe đã đến dưới cư xá, Ngụy Cận Hằng ngừng xe, lấy ra một chiếc hộp màu đen.

Mở ra, bên trong là một cặp nhẫn đôi.

Đèn đường bên ngoài chiếu vào trong xe, chiếu vào trên mặt nhẫn, phát ra ánh sáng rực rỡ.

"Vốn là mấy ngày trước anh nghĩ sẽ đi xem phim rồi nói chuyện này, không nghĩ tới đêm đó em bị thương, nhưng bây giờ nói ra cũng không muộn."

Đồng Kiều trong lòng hoảng loạn: "Em, em còn chưa chuẩn bị xong."

Ngụy Cận Hằng lấy từ hộp ra một chiếc nhẫn, kéo tay phải của cô, đeo trên ngón áp út.

"Trước đó đã cho em thời gian chuẩn bị."

Đồng Kiều nhìn nhẫn trên tay mình, trố mắt hồi lâu.

Lúc này, một thân thể tiến tới, giúp cô tháo dây an toàn, thuận tay vỗ xuống mũ trên đầu cô: "Bây giờ việc giúp em trả tiền đã trở nên danh chính ngôn thuận, đừng giận nữa, xuống xe."

Nói, anh mở cửa xe, đem túi phía sau cầm xuống.

Đồng Kiều vẫn như cũ ngồi trên xe, cảm giác không thích hợp.

Tò tình xong rồi sao? Sao cô cảm thấy Ngụy Cận Hằng không cho cô cơ hội lựa chọn vậy.

Từ đầu tới cuối anh chưa hề nói anh yêu em, nhưng sao cô lại cảm thấy rất cảm động.

Mà lại cũng không giống như trên phim truyền hình, thừa dịp cô cảm động đưa cho cô một bó hoa hồng, ôm lấy cô hôn nồng nhiệt.

Đồng Kiều nhìn nhẫn kim cương, hít mũi một cái, lẩm bẩm nói: "Vì chiếc nhẫn này đẹp, nên tha cho anh."

Nói xong cầm đồ xuống xe.

Về sau cô mới biết được, chiếc nhẫn đôi này của bọn họ, là Ngụy Cận Hằng tự mình thiết kế, tự tay chế tác.

Ngày đó ở cửa hàng trà sữa gặp được anh, anh nói tới gần đây lấy đồ, chính là đôi nhẫn này.

Như thế mà nói, dĩ nhiên anh đã sớm chuẩn bị.

□

Đồng Kiều vào nhà, đã 7h tối.

Cô thay quần áo ở nhà, chuẩn bị nấu cơm.

Nguy Cận Hằng mặc đồ tây mang dép cát đồ trong tủ lạnh, thần sắc thanh lãnh, hoàn toàn không có cảm giác của những người đàn ông khác sau khi trở lộ thành công, đáng lẽ nên cười ngây ngô vui sướng chứ.

Nếu như không phải đang đeo chiếc nhẫn trên tay, Đồng Kiều còn cho là mình vừa nằm mơ.

Đồng Kiều vừa làm cơm vừa nghĩ đến biệt danh của Nguy Cận Hằng, Nguy đại gia.

Chẳng lẽ anh thật sự như ông già 5-60 tuổi, không có nửa tế bào lãng mạn sao.

Nguy Cận Hằng hoàn toàn không biết Đồng Kiều đang thái thịt, trong đầu lại hiện tại đầy những ý nghĩ đang chạy như tàu hỏa.

Cát đồ xong, Nguy Cận Hằng nhìn giờ liền nói muốn đi.

Đồng Kiều nghĩ đến lát nữa mẹ Đồng về, nhìn trong nhà đột nhiên nhiều thêm một người đàn ông cũng không hay, hai người bọn họ vừa mới xác định quan hệ, Đồng Kiều cảm thấy hay là chờ ổn định rồi nói cho mẹ.

Cô ngượng ngùng nói: "Vậy thì được, anh đi đường cẩn thận."

Nguy Cận Hằng ừ một tiếng, vẫy vẫy tay với cô.

Đồng Kiều không hiểu đi tới: "Thế nào?"

"Hôn chúc ngủ ngon." Giọng điệu Nguy Cận Hằng chừng chặc đàng hoàng, ngay lúc Đồng Kiều không kịp phản ứng, bị người ta tóm lấy, thuận tay kéo vào trong ngực.

Một đôi môi ấm áp dán ở trên môi của cô, cánh tay bên hông cô xiết chặt, quần lấy cô rất sát.

Đồng Kiều có thể cảm giác được nụ hôn này không khác với mọi ngày, Nguy Cận Hằng vẫn làm chủ, và vẫn giống như nôi điên, bá đạo.

Hai người lúc này còn đang đứng trước cửa, Đồng Kiều bị anh hôn mãnh liệt đẩy lui về phía sau.

Cô lui, anh tiến.

Đồng Kiều lại bị anh đặt ở trên ghế salon.

Đồng Kiều dùng sức đem anh đẩy ra, thở hổn hển nói: "Một lát nữa mẹ em về rồi."

Đôi mắt Nguy Cận Hằng cực nóng dần dần khô phục, giọng nói khàn khàn ừ một tiếng.

Anh dùng ngón tay cái ma sát nhẹ nhàng đôi môi bị anh hôn sưng đỏ, cúi đầu hôn một cái nữa, nói: "Ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Là tôi theo đuổi cô ấy

Edit: melbournje

□

Ngày tiếp theo, Đồng Kiều còn đang say giấc nồng, điện thoại đặt ở tủ cạnh giường vang lên.

Một bàn tay nhỏ lục lọi cảm lên, lưng tung án nhận.

Trong giọng nói còn mang chút khàn khàn khi mới tỉnh ngủ: "Alo."

Trong giọng nói đối phương còn có ý cười: "Còn chưa tỉnh ngủ?"

Đồng Kiều mơ hồ vài giây mới phản ứng được đây là ai.

"Anh Ngụy."

"Anh ở ngoài cửa."

Đồng Kiều theo bản năng hỏi: "Ngoài cửa, ngoài cửa nào?"

Qua hai giây, cô đột nhiên ngồi dậy, kinh hô: "Ngoài cửa nhà em?"

"Ừm."

"Chờ một chút, anh đợi em ba phút."

Nói rồi cô cúp điện thoại, mặc quần áo đứng dậy, búi mái tóc rối tung lên cao, đi vào roilet rửa mặt.

Làm xong hết thấy, cô chạy chậm đến chỗ mở cửa.

Liền thấy Ngụy Cận Hằng mặc áo khoác đen đứng ở bên ngoài, trong tay mang theo cái gì đó.

Đồng Kiều ngược ngùng gãi gãi đầu: "Anh Ngụy, sao anh lại tới đây?"

Ngụy Cận Hằng đi tới, đôi giày đem bữa sáng đặt ở trên bàn ăn: "Mang bữa sáng cho em."

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Giữa trưa mới có việc nên cứ thông thả." Nói xong anh cởi áo khoác xuống, khoác lên trên kệ áo, xắn hai tay áo lên.

Nhìn Ngụy Cận Hằng vào nhà mình không có tí đáng vẻ ngại ngùng, Đồng Kiều ngược lại không có ý tứ.

Cô bây giờ còn chưa thích ứng được việc Ngụy Cận Hằng là bạn trai của mình.

Ngụy Cận Hằng ngồi ở đối diện cô, Đồng Kiều cắn một miếng bánh bao hấp, miệng đầy mùi vị.

"Anh ăn sáng xong rồi sao?"

"Ném qua."

Đồng Kiều trong lòng cảm thán, Ngụy Cận Hằng người này thật đúng là có quy tắc.

Mỗi ngày đều 7h rời giường, 7h30 ăn cơm, nghe nói cái thói quen này anh đã giữ vững thật lâu.

Mà cô, bình thường làm việc, buổi sáng bốn năm giờ đều có thể dậy trang điểm, một khi ở nhà thì không bao giờ dậy trước chín giờ.

Có đôi khi coi như tỉnh cũng nằm trên giường chơi điện thoại, xem kịch bản, nằm ý đến giữa trưa thậm chí buổi chiều.

"Cái này ăn ngon lắm, anh muốn ném thử không?" Đồng Kiều đưa tay trái ra chỉ vào bánh bao hấp nói.

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, con người rơi vào ngón tay cô, cúi người đem trong bánh bao trong tay cô cắn một miếng.

Đồng Kiều chưa kịp phản ứng, theo bản năng rút tay lại, nhắc nhở: "Ài, cái này em đang ăn rồi mà."

Nhưng người này đã nhanh hơn cô một bước, đem cả bánh bao hấp ăn vào trong miệng.

Đồng Kiều bị hành động khác thường này của anh làm xấu hổ.

Ngụy Cận Hằng ăn xong, rút khăn lau khóe miệng, hỏi: "Sao không đeo nhẫn?"

Đồng Kiều vừa nhét miếng bánh bao vào miệng, hai má có chút phồng lên, giống như một con sâu mập vậy.

Cô gắng nhai xong, giải thích nói: "Hôm qua em nấu cơm nên đeo không tiện, liền tháo xuống."

Nói lời này, nhưng Đồng Kiều không dám nhìn vào mắt Ngụy Cận Hằng.

Cô đương nhiên không thể nói là vì mang theo quá dễ thấy, sợ mẹ hoặc là những người khác thấy được không biết giải thích sao, mới tháo xuống đặt ở trong ngăn tủ.

Ngụy Cận Hằng ừ một tiếng, không có nhiều lời, ánh mắt yên tĩnh, nhìn không ra đến cùng có tức giận hay không.

Ăn cơm xong, hai người ngồi ở trên ghế salon xem tivi, trên TV đang phát phim võ lâm.

Nguy Cận Hằng hai chân đan chéo dựa ở trên ghế sa lon, Đồng Kiều im lặng ngồi xếp bằng xuống, trong ngực ôm một cái gối ôm đáng yêu.

Xem đến đoạn hài, Đồng Kiều nhin không được cười ha ha ra tiếng, Nguy Cận Hằng lại chỉ nhếch miệng mỉm cười.

Giữa hai người có bầu không khí hài hòa dị thường.

□

Tại bên ngoài văn phòng tổng giám đốc Hoàng Duy:

Quan Vĩ Lễ ngâm nga bài hát, trong tay xoay chìa khoá, thành thoi hướng đến văn phòng Nguy Cận Hằng.

Lúc đi ngang qua khu vực làm việc của trợ lý, Cao Viễn đứng lên, ngăn cản anh: "Quan tổng, Nguy Tổng không ở trong này."

Quan Vĩ Lễ không thèm để ý khoát khoát tay: "Đang họp đúng không, không có việc gì, tôi đi vào chờ cậu ta."

"Không phải, Nguy Tổng không có họp."

Quan Vĩ Lễ nghiêng đầu nhìn Cao Viễn hỏi: "Ở nhà?"

Cao Viễn lắc đầu: "Không có."

"Cùng các giám đốc khác đi ăn cơm nói chuyện làm ăn rồi?"

Nhìn thấy Cao Viễn tiếp tục lắc đầu nói không phải, Quan Vĩ Lễ nhú mày: "Vậy cậu ta đi làm cái gì rồi?"

"Nguy Tổng nói buổi sáng công ty không có việc gì, liền không tới làm."

"Cái gì!" Quan Vĩ Lễ lên tiếng kinh hô.

Nguy Cận Hằng luôn luôn không đến muộn không về trễ mà lại không tới làm.

Cao Viễn gạt đầu xác nhận: "Đúng thực là như vậy."

"Vậy cậu ấy đi làm cái gì rồi?"

Cao Viễn lộ ra vẻ làm khó: "Cái này tôi không tiện báo cáo, nhưng mà ngài có thể gọi điện cho Nguy Tổng."

Quan Vĩ Lễ cấp tốc lấy điện thoại ra, đi đến cửa thang máy.

Điện thoại kết nối, Quan Vĩ Lễ hỏi: "Alo, Nguy đại gia, cậu không đi làm à, bận bịu cái gì rồi?"

"Xem tivi."

"Cái gì?" Quan Vĩ Lễ hoài nghi có phải lỗi tai mình có vấn đề hay không: "Xem tivi?"

"Ừm." Giọng điệu Nguy Cận Hằng bình thản.

"Cậu không tới làm lại là bởi vì xem tivi?"

"Không đúng, cậu xem cùng với Đồng Kiều à."

Chỉ lúc ở với cô ấy, Nguy Cận Hằng mới có thể làm chuyện nhàm chán như thế.

"Ừm."

Quan Vĩ Lễ giọng điệu trong nháy mắt trở nên mập mờ: "Ai ui, cậu rất được nha, tiến triển còn nhanh đến đoạn ngồi cùng một chỗ xem ti vi rồi, lúc nào đi xem phim đấy, chả lẽ mấy cái đồ chuẩn bị tỏ tình của chúng tôi vất đi rồi sao."

Nguy Cận Hằng nhếch miệng, ánh mắt liếc qua nhìn người bên cạnh, trán bực lấy vải trắng, chuyên chú xem tivi.

"Qua mấy ngày nữa đi."

□

Buổi trưa, hai người ăn cơm trưa xong, Nguy Cận Hằng về công ty họp.

Đông Kiều tiếp tục xem TV, rõ ràng cũng là đang làm việc.

Ngụy Cận Hằng lại cảm thấy thật có ý tứ, luôn làm việc mà mình cảm thấy có chút nhàm chán.

Đông Kiều cảm giác mình giống như mắc phải một loại bệnh gọi là "già mồm".

Liên tiếp ba ngày, buổi sáng Ngụy Cận Hằng đi làm đều sẽ đi ngang qua nhà cô đưa cho cô bữa sáng xong mới làm gì thì làm.

Ngày này buổi sáng, mẹ Đông đi làm tới gõ trước cửa phòng của cô, nhắc cô hôm nay phải đến bệnh viện đổi băng, phải mặc quần áo dày các thứ.

Đông Kiều nửa tỉnh nửa mơ một mực trả lời vâng.

Mẹ Đông nhìn Đông Kiều cuốn chăn thành kén, vẫn chưa yên tâm nói: "Nếu không mẹ nghỉ đi cùng con."

Đông Kiều bị làm cho có chút không kiên nhẫn: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, ngày hôm nay có bạn con đi cùng con, lại nói con lớn như vậy rồi, một vết thương nhỏ không cần thiết phải rối lên như vậy."

"Được được được, con ngủ tiếp đi."

"Nói đến chuyện con cùng ông chủ con, những ngày này cũng chưa từng thấy qua cậu ấy đến thăm con, cảm giác cậu ấy không quá quan tâm con nhỉ." Mẹ Đông lầm bầm liên định đóng cửa.

Đông Kiều đem đầu từ trong chăn lộ ra, giải thích: "Người ta có đến, tại ban ngày mẹ đi làm không thấy mà thôi."

Nghe xong lời này, trên mặt mẹ Đông lại lộ ra nụ cười: "Có đến sao, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, các con cố gắng trò chuyện, mẹ đi làm trước."

Không chỉ là đến thăm, là mỗi ngày đến thăm.

Nhưng mà lời này hiện tại cô không dám nói cho mẹ.

□

Phòng họp tập đoàn Hoàng Duy:

Ngụy Cận Hằng đem tất cả mọi việc bàn giao xuống, không chút kiên nhẫn đứng lên: "Tan họp."

Nói xong dẫn đầu bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Anh nâng cổ tay mắt nhìn đồng hồ, nghiêng người hỏi Cao Viễn theo sát ở phía sau: "Ngày hôm nay tôi còn lịch gì nữa?"

Cao Viễn trong tay cầm Notebook, lật hai trang nói: "Ba giờ chiều cùng Cao tổng của tập đoàn Hằng Hà, Cao tổng đã hẹn tại quán trà "Yên Lặng" để ký hợp đồng theo quý, sáu giờ tối có một tiệc rượu."

"Được, ba giờ chiều tôi lái xe trực tiếp đến quán trà, cậu nhớ kỹ mang hợp đồng cũ theo."

Cao Viễn nghe xong Ngụy Tổng nói lời này đã cảm thấy không thích họp.

Quả nhiên, vào văn phòng không bao lâu, Ngụy Cận Hằng cầm áo khoác đi ra.

"Ngụy Tổng, ngài lại muốn đi ra ngoài?" Cao Viễn nhìn không được hỏi.

"Ừm, có việc."

Cao Viễn muốn nói lại thôi, Ngụy Tổng đã liên tiếp bốn năm ngày có việc, tuy nói anh là ông chủ không cần giống nhân viên, mỗi ngày làm việc đúng giờ, nhưng thật sự là quá khác thường.

□

Bệnh viện nhân dân gần ven sông:

Đông Kiều đẩy mũ trên đầu, đi sau lưng Ngụy Cận Hằng đến phòng khám.

Mấy ngày không đi ra ngoài nên Đông Kiều rất hưng phấn, lúc ngồi trên xe một mực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã vào mùa xuân, mấy ngày nay nhiệt độ không ngừng ấm lên.

Đông Kiều ngồi ở trên ghế, bác sĩ cầm cái kéo cắt băng gạc, lộ ra vết thương dài nửa ngón tay, vừa hay ở trên trán.

Vết thương đã đóng lại, Đồng Kiều lo lắng hỏi bác sĩ có thể để lại sẹo không, bác sĩ cười lên tiếng an ủi.

Thật ra Đồng Kiều biết chắc sẽ có sẹo, dù sao vết thương dài như vậy.

Ngụy Cận Hằng đứng ở một bên cảm thấy cảm xúc của Đồng Kiều sa sút, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, thấp giọng an ủi: "Không có việc gì."

Lần này đổi băng chỉ là dùng một cái băng gạc nhỏ che lại.

Bác sĩ nói qua hai ba ngày nữa liền có thể tháo ra, vết thương tự nhiên sẽ tróc vảy.

Ngồi lên xe, Đồng Kiều thấy Ngụy Cận Hằng hướng về nhà cô, lập tức không muốn.

"Anh Ngụy, đã ra ngoài, chúng ta đến quảng trường chơi đi, mấy ngày nay ở nhà nhàm chán chết rồi."

Ngụy Cận Hằng đưa tay nhìn đồng hồ: "Đã hai giờ, ba giờ anh còn có việc."

Đồng Kiều lộ ra biểu tình thất vọng: "Vậy được rồi, anh đưa em về đi."

Cô một mình đi dạo phố cũng không có ý nghĩa gì.

Ngụy Cận Hằng nghiêng đầu nhìn cô thất vọng bĩu môi, do dự một chút, nói: "Có thích đi quán trà chơi không?"

"Quán trà?" Đồng Kiều lập tức hứng thú.

Hiện tại cửa hàng trà sữa, quán cà phê đầy đường. Nhưng quán trà đúng thật không nhiều, cô đứng là chưa từng đi qua, có chút hiếu kỳ.

□

Tại quán trà "Yên Lặng":

Giống như tên vậy, bên trong sạch sẽ lại yên tĩnh.

Tiếng âm nhạc trong tiệm chậm rãi vang lên, trang trí rất cổ, toàn bộ đều là từ gỗ lim chế thành.

Bên ngoài cửa sổ gỗ điêu khắc trông đầy cây trúc, phóng tầm mắt nhìn ra thấy một mảnh xanh biếc, thanh thân cả tâm hồn.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông hơn 30 tuổi, trên người tràn đầy khí chất thư thái, mặc áo xám.

Anh ta nhìn thấy Ngụy Cận Hằng, lập tức cười xuống lầu nghênh đón, nhìn hai người như rất quen.

Đồng Kiều yên lặng đứng sau lưng Ngụy Cận Hằng, biết người đàn ông này tên là Quân Nhất.

Hai người hàn huyên vài câu, Quân Nhất liền nói Cao tổng của Hằng Hà đang ở trên lầu chờ anh.

Ngụy Cận Hằng quay đầu, nhẹ giọng dặn dò: "Em tùy tiện đi xem nhé, đừng đi xa, có việc đi lên tìm anh."

Đồng Kiều gật gật đầu, đợi Ngụy Cận Hằng lên lầu, cô đi đến trước một cửa sổ khác, kính ngạc không thôi.

Vừa rồi ngoài cửa sổ kia là một rừng trúc, từ cửa sổ này nhìn ra ngoài lại tràn đầy màu hồng đỏ, là cây Mai.

Lên lầu, Quân Nhất có phần thâm ý mà hỏi: "Cô bạn gái nhỏ sao?"

Ngụy Cận Hằng không che giấu, gật đầu ừ một tiếng.

Nhìn Ngụy Cận Hằng thoải mái thừa nhận, Quân Nhất có chút kinh ngạc.

Anh cùng Ngụy Cận Hằng quen hơn mười năm, chưa bao giờ thấy anh cho phép bên người có con gái xuất hiện.

Không nghĩ tới lần này có một người, lại là bạn gái của cậu ấy.

Quân Nhất nhìn không được hiếu kỳ: "Có thể thu phục được cậu, cô bé này nhất định không đơn giản, cô ấy theo đuổi cậu bao lâu?"

Ngụy Cận Hằng trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt: "Không, là tôi theo đuổi cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thật muốn hung hăng khi dễ em

Edit: melbournje

□

Dưới lầu, Đồng Kiều ngửa đầu nhìn giá sách.

Trong đó có trà đạo, văn xuôi, thơ ca, thi từ.....

Đồng Kiều nhìn hoa cả mắt, tùy tiện lấy ra một bản thi từ tập hợp, ngồi ở bên cửa sổ yên lặng xem.

Ngoài cửa sổ gió thổi, cùng với tiếng xào xạc của cây trúc, lòng Đồng Kiều còn đang rộn ràng trở nên bình thản không ít.

Trách không được tính tình Ngụy Cận Hằng trầm ổn như vậy, thì ra uống trà thật sự rất tu tâm dưỡng tính.

Uống mấy chén trà nóng vào trong bụng, dạ dày ấm áp rất dễ chịu.

Lúc này, phục vụ ngồi ở phía sau quầy đi tới, giúp cô rót thêm trà.

Đồng Kiều gọi anh ta lại: "Xin chào, cho hỏi vườn đằng sau có thể đi ra xem không?"

Anh trai kia cười gật đầu nói có thể, còn dẫn đường cho cô.

Vừa mới vào vườn, một mùi hoa thơm nức mũi.

Anh trai phục vụ dẫn đường cho cô giới thiệu nói hiện tại chính là mùa mai nở.

Đưa cô chỗ vườn mai, dặn dò cô hai câu, liền đi.

Đồng Kiều nhìn xung quanh màu hồng phấn, màu đỏ, liền không cảm thấy lạnh nữa.

Chụp không ít ảnh đẹp đăng lên vòng bạn bè trên Weibo.

Nói xong họp đồng, bốn người từ trong phòng đi ra đến lầu một, Ngụy Cận Hằng cự tuyệt lời mời cơm của Cao tổng, để Cao Viễn đưa người ra khỏi quán trà.

Xong xuôi, Ngụy Cận Hằng quay đầu đảo mắt một vòng, chỉ thấy trên bàn gỗ bày biện chén cùng ấm trà, nhắc nhở rằng nơi đó từng có người ngồi qua.

Hỏi phục vụ, mới biết được Đồng Kiều chạy tới sân vườn sau.

Tại tầng hai trong một phòng khác, Quân Nhất ngồi ở bên cửa sổ một mình uống trà, vừa quay đầu liền nhìn thấy dưới vườn hoa mai có hai người.

Trên đầu người nữ đội mũ đen, áo màu vàng nhạt làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, quần màu đen cùng giày cao gót làm lộ lên đôi chân vừa mảnh vừa dài kia.

Nhưng mà hiện tại cô ấy đang cúi đầu, một bộ dáng đáng thương.

Trong ấn tượng của Quân Nhất, có rất ít chuyện có thể khiến cho Ngụy Cận Hằng tức giận, Ngụy Cận Hằng từng nói rằng không cần thiết phải tức giận vì một số người và một số việc không đáng.

Không nghĩ tới bây giờ cũng bởi vì cô gái ngồi ở bên ngoài quá lâu, hai tay lạnh buốt, liền chọn tức cậu ấy, buộc phải rèn giữa cho một trận.

Quân Nhất nhìn hai người bên ngoài, sắc mặt Ngụy Cận Hằng lạnh lùng quay người đi vào tiệm, cô bé ở phía sau chạy chậm hai bước đuổi theo bắt lấy bàn tay lớn của anh, ngửa đầu ôn nhu nói: "Em sai rồi."

Vén vén một câu, sắc mặt Ngụy Cận Hằng dần dần bình thản xuống, tuy vẫn như cũ không mở miệng để ý đến cô, nhưng lại đem bàn tay kia giữ thật chặt.

Nhìn đến đây, Quân Nhất nhin không cười ra tiếng.

"A, thật đúng là vô quyết dầy có móng tay nhọn."

Anh đem chén trà trong tay uống một hơi cạn sạch, đem chén trà đặt ở mặt bàn, đứng dậy chỉnh lại quần áo, đi xuống lầu.

Lầu một:

Ngụy Cận Hằng sắc mặt lạnh lùng ngồi ở đối diện Đồng Kiều, không nói một lời.

Phát hiện được người con gái đó không ngừng liếc trộm mình, Ngụy Cận Hằng cũng chỉ xem như không nhìn thấy.

Đồng Kiều thấy anh còn đang tức giận, ý đồ tìm chủ đề, hỏi: "Chuyện của anh nói xong rồi?"

Ngụy Cận Hằng đem chén trà trong tay đặt xuống, nhân nhạ ừm một tiếng.

Đồng Kiều duỗi tay nhỏ: "Anh đừng giận, tay của em không lạnh, không tin anh sờ sờ đi."

Ngụy Cận Hằng không để ý tới cô, Đồng Kiều bĩu môi, vừa muốn thu tay lại, hai bàn tay to duỗi tới đem tay của cô nắm chặt.

Đồng Kiều lộ ra nụ cười như ý, nghiêng đầu hỏi anh: "Không tức giận nữa?"

"Khụ khụ." Từ bậc thang lầu một truyền đến tiếng ho nhẹ.

Đồng Kiều theo bản năng thu tay lại, con mắt nhìn về phía người đàn ông mặt tươi cười, gương mặt đỏ mặt.

"Đám phán với Cao tổng thế nào?" Quân Nhất cười đi tới ngồi xuống.

"Cũng không tệ lắm." Ngụy Cận Hằng đem một chiếc chén tới, rót nước trà nóng hổi vào.

"Hai ngày trước công ty của Phuong tổng còn đề cập với tôi về cậu, nói muốn hợp tác một chút."

Ngụy Cận Hằng sắc mặt thanh lãnh: "Không hứng thú."

"Người ta tuy là nhãn hiệu không lớn, nhưng tôi xem số lượng tiêu thụ của bọn họ cũng không tệ."

"Ông ta đã đi tìm không ít người, nhưng mà công ty đó của ông ta có tiềm nghi lớn, loại người này nhân phẩm sẽ không tốt, không nên tiếp xúc."

Thấy Ngụy Cận Hằng đối với người ta có hiểu biết, Quân Nhất cũng không có tiếp tục nói chuyện đó nữa.

Hai người uống xong vài chén trà, Ngụy Cận Hằng liền dẫn Đồng Kiều đi.

Buổi tối Ngụy Cận Hằng còn có tiệc rượu, hỏi Đồng Kiều có muốn hay không đi.

Đồng Kiều cự tuyệt, trên đầu của cô bây giờ còn có băng gạc nên không thể trang điểm, lại nói trong tiệc rượu quá nhiều người, cô sợ quan hệ của hai người bị lộ.

Buổi tối, 7h50.

Đồng Kiều đem đồ ăn làm để ở trong nồi, chờ mẹ Đồng 8h tan làm về.

Việc Đồng Kiều ngoài ý muốn chính là cô vừa làm xong cơm, chuông cửa liền vang lên.

Cô còn cầm bả một câu sao hôm nay mẹ tan làm sớm như vậy?

Cửa mở ra, khí lạnh xông vào mũi còn mang mùi rượu dày đặc.

"Đồng Đồng." Thanh âm của người đàn ông khàn khàn.

Đồng Kiều thấy rõ là Ngụy Cận Hằng, hơi giật mình.

"Anh Ngụy, sao anh lại tới đây?"

Nói thật Đồng Kiều có chút bối rối, cô không ngờ Ngụy Cận Hằng sẽ tới bây giờ.

Ngụy Cận Hằng cất bước đi đến, đưa cô ôm vào trong ngực.

Đồng Kiều tranh thủ thời gian đóng cửa lại: "Anh Ngụy, đừng như vậy, mẹ em sắp về rồi."

Ngụy Cận Hằng ôm cô không nói lời nào, bên tai cô truyền đến hô hấp cực nóng của anh.

Đồng Kiều mắt nhìn giờ, cắn răng đem anh kéo lại phòng của mình.

Ngụy Cận Hằng ngồi ở cái ghế của cô, khuỷu tay chống ở bàn trang điểm nâng trán, giữ im lặng nhìn cô.

Đông Kiều bung một cốc nước ấm đưa cho anh: "Anh uống nhiều hay ít?"

Ngụy Cận Hằng uống hai ngụm nước, giọng nói mang theo chút khàn khàn vì say rượu: "Rất nhiều."

"Vậy anh uống nhiều như vậy làm gì?"

Ngụy Cận Hằng cúi đầu tiếp tục uống nước không có trả lời.

Một cốc nước uống xong, Ngụy Cận Hằng đem cốc đặt trên bàn trang điểm, ngoác tay với cô.

Đông Kiều nghi hoặc đi tới: "Thế nào?"

Vừa đi tới, cổ tay của cô liền bị người ta bóp chặt, đôi phương có chút dùng lực, cô không vững liền ngã vào trong ngực của anh, eo thon bị anh nhốt chặt, ngồi ở trên đùi của anh.

Đông Kiều tránh hai lần: "Đừng làm rộn, mẹ em thật sự sắp về."

Ngụy Cận Hằng giống như không nghe thấy, bóp chặt cằm của cô, lấn người hôn lên.

"Đừng...um."

Cái ót của Đông Kiều bị bàn tay của anh giữ chặt, cô dùng lực đẩy, nhưng không ra.

Cô rơi vào đường cùng chỉ có thể từ bỏ chống lại, tùy tiện để anh hôn.

Ngụy Cận Hằng uống say nên không có sự lý trí của ngày xưa.

Bàn tay đang nắm cằm cô chẳng biết lúc nào đã đến sau lưng, ngón tay hơi lạnh tiến đến nội y của cô.

Đông Kiều bị lạnh giật cả mình: "Này."

Cô vội vuron tay nắm bàn tay không thành thật kia.

Lúc này, Đông Kiều đã bị hôn đến thiếu hơi, dùng tay vỗ vỗ ngực của anh, Ngụy Cận Hằng buông cô ra.

Đông Kiều thở hổn hển lên án nói: "Tay của anh thật lạnh."

Vừa dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng đóng cửa.

Đông Kiều giật nảy mình, đem tay của anh rút ra, đứng lên bối rối nói: "Mẹ em về."

Ngụy Cận Hằng chống đầu, ánh mắt mơ màng, nâng khóe môi trêu chọc nói: "Yêu đương vụng trộm bị phát hiện, làm sao bây giờ?"

Đông Kiều tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh ở trong phòng thành thật một chút, đừng lên tiếng."

Ngụy Cận Hằng thấy cô thật sự luống cuống, cũng không đưa cô nữa, thành thành thật thật gật đầu.

Đông Kiều nuốt một ngụm nước bọt, đem quần áo sửa sang một chút, mở cửa đi ra.

"Mẹ, mẹ về rồi."

Mẹ Đông vừa thay dép xong ừ một tiếng: "Thay băng rồi sao?"

"Rồi ạ."

Mẹ Đông quan tâm nói: "Mẹ xem một chút, vết thương thế nào?"

Đông Kiều né tránh tay mẹ Đông: "Vẫn rất tốt, con làm cơm rồi, ăn cơm thôi."

"A, miệng của con làm sao hồng như vậy?"

"A?" Đông Kiều bị hỏi đến luống cuống, bần bịu chà xát môi hai lần: "Có, có sao?"

Mẹ Đông nhìn Đông Kiều chột dạ, cau mày nói: "Có phải là con giấu mẹ ăn cay phải không?"

"....."

Không đợi Đồng Kiều kịp phản ứng, mẹ Đồng không nhìn được mắng cho cô một trận: "Không phải nói gần đây con không thể ăn cay, không có lợi cho vết thương sao, hai ngày nữa liền phải đi quay phim, vết thương không lành được đến lúc đó lại khó khăn...."

Mẹ Đồng một bên rửa tay, một bên bla bla không ngừng nói.

Đồng Kiều không có sức, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Cô đem đồ ăn bung lên bàn, giữ im lặng bồi mẹ Đồng ăn com xong liền nói muốn trở về phòng.

Mẹ Đồng cũng không nghi ngờ gì nói cô chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ đi.

Mở cửa, Đồng Kiều nhìn thấy Ngụy Cận Hằng đang nằm tại trên giường của cô.

Cô khóa trái cửa, sợ chút nữa mẹ Đồng trực tiếp mở cửa đi vào.

Cô đi tới cạnh giường lớn vừa cúi người xuống chuẩn bị gọi anh một tiếng, ai ngờ vừa đi tới, bên hông lại đột nhiên bị một cánh tay kéo lấy, nhốt chặt, Đồng Kiều không kịp đề phòng ngã xuống trên người anh, trời đất quay cuồng, liền bị anh đặt ở dưới thân.

"Xong rồi?" Ngụy Cận Hằng khàn khàn hỏi.

Mặt Đồng Kiều ửng đỏ, hai tay chống tại trước ngực của anh: "Anh Ngụy, anh chớ làm loạn, mẹ em còn ở bên ngoài."

"Gọi tên anh."

Đồng Kiều mở đôi mắt to ướt sũng nhìn anh, thăm dò nói: "Ngụy Cận Hằng?"

"Không phải."

"Vậy gọi như nào?" Đồng Kiều nhỏ giọng hỏi.

Ngụy Cận Hằng hai tay chống hai bên người cô, cúi người nhìn cô không nói lời nào.

"Cận Hằng?" Đồng Kiều lần nữa gọi.

Gọi một tiếng này ra, Đồng Kiều cảm giác đôi mắt Ngụy Cận Hằng xuất hiện biến hóa.

Kiểu biến hóa này, Đồng Kiều vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô bần bệ hoảng sợ nói: "Không muốn."

Đáng tiếc đã trễ, người đàn ông đã cúi người ngăn chặn miệng của cô.

Bàn tay còn hơi lạnh bỗng trở nên nóng rực, đem áo lông của cô đẩy lên.

Đáng sợ nhất là anh biết rõ tất cả các chỗ mẫn cảm trên người Đồng Kiều, mấy lần liền trêu chọc cô muốn ngừng mà không được.

Cô dùng lý trí cắn môi để không phát ra âm thanh.

Hai tay của cô nắm chặt áo trước ngực anh, bên tai truyền đến hô hấp cực nóng, vành tai bị anh khẽ cắn chặt, Đồng Kiều chỉ cảm thấy toàn thân tê dại.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: "Đồng Đồng, mẹ đi ngủ, con đánh răng rửa mặt một chút rồi cũng đi ngủ sớm đi, đừng thức đêm."

Đồng Kiều phát run không dám mở miệng, hít sâu vài hơi, mới mở miệng nói: "Được, mẹ đi ngủ sớm một chút."

Biết mẹ Đồng đi ngủ, Đồng Kiều cảm giác người này càng làm càn.

Ngụy Cận Hằng trở nên rất ác liệt, biết Đồng Kiều không dám phát ra tiếng, anh còn cố ý khi dễ cô, làm cho Đồng Kiều một tay che miệng lại, còn lại thì chấp nhận.

Hốc mắt đỏ bừng, khóe mắt chảy ra nước mắt.

Hồi lâu không có vận động dữ dội, Đồng Kiều không bao lâu liền không chịu nổi.

Cảm giác rất trướng.

"Cẩn Hằng, thôi." Cô cúi đầu khấn cầu.

Ngụy Cẩn Hằng hôn nhẹ gương mặt của cô: "Dễ chịu không?"

Đông Kiều cắn môi lác đầu không trả lời.

Ngụy Cẩn Hằng ác liệt giật giật eo, Đông Kiều kinh ngạc hô một tiếng.

Nhưng mà vừa phát ra âm thanh, cô đã kịp bịt miệng lại.

Chờ phản ứng lại, Đông Kiều tức giận cắn một cái trước ngực của anh.

"Đau!" Thẳng đến bên tai truyền đến giọng nói của người đàn ông, Đông Kiều mới thả miệng, nhìn dấu răng trên ngực anh, ngẩng đầu đác ý trừng mắt liếc anh một cái.

Ngụy Cẩn Hằng nhìn cô, cười khẽ một tiếng, cúi người hôn trán cô một cái.

"Thật muốn hung hăng khi dễ em."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phủ nhận tin đồn

Edit: melbournje

□

Hôm sau, Đông Kiều vừa mệt lại vừa đau nhức toàn thân.

Nhưng hết lần này tới lần khác người dùng sức nhiều hơn vẫn khỏe mạnh như cũ, bây giờ rời giường, nếu không phải bị Đông Kiều ngăn lại, đoán chừng anh sẽ quang minh chính đại đi ra cửa mua cho cô bữa sáng.

Không có chút cảm giác nào giống yêu đương vụng trộm cả.

Ngụy Cẩn Hằng nhìn người con gái đang chơi xấu, ôm cánh tay anh không buông, bắt đắ dĩ nói: "Chín giờ anh có một buổi họp."

Đông Kiều có chút xấu hổ, nhưng tay đi không dám bỏ ra, mãnh liệt lác đầu: "Không được, lúc này mẹ em còn chưa đi làm, anh ra ngoài thì giải thích kiểu gì bây giờ."

Ngụy Cẩn Hằng thở dài một hơi: "Vậy mấy giờ anh có thể đi?"

Đông Kiều đưa ra một con số: "Tám giờ năm mười."

Ngụy Cẩn Hằng nhếch môi, ừ một tiếng: "Còn gần hai tiếng nữa, chúng ta làm chút chuyện giết thời gian."

Nói xong anh lại cúi xuống, đem đầu chôn ở trong chiếc cổ tinh tế của Đông Kiều.

.....

Trong phòng họp:

Những người khác đã đến đông đủ, duy chỉ có chỗ ngồi chính là không có một ai.

Đừng nói những người khác, ngay cả trợ lý Cao Viễn của Ngụy Cẩn Hằng cũng không thể tin được, Ngụy Cẩn Hằng luôn luôn có khái niệm thời gian cực nặng ngày hôm nay lại đến muộn.

Anh nhìn điện thoại, bên trong là tin nhắn Wechat của Ngụy Cẩn Hằng, đứng lên nói: "Xin lỗi mọi người, vừa rồi Ngụy Tổng nhắn tin Wechat cho tôi nói có chút việc, ngài ấy lập tức tới ngay."

Mà Đông Kiều nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, lại nhìn người ngồi ở đối diện bình tĩnh thong dong.

"Không phải anh nói 9h đi họp sao? Sao còn đi mua đồ ăn cho em?"

Nguy Cận Hằng mở nắp chảo trứng muối thịt nạc ra, đẩy tới trước mặt cô: "Em cứ từ từ ăn, anh đi trước."

Đồng Kiều gật đầu: "Được."

Ra cửa, Nguy Cận Hằng bước nhanh xuống lầu, tốc độ lái xe nhanh hơn so với thường ngày không ít.

Đám người quay đầu nhìn cửa phòng họp bị mở ra, ngoài cửa truyền đến giọng nói ôn nhã của Nguy Cận Hằng: "Xin lỗi mọi người, tôi tới trễ."

Nói xong anh cất bước đi đến vị trí bên trên, ngồi xuống, Cao Viễn bận bịu đem văn kiện trong tay thả xuống trước mặt anh, lúc này người nữ ngồi ở gần nhất đứng lên: "Nguy Tổng, đây là bản thảo thiết kế tuần này của chúng ta, mời ngài xem."

Cô ấy cấp tốc kết nối vào màn hình lớn.....

Cuộc họp tiến hành hơn một tiếng, tan họp xong, Cao Viễn đi theo Nguy Cận Hằng tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Nguy Cận Hằng ngồi ở trong ghế, mỗi một thờ một hơi thật dài, bỗng nhúc nhích cổ.

Ánh mắt liếc về phía Cao Viễn muốn nói lại thôi.

"Có việc?"

Cao Viễn chỉ chỉ cổ của mình, ra hiệu nói: "Nguy Tổng, trên cổ ngài..."

Nguy Cận Hằng sững sốt một chút, hiểu rõ ý của cậu ta, khóe miệng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ yếu ớt.

"Tôi về nhà rửa mặt một chút, một tiếng sau sẽ tới."

Cao Viễn gật đầu: "Được rồi, Nguy Tổng."

Trên cổ Nguy Tổng có vết dâu (hickey đỏ mảy má), toàn bộ người trong phòng họp đều thấy được, mà việc này như một quả bom ném vào đám người, trực tiếp nổ tung.

Nguy Cận Hằng là hạng người gì, cả ngày chơi hương, uống trà, không chạm vào phụ nữ, cả công ty có không ít lời đồn đều nói Nguy Tổng có khi đã sớm khám phá cõi đời này, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, xuất gia.

Hiện tại đột nhiên phát hiện trên cổ Nguy Cận Hằng có vết dâu, mọi người trong công ty ai cũng kinh ngạc, đồng thời không nhịn được suy đoán xem nhà gái sẽ là ai.

Có người suy đoán là thiên kim của tập đoàn Thịnh Quý, Thịnh Yên, cũng có người suy đoán là Tống Kiều của tập đoàn Tống thị.

Dù sao hai người này để có thể làm bạn gái Nguy Tổng, tranh đấu đã nhiều năm.

Một giờ chiều, Tống Kiều nhận được tin nhắn có người báo cáo rằng trên cổ Nguy Cận Hằng có vết dâu.

Cô ta đang dưỡng da tại spa, trong nháy mắt ngồi dậy, làm chuyên gia đang mát xa mặt giật nảy mình.

Tống Kiều không lo nói chuyện khác, gửi tin nhắn hỏi: Đây là thật hay giả?

Tiểu Ngộ: Ngày hôm nay họp, tôi ngồi bên trái Nguy Tổng, lúc anh ấy cúi đầu xem văn kiện, thật sự cổ có dấu hôn.

Tiểu Ngộ: Không riêng tôi thấy, những người khác cũng nhìn thấy.

Tống Kiều: Biết bạn gái anh ấy là ai không?

Tiểu Ngộ: Không biết, hiện tại trong công ty không ít người đồn là anh ấy cùng Thịnh Yên.

Nhìn thấy lời này, lòng mày Tống Kiều trong nháy mắt nhủ lại.

Chẳng lẽ lúc ăn tết đó, Nguy Tiểu Vũ nói quà trong hộp kia là tặng cho chị dâu tương lai, không phải là giả, mà là thật?

Không, không có khả năng, cô đã cho người chăm chú theo dõi bên cạnh Nguy Cận Hằng, họ nói bên cạnh anh căn bản không xuất hiện người nữ nào

Trước đó Thịnh Yên lấy thân phận mình là quản lý tập đoàn Thịnh Quý muốn đi cùng ăn Nguy Cận Hằng bàn về chuyện họp đồng.

Không nghĩ tới người ta lại trực tiếp hẹn cả ba của cô ta ra, cô ta vẫn mặt dày đi theo, đi ngang qua quảng trường Hoàng Duy còn nói lái xe dừng lại, nói muốn đi vào cửa tiệm vàng bạc đá quý Hoàng Duy, còn muốn nhân cơ hội để Nguy Cận Hằng giúp cô ta chọn trang sức, Nguy Cận Hằng chỉ coi như không nghe thấy.

Cuối cùng vẫn là ba của Thịnh Yên cảm thấy không ổn, chọn và mua cho con gái nhà mình.

Lần kia hộp đồng ký xong, Thịnh Yên còn bị giam lỏng ở nhà một thời gian, nói con gái một chút xấu hổ cũng không biết, người ta không có ý gì với mình, lại còn cứ cố.

Mà Tống Kiều cũng bởi vì lần trước đi chúc tết, tại nhà họ Ngụy, cha mẹ anh Ngụy không đề cập tới chuyện cô cùng Ngụy Cận Hằng, cha mẹ Tống về tức giận mắng cô một trận, cường chế bắt cô không được có ý đồ với Ngụy Cận Hằng.

Có thể là trong lòng cô sớm đã bị người đàn ông ưu tú kia chiếm hết, làm sao có thể nói buông liến buông.

□

Đông Kiều đã nghỉ ngơi một tuần xong, rốt cuộc cũng phải tiếp tục quay phim.

Người đại diện là chị Linh và Tiểu Thượng cùng cô tới đoàn làm phim.

Bởi vì trên trán cô vẫn còn sẹo, đạo diễn Cát chỉ có thể thêm kịch bản, đổi tạo hình cho cô.

Bản gốc sẽ là nam hai công phu cao cường, dễ dàng đem cô ra khỏi phủ Thượng thư.

Nhưng bây giờ trán cô có sẹo, chỉ có thể chỉnh thành lúc nam hai đánh nhau không quan tâm đến cô, cô bị người hầu đẩy, trán va vào tường, hôn mê bất tỉnh, sau đó nam hai mới mang cô ra phủ Thượng thư.

Mặc dù chỉ thêm chút xíu, nhưng cũng xem như hoàn mỹ che giấu vết sẹo của cô.

Sau hai tuần, vết sẹo của cô đã tốt lên, mặc dù vẫn còn mờ mờ, nhưng khi trang điểm rồi thì căn bản nhìn không ra.

Lúc này, chị Linh cũng nhận một tiệc rượu cho cô.

Trong đó không ít đạo diễn, diễn viên cùng người đầu tư đều sẽ tham gia.

□

Nhà họ Tống:

Mặc dù Ngụy Tiểu Vũ rất lạnh lùng và rất không thích cô, nói chuyện cũng hầu như là châm chọc khiêu khích.

Nhưng Tống Kiều vẫn là thăm dò được ngày đó Ngụy Tiểu Vũ mang một cái hộp, trong đó là một chuỗi vòng tay Trầm Hương.

Rất nhanh, cô sai người đem tin tức Ngụy Cận Hằng tặng vòng tay này lan ra ngoài.

Mà cô cũng cực khổ tìm một chuỗi, nghe nói là Trầm Hương tốt, Kỳ Nam gì gì đó, bỏ ra gần tám triệu, thật là đau lòng muốn chết.

Đông Kiều ngồi máy bay một đêm, đến sáng sớm năm giờ mới tới thành phố Lâm Hà.

Tiệc rượu này được tổ chức tại một khách sạn năm sao.

Về đến nhà, cô tắm rửa một phát liền nằm xuống ngủ bù.

Tối hôm qua cô cùng Ngụy Cận Hằng nói chuyện trời đất, cô nói cho anh là mình sẽ về.

Ngụy Cận Hằng nói muốn tới đón cô, Đông Kiều từ chối.

Ngủ một giấc đến trưa, Đông Kiều rời giường bắt đầu dưỡng da, về sau có thợ tới trang điểm cho cô.

Mặc dù có chút danh tiếng, nhưng đối với những thương hiệu lớn mà nói, vẫn chướng mắt cô.

Đến mức lần đầu tiên cô tham gia tiệc rượu, cần chị Linh đi mượn một bộ lễ phục, đây chuyện cũng là chị Linh mượn cho cô.

Trên ngón trở đeo chiếc nhẫn mua được trước kia, khuyên tai là chiếc cô mua sau đó ở vàng bạc đá quý Hoàng Duy, nhờ cái tấm thẻ giảm giá đó.

Đội cô trang điểm xong, nhìn người trong gương đẹp như tiên nữ, nở nụ cười.

Lúc này mới phát giác trên cổ tay thiếu một chút trang sức.

Chị Linh thuận tiện đem vòng tay trên cổ tay chị ấy lấy xuống, nói: "Này, đeo đi."

Đông Kiều nghĩ nghĩ khoát tay nói: "Không cần."

Sau đó xoay người đi vào phòng ngủ, đem chuỗi Trầm Hương này ra: "Chị Linh, chị nói em mang cái này thế nào?"

Hoắc Linh đưa tay cầm lên, nhú mày nhìn một chút: "Đây là cái gì? Vòng tay gỗ? Hoa văn rất đẹp, hạt tròn nhỏ nhỏ, vừa vặn thích hợp với con gái, nhưng mà trong tiệc rượu mang cái này, hơi không liên quan."

Đông Kiều mím môi một cái: "Chị Linh, cái này gọi là Trầm Hương."

"Trầm Hương!" Hoắc Linh lộ ra sự kinh ngạc.

Loại vật này các cô không chơi, nhưng cũng biết Trầm Hương phần lớn đều là kẻ có tiền mới có thể mua được.

"Cái này vòng tay quý sao?" Nói xong Hoắc Linh tìm tòi trên mạng một chút tin tức liên quan tới giá cả của Trầm Hương.

Bình thường khi chị đều nghiên cứu đồ trang sức, nếu như đây là một cục kim cương, nói không chừng chị còn có thể biết, nhưng phương diện đồ cổ này, căn bản một chữ cũng không biết.

Nhưng mà khi tra giá của Trầm Hương, Hoắc Linh liền quyết định bảo cô cứ đeo theo đi.

□

Trong tiệc rượu đúng là toàn diễn viên lớn tụ tập, không ít ánh để ánh hậu, ngôi sao hạng nhất, trong đó Đông Kiều chỉ biết một số người.

Cô đứng sau lưng Hoắc Linh cùng từng đạo diễn chào hỏi, Đông Kiều phụ trách cười, Hoắc Linh thì phụ trách chào hỏi cùng hàn huyên.

Nửa giờ, Đông Kiều cuối cùng cũng thấy được quan hệ của chị Linh có bao nhiêu rộng.

Mà trong tiệc rượu này, Tống Kiều cũng lấy thân phận nhà đầu tư tới tham gia.

Cô ta đứng ở trung tâm tiệc rượu, tay phải giữ chén rượu lắc lắc, trên cổ tay mang theo một chuỗi Trầm Hương hạt to, thu hút sự chú ý của người khác.

Trong đó có mấy người phụ nữ đi tới, một mặt kinh ngạc: "Kiều Kiều, trên cổ tay cô là gì vậy? Thật đẹp."

Tống Kiều có chút run run, những người này tới là vì nịnh hót nên lời gì chả nói ra được.

Chính cô còn cảm thấy đeo cái vòng tay này xấu hổ chết rồi, vừa to lại vừa khó coi, nhìn không có nửa điểm giống trang sức.

Mà mùi thơm còn đặc biệt nhạt, trừ khi ghé vào mới có thể ngửi được mùi như có như không.

Cô cũng không thể đưa tay bảo người ta ngửi, thật không biết tại sao Ngụy Cẩm Hằng lại thích loại đồ không hữu dụng này.

Nhưng mà mặc kệ trong lòng ghét bỏ như nào, trên mặt cô ta vẫn treo nụ cười: "Tạm được, đây là vòng tay Trầm Hương."

Một người trong đó xích lại gần cô, đem đồ trên cổ tay của cô nhìn hai lần: "O, sao cái vòng này nhìn quen quen."

Tống Kiều liếc mắt nhìn cô ấy, giọng thay đổi: "Ý coi là gì?"

Người kia kia bụm bụm khoát tay: "Không không không, tôi cảm giác giống vòng của tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duy, Ngụy Cẩm Hằng, tôi từng thấy qua."

Một người khác vội vàng nói tiếp: "Ôi trời, cô nói tôi mới nhớ, hai cái vòng này sẽ không là một đôi chứ."

Tống Kiều được các cô ta tặng bốc, nghe lời này, khóe miệng lộ ra một tia đắc ý.

Đưa cổ tay rút về, cố ý khiển trách: "Các cô cũng đừng nói mò, cái gì mà một đôi chứ, nếu như bị người khác nghe được hiểu lầm thì sao, chỉ là vòng tay bạn tặng mà thôi."

Tống Kiều nói mập mờ, bạn bè, nhưng không nói người bạn này là ai.

Hiện tại không ít người đều biết Ngụy Cẩm Hằng tặng một vòng tay Trầm Hương ra ngoài, mà cô ta lại nói là bạn tặng, muốn không hiểu lầm cũng khó.

"Tôi muốn biết xem chiếc vòng này được không."

Lúc này sau lưng đột nhiên truyền tới một âm thanh trầm thấp.

Đám người quay đầu nhìn về sau lưng Tống Kiều, liền nhìn thấy Ngụy Cẩm Hằng, vẫn là bộ âu phục ấy, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác so với những người đàn ông ở đây.

Tống Kiều cứng đờ, xoay đầu lại.

Nhìn thấy Ngụy Cẩm Hằng, ánh mắt sáng lên: "Cẩm Hằng."

Cô ta có ý gọi rất thân mật, Ngụy Cẩm Hằng không để ý đến, sắc mặt lạnh lùng, duỗi cánh tay trắng ra.

Tống Kiều theo bản năng giấu tay phải sau lưng một chút.

Những người khác thì không nhìn thấy động tác này của Tống Kiều, giọng điệu mập mờ khuyên nhủ: "Kiều Kiều nhanh cho Ngụy Tống nhìn xem."

Tống Kiều cắn môi đỏ, vừa muốn mở miệng từ chối.

Một người nữ khác đã tích cực đem chén rượu trong tay Tống Kiều đoạt đi, đem tay phải của cô ta kéo ra ngoài, lấy chuôi vòng tay này, đưa cho Ngụy Cẩm Hằng.

"Ngụy Tống, ngài hiểu những vật này, giúp chúng tôi nhìn xem cái vòng này có xứng với Kiều Kiều nhà chúng tôi không, mà đúng hơn là người bạn nào đó có tâm với Kiều Kiều hay không." Lúc cô ta nói, giọng điệu ngả ngớn mập mờ, trong lòng đã nhận định cái vòng này chính là Ngụy Cẩm Hằng tặng.

Ngụy Cẩm Hằng lười trả lời, cúi đầu nhìn đại khái một lần, giọng điệu lạnh lùng: "Vòng tay quả thật không tệ, được xưng tụng là Kỳ Nam, không biết người bạn của Tống tiểu thư dùng bao nhiêu tiền mua được?"

Tống Kiều ráng chống đỡ nói: "Tôi không biết, bạn tặng quà, nào có hỏi giá."

"A, Kiều Kiều, hôm qua cậu mới nói với tớ là cái vòng này hơn tám triệu, cậu quên sao?"

Tống Kiều quả thực bị những người ngược to mà không có não này làm tức chết rồi, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn người kia, giọng điệu cứng nhắc khó nghe: "Trí nhớ tớ không tốt, đã quên rồi!"

Người kia đối đầu với ánh mắt giết người của Tống Kiều, biết mình nói sai, lùi về sau một bước, cúi đầu xuống không dám nói nữa.

Ngụy Cẩm Hằng cuối cùng lại cười: "Xem ra người bạn này đối với Tống tiểu thư đúng thật là si tình, một cái vòng tối đa cũng 1,2 triệu, bạn của cô lại mua giá gấp mấy lần, cô đã gặp được chân tình rồi đó."

Nói xong đưa tay trả vòng, Tống Kiều đỏ lên mặt nhận lấy.

"Nói đến đây, tôi cũng từng tặng cho bạn một cái vòng tay, tinh xảo hơn so với xâu này của cô một chút, hợp cho con gái mang, còn cái này của cô là kiểu của nam, không hợp với cô đâu."

Một câu, đem toàn bộ phòng đoán vừa rồi lật đổ.

Ngụy Cẩm Hằng người này thật đúng là xấu tính, không phủ nhận lời đồn trực tiếp, mà lại nói cho cô rằng cô mua cái vòng này là thiệt rồi.

Đúng thật là tôi có tặng người khác một cái vòng tay đấy, nhưng tinh xảo hơn cái của cô cơ, cái của cô là của nam mà, đừng có kéo tôi vào.

Ngụy Cẩm Hằng liền rời đi, khí chất ôn nhã, những người khác không khỏi nhìn thêm vài lần.

Tống Kiều đứng ở đó, sắc mặt đen không thể nhìn nổi.

Đám người thấy thế, tranh thủ thời gian tản ra.

Còn Đồng Kiều mang vòng tay xịn, đúng lúc đi theo chị Linh đi ngang qua trước mặt Tống Kiều.

Tống Kiều nhìn vòng tay tinh xảo trên tay cô thì nheo mắt lại, tức giận, tạt một ly rượu đỏ lên trên người Đồng Kiều.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Liên quan gì tới cô

Edit: melbournje

□

Đột nhiên bị tai bay va gió, Đồng Kiều ngậy ngấn cả người, không ít người đều nhìn lại.

Chị Linh đi trước kịp phản ứng, đem Đồng Kiều bảo vệ ở trong tay, giọng điệu không có thiện ý mà hỏi: *"Tống tiểu thư, cô đây là có ý gì?"*

Tống Kiều tức giận nói: *"Không có ý gì, chỉ là nhìn cô ta không vừa mắt thôi."*

Đồng Kiều đứng sau lưng Hoắc Linh, sắc mặt khó coi nhìn người phụ nữ mà mình không hề quen biết này, nghe được lời nói của cô ta, cô có chút nhếch môi.

Cô từ sau lưng chị Linh đi ra, đưa tay cầm ly rượu tạt lên mặt người đối diện.

"A!" Tống Kiều không kịp đề phòng, rít lên một tiếng.

Ở trên tóc, trên mặt cô ta, rượu vang không ngừng chảy xuống, rồi lại chảy đến váy lễ phục trắng buốt.

So với một vết rượu lớn trên người Đồng Kiều, Tống Kiều càng lộ ra vẻ chật vật.

"Đồng Đồng." Hoắc Linh kinh ngạc hô một tiếng.

"Cô dám tạt tôi!" Giọng nói Tống Kiều bén nhọn phá tan âm nhạc êm dịu đang phát ở đây, khiến không ít người trong tiệc rượu chú ý, cách đó không xa, Ngụy Cận Hằng đang trò chuyện cũng chính là một trong số đó.

Nhìn theo hướng của tiếng nói, Ngụy Cận Hằng liền thấy một bóng lưng mảnh mai đơn bạc đứng đối diện Tống Kiều, chân mày anh cau lại: *"Xin lỗi, tôi có việc."*

Nói xong cũng bước nhanh hướng đến bên kia.

Đồng Kiều đứng đối diện Tống Kiều, giọng điệu băng lãnh: *"Cũng giống với lý do của cô, bởi vì tôi nhìn cô không vừa mắt."*

Hoắc Linh lần đầu tiên thấy Đồng Kiều nhỏ nhắn xinh xắn tức giận, khí thế hoàn toàn không thua bởi vì cô cao hơn Tống Kiều năm sáu phân.

Tống Kiều đưa tay định tát cô, Đồng Kiều đã sớm chuẩn bị, định lùi về sau hai bước.

Nhưng cô không ngờ tới có người sau lưng, cô va vào trong ngực của một người đàn ông.

Một bàn tay lớn vươn ra ngoài, trong nháy mắt bắt lấy cánh tay Tống Kiều.

Tống Kiều nhìn người tới là Ngụy Cận Hằng, là người vừa mới khiến mình nhục nhã, thờ phi phò quát: *"Ngụy Cận Hằng, anh buông tay ra."*

Ngụy Cận Hằng cầm tay Tống Kiều có chút dùng lực, Tống Kiều bị đau mà đổi sắc mặt.

"Đau quá." Bộ mặt Tống Kiều vặn vẹo kêu thành tiếng, vốn định dùng sức hất ra.

Ai biết lúc cô ta dùng lực định hất ra, Ngụy Cận Hằng lại buông lỏng tay, làm cho cô ta không đứng vững đâm vào cái bàn sau lưng.

Nước mắt Tống Kiều rơi ra, chỉ vào Đồng Kiều quát: *"Các người đều khi dễ tôi, Ngụy Cận Hằng, uống công tôi thích anh lâu như vậy, hiện tại anh lại vì một người xa lạ động thủ với tôi, tôi về nhất định sẽ đi nói cho chủ di Ngụy, để bọn họ làm chủ cho tôi."*

Tiệc rượu đang bình yên lúc này đã nháo loạn.

"Đui rồi." Một giọng nói mang theo chút tức giận vang lên, tất cả mọi người nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Đồng Kiều từ trong ngực Ngụy Cận Hằng tránh ra, đứng ở bên cạnh chị Linh.

Người đàn ông vừa cất tiếng nói mặc áo đuôi tôm màu đen đi tới, trên mặt có râu, mắt phượng lộ ra sự tinh nhuệ.

Trong tay bung chén rượu, khiến mọi người ở đây liếc nhìn một lần, sau cùng ánh mắt ông ta rơi vào trên người Đồng Kiều, nhưng mà rất nhanh liền chuyển đến Tống Kiều.

"Lão Phạm tôi đây chỉ là muốn tổ chức tiệc rượu, không biết hai vị có phải là tình cờ mắc với tôi không, còn nào loạn như vậy."

Đồng Kiều mở miệng trước: *"Xin lỗi, ngài Phạm."*

Nói thật, cô cũng không nghĩ tới chỉ tham gia một tiệc rượu, lại bị người ta cố ý gây chuyện, mà đối phương lại là kẻ cô không hề quen biết.

"Chú Phạm, chú phải làm chủ cho cháu."

Tổng Kiều khóc đi tới chỗ Phạm Tranh, vừa định đi nắm cánh tay của ông ta, bị người đó né tránh.

Ông ta cau mày làm động tác dừng nói, quay đầu, trên mặt mang nụ cười: "*Nguy Tông, xin lỗi, đã để cậu cười chê rồi.*"

Tuy Phạm Tranh hơn bốn mươi tuổi, nhưng thái độ đối với Nguy Cận Hằng vẫn rất khách khí.

Ngược lại thì Nguy Cận Hằng, chỉ điềm đạm gật đầu, xem như chào hỏi, nhưng Phạm Tranh cũng không cảm thấy anh thất lễ.

"*Những người đang ngồi ở đây đều là người có danh tiếng, còn xin hai cô gái này xin đừng tức giận nữa.*" Phạm Tranh nói xong, đưa tay gọi một nữ phục vụ: "*Dẫn các cô ấy đi sửa soạn lại một chút.*"

Đồng Kiều vốn cũng không muốn gây chuyện gì, đương nhiên không có ý kiến.

Cô quay người đi theo phục vụ, nhưng có thể là Tổng Kiều cảm thấy mình bị thiệt lớn, trước mặt nhiều người như vậy bị Nguy Cận Hằng làm cho xuống đài còn chưa nói, lại còn bị một tiểu tiện nhân tạt rượu vang.

Lần này trong tiệc rượu phần lớn mọi người đều biết cô, nếu như hiện tại cô dễ dàng đi vậy, sau này làm gì còn mặt mũi nào đi gặp những người này.

"*Tôi không đi, nhất định phải cô ta nói xin lỗi tôi.*" Tổng Kiều chỉ vào Đồng Kiều chuẩn bị bước vào thang máy, nói.

Nghe nói như thế, Đồng Kiều xoay đầu lại, nhếch môi, sắc mặt không thay đổi nhìn cô ta.

Sắc mặt Phạm Tranh trong nháy mắt trở nên khó coi, thấp giọng nói: "*Tổng Kiều.*"

Tổng Kiều dù sao cũng là con gái được nuông chiều từ bé, hiện tại cảm thấy bị oan ức, lại còn bị Phạm Tranh gọi một tiếng này, nước mắt trong nháy mắt lại rơi xuống.

"*Tất cả mọi người khi dễ tôi, vẫn là vì một người phụ nữ có tâm hư vinh cực lớn.*"

Phạm Tranh nhíu mày, nói chậm: "*Kiều Kiều, nghe lời chú đi sửa sang một chút đã.*"

Tổng Kiều hôm nay mặc một cái váy màu trắng, cổ khoét chữ V, lúc này váy gặp nước, trực tiếp dính vào trước ngực, có chút dụ hoặc, ở đây lại có nhiều đàn ông như thế, để như này rất bất nhã.

Lại nhìn Đồng Kiều, váy xanh thẫm dài, trên người của cô đã sớm phủ thêm một cái áo vest.

Vừa rồi lúc Đồng Kiều từ trong ngực Nguy Cận Hằng tránh ra, anh thuận tay phủ cho cô.

Tổng Kiều phát hiện được ánh mắt xung quanh, hai tay ôm lấy trước ngực ngồi xổm xuống, giống là bị úy khuất cực lớn.

Việc này kích thích ý muốn bảo vệ của Phạm Tranh, ông ta đưa mắt nhìn sang Đồng Kiều đang đứng một bên không nói gì.

Cô cùng Tổng Kiều không giống nhau, từ đầu tới cuối đều biểu hiện rất bình tĩnh, thậm chí lúc Tổng Kiều khóc lóc om sòm lúc, cô cũng không có giải thích quá nhiều.

Dàn xếp ôn hòa thái độ, Phạm Tranh chậm rãi mở miệng: "*Cô tên là gì?*"

Đồng Kiều lễ phép trả lời: "*Đồng Kiều.*"

"*Cô nhìn tình huống hiện tại, nếu không phiền cô lùi một bước, nói một câu xin lỗi.....*" lời đằng sau còn chưa nói hết.

Liền bị khác một giọng nói khác chen ngang: "*Phạm tổng.*"

Phạm Tranh nhìn lại, là Nguy Cận Hằng một mực giữ im lặng ở bên cạnh đi lên.

Không biết là Nguy Cận Hằng vô tình hay cố ý, đứng cách Đồng Kiều không xa.

Phạm Tranh nhìn Nguy Cận Hằng mặc áo sơ mi trắng, nhìn nhìn lại áo đang khoác trên người Đồng Kiều, trong nháy mắt hiểu rõ ý Nguy Cận Hằng.

Ông nắm tay đặt bên môi, ho nhẹ một tiếng, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như thế nào.

Một bên là Tổng Kiều, sau lưng là Tổng thị, một bên là một cô bé đáng yêu, sau lưng là tập đoàn Hoàng Duy.

Tuy nói đều là tập đoàn, Tổng thị đương nhiên không sánh bằng Hoàng Duy, nhưng ông thật sự không muốn đắc tội hai bên.

Bên cạnh còn không ít người vây quanh chờ xem náo nhiệt.

Lúc này, Đồng Kiều một mực không lên tiếng mở miệng: "*Ông Phạm, chắc hẳn trong này nhất định có camera giám sát, không bằng ông điều tra*

xem, rốt cuộc là ai sai."

"Huống hồ tôi còn không quen cô ta, lúc đi ngang qua đột nhiên bị tạt rượu."

"Hừ, chẳng qua là tôi không quen nhìn cô ra về dối trá thôi, vừa thả ra tin tức Ngụy Cận Hằng tặng vòng tay Trầm Hương cho một cô gái, cô liền mượn vòng người khác để đeo trong tiệc rượu khoe khoang, thật ra chính là để cho người ta hiểu lầm quan hệ của cô cùng Ngụy Cận Hằng chứ gì, muốn tăng độ hot đúng không, dối trá, buồn nôn!"

Đồng Kiều bị những lời nói này làm cho buồn cười.

Mà đứng sau lưng Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng chậm rãi mở miệng nói: "Là thật hay giả, liên quan gì tới cô?"

Hnay hơi đau bụng nma thấy mng hóng quá nên mình cũng ráng up, nhân tiện mình được nghỉ tới 29/3 cơ, nên trong khoảng thời gian này mình sẽ cố edit để xong truyện. Thế nên một ngày có ra nhiều chap mng đừng ngạc nhiên ☐ À mà nói thêm là truyện này có 69 chương cùng vài ngoại truyện nha mng

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thuốc tránh thai

Ngụy Cận Hằng khiến Tống Kiều nghẹn họng không biết trả lời sao.

Nhưng mà cô ta vẫn không nhận sai, ngồi xồm trên mặt đất không nói lời nào.

Dưới cái nhìn của cô ta, mình không sai, người sai là Ngụy Cận Hằng, ở trước mặt nhiều người như vậy mà không giữ chút mặt mũi nào cho cô ta.

Người sai phải là tiện nhân tên Đồng Kiều này, dám tạt rượu vào cô ta.

Còn có Phạm Tranh, lúc trước vì để hợp tác với Tống thị, mỗi ngày đều chạy tới công ty nhà cô xum xoe, thấy cô chỉ hận không thể cúi đầu khom lưng xách túi cho cô, bây giờ một câu cũng không nói giúp, thật đúng là ăn cháo đá bát.

Giăng co một phút đồng hồ, bên tai Đồng Kiều truyền đến giọng nói Ngụy Cận Hằng: "Đi thay quần áo, cẩn thận bị cảm."

Đồng Kiều quay đầu, vừa hay nhìn thấy Ngụy Cận Hằng đưa lưng về phía cô đi tới thang máy, Đồng Kiều lấy tinh thần đi theo.

Hoặc Linh nhìn bóng lưng của hai người, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị.

Trừ cô, trong tiệc rượu không ít người chú ý tới bọn họ.

Tất cả mọi người bắt đầu kinh ngạc, Đồng Kiều đến cùng là ai?

☐

Trong phòng khách sạn:

Tiểu Thượng lấy quần áo dự bị ra cho cô thay.

Ở tình huống này, tiếp tục tham gia tiệc rượu hiển nhiên không thực tế, cô gọi cho chị Linh nói muốn về nhà trước, chị Linh đáp ứng, chỉ nói cô nghỉ ngơi sớm chút, chị ấy sẽ xử lý vấn đề sau đó.

Đồng Kiều nghe được trong giọng nói chị Linh mang theo ý trách cứ, bây giờ nghĩ lại, vừa rồi hành động tạt rượu này của cô xác thực rất kích động.

Đợi cô thay xong quần áo, Ngụy Cận Hằng ở bên ngoài chờ đi đến.

Tiểu Thượng biết ý nên ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Ngụy Cận Hằng đi tới nhìn thấy Đồng Kiều đứng ở giường lớn nhìn bộ lễ phục nhũ mỳ, bộ dáng phiến muộn.

"Thế nào?" Anh đi tới hỏi.

Đồng Kiều thờ dãi: "Lễ phục này là chị Linh mượn giúp em, lần này thì hay rồi, chắc chắn phải bồi thường."

"Chỉ bởi vì chút chuyện nhỏ này?"

Đồng Kiều lắc đầu: "Còn nữa."

Ngụy Cận Hằng ngồi ở bên giường, chờ cô nói tiếp.

"Đằng sau có bao nhiêu tình địch đang chờ em hả?" Đồng Kiều bĩu môi, không cao hứng nhìn Ngụy Cận Hằng chất vấn.

Ngụy Cận Hằng thần sắc trì trệ.

Đồng Kiều tiếp tục nói: "Ngày hôm nay, việc này là bị anh liên lụy."

Nói rồi, cô đưa tay hướng về phía sau lưng anh mà ôm.

"Vừa rồi cô gái kia nói đã thích anh nhiều năm, còn nói vòng tay cái gì, chung quy tất cả đều là từ anh mà ra."

Đồng Kiều đứng trước mặt Ngụy Cận Hằng, làm ra một bộ rất hung dữ, chất vấn: "Anh nói, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Ngụy Cận Hằng ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng ngậm ý cười không nói lời nào.

Đồng Kiều tiếp tục truy vấn: "Vừa rồi có phải anh nhìn cô ta quá đáng thương, cho nên mới tìm có thay quần áo đem em kéo đi..."

Lời còn chưa nói hết, cái hông của cô bị xiết chặt, đối phương dùng lực ôm cô vào trong ngực, Đồng Kiều thuận thế ngồi ở trên đùi anh.

"Nửa tháng không gặp, em trở nên rất thiếu đạo lý."

Đồng Kiều nguyệt anh một cái: "Nào có, em đang nói anh thu hút ong bướm đấy."

"Nói bậy, anh đang giúp em."

"Làm sao lại thành giúp em rồi?"

Đồng Kiều ngồi ở trong ngực Ngụy Cận Hằng, nghe anh không nhanh không chậm giải thích.

Anh nói Tống Kiều là con gái duy nhất của tập đoàn Tống thị, từ nhỏ bị cha mẹ chiều hư, tính cách ngang ngược tùy hứng, ngày hôm nay trong tiệc rượu cô ta chạt vật như vậy, sau đó nhất định sẽ trả thù.

Ngụy Cận Hằng đương nhiên không sợ cô ta, Phạm Tranh như thế nào, anh không có hứng thú, nhưng Đồng Kiều nhất định sẽ không may.

Nếu cứ tiếp tục tình huống khó xử này, khó đảm bảo Tống Kiều sẽ không làm chuyện gì khác.

Đồng Kiều nghĩ nghĩ cảm thấy Ngụy Cận Hằng nói rất có đạo lý.

Cuối cùng, Ngụy Cận Hằng lại dặn dò một câu: "Có anh ở đây em không cần sợ bất kì kẻ nào, nhưng nhớ kỹ, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình."

□

Hai giờ khuya, Đồng Kiều hạ cánh liền chạy tới khách sạn của đoàn làm phim.

Buổi sáng còn phải quay phim, nên từ tiệc rượu rời đi, Ngụy Cận Hằng liền đưa cô về nhà.

Cô thu dọn một chút liền chạy tới sân bay, vì thế anh rất không cao hứng.

Mặc dù anh không nói, nhưng Đồng Kiều vẫn cảm nhận được.

Bọn họ mới xác định quan hệ không tới một tuần, cô liền phải đến nơi khác quay phim, hai người liên tiếp nửa tháng không gặp mặt, thật vất vả mới gặp nhau, chưa tới ba tiếng, cô lại phải lên máy bay.

Đồng Kiều trong lòng còn áy náy, nghĩ sau này nhất định sẽ đền bù cho anh, nhưng mà cô còn chưa nghĩ tới sẽ đền bù ra sao, liền ngủ quên mất....

□

Ngày kế tiếp, Đồng Kiều vẫn giống như cũ, tiếp tục quay phim.

Nhưng lại có chút không giống, đó chính là điện thoại của chị Linh trở nên bận rộn hơn, một ngày có mười đạo diễn gọi tới hỏi Đồng Kiều có muốn quay phim này phim kia không, muốn hẹn cô tham gia phim của họ.

Trong đó không thiếu vài đạo diễn trứ danh và kịch bản không tồi.

Chị Linh chọn ra vài đạo diễn để nói chuyện.

Đông Kiều biết kỳ thật những đạo diễn này đều hướng về phía Ngụy Cận Hằng mà tới.

Ngày đó trong tiệc rượu có nhiều diễn viên, đạo diễn như vậy, tuy nói chuyện của cô cùng Tống Kiều bị đề xuống, không lộ ra ngoài, nhưng vẫn không ít người biết quan hệ của cô cùng Ngụy Cận Hằng.

Nói là muốn mời cô quay phim, chắc chắn là muốn Đông Kiều lôi kéo Ngụy Cận Hằng đầu tư.

Thật ra tập đoàn Hoàng Duy là nhân hàng lớn, căn bản không cần quảng cáo.

Mấy năm gần đây Hoàng Duy có người phát ngôn là ảnh hậu quốc tế Ngụy Tiểu Vũ.

Mà suy cho cùng người phát ngôn cũng là ngôi sao lớn.

Có thể nói Hoàng Duy cũng khẳng định thân phận cho chị ấy.

□

Chị Linh cao hứng đem tin này nói cho Đông Kiều, đồng thời nghiên cứu xem chọn nhân vật nào của phim nào

Mặc dù bây giờ tác phẩm của cô không nhiều, nhưng đều đã đang chiếu lên.

Danh tiếng của cô và kỹ thuật diễn đang không ngừng tích lũy, là thời điểm thích hợp để tìm một kịch bản tốt.

Đông Kiều chỉ gật đầu nói mình sẽ cố gắng.

Thật ra cô muốn nói với chị Linh rằng, sau khi quay xong bộ phim này cô muốn nghỉ ngơi hai ba tháng, nhưng bị chị Linh nói một câu, "Em đang hot lên nên sẽ vất vả chút, nhưng phải thật tốt cố gắng," thế nên cô lại nín thở về.

Đợi chị Linh gọi xong, cô áy náy nhắn tin cho Ngụy Cận Hằng: Nhớ anh.

Tắt điện thoại, đưa cho trợ lý, trang điểm lại rồi tiếp tục đi quay phim.

Quay phim là một việc rất buồn tẻ nhưng cũng là niềm vui vô tận.

Niềm vui mở chỗ là mỗi ngày đều sẽ tiến bộ, mà mỗi ngày diễn đều không giống nhau, thậm chí bởi vì nhân vật mà được tiếp xúc thêm nhiều thứ mới lạ.

Buồn tẻ ở chỗ là mỗi ngày đều đọc thoại, trang điểm, quay phim, không có thứ bảy chủ nhật.

Mấy ngày nay Đông Kiều luôn luôn quay phim đến khuya, mà Ngụy Cận Hằng mỗi ngày đều chín giờ đi ngủ, hai người làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn khác biệt.

Mỗi ngày đều qua loa trò chuyện vài câu, xong rồi ai cũng bận rộn.

Cuộc sống này căn bản không có bong bóng màu hồng, Đông Kiều cảm thấy Ngụy Cận Hằng sẽ sớm mất đi hứng thú với cô, hai người cuối cùng sẽ chia tay và kết thúc.

Loại tâm tình hoảng sợ bất an này càng ngày càng nặng.

Mãi đến tám giờ tối thứ sáu, Đông Kiều mới một người xe trở lại khách sạn, về đến phòng nhìn thấy Ngụy Cận Hằng tựa ở bên tường.

Nhìn thấy khoe miệng của anh cười, khoanh hai tay, Đông Kiều không khống chế nổi chạy tới, nhào vào trong ngực của anh.

"Rất nhớ anh." Đông Kiều hít mũi một cái, mắt đỏ hồng nói.

Thật ra cô cảm thấy mình có chút già nua, lần gặp mặt gần đây là 4 ngày trước tại tiệc rượu, thế mà cô lại khóc.....

Ngụy Cận Hằng không nói gì, chỉ chăm chú ôm cô vào trong ngực.

Ngửi mùi hương quen thuộc, Đông Kiều dần dần bình tĩnh lại, mở cửa phòng ra, hai người đi vào.

Đông Kiều ngồi ở trước bàn trang điểm tháo trang sức, một bên mừng rỡ hỏi sao anh lại tới đây?

Ngụy Cận Hằng đứng ở sau lưng cô, cùng cô trong gương đối mặt, cố ý hỏi: "Không hi vọng anh đến sao?"

Đông Kiều giận dữ nguyền anh một cái, cố ý nói: "Đúng thế."

Vừa dứt lời, trên đầu liền Ngụy Cận Hằng chạm vào.

Tháo trang sức, rửa mặt xong đã hơn chín giờ, Đồng Kiều còn cầm điện thoại cố ý cho anh nhìn: "Nhìn đi, em không lừa anh, nếu như tắm rửa thu dọn một chút đã mười giờ rồi, khác hoàn toàn thời gian nghỉ ngơi làm việc của anh."

Ngụy Cận Hằng đem điện thoại lấy ra, nhìn khuôn mặt trắng trắng kia, đưa tay đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kéo vào trong ngực, tay phải nâng cằm của cô, ngón tay ma sát trên đôi môi căng mọng.

Đồng Kiều biết anh đây là có ý gì, lúc anh cúi người, hai tay của cô chống đỡ trên vai của anh, để anh không có cách nào tới gần.

"Vừa tới liền chiếm tiện nghi, anh còn chưa nói nhớ em đâu."

Ngụy Cận Hằng nhìn cô, thanh âm khàn khàn: "Anh đang dùng hành động để nói cho em."

"Anh thật gian xảo." Đồng Kiều cau giận nói, nói một câu anh rất nhớ em sẽ chết sao, thật sự là.....

Ngụy Cận Hằng cũng không phản bác, tay nắm cằm cô dịch chuyển, cúi đầu hôn xuống dưới.

□

Sáng sớm bảy giờ, Đồng Kiều bị báo thức đánh thức, không tình nguyện mở to mắt, liếc mắt liền thấy Ngụy Cận Hằng.

Anh đã tỉnh, lúc này mắt đầy ý cười nhìn cô.

Gò má cô ửng đỏ: "Anh tỉnh từ bao giờ?"

Ngụy Cận Hằng ở trên trán cô hôn một cái, nói một tiếng buổi sáng tốt lành liền ngồi dậy.

Đồng Kiều nhắm mắt lại, cô vẫn như cũ rất buồn ngủ.

Thẳng đến khi đồng hồ báo thức vang lên lần nữa, mắt của cô không mở nổi nữa, bên tai truyền giọng nói của đàn ông, trầm thấp mang theo ý trêu chọc: "Có mệt không?"

Đồng Kiều không cần suy nghĩ phản bác: "Đúng, rất mệt, chỉ muốn nằm ở một chỗ như người già thôi."

"Ba" cách một lớp chăn, cái móng của Đồng Kiều bị người nào đó trừng phạt, vỗ một cái.

Đồng Kiều cau mày trở mình, ai oán nói: "Đau."

"Nhìn xem lần sau còn dám nói lung tung không."

Đồng Kiều không phục nói lầm bầm: "Mỗi lần anh dạy dỗ em, nghe giọng điệu đều giống ông già giáo huấn cháu gái."

"....."

Cô ở cùng với Ngụy Cận Hằng về sau, tìm được một việc đặc biệt thú vị, đó là mỗi ngày cố ý khiêu khích sự chịu đựng của anh, muốn nhìn anh tức giận sẽ như thế nào.

Nhưng mà mỗi lần tiểu tâm tư của cô đều sẽ bị Ngụy Cận Hằng nhìn thấu, đối phương không chút phản ứng nào.

Cô còn nhớ rõ hôm trước, giữa trưa cô đang ăn ở phòng trang điểm, liền thử đột kích gọi điện thoại cho anh.

Ai biết anh vẫn còn đang họp, thông báo có cuộc gọi đột ngột vang lên, Ngụy Cận Hằng nhìn thoáng qua, lựa chọn kết nối, tai nghe Bluetooth truyền đến tiếng cười đặc ý của Đồng Kiều: "Có phải là không nghĩ tới hay không."

Trong loa truyền đến giọng anh ừ một tiếng, lại nghe thấy: "Tiếp tục."

Nghe được hai chữ này, Đồng Kiều còn sững sốt một chút, không rõ anh nói tiếp tục là có ý gì.

Nhưng mà ngay sau đó cô nghe thấy giọng của một người đàn ông khác.

Anh...vậy mà đang họp!

Trong phòng họp, mấy người nhìn Ngụy Tổng cười mỉm, đều không hiểu thấu, Ngụy Tổng mới vừa rồi còn một mặt nghiêm túc lại đột nhiên cười là có ý gì.

Bọn họ không biết là, trong tai nghe của Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều đang oán trách anh đang họp mà còn nghe, nếu như bị người khác nghe được sẽ

xấu hổ đến mức nào chứ.

Lần này cô trêu Ngụy Cận Hằng, anh ngược lại không hoảng, mà Đồng Kiều bị dọa cho phát sợ.

Sau đó cô mới biết được Ngụy Cận Hằng đeo tai nghe Bluetooth, những người khác căn bản không biết bọn họ đang gọi điện thoại.

Liên tiếp mấy lần đùa anh, anh đều không có phản ứng.

Đồng Kiều bất mãn nói anh rất vô vị, không chịu phối hợp với cô, Ngụy Cận Hằng vẫn chững chạc đàng hoàng hỏi cô muốn phối hợp như nào?

Hiện tại còn tạm, giờ anh mà phối hợp thật thì là động thủ đánh cô rồi còn gì, thật sự là cô đang tự mình tìm đường chết.

□

Nằm ì nửa tiếng, Đồng Kiều vẫn bò dậy rửa mặt.

Cô còn nghĩ là Ngụy Cận Hằng không muốn đi, ai ngờ anh lại nói muốn đi theo cô quay phim.

Đồng Kiều vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng mà vẻ ngoài của anh thực sự thu hút sự chú ý của người khác, Đồng Kiều liền đeo mũ và khẩu trang cho anh, đến đoàn làm phim thì cho anh ngồi ở phòng trang điểm, cũng không khiến những người khác hoài nghi.

Ngược lại, ngày hôm nay Đồng Kiều tương đối khác thường, quay xong liền trở về phòng trang điểm, đến khi quay tiếp mới ra, không giống thường ngày, nếu là bình thường cô sẽ trò chuyện với mọi người.

Một ngày trôi qua rất mệt mỏi, nhưng cũng rất nhanh.

Năm giờ chiều, Ngụy Cận Hằng có cuộc họp video, nên anh về khách sạn trước.

Tám giờ tối, Đồng Kiều vui vẻ kết thúc công việc trở về.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy người ngồi trên ghế salon sắc mặt thanh lãnh

Cô thu hồi nụ cười, nghi ngờ hỏi: "Cận Hằng, anh sao thế?"

Ngụy Cận Hằng nhìn cô, đây là ánh mắt mà Đồng Kiều chưa từng thấy qua: "Tối đây."

Đồng Kiều dán chặt lấy cửa phòng, lắc đầu: "Không, anh như vậy em rất sợ."

Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô vô tình liếc đến bàn trà trước mặt anh, nhìn thấy phía trên đặt một hộp thuốc tránh thai đã mở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 52: Thua là cái chắc

Edit: melbournje

□

Phát hiện được sự thất thố của mình, Ngụy Cận Hằng đổi giọng, nói với Đồng Kiều đối diện: "Tối đây."

"Cái này em có thể giải thích." Đồng Kiều từng bước đi tới.

Thật ra cô biết Ngụy Cận Hằng sẽ không động thủ với mình, nhưng cô vẫn không nhịn được mà sợ hãi.

Thật vất vả ngồi ở đối diện Ngụy Cận Hằng, cô lập tức đem gối ôm sau lưng ôm vào trong lòng, giống như làm như vậy sẽ có thể không sợ anh nữa.

Khuôn mặt của Ngụy Cận Hằng khôi phục trở lại như bình thường, giọng điệu trầm thấp: "Đây là vấn đề của anh."

Nói rồi anh vẫy cô, ra hiệu đến bên cạnh mình ngồi.

Đồng Kiều nhìn sắc mặt anh khôi phục như thường, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vòng qua bàn trà, ngồi ở bên cạnh anh.

Nguy Cận Hằng tận lực đem giọng nói nhu hòa xuống, hỏi cô: "Tại sao lại thuốc tránh thai?"

Đồng Kiều cúi đầu, hai tay xoắn xuýt cùng một chỗ.

"Uống thuốc tránh thai khẩn cấp rất có hại cho cơ thể, em biết không?"

Đồng Kiều bĩu môi, nhỏ giọng giải thích: "Em tra Baidu, trên đó nói một năm có thể uống ba lần, em chỉ uống một lần thôi cũng không sao đâu."

"Em..." thấy Nguy Cận Hằng lại muốn nổi giận, Đồng Kiều theo bản năng xê dịch cái mông ra xa anh.

Cô sợ hãi ngửa ra sau, giữ một khoảng cách cùng Nguy Cận Hằng, sau đó nhìn anh đem lửa giận đè xuống.

"Đây là chuyện của hơn nửa tháng trước, lại nói đây là tại chúng ta, nếu không cẩn thận có đứa bé, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng đón nó đến đâu." Đồng Kiều giải thích nói.

Người đàn ông nhìn cô, trầm mặc hồi lâu.

"Em đã nghĩ tới kết hôn rồi sao?"

Đồng Kiều tròn to mắt nhìn anh, ngữ khí của anh giống như đang hỏi trưa ăn nay ăn gì vậy.

"Chúng ta mới xác định quan hệ không đến một tháng, anh..."

Nguy Cận Hằng đánh gãy lời cô, "Thời gian dài ngắn không chứng minh gì cả."

"Không, em...em còn chưa chuẩn bị xong." Đồng Kiều hoảng đến đầu óc trống rỗng.

"Em không muốn có đứa bé là sợ anh không muốn em nữa, hoặc là lo lắng chúng ta sẽ không kết hôn, đúng không?"

Một câu này đâm vào chính nỗi lo trong lòng Đồng Kiều.

Hoàn toàn chính xác, chỉ xét về tính cách khác nhau khi yêu đương, Đồng Kiều một mực rơi vào trạng thái bị động.

Nguy Cận Hằng không quen thổ lộ cảm xúc ra ngoài, khi Đồng Kiều giống như những cô gái khác hỏi anh có yêu em không, anh thích điểm nào ở em nhất? Anh đều là lựa chọn trầm mặc hoặc là nói sang chuyện khác.

Đồng Kiều biết đây là tính cách của anh rồi, sẽ không thể hiện ra mình rất quan tâm, trên mặt cũng sẽ không biểu hiện mây trời nước chảy, ba chữ anh yêu em càng không treo ở miệng.

Thấy Đồng Kiều không trả lời, xem như ngầm thừa nhận, Nguy Cận Hằng giọng điệu bất đắc dĩ: "Thật không biết trong đầu em đang nghĩ cái gì?"

Nguy Cận Hằng đem thuốc tránh thai tiện tay ném vào trong thùng rác, giọng điệu nghiêm túc nói: "Về sau anh sẽ chú ý, thứ này không cho phép uống nữa."

Đồng Kiều nhu thuận gật đầu, khước miệng lộ ra một nụ cười, phá suy nghĩ của anh: "Thật ra anh tức giận là vì lo cho thân thể của em chứ gì."

Nguy Cận Hằng không trả lời, mà nói sang chuyện khác rằng muốn giám sát cô đi ngủ sớm, bảo cô đi rửa mặt.

Sau một tiếng, chín giờ rưỡi Đồng Kiều chuẩn bị nằm ở trên giường.

Hai tay cô nắm lấy chăn, nhìn trần nhà, chớp con mắt tinh thần sáng láng.

Qua hai phút, ở trong chăn nhỏ, chân cô đá đá Nguy Cận Hằng không có âm thanh bên cạnh.

"Cận Hằng, anh ngủ rồi sao?"

"Không có."

"Có phải là anh không ngủ được?"

"Không, anh đang chờ em ngủ."

Đồng Kiều bĩu môi, nhìn trần nhà, ủy khuất nói: "Nhưng em không buồn ngủ."

Đối với loại người thường xuyên thức đêm như Đồng Kiều mà nói, chín giờ rưỡi mới là thời gian về đêm bắt đầu, lúc này cô sẽ đọc kịch bản, đánh hai ván game đến mười hai giờ mới buông điện thoại xuống.

Lại qua hai phút, Đồng Kiều lần nữa mở mắt, quay đầu nhìn về phía Nguy Cận Hằng đang nằm rất gần.

Hồ hấp của anh dần dần bình ổn, giống như là đã ngủ thiếp đi.

Đồng Kiều cọ cọ trên giường, vừa dòi không được bao nhiêu, bên hông cô có thêm một bàn tay lớn, thuận tay kéo tới, đưa cô ôm vào trong ngực.

"Nhắm mắt đi ngủ."

Đồng Kiều ngượng ngùng ngửa đầu nhìn cằm của anh, nhỏ giọng nói: "Anh chưa ngủ sao."

Ngụy Cận Hằng không để ý tới cô.

Đồng Kiều không vui quệt miệng, nhắm mắt định ngủ.

Trong lòng cô còn đang nghĩ, nếu như lần này ngủ không được, cô sẽ quấy rối Ngụy Cận Hằng, để anh bồi mình thức đêm chơi game.

Nhưng mà, Ngụy Cận Hằng không cho cô cơ hội áp dụng kế hoạch này.

Bàn tay của anh che ở trên mặt của cô, che hai con mắt, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn trầm thấp của Ngụy Cận Hằng.

Anh lại coi cô như trẻ con mà đi kể chuyện cổ tích.

Đang kể chuyện thứ nhất, Đồng Kiều còn cảm thấy buồn cười, nhưng mà nghe cũng hay, không đến mười phút sau, cô liền ngủ thiếp đi...

□

Ngủ sớm dậy sớm quả thật không tệ, chỉ ít đến đoàn làm phim, lúc trang điểm cô không còn ngủ gật nữa.

Mà cô tinh thần sáng láng gọi điện thoại cho Ngụy Tiểu Vuz nói chuyện phiếm, rằng hôm qua Ngụy Cận Hằng tức giận có bao nhiêu dọa người.

Người bị nhắc tới trong câu chuyện này đang ngồi an vị ở trên salon sau lưng cô, nghiêm túc nhìn laptop, không phản ứng chút nào.

Ngược lại, Ngụy Tiểu Vũ, nghe được ông anh già nhà mình tức giận, hoảng sợ nói: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật."

"Vậy xem ra anh chị rất quan tâm em đó, chị rất ít khi thấy anh ấy nổi giận."

Đồng Kiều nhìn qua gương, mắt nhìn người phía sau, nhỏ giọng nói: "Nói thật, em cũng là lần đầu tiên thấy."

Về sau Đồng Kiều lại kể chuyện tối hôm qua Ngụy Cận Hằng che mắt cô cưỡng chế đi ngủ.

Vừa nói xong, sau lưng truyền đến một âm thanh cười khê: "Thật đúng là cái đồ ngốc."

Đồng Kiều không cao hứng trừng mắt liếc anh một cái.

Lần này điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc của Ngụy Tiểu Vũ: "Thì ra anh chị đang ở chỗ em sao?"

"....."

Lập tức, Đồng Kiều rõ ý Ngụy Cận Hằng nói đồ ngốc là có ý gì.

"Thành thật khai báo, có phải hai người ở chung không?"

"Em đây thật sự là không có nghĩa khí, hai người ở cùng một chỗ là chuyện lớn như vậy cũng không nói cho chị, hại chị còn đang lo lắng không biết hai người ra sao."

"Không có." Đồng Kiều bối rối không biết giải thích thế nào.

Ngụy Tiểu Vũ nhủ mày: "Không có? Em lừa gạt quý sao, đã ngủ cùng một chỗ rồi che mắt mà còn nói không có."

"Em..."

Đồng Kiều hiện tại coi như là tự mình đào hố tự mình nhảy xuống sao?

Lúc này, một cánh tay duỗi đến, lấy điện thoại trong tay cô, thấy là Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều nhẹ nhàng thả ra giống như là ném được củ khoai lang bỏng tay ra ngoài.

Ngụy Cận Hằng nhận điện thoại, nhìn cô vụng trộm thờ phào, không khỏi bị chọc cười.

Khác với Đồng Kiều, Ngụy Cận Hằng nghe điện thoại vẫn luôn là ừm, tốt, được các thứ.

Mà không có nói vài lời, liền cúp điện thoại.

Đồng Kiều nhận lấy điện thoại, trên đầu bị anh gõ hai lần: "Nói nhiều tắt nói hớ, nhớ kỹ chưa?"

Đồng Kiều không tình nguyện che lấy đầu, quệt miệng trả lời: "Biết rồi."

Sau đó lại hỏi: "Chị Tiểu Vũ biết quan hệ của chúng ta chưa?"

Ngụy Cận Hằng hỏi lại: "Em cảm thấy thế nào?"

"Em không biết."

"Con bé ấy cũng không phải là người ngu."

"....."

Lời này sao nghe không thích hợp lắm vậy.

□

Hai ngày này trôi qua rất nhanh.

Hôm nay 6h Đồng Kiều kết thúc công việc, chính là để cùng Ngụy Cận Hằng đi ăn cơm.

Chín giờ tối nay anh phải lên máy bay, nói đến đây Đồng Kiều rất không nỡ để anh đi.

Hai ngày này anh một mực chăm lo cô, cái gì cũng làm.

Cảm giác dính lấy nhau thế này rất thích.

Nhưng mà hai người đều có sự nghiệp riêng của mình, sáng mai anh phải tới công ty đi làm, mà hai ngày nữa cô cũng có chương trình phải tham gia.

Nói đến chương trình này, vẫn là vì trước đó có một bộ phim mới của cô sắp lên sóng nên phải tuyên truyền.

Hiện tại có rất nhiều chương trình, bọn họ cũng có cạnh tranh, cũng có nhiều trò chơi cho các nghệ sĩ tham gia.

Một loại trong đó rất phổ biến là gọi điện thoại cho bạn bè nói gì đó được yêu cầu, làm khách mời nên Đồng Kiều đương nhiên thoát không xong.

Cô rút được câu là: Tôi nuôi bạn, Có mệt hay không?, Tôi nhớ bạn lắm. Ba câu rất đơn giản.

Quy tắc trò chơi này cũng đơn giản không kém, điều cô cần phải làm là tạo ra tình huống khiến đối phương nói ra ba câu kia.

Thật ra cô cũng biết ba câu này đơn giản nhất, chỉ cần tùy tiện trò chuyện hai ba câu liền có thể nói móc ra.

Nhưng không may thay, cô phải gọi cho Ngụy Cận Hằng.

Lần này xong rồi, hai người ở cùng nhau bao lâu, Ngụy Cận Hằng chưa từng nói qua anh yêu em, anh nhớ em, hay câu buồn nôn như kiểu anh nuôi em.

Đồng Kiều cảm thấy game này mình thua là cái chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Anh nhớ em, anh nuôi em

Edit: melbournje

□

Khi quay, Đồng Kiều diễn vai nữ hai nên khiến MC rất chú ý.

Đồng Kiều hiện tại coi như một nữ nghệ sĩ mới nổi từ năm ngoái, tài nguyên không tồi lắm, một năm diễn vài bộ phim đều là phim hot.

Hiện tại lại nhận được vai nữ hai trong phim của đạo diễn trứ danh Cát Dương, cực hot là chuyện sớm hay muộn.

Trò chơi bắt đầu, bởi vì là tuyên truyền cho phim mới, cho nên nữ diễn viên chính sẽ gọi cho nam chính.

Hai người hẳn là đã tự mình thương lượng xong, cho nên phối hợp không tồi.

Thậm chí còn nói một lời thoại trong phim, khiến mọi người đến trường quay xem thét lên.

Mà nam hai đã kết hôn, nên anh ấy sẽ gọi điện thoại cho vợ mình, hai người vùng không ít thức ăn cho chó.

Đến Đồng Kiều, tổ tiết mục vốn định an bài để cô gọi cho Ngụy Tiểu Vũ.

Dù sao tại chương trình « **Tôi Biết Bạn Là Ai** », hai người rất hài nên hút không ít fan hâm mộ, chắc chắn sẽ có người muốn xem.

Mà tổ tiết mục cũng nghĩ Ngụy Tiểu Vũ có thể đem lại sức hot cho bọn họ.

Nhưng điều không khéo là, lúc Đồng Kiều quay chương trình này thì Ngụy Tiểu Vũ đang quay phim ở nước ngoài, không có cách nào nghe điện thoại.

Khi biết được phải nói ba câu này, Ngụy Tiểu Vũ lập tức hứng thú, đề nghị Đồng Kiều gọi cho Ngụy Cận Hằng.

Hơn nữa còn ác hơn là, bảo Đồng Kiều đừng đề cập trước cho Ngụy Cận Hằng, để xem anh có nói ba câu này không.

Nói thật, Đồng Kiều đang sợ vã mồ hôi.

Gọi điện thoại, trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút tút.

Một lúc sau, có người nhận điện thoại, giọng nói trầm thấp ôn nhã vang lên: "Alo."

Vền vền một chữ, khiến người xem kích động không thôi, nhưng mà khi đang chơi, MC có dặn mọi người không được phát ra âm thanh gì.

Đồng Kiều có chút khẩn trương, chớp mắt mấy cái, cầm microphone trả lời: "Alo."

Đối phương trầm mặc, Đồng Kiều biết anh đang đợi mình nói.

Đồng Kiều háng giọng một cái: "Anh đang bận sao?"

"Ừm, đến Pháp công tác, vừa tới khách sạn."

"À, vất vả cho anh rồi."

Dưới tình huống có cả trăm người xem này, Đồng Kiều thật không biết nói gì, mà Ngụy Cận Hằng lại là người nói ít, trường quay yên tĩnh lộ ra sự xấu hổ.

Đồng Kiều có một cảm giác xúc động, muốn đem điện thoại ném đi.

"Em đang làm gì?" Ngụy Cận Hằng gọi chuyện.

"Em đang quay... quay phim á." Lúc đầu Đồng Kiều định nói quay gameshow, nhưng người MC ra hiệu bằng mắt cho cô, thế nên cô liền sửa lại.

Ngụy Cận Hằng khẽ cười một tiếng: "Có mệt hay không?"

Thanh âm của anh quá có từ tính, đặc biệt là lúc cười, trong lúc vô tình trêu chọc tất cả các cô gái đến đây.

Đồng Kiều ngại ngùng: "Còn ổn lắm."

Lúc này người MC chỉ chỉ tờ giấy, ra hiệu cô đề ý nhiệm vụ cùng thời gian.

Đồng Kiều bần bệ đôi giọng, "Không, không ổn, em cảm thấy quay phim quá mệt mỏi, em muốn về nhà nằm."

Bên kia rơi vào trầm mặc, qua hai giây, Ngụy Cận Hằng hỏi: "Em hôm nay rất khác thường."

Đồng Kiều bị anh nói cho có chút không biết làm sao, vốn muốn nói nhưng không biết nói gì, thời gian từng giây trôi qua, cô càng nghĩ không ra, cuối cùng hết thời gian, trò chơi kết thúc.

Người MC cười hướng đến giữa sân khấu, mở miệng: "Thật đáng tiếc, Đồng Kiều chiến thất bại." Ngược lại lại nói với Ngụy Cận Hằng:

"Hello."

Ngụy Cận Hằng sững sốt một chút, nhàn nhạt trả lời: "Xin chào."

"Đồng Đồng có thể giới thiệu cho mọi người biết người này là ai không?"

Đồng Kiều ho nhẹ một tiếng, đem đáy lòng khấn trương ép xuống, giới thiệu nói: "Đây là bạn tốt của tôi, anh trai của Ngụy Tiểu Vũ, Ngụy Cận Hằng."

Vừa giới thiệu xong, trường quay một mảnh xôn xao.

Ngụy Tiểu Vũ, ảnh hậu quốc tế nổi danh.

Ngụy Cận Hằng, ông chủ của một tập đoàn lớn.

Một nữ hai phim truyền hình lại quen được hai người này, thật đúng là không thể khinh thường.

"Lúc đầu tôi định cùng chị Vũ gọi, nhưng chị ấy đang ở nước ngoài quay phim, nên tôi phải gọi cho anh Cận Hằng."

Đồng Kiều còn giải thích một chút, sợ mọi người đoán ra quan hệ của hai người.

Mà Ngụy Cận Hằng vẫn lựa chọn giữ im lặng

Người MC vội nói: "Xin chào Ngụy Tổng, anh có thể chào hỏi với mọi người ở trường quay được không ạ?"

Vừa dứt tiếng, người xem vỗ tay reo hò.

Ngụy Cận Hằng thi giọng điệu thanh lãnh: "Xin chào mọi người."

Hoàn toàn không ôn nhu như trước.

"Thật ra Đồng Đồng đang tham gia gameshow « **Vui Thật Vui** » của chúng tôi, trong đó chúng tôi có trò chơi là gọi điện thoại cho bạn bè và khiến họ nói ra ba câu được chỉ định, ba câu của Đồng Đồng là: Tôi nuôi bạn, Có một hay không?, Tôi nhớ bạn."

Nói xong người MC còn ngưng ngưng: "Nói thật, tôi cảm thấy hôm nay tổ tiết mục có chút khi dễ Đồng Đồng, hai người khác thì là một đôi tình nhân trong phim truyền hình, một đôi vợ chồng thật, độ ăn ý độ cũng rất cao, đến Đồng Đồng thì chỉ có thể gọi cho bạn, mà ba câu mập mờ thế này bạn bè bình thường ai lại nói chứ."

"Được, chúng tôi xin cảm ơn Ngụy Tổng đã phối hợp, chào anh."

Ngụy Cận Hằng giọng điệu bình tĩnh: "Cảm ơn."

Về sau khi cúp máy, người MC không khỏi vỗ ngực nói: "Ai ui, Ngụy Tổng thật đúng như là trong truyền thuyết, kiệm lời ít nói, trái tim nhỏ của tôi đang đập phanh phanh đây."

Đồng Kiều có chút xấu hổ: "Anh ấy quả thật nói rất ít, nhưng mà khi quen rồi sẽ không cảm thấy ngại."

Sau khi quay xong chương trình này, Đồng Kiều một lần nữa trở lại đoàn làm phim.

Trên đường còn gọi điện thoại cho Ngụy Cận Hằng, đối phương dập máy nói là đang họp.

Đến buổi tối Đồng Kiều rửa mặt xong, nằm ở trên giường chat voice với Ngụy Cận Hằng về chuyện phát sóng ngày hôm nay.

Ngụy Cận Hằng hỏi: "Làm sao không nói trước nói với anh?"

Đồng Kiều đem nỗi chờ đợi đẩy ra: "Là chị Vũ không cho em nói."

"Quay thuận lợi không?"

"Không tồi lắm, nhưng trò kia chỉ có một mình em thua." Nói xong Đồng Kiều lại thấy có chút may mắn: "Nhưng mà như vậy cũng được, mối quan hệ của chúng ta sẽ không bị những người khác hoài nghi."

Ngụy Cận Hằng cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ: "Trí thông minh này của em thật khiến người ta đáng lo."

Lúc cô ấy đồng ý với Tiểu Vũ là gọi điện thoại cho mình, là cô ấy đã rơi vào cái hố mà Tiểu Vũ đào rồi.

□

Giữa trưa, Cao Viễn gọi điện thoại tới hỏi Ngụy Cận Hằng đặt chuyến bay về lúc mấy giờ.

Ngụy Cận Hằng nghĩ nghĩ, nói: "*Vậy đặt vé máy bay lúc 02.00 chiều, ở sân bay Vòng Mây đi.*"

Nghe được tên sân bay, Cao Viễn sững sờ.

Không phải Ngụy Tổng nên đến sân bay ở Lâm Hà sao?

Sân bay Vòng Mây...hình như cách rất gần (1) Hoàn Điểm.

(1) Phim trường Hoàn Điểm (tiếng Trung: 横店影视城, Hoàn Điểm ảnh thị thành) là phim trường tọa lạc ở trấn Hoàn Điểm, thị xã Đông Dương, thành phố Kim Hoa, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Hiện nay, đây là phim trường rộng nhất thế giới. (Theo nguồn wikipedia)

Bất quá rất nhanh anh liền hiểu ra: "*Được rồi, Ngụy Tổng.*"

□

Lúc này đã tiến vào giữa tháng tư, thời tiết đã trở nên ấm áp, xung quanh hoa cỏ cây cối đều trở mầm non, mọc ra lá xanh, chính là thời điểm thích hợp để du xuân.

Nhưng mà thời tiết mấy ngày hôm nay không tốt lắm, cứ mưa mãi.

Lúc này đã ba giờ chiều, Đồng Kiều mặc trang phục cổ đại trốn dưới hành lang tránh mưa, trong tay cầm ly nước, một tay khác thì nghịch điện thoại.

Hiện tại đã đến thời gian sắp đóng máy, cảnh quay của cô đã ít đi, ngày hôm nay chỉ còn một phân cảnh nữa là có thể về khách sạn nghỉ ngơi.

Cô đang suy nghĩ sẽ kéo Tiểu Thượng đi đâu ăn lẩu, vì quay phim nên phải giữ dáng. Cô bé kiên trì bảo Đồng Kiều không được ăn đêm, nhưng hôm nay thực sự thèm không chịu được, liền muốn đi ăn thịt bò, tôm các thứ.

Vừa rồi cô còn đang nhắn tin Wechat lảm bảm với Ngụy Cận Hằng nhiều lần, nói muốn ăn cái này, muốn ăn cái kia, hận không thể hiện tại liền ăn vào trong miệng.

Cuối cùng còn cảm thán một câu: *Nếu em có thần đèn của Aladin thì tốt, em có thể cầu nguyện ông ta cho em ăn đồ ăn ngon ngay lập tức.*

Cô còn bị Ngụy Cận Hằng chế giễu là ngây thơ, tính cách như bé con.

Đồng Kiều cũng mặc kệ anh nói gì, lên mạng tra xem gần đây có quán lẩu nào không.

Ngay lúc cô chọn cửa hàng, Ngụy Cận Hằng gửi tới một tin nhắn WeChat.

Mở ra xem, lại là vị trí của một tiệm lẩu.

Đồng Kiều kinh ngạc: *Không phải anh đang đi công tác ở Pháp sao. Làm sao lại ở gần em?*

Ngụy Cận Hằng: *Thần đèn của Aladin phải anh tới để thỏa mãn nguyện vọng được ăn lẩu của em.*

Nhìn thấy câu nói này, Đồng Kiều cười một tiếng.

Trong đầu cô đang tưởng tượng Ngụy Cận Hằng chững chạc đang hoàng nói lời này.

Sau khi quay xong, thay đồ và tẩy trang, liền đến quán lẩu.

Lúc cô tới đó, trên bàn đã bày đầy thịt cùng rau quả.

Tất cả đều là những món cô thèm mà ban nãy cô lảm bảm trên Wechat, Ngụy Cận Hằng ngồi ở trên ghế, đang nhúng thịt bò.

Đồng Kiều hít mũi một cái, cảm động có chút muốn khóc, đi tới làm nũng vùi đầu vào trong ngực anh, thì thào một câu: "*Anh thật tốt.*"

□

Tập đoàn Hoàng Duy:

Quan Vi Lễ tay cầm chìa khóa xe, một tay đút túi, tâm tình không tệ khê hát từ trong thang máy ra.

Đi ngang qua Cao Viễn còn thuận miệng nói câu: "*Trợ lý Cao buổi chiều vui vẻ.*"

Nói liền muốn đi vào bên trong, Cao Viễn đứng lên lần nữa ngăn lại: "*Quan tổng, Ngụy Tổng không ở đây.*"

Quan Vũ Lễ nhíu mày: *"Tại sao lại không ở đây?"*

Cao Viễn giải thích: *"Ngụy Tổng đến Pháp công tác, trước mắt còn chưa có trở lại."*

Quan Vũ Lễ nhíu mày: *"Không phải hôm nay cậu ta sẽ về sao?"*

Cao Viễn lộ ra ý cười: *"Trước mắt Ngụy Tổng không ở đây."*

Quan Vũ Lễ nhíu mày: *"Mấy giờ cậu ta bay?"*

"Thật xin lỗi, hành trình của Ngụy Tổng tôi không thể lộ ra."

Quan Vũ Lễ cau mày ngờ vực liếc mắt: *"Ngụy Tổng của các người sẽ không đi tìm Đồng Kiều chứ?"*

Cao Viễn cười không nói.

"ĐM, sao người này còn tích cực hơn tôi thế."

□

Trong khách sạn:

Một bữa cơm, Đồng Kiều ăn vừa lòng thỏa ý, hai người từ tiệm cơm tản bộ nửa tiếng trở về.

Vào phòng, cô liền đem TV mở ra.

Ngày hôm nay, chương trình cô quay sẽ phát sóng.

Cô tắm rửa dưỡng da xong ngồi ở cạnh Ngụy Cận Hằng, vừa vặn đúng tám giờ, tiết mục bắt đầu.

Vừa mới bắt đầu hai mươi phút, biểu hiện của cô còn tốt.

Đến lúc nói chuyện điện thoại, Đồng Kiều nhìn người ta nói chuyện mà trong mắt ứa ra bong bóng.

Đến đoạn của cô, hai người nói chuyện rất xấu hổ.

Đồng Kiều nhìn không được hỏi người bên cạnh: *"Nói thật lúc ấy anh không cảm thấy xấu hổ sao?"*

Ngụy Cận Hằng dựa ở trên ghế sa lon, một tay ôm eo cô, thanh lãnh trả lời: *"Không có."*

Ngay sau đó trên TV truyền đến giọng nói Ngụy Cận Hằng: *"Em hôm nay rất khác thường."*

Đồng Kiều nhìn không được tán dương: *"Anh thật thông minh."*

Ngụy Cận Hằng quay đầu liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: *"Hơn so với ai đó."*

Đồng Kiều không vừa ý, bĩu môi nói: *"Em định gọi chuyện để bắt anh nói ra câu anh nuôi em, nhưng mà về sau em liền từ bỏ, đừng nói ba phút, ngay cả một tiếng em cũng không moi ra được mấy câu đồ từ trong miệng anh."*

"Vì sao?"

"Bởi vì anh chưa nói qua những câu buồn nôn này."

Ngụy Cận Hằng trầm mặc hai giây: *"Biết anh từ Pháp bay thẳng đến đây vì sao không?"*

Đồng Kiều nở nụ cười hoạt bát: *"Bởi vì anh nhớ em sao?"*

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 54: Bị bắt cóc

Trên TV còn chưa chiếu xong chương trình, Ngụy Tiểu Vũ đã gọi điện thoại tới.

Bên tai lên tiếng liền truyền đến giọng nói vui sướng của Ngụy Tiểu Vũ: "Đồng Đồng, chị đã xem chương trình mà em tham gia rồi, biểu hiện rất tốt à nha ~"

Đồng Kiều chuyển sang chuyện khác nói: "Chị đang ở đâu?"

"Còn đang ở Mỹ quay phim." Ngụy Tiểu Vũ lần nữa đem chủ đề quay lại, giọng điệu có chút hưng phấn: "Nói thật đây là lần đầu tiên anh chị tham gia loại chương trình này, mặc dù đối với những người khác biểu hiện rất lạnh nhạt, nhưng khi nói chuyện với em thì giọng nói lại ôn hòa, rất có kiên nhẫn."

Đồng Kiều bị chị ấy trêu nên gương mặt ửng đỏ, cúi gập nói: "Chị chớ nói lung tung."

"Chị không có nói lung tung nha, vừa rồi anh Quan Vĩ Lễ còn tới cùng chị phàn nàn, nói rằng anh chị lại đi tìm em, hiện tại muốn hẹn anh ý ăn bữa cơm cũng khó như lên trời."

Nghe như thế, khoe miệng Đồng Kiều không tự chủ được câu lên.

"Đúng rồi, chị còn nghe nói thời gian trước, em đụng độ với Tống Kiều?"

Đồng Kiều gật gật đầu: "Ừm, cô ta vô duyên vô cớ tìm em gây rối, em nhin không được nên mới tạt rượu cô ta."

Vấn đề này đã qua một hai tuần, nếu như không phải Ngụy Tiểu Vũ nhắc lên, cô cũng đã quên rồi.

"Vậy em cũng nên cẩn thận, Tống Kiều này tính tình tiểu thư, không chịu nửa điểm thua thiệt, bởi vì chuyện tiệc rượu, Tống Kiều bị ba cô ta mắng một trận, đoán chừng gần đây còn bị nhốt trong nhà hồi lỗi đó, em sắp về thành phố Lâm Hà nhưng cũng phải cẩn thận một chút." Ngụy Tiểu Vũ có chút lo lắng.

Đồng Kiều nhếch môi, nhẹ gật đầu.

Cúp máy, Đồng Kiều quay đầu lại phát hiện Ngụy Cận Hằng không biết từ khi nào đã đi vào phòng tắm.

□

Năm giờ sáng sớm thứ bảy.

Đồng Kiều còn đang ngủ say, cảm thấy miệng bị cái gì chắn, hơi ngộp thở.

Thiếu hơi nên cô bị tỉnh, cô đem đầu ngoặt về một bên, miệng thở hổn hển, mở mắt còn đang buồn ngủ, liền thấy Ngụy Cận Hằng ăn mặc chỉnh tề, khoe miệng cười mỉm nhìn cô.

"Anh làm cái gì đó?" Đồng Kiều bất mãn phàn nàn.

Xong rồi cô giống con rùa đen, rúc đầu vào trong chăn.

Ngụy Cận Hằng thấp giọng nói: "Anh phải đi rồi."

Đồng Kiều không cần suy nghĩ mà hỏi: "Đi đâu thế?"

"Về thành phố Lâm Hà."

Đồng Kiều đem đầu gối lên, hí mắt nhìn anh, thanh âm mềm nhũn: "Ngày hôm nay không phải thứ bảy sao?"

Ngụy Cận Hằng bất đắc dĩ cười nói: "Có việc đột xuất."

"Ồ."

Trên miệng trả lời như vậy, hai tay lại vòng lấy cổ của anh, một bộ dáng không cho phép anh đi.

Anh cười đưa tay vuốt vuốt đầu nhỏ của cô: "Em ngủ thêm một lát nữa đi."

Đồng Kiều còn cố ý chơi xấu quăn anh một hồi, mới thả cho anh đi.

Chỉ là hai người đều không nghĩ tới, lần gặp mặt tiếp theo sẽ không giống bình thường.

□

Qua sáu ngày, Đồng Kiều quay xong toàn bộ.

Cô thu dọn đồ đạc trở về thành phố Lâm Hà.

Giữa trưa ngày tiếp theo, Đồng Kiều tỉnh lại sau giấc ngủ, ăn cơm xong cảm giác phát chán nên muốn đi siêu thị chơi, mua chút hoa quả cùng vài món đồ rời về.

Cô không nghĩ tới, vừa từ trong tiểu khu ra, đi ngang qua một cái hầm, sau gáy cô liền bị người ta dùng côn đập vào, hoàn toàn không cho Đồng Kiều cơ hội phản ứng, liền nhắm mắt ngã xuống.

Lúc này, hai người đàn ông mang khẩu trang cùng mũ màu đen bước nhanh tới, bế Đồng Kiều đang sững sờ dưới đất lên.

Đem Đồng Kiều mang vào trong xe, đem xe cửa đóng lại.

Cùng lúc đó, trên xe có một giọng nói của nam không ngừng hô hào: "Nhanh nhanh lên, tác phong nhanh lên, nổ máy đi."

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cảm ơn đã bỏ qua cho tôi

hông liên hệ với Đồng Kiều.

Nói xong lời này, anh ra hiệu với Cao Viễn cách đó không xa, Cao Viễn đem xe lái tới.

Ngụy Cận Hằng ngồi lên: "Đi chung cư Minh Hàn."

Quan Vĩ Lễ nhếch miệng, thì ra là muốn đến nhà Đồng Kiều.

Quan Vĩ Lễ mắt nhìn Ngụy Cận Hằng đi, lập tức lên một chiếc xe khác.

"Nhanh nhanh nhanh, theo xe taxi phía trước, số xe là xxxxxxxx."

Tại một biệt thự ngoại thành.

Còn chưa vào, tiếng thét chói tai của Tống Kiều đã vang lên: "Con tiểu tiện nhân kia ở đâu?"

Phòng khách trống trải truyền đến tiếng giày cao gót giẫm cọc cọc trên sàn nhà, vừa nặng vừa vội.

Tống Kiều vừa vào phòng khách liền thấy một người bị trói chặt tay chân, hôn mê ở trên ghế sa lon, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, tiểu tiện nhân, để xem tao dạy bảo mày như nào."

Nói xong cô ta cất bước đi lên, xòe bàn tay ra chuẩn bị giải tỏa con hận.

Nhưng tay của cô ta vừa nâng lên, bên ngoài vang lên một trận ồn ào.

"Ài ài ài, làm con gái mà đánh người như thế cũng không tốt." Một âm thanh mang theo ý cười nhạo báng vang lên.

Tống Kiều nghe tiếng nhìn lại, thấy Quan Vĩ Lễ cười đi tới, một thân âu phục màu đen mặc trên người anh không phải rất nghiêm trang, ngược lại mang theo sự vô lại.

"Sao anh lại tới đây?"

Quan Vĩ Lễ cố ý nháy hai mắt, lộ ra vẻ vô tội: "Cô dẫn tôi tới đây nha."

Tống Kiều khó thở: "Anh theo dõi tôi."

"Ai nha, đừng nói khó nghe như vậy chứ, cái gì mà theo dõi hay không theo dõi, cái này gọi là trùng hợp gặp nhau hiểu không?"

Nói, anh không chút khách khí đi tới, mắt nhìn người bị trói trên ghế salon đang hôn mê bất tỉnh, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ui trời, đây không phải Tiểu Đồng Kiều ở công ty chúng tôi sao, cô ép cô ấy tới dùng cơm à."

Lúc nói như vậy, trong tay anh lén cầm điện thoại, trong lúc lơ đãng gọi ra ngoài.

Trên mặt lại nói: "Cái này biệt thự này là của nhà cô Tống sao?"

"Hình như đây là biệt thự số ba mươi sáu, cô mời Đồng Kiều ăn cơm cũng chả từ tế gì cả, còn đánh ngất người ta, thật sự là không lễ phép."

"Ba người các người đem gậy trong tay buông xuống, tôi và Tổng đại tiểu thư của các người có quen."

Lúc này, anh nhìn thấy điện thoại đã cúp máy, đem điện thoại cất về trong túi áo.

Tổng Kiều lúc này chỉ bị Quan Vi Lễ phát hiện cô ta bắt cóc người mà kinh hoàng, căn bản không có chú ý tới Quan Vi Lễ mấy câu ngán ngùi vừa rồi đã truyền tin tức ra ngoài.

"Anh đây là tự ý xông vào nhà dân, là phạm pháp, tôi muốn báo cảnh sát!" Tổng Kiều giọng điệu kích động nói.

Quan Vi Lễ thì giống như vô lại ngồi ở thành ghế salon, giọng nói nhẹ nhàng làm đầu xin mời: "Vậy cô cứ báo thôi, báo cảnh sát còn trung cầu ý kiến của tôi làm gì."

"Tôi..." Tổng Kiều nghẹn đến mặt đỏ rần, quả thực là nói không ra lời.

Quan Vi Lễ hỗn đản này chính là bắt lấy nhược điểm của cô, cô ta hiện tại đang bắt cóc Đồng Kiều, báo cảnh sát quả thực là một con đường chết.

"Cô không báo? Nếu như không biết thì tôi báo giúp cho." Nói xong, anh lần nữa lấy điện thoại ra.

Tổng Kiều bối rối đi lên ngăn cổ tay của anh: "Không, không cần báo cảnh sát."

Lúc này ba người khác cũng đi tới, dùng côn chỉ vào Quan Vi Lễ.

Quan Vi Lễ lập tức ra hiệu đầu hàng: "Ài ài, không cần chỉ côn vào tôi, tôi từ nhỏ đã nhát gan, các người như này khiến tôi rất bất an."

"Buông điện thoại xuống." Một người trong đó để râu quai nón hô to, quát.

Quan Vi Lễ hít mũi một cái, ngón trỏ ở dưới mũi cọ xát, nhắm mắt lại đứng dậy, nhưng ánh mắt lóe lên kia cũng chỉ trong nháy mắt.

Hai người giằng co vài giây, Quan Vi Lễ ném điện thoại vào trên ghế sa lon, giờ hai tay lên: "Điện thoại cũng đã bỏ xuống, anh cũng đừng dùng côn chỉ vào tôi nữa."

Râu quai nón khinh thường cười một tiếng, mắng câu: "Sợ rồi chứ gì."

"Phanh phanh phanh" lúc này cửa chính truyền tới một chuỗi tiếng đập cửa.

Đám người tìm theo tiếng mà nhìn lại, liền thấy cửa mở ra, Ngụy Cận Hằng giống như là cực có lễ phép, gõ cửa cất bước tiến đến.

Vào phòng khách, anh nặng nề cởi áo khoác xuống, đưa cho Cao Viễn đằng sau.

Ngón tay thon dài không nhanh không chậm đem tay áo xắn lên.

Quan Vi Lễ nhìn thấy Ngụy Cận Hằng không nói một lời liền làm động tác như thế, vụng trộm nuốt nước miếng, vịn ghế salon, dịch vào trong góc.

Ngụy Cận Hằng đi tới một chút nữa liền thấy Đồng Kiều nằm trên ghế salon, sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm.

Anh từng bước một đi qua Tổng Kiều, Tổng Kiều bị con người sâu không thấy đáy kia dọa đến liên tiếp lui về phía sau: "Anh...anh đừng tới đây, tôi không... không làm gì cô ta."

Ngụy Cận Hằng không nói gì, đi đến ghế sofa pha cười trối cho Đồng Kiều.

Lúc cười trối ở cổ tay, đập vào mắt anh chính là hai cổ tay tinh tế xuất hiện vết hằn của dây mà đỏ tím, tròng mắt của anh hơi híp.

Anh đứng lên đem dây thừng và hỏi: "Ai làm?"

Ba người liếc nhau, nhìn thoáng qua Quan Vi Lễ trốn trong góc không lên tiếng, lại liếc mắt nhìn Cao Viễn đứng ở cửa cầm áo khoác, hai người này hoàn toàn không ý những tay vào.

Râu quai nón nắm chặt côn, cả gan quát: "Ông mày buộc đây, mày có ý kiến?"

Quan Vi Lễ nhin không được, cười một tiếng, thầm nghĩ người này thật xui xẻo.

Ý nghĩ này mới xuất hiện, râu quai nón liền hét thảm một tiếng.

Trên mặt của hắn ta xuất hiện một dấu dây thừng, nháy mắt liền sưng lên.

"Mẹ mày, ông đây chơi chết mày." Râu quai nón kịp phản ứng, thẹn quá hóa giận quát.

Ngụy Cận Hằng không chút hoảng hốt, đem dây thừng ném đến một bên, một tay bắt lấy cổ tay râu quai nón, một tay dấm vào má.

Tốc độ của anh rất nhanh, râu quai nón căn bản phản ứng không kịp, chứ đừng nói là trốn tránh.

Một quyền, trực tiếp đánh rụng hai răng của hắn ta.

Râu quai nón chịu được hai quyền của Ngụy Cận Hằng, bị đánh đầu không rõ, thẳng đến quyền thứ ba ở trên huyết thái dương, hắn không đứng vững ngã xuống đất, không đứng lên nữa.

Quan Vĩ Lễ ở một bên xem kịch hay, chặc chặc tán thưởng, thầm nghĩ: Muốn để Ngụy đại gia rơi vào trạng thái này thật đúng là không dễ dàng đâu.

Râu quai nón ngã xuống, hai người khác mới kịp phản ứng cầm côn lên muốn xông tới.

Lúc này, Đồng Kiều ở trên ghế salon bị tiếng ồn ào đánh thức.

Lắc đầu mấy cái, híp mắt nhìn bốn phía.

Đạp vào mắt cô là một người đàn ông đưa lưng về phía cô, đang cùng hai người kia đánh nhau.

Cô không khỏi lẩm bầm một câu: "Sao nhìn bóng lưng này giống Cận Hằng vậy?"

Sau đó trong đầu cô lại hiện lên bộ dáng bình thường nhã nhặn trầm ổn của anh, tự mình phủ nhận mình nói: "Không có khả năng, Cận Hằng không giống người biết đánh nhau."

Cô lại lắc đầu, hít một ngụm khí lạnh, kinh hô một tiếng: "Đau quá."

Ngay lúc đó, Ngụy Cận Hằng đã đem hai người kia đạp xuống mặt đất, nghe được âm thanh kêu đau, cất bước hướng đi tới bên Đồng Kiều.

Đồng Kiều theo bản năng sờ vào ót, nhìn xem chuyện gì xảy ra, tay vừa vuron ra, một cánh tay liền tóm lấy cổ tay của cô: "Đừng đụng."

Đồng Kiều ngẩng đầu, đập vào mắt là Ngụy Cận Hằng anh tuấn thanh lãnh.

"Em đây là sao vậy?" Đồng Kiều một bên hỏi một bên nghi hoặc dò xét bốn phía.

Ngược lại thấy Cao Viễn đang cầm cổ áo Tống Kiều không ngừng giãy dụa.

Quan Vĩ Lễ ghé vào thành ghế salon, trên mặt mang nụ cười thân mật: "Cô bị bắt cóc, tôi khổ cực đi tìm tới cứu cô."

Đối với Quan Vĩ Lễ nói dối khoa trương, Ngụy Cận Hằng cũng không vạch trần, mặc dù lần này Quan Vĩ Lễ trùng hợp gặp được, nhưng nhờ vậy anh mới cứu được Đồng Kiều.

"Nợ một ân tình rồi." Ngụy Cận Hằng tiện tay đem Đồng Kiều bế lên, đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Tống Kiều, Ngụy Cận Hằng quay đầu thanh lãnh nhìn cô ta một cái, nhếch môi không nói, tiếp tục đi ra ngoài.

Quan Vĩ Lễ theo sát mà tới, lúc đi ngang qua Tống Kiều còn huýt sáo một cái, ngược lại chỉ vào ba người kia với Cao Viễn: "Ngụy đại gia ra tay rất ác độc, phiền trợ lý Cao gọi 120, tránh xảy ra án mạng."

"Được rồi, Quan tổng."

Tống Kiều bị tình huống như vậy làm cho có chút mơ hồ.

Ba người đàn ông kia bị Ngụy Cận Hằng đánh ngã xuống đất không dậy nổi, mà cô ta một chút việc đều không có, đây có phải hay không là cô ta đã an toàn sao?

Nhưng mà, sự tình cũng không có đơn giản như Tống Kiều nghĩ.

Cùng ngày, về đến nhà Tống Kiều bị ba Tống hung hăng mắng một trận, cô ta tức giận thu dọn đồ đạc đi khỏi nhà.

Ba ngày sau, ở một căn nhà hoang phế.

Bên trong nhốt một người nữ, trên đầu của cô ta đã bị súng đỏ, sắc mặt tái nhợt không có chút tơ máu.

Hai mắt đã khóc đến sưng đỏ, cuống họng khàn chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bầm: "Tôi sai rồi, tôi không nên cãi nhau với ba, tôi muốn về nhà."

Cô ta đã bị giam ở đây ba ngày, mỗi ngày ngoại trừ có một người đàn ông đưa cơm và một bình nước vào cho cô ta duy trì, cô ta căn bản không gặp ai.

Cả phòng chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, chiếu vào một chút xiêu ánh sáng, bốn phía một mảnh đen kịt.

Bọn họ cho phép cô gầm rú, ngày đầu tiên bị nhốt ở chỗ này Tống Kiều đã hô cứu mạng hơn nửa ngày, nhưng bốn phía yên tĩnh đáng sợ, căn bản không ai để ý đến cô ta.

Ngày đầu tiên vượt qua trong sợ hãi, ngày thứ hai vẫn không có người, chỉ có lúc hai giờ chiều, có người đưa cơm và nước.

Tống Kiều muốn nói chuyện cùng người đó, kết quả đối phương căn bản không để ý tới cô ta, đem cửa đóng lại, liền đi.

Bốn phía đen như mực, không có ai nói chuyện, Tống Kiều liền tự nói chuyện một mình.

Đến ngày thứ ba, tâm tình của cô ta rốt cuộc đã hồng mắt, không ngừng đập cửa.

"Tôi thật sự không chịu nổi, tôi sai rồi, tôi cũng không dám nữa, van cầu các người."

Hai người đứng cách đó không xa nghe bên trong không ngừng truyền tới tiếng gõ cửa.

Quan Văn Lễ nhíu mày: "Còn tiếp tục như vậy, chắc cô ta điên mất."

"Không dùng bạo lực đã là biện pháp nhân đạo lớn đối với cô ta rồi."

Quan Văn Lễ: "....."

Làm sao nghe được ý tứ của lời này là, như vậy là xuống tay còn nhẹ thế.

Nhưng tra tấn tinh thần còn kinh khủng hơn thế xác.

Cảm giác như cả thế giới chỉ có một mình mình, quả thực thống khổ hơn cả chết.

Hai người đi vào, Quan Văn Lễ đem cửa sổ nhỏ phía dưới mở ra, nhét nước khoáng vào, lại đưa tới một hộp cơm, đang muốn đóng cửa, một bàn tay tái nhợt đưa ra ngoài, dùng sức bắt lấy tay Quan Văn Lễ.

"Đừng đóng, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi cũng không dám nữa, cầu xin anh nói gì đi, đừng để tôi một mình ở đây."

Quan Văn Lễ dùng sức đẩy cánh tay kia vào.

Bên trong truyền tới tiếng khóc, có thể thấy được tâm lý của cô ta đã đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Quan Văn Lễ do dự muốn mở miệng cầu tình để Ngụy Cận Hằng bỏ qua cho cô ta, dù sao mới hơn 20 tuổi, cứ như vậy mà bức điên thật sự là.....

Nhưng mà, không đợi anh mở miệng, Ngụy Cận Hằng từ trong túi móc ra một cái điện thoại màu đỏ, mở cửa ném vào trong.

"Hi vọng cô thật sự nhận thức được sai lầm của mình, nếu như tái phạm lần nữa, tôi sẽ không tha dễ dàng như thế."

Nói xong, Ngụy Cận Hằng trực tiếp quay người đi.

Buổi chiều, ông Tống nhìn Tống Kiều đã tắm rửa sạch sẽ, đau lòng ôm cô ta vào trong ngực.

Ba ngày không gặp, cô ta gầy đi không ít, trạng thái tinh thần cũng rất kém cỏi, một mực ôm ông gọi ba ba, ông Tống hỏi cô ta là ai làm, Tống Kiều cũng chỉ là khóc lắc đầu nói không biết.

Thật ra làm sao có thể không biết, chỉ là bây giờ nhớ lại ba từ Ngụy Cận Hằng đều cảm thấy kinh khủng.

Cô không thể nói cho ba ba, nếu như ba ba biết chắc sẽ đi đòi công đạo cho cô, đến lúc đó Ngụy Cận Hằng lại đem cô giam lại.

Trong đầu của cô ta nháy mắt hiện lên trong căn phòng nhỏ chỉ có bóng tối, không khỏi phát run.

Không thể nói, cái gì cũng không thể nói, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô ta.

Mà mấy ngày này của Tống Kiều trôi qua cũng không tốt, cái ót của cô bị sưng lên một cục.

Mỗi ngày xúc thuốc rồi lại truyền nước biển.

Cái cổ tay tinh tế thì một mảng tím xanh.

Ngày này, Ngụy Cận Hằng tan việc lại sang đây thăm cô, vào phòng bệnh liền thấy Tống Kiều đang không ngừng chụp ảnh.

Nguy Cận Hằng không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Chụp ảnh làm cái gì?"

"Đề sau này cho con xem."

Nghe nói như thế, lòng mày Nguy Cận Hằng nhếch lên: "Có ý gì?"

Đồng Kiều giọng điệu u oán: "Về sau nếu như con ghét bỏ em khờ, em liền đem những ảnh này cho nó nhìn, nói cho nó biết không phải trí thông minh của mẹ thấp, mà là bị người ta trả thù gây ra thương tích thôi."

Nguy Cận Hằng bị cô nói lý luận đến im lặng.

"Đừng vượt nữa, nằm xuống nghỉ ngơi đi, không ai ghét bỏ em ngốc."

Đồng Kiều nghe lời đề điện thoại sang một bên, chỉ chỉ hoa bên cạnh, nói: "Đúng rồi, vừa rồi có một người lạ giao hoa tới, còn nói là một vị tên Tống tiểu thư tặng."

Nguy Cận Hằng chuyển mắt mắt nhìn hoa hồng, nhàn nhạt ừm một tiếng.

Đồng Kiều tiếp tục nói: "Anh nói hoa này có khả năng là Tống Kiều đưa không?"

"Ừm, là cô ta đưa."

Đồng Kiều kinh ngạc: "Sao anh khẳng định như vậy?"

"Lúc này gặp được cô ta."

Vừa rồi anh từ trên xe bước xuống, gương mặt liền thấy Tống Kiều ôm một bó hoa đứng ở cổng khu nội trú, tựa hồ đang do dự có nên đi vào hay không.

Cuối cùng hình như không đủ dũng khí, chỉ có thể mướn một người hỗ trợ đưa vào.

Hiện tại Tống Kiều nhìn thấy Nguy Cận Hằng, giống như là con chuột nhìn thấy mèo, trong nháy mắt liền chạy.

Nguy Cận Hằng đi đến bên cạnh bó hoa, nhìn thấy bên trong có tấm thiệp, thuận tay mở ra.

Trên giấy trắng chỉ viết một câu: Cảm ơn đã bỏ qua cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cá Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tổ tình

Ở trong bệnh viện ở ba ngày, cái ót sưng lên cuối cùng đã tan.

Ngày nọ buổi chiều Đồng Kiều ra viện, cô không dám nói cho mẹ Đồng việc mình bị bắt cóc, chỉ nói mấy ngày nay cô phải đi công tác.

Bởi vì công việc của cô khá đặc thù nên ra ngoài quay phim là việc thường xuyên, cho nên mẹ Đồng không chút hoài nghi.

Đã ba ngày không tắm rửa gội đầu, Đồng Kiều cảm giác mình xấu đi hẳn, ngay cả Nguy Cận Hằng dắt tay cô cũng không cho.

Cho nên sau khi ra viện việc đầu tiên cô làm chính là về nhà gội đầu tắm rửa.

□

Trong phòng khách, Nguy Cận Hằng ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy.

Anh nhìn như không phản ứng chút nào, vẫn vững như cũ ngồi đọc sách, nhưng yết hầu lên xuống lại bán đứng anh ngay lúc này.

Nhưng nhớ tới lần trước anh say rượu, quá xúc động nên không mang áo mưa, Đồng Kiều vội trộm uống thuốc, Nguy Cận Hằng đem ý nghĩ trong lòng ép xuống.

Đột nhiên cảm thấy Quan Vi Lễ nói rất có đạo lý, khi yêu nhau người đàn ông thật sự cần mang theo áo mưa (BCS) để phòng bị, dù sao ngay cả người đàn ông ấy cũng không biết lúc nào mình sẽ nổi thú tính.

Sau một tiếng, tấm rửa trang điểm rồi thay quần áo khác, Đồng Kiều từ phòng tắm đi ra, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng không ít: "Đi."

Ngụy Cận Hằng gật đầu, đem sách trong tay đặt xuống, đứng lên đi theo Đồng Kiều đến cửa.

Ở trong bệnh viện, Đồng Kiều vô tình thấy được đang chiếu một bộ phim mà cô thích, Ngụy Cận Hằng liền nói đi xem.

□

Năm giờ năm mười chiều, Quan Vi Lễ đang ngồi ở trong phòng làm việc chơi game thì nhận được điện thoại của Ngụy Cận Hằng.

Nghe thấy Ngụy Cận Hằng hỏi anh dạo cụ thể lần trước để tỏ tình còn ở đó hay không?

Quan Vi Lễ kinh ngạc nói: "Không phải hai người đã yêu nhau rồi sao? Cậu còn muốn tỏ tình?"

"Ừm, nhưng tôi thiếu cô ấy một lời tỏ tình long trọng hơn."

"Vậy thì được, mọi dạo cụ thể trước tôi đều tạm thời cất đi, cậu muốn dùng ít nhất phải mất ba tiếng để bố trí, có thể chứ?"

"Có thể, phim mà chúng tôi xem bây giờ hai mươi bắt đầu, hiện tại tôi mang cô ấy đi ăn đã, cậu tìm đội thiết kế bố trí một chút, tôi đã cùng quảng trường Hoàng Duy nói qua, ngày hôm nay đóng cửa sớm hơn một tiếng." Từ giọng nói của Ngụy Cận Hằng cũng có thể thấy lần tỏ tình này anh rất xem trọng.

"Cái gì?" Nghe được câu này, Quan Vi Lễ kinh ngạc không thôi. "Cậu tỏ tình không phải là để cho những người xung quanh xem ân ái hay sao, nếu đóng cửa sớm chúng ta trang trí lộng lẫy như vậy làm gì?"

Đối phương trầm mặc ba giây, chậm rãi mở miệng: "Đồng Đồng là diễn viên, mà chúng tôi chưa công khai quan hệ, tôi không muốn khiến cho cô ấy khó xử."

Sau đó còn nói thêm: "Còn nữa, trang trí lộng lẫy là cho Đồng Đồng nhìn, không phải những người quần chúng khác, nên không cần khoe khoang bắt kì ai."

Quan Vi Lễ bị Ngụy Cận Hằng làm nghẹn họng, cũng không biết phản bác làm sao.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói câu được, tôi đã biết.

Sau khi cúp điện thoại, Quan Vi Lễ đem chuyện nói cho vài người khác, cùng đội thiết kế tiến hành công việc.

□

Hai người nắm chắc thời gian, ăn cơm trước khi xem phim.

Phim bắt đầu, Thẩm Thần làm diễn viên chính, bộ phim có tên « Tiền Tiêu Không Hết »

Đây là một phim hài, chỉ ít Đồng Kiều cảm thấy rất hài, trong rạp ôm bắp rang cười không ngừng.

Mà Ngụy Cận Hằng vẫn nhàn nhạt không có quá nhiều phản ứng, thậm chí thỉnh thoảng sẽ nhìn điện thoại một chút, hoặc là gửi tin nhắn Wechat.

Đồng Kiều thấy anh không có hứng thú với bộ phim này, lại gần nhỏ giọng nói với anh: "Cận Hằng, anh không thích phim này sao?"

Ngụy Cận Hằng trả lời tin nhắn xong tắt điện thoại, nhỏ giọng trả lời: "Không có, phim rất hay."

Lời khen này khiến Đồng Kiều rất là im lặng, anh căn bản không xem mà.

Sự kiên nhẫn của Ngụy Cận Hằng luôn luôn rất tốt, bình thường đối với những việc mà anh không có hứng thú, chỉ cần cô thích thì anh cũng có thể nghiêm túc xem hết.

Nhưng hôm nay không biết làm sao, anh cứ không ngừng nhìn điện thoại.

Một lát sau, Đồng Kiều nhìn không được hỏi: "Công ty có việc hả?"

"Ừm?" Ngụy Cận Hằng nghi hoặc nhìn về phía cô: "Không có."

"Không có thì sao anh cứ nhìn điện thoại vậy?"

"Quan Vi Lễ hỏi anh một ít chuyện." Ngụy Cận Hằng lại nói mập mờ.

Mà Đồng Kiều cũng không nghi ngờ gì, nhẹ gật đầu: "À, được."

Nói xong liền quay đầu tiếp tục xem phim.

Nguy Cận Hằng trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, thật đúng là cái đồ ngốc.

□

Quan Vũ Lễ thì không ngừng gửi hình báo cáo tiến độ.

Qua hai tiếng, bên ngoài cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Lúc 8h tối, loa phát thanh vang lên rằng hôm nay sẽ đóng cửa sớm, để đền bù cho khách hàng thì lúc ra cửa sẽ được nhận một phần quà nhỏ, việc này khiến khách hàng rút đi rất nhanh.

□

Chín giờ hai mươi phút, phim kết thúc.

Đi thang máy tới tầng một, Đồng Kiều và Nguy Cận Hằng cùng nhau đi ra.

Đồng Kiều ngẩng đầu nhìn toàn bộ cửa hàng, hoảng sợ nói: "Đây là có chuyện gì?"

Truyện được up tại [wattpad melbournje!](https://wattpad.com/melbournje)

Lại nhìn bốn phía, hình thường rả náo nhiệt hôm nay lại không có một ai.

Đồng Kiều theo bản năng nhích lại gần Nguy Cận Hằng.

Nguy Cận Hằng đưa tay kéo cô vào trong ngực: "Không có việc gì, chỉ là đóng cửa mà thôi."

"Hả, đóng cửa sao?"

Cô mở ra điện thoại nhìn thoáng qua: "Nhưng bây giờ mới chín giờ hai mươi, bình thường không phải mười giờ mới đóng cửa sao?"

Nói xong hai người đi tới cửa lớn, lại phát hiện cửa ra lúc này đã bị khóa.

Đồng Kiều bắt đầu có chút hoảng: "Liệu chúng ta có bị nhốt trong này hay không?"

Nguy Cận Hằng nhìn cô bối rối, nhin không được cười nói: "Sẽ không."

Nắm tay của cô đi vào trung tâm ở tầng một, nơi đó có một tầng thảm đỏ, Đồng Kiều vừa giẫm lên thảm đỏ, ánh đèn bốn phía dập tắt, bên tai truyền đến một tiếng ca nhu hòa.

Ngay sau đó dưới chân cô xuất hiện một ánh sáng màu vàng kim, chạy dài theo thảm đỏ.

Thẳng cho tới khi hết thảm đỏ dài mười mấy mét, một chữ iloveyou phát sáng lên từ tầng một, tầng hai, tầng ba...cho đến tận tầng tám.

Cô theo bản năng lùi lại một bước, lại bị người ta đỡ bả vai.

Đồng Kiều quay đầu, nhìn thấy Nguy Cận Hằng một mặt đầy ý cười nhìn mình.

"Không cần sợ, đây là anh đã chuẩn bị cho em."

Đồng Kiều ngây ngốc hỏi: "Chuẩn bị...cái gì cơ?"

"Chuẩn bị tỏ tình."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 57: Những việc ngu xuẩn mà anh từng làm

Edit: melbournje

□

Ánh đèn màu cam ấm áp khắp xung quanh, nhìn qua rất là lãng mạn

Mà đương nhiên, không chỉ đơn giản như vậy.

Mỗi khi cô cất bước trên thảm đỏ, hướng về phía trước một bước, sẽ có hai luồng ánh sáng nhanh chóng từ lòng bàn chân cô lan cho đến tầng cao nhất, giao nhau ở đó.

Thảm đỏ không dài lắm, nhưng chỉ một hai phút, hơn mười luồng ánh sáng đem toàn bộ trung tâm chiếu sáng.

Thật ra, đây không phải thảm đỏ, mà là một lớp cánh hoa hồng thật dày, xếp thành "thảm đỏ".

Đồng Kiều không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn Ngụy Cận Hằng, đập vào mắt lại là một bó hoa màu hồng phấn.

Nhìn thấy bó hoa này, Đồng Kiều rớt cuộc nhẹn không được mà nhào vào trong ngực anh, trừ khóc thì cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bên tai cô truyền đến giọng nói của Ngụy Cận Hằng: "Je T'aime." (Trong tiếng Pháp có nghĩa là anh iu emmm)

Đồng Kiều nghe không hiểu, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Cái gì cơ?"

Ngụy Cận Hằng cười không nói.

Lúc này Quan Vĩ Lễ, Lâm Thánh Hi, cùng Trương Lâm và mấy người nữa từ bên cạnh đi ra.

Quan Vĩ Lễ còn tiện thể huyt sáo một cái.

Đồng Kiều thấy được có người, lập tức từ trong ngực Ngụy Cận Hằng tránh ra, đem nước mắt của mình lau sạch.

"Quan tổng, Lâm tổng, xin chào."

Quan Vĩ Lễ nhú mày sách một tiếng: "Đều đã thành chị dâu tương lai của chúng tôi rồi, sao lại còn cái này tổng kia tổng, gọi tôi là Lễ Tử là được."

Nghe được xưng hô chị dâu thế này, Đồng Kiều trong nháy mắt cảm thấy đỏ mặt.

"Cô thích không?" Quan Vĩ Lễ chỉ vào toàn bộ mà hỏi.

Hiện tại Đồng Kiều có chút thẹn thùng, đứng cách hơi xa Ngụy Cận Hằng, thanh âm như muỗi kêu, gật đầu: "Thích."

"Vậy là tốt rồi, cô không biết vì Ngụy đại gia mà chúng tôi chuẩn bị mấy đồ này hơn hai tháng đâu."

"A! Hai tháng?" Đồng Kiều kinh ngạc

Quan Vĩ Lễ đang muốn giải thích rằng lần đầu tiên Ngụy Cận Hằng mời cô đi xem phim thì đã chuẩn bị xong rồi, nhưng lại bị Ngụy Cận Hằng nhìn cảnh cáo nên đành thôi, không nói nữa.

Đồng Kiều theo ánh mắt Quan Vĩ Lễ nhìn về hướng Ngụy Cận Hằng, khóe môi vênh lên, đưa ngón trỏ ra chỉ vào ngực của anh: "Anh còn không cho người ta nói."

Bị bắt gắp nhưng Ngụy Cận Hằng không hoảng hốt chút nào, đưa tay nắm tay cô, đem người kéo vào trong ngực, quay người che khuất tầm mắt của người khác, cúi đầu hôn lên.

Mấy người kia là lần đầu tiên thấy Ngụy Cận Hằng chủ động thế này, không khỏi ồ ào nói: "Ai ui~~~~ "

Đồng Kiều vừa sợ vừa thẹn tránh ở trong ngực Ngụy Cận Hằng.

□

Trên bàn cơm, Ngụy Cận Hằng thành đối tượng vây đón của năm người đàn ông còn lại.

Trương Lâm nhẹn không được trêu chọc nói: "Bình thường trong sáu người chúng ta, người đáng lo lắng nhất là Ngụy đại gia, không thấy đối tượng, không nghĩ tới bây giờ cậu ta lại thành người khả nhất trong chúng ta, ngay cả Lễ Tử đều không có bằng."

Câu nói này làm người con gái duy nhất trên bàn là Đồng Kiều rất xấu hổ.

Thật ra mọi người vốn đã rủ Cố Thần Thần cùng Ngụy Tiểu Vũ, hai người này cũng coi là thân với Đồng Kiều.

Nhưng do thời gian cấp bách, Ngụy Tiểu Vũ cùng Cố Thần Thần đều không có thời gian rảnh, Đồng Kiều đối với bạn bè của Ngụy Cận Hằng cũng

không biết rõ, với cả anh cũng chỉ có thể tìm đến năm người này.

Ngụy Cận Hằng hôm nay làm nam chính, năm người khác đương nhiên sẽ không bỏ qua cho anh.

Đông Kiều ngồi ở một bên, bị mấy người bọn họ đùa chết rồi.

Vì có men say nên bọn họ còn kể về không ít về những tai nạn xấu hổ của Ngụy Cận Hằng.

Ví dụ như mấy quý công tử này hồi cấp hai chưa từng ở ký túc xá tập thể, đến lớp mười Quan Vĩ Lễ liền giật dây mấy người bọn họ ở thử xem cảm giác thế nào.

Kết quả đêm đầu tiên mấy người đều ngủ không quen vì phản quá cứng, liền trèo tường trốn ra ngoài tìm khách sạn gần đó để ở, chỉ để lại Ngụy Cận Hằng một mình ở ký túc xá.

Bởi vì chuyện này mà anh đổi mấy ngày, không chịu để ý tới bọn họ.

Còn có một lần cũng bởi vì cô chủ nhiệm ở lớp nói xấu sau lưng Quan Vĩ Lễ, nói rằng cậu ta hài hước nên xung quanh có không ít bạn học nữ vây lấy cậu ấy, lúc nào trưởng thành khẳng định sẽ phong lưu, không biết sẽ ngủ với biết bao nhiêu người nữa đây, vừa lúc bị Ngụy Cận Hằng đi ngang qua nghe được.

Xế chiều hôm đó, trường học liền truyền ra vụ việc chủ nhiệm lớp bảy và chủ nhiệm lớp hai tò te tí te với nhau.

Thậm chí ở trên diễn đàn của trường học còn xuất hiện một bài đăng, đó là cảnh hai người bọn họ ôm nhau ở cùng một chỗ, động tác thân mật nhưng vì ánh mờ nên không rõ.

Trong đó có nội dung là: Còn đi nói người ta phong lưu, bà cũng rất là phong lưu đó nha, làm giáo viên mà còn câu dẫn người đã có vợ, không biết xấu hổ.

Nghe nói cô chủ nhiệm lớp lúc ấy liền đi tìm giáo viên nói chuyện, hỏi ra ai đăng tin này lên

Cuối cùng chủ nhiệm của bọn họ phải xin lỗi Quan Vĩ Lễ trước lớp.

□

Ngụy Cận Hằng cũng bị năm người kia rót đến say mềm, mắt nhắm lại, khoe môi vênh lên, một tay chống đỡ thái dương, một cái tay khác nắm lấy tay Đông Kiều.

Đông Kiều nghe rất chân thành, phát hiện được bàn tay to đang cầm tay cô hơi lung lay, cô quay đầu nhìn anh nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?"

Ngụy Cận Hằng nghiêng người đến bên tai cô, phun hơi nóng vào bên tai: "Anh cũng kể cho em nghe, có được không?"

Vừa nóng vừa nhột, Đông Kiều có chút xấu hổ, sợ những người khác nhìn thấy, con mắt bốn phía xem xét, phát hiện năm người đều đang trò chuyện rất hăng say, căn bản không chú ý tới bọn họ bên này.

"Nói gì?" Đông Kiều nhỏ giọng hỏi.

Ngụy Cận Hằng lệch đầu nhìn cô, cười nói: "Đó là những việc ngu xuẩn nhất mà anh từng làm."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cô bạn gái của anh trai

Edít: melbournje

□

Nghe được anh bao biện cho những tai nạn xấu hổ này, trong lòng Đông Kiều mừng thầm, còn nghĩ muốn ghi âm lại, sáng mai cầm cho anh nghe, cho anh biết sau khi say anh làm những gì.

"Nhưng mà, anh muốn em hôn anh một cái."

Nụ cười Đông Kiều trở nên cứng đờ: "Anh không có say nha."

Hai gò má Ngụy Cận Hằng hơi đỏ, không hề chớp mắt nhìn cô cười, thanh âm nhiều phần động lòng người: "Say rồi."

Đông Kiều bị anh chọc cười: "Say còn biết cò kè mặc cả hửm?"

"Anh là người làm ăn, tất nhiên không muốn bị thiệt thòi rồi."

"....."

Cho tới khi bữa ăn này kết thúc, Đông Kiều nghe được không ít trò mèo từ trong miệng Ngụy Cận Hằng.

□

Mấy người uống rượu say mềm nên không thể lái xe, thêm nữa, hiện tại đã mười một giờ đêm, bận bịu cả ngày mệt muốn chết rồi, Quan Vĩ Lễ dứt khoát đề nghị rằng đặt phòng ở khách sạn gần đây là được rồi.

□

Trong phòng tình nhân.

Ngụy Cận Hằng dựa trên salon, nhắm mắt lại, quả thật bị đám người Quan Vĩ Lễ rót cho không ít.

Đông Kiều rót cho anh một cốc nước đặt ở trên bàn.

Dưới ánh đèn màu cam, gian phòng lộ ra sự mập mờ và lãng mạn.

Ngay lúc Đông Kiều không biết phải làm gì, Ngụy Cận Hằng mở mắt, ngoác tay với cô nói: "Đông Đông, tới đây."

Đông Kiều nghi hoặc, đi tới hỏi: "Thế nào?"

Còn chưa nói hết, trên cổ tay bị xiết chặt, trong chớp mắt cô bị kéo đến trong ngực Ngụy Cận Hằng.

"Ôm anh một cái." Ngụy Cận Hằng thanh âm khàn khàn, đặc biệt bây giờ lại là ban đêm, lộ ra không ít dụ hoặc.

Đông Kiều đưa tay ôm vòng eo gầy gò của anh, thì thào một câu: "Cảm ơn anh."

"Hửm?"

"Cảm ơn anh."

"Làm sao lại cảm ơn?"

Thông minh như Ngụy Cận Hằng chỉ cần trong nháy mắt liền hiểu cô bảo việc tỏ tình hôm nay, nhưng anh vẫn gắng hỏi.

Bị hỏi như vậy, Đông Kiều đỏ mặt, chóng tay đứng dậy, giận dữ nguyệt anh một cái.

Lại vừa vặn đối đầu với con mắt tràn ngập ý cười, hai tay của anh giữ eo cô, vốn dĩ bầu không khí nên cảm động lại bị anh thay đổi hương vị.

Đông Kiều dựa bên người anh, trên ót bị một bàn tay giữ lấy, một nụ hôn ấm áp rơi vào trên môi của cô.

Nhưng người này chỉ mủ nhẹ một cái, liền buông tha cho cô.

Đông Kiều vừa thẹn lại vừa giận từ trên người anh xuống, ngồi ở trên ghế: "Sao anh lại lưu manh như thế chứ?"

Ngụy Cận Hằng giọng điệu thanh đạm nói: "Làm quyền lợi của một người bạn trai, không thể gọi là lưu manh."

Đông Kiều phát hiện anh là một người rất nhớ dai, cũng bởi vì cô nói anh lưu manh, lúc trên giường anh cố ý trêu chọc, tra tấn cô.

□

Sau khi rửa mặt, Đông Kiều liền nằm ở trên giường tiến vào giấc ngủ không sâu, qua hơn mười phút, cô cảm giác được bên cạnh hơi lún xuống.

Dưới chân có một bàn cái tay nắm lấy eo cô, tiện tay kéo một phát, liền đưa cô kéo vào trong ngực.

Bên tai trái cảm nhận được một luồng khí cực nóng, ngay sau đó vành tai của cô bị người ta ngậm lấy.

Đông Kiều nhắm mắt lại phát ra vài tiếng ưm, vốn là muốn biểu đạt bất mãn với sự quấy rối của Ngụy Cận Hằng, ai ngờ nghe vào tai Ngụy Cận Hằng lại trở thành âm thanh động tình.

Anh thở ra, hơi thở mang theo mùi rượu ngọt, hoàn toàn khác với vị thơm thường ngày.

Lúc này Ngụy Cận Hằng thiếu đi sự thanh lãnh ngày thường, nhiều thêm một tia xấu bụng cùng bá đạo, giống như là một con sư tử động tình, động tác hơi thô bạo đem Đồng Kiều đè ở dưới người.

Đôi mắt của anh phiếm hồng, giống như là báo hiệu anh muốn đem cô ăn vào trong bụng.

□

Giữa trưa ngày hôm sau, Đồng Kiều về đến nhà nhìn dấu hôn trên cổ mình, lộ ra sự bất đắc dĩ.

Hiện tại đã vào mùa xuân ấm áp, quần áo căn bản không che được.

Ba giờ chiều cô còn có việc, đến lúc đó mặc váy khăng định không che được những dấu hôn này, vậy phải làm sao bây giờ!

Đúng lúc này, Ngụy Tiểu Vũ gửi video tới.

Cô mở ra xem, là video thô lộ tới qua.

Ngụy Tiểu Vũ: Mẹ nhờ chị hỏi em chừng nào thì có thời gian đến nhà chị ăn cơm?

Đồng Kiều kinh ngạc: A!?

Ngụy Tiểu Vũ: Có gì mà kinh ngạc chứ, ba mẹ chị đã biết em từ trước rồi, đối với em phi thường hài lòng. Hiện tại lại khen em xinh đẹp, tính cách cũng đáng yêu.

Đồng Kiều: Chú đi biết em rồi sao, sao em không biết?

Ngụy Tiểu Vũ: Từ rất sớm rồi.

Vì lúc em còn chưa phải bạn gái của anh chị, ba mẹ chị liền không nhịn được đi nghe ngóng về em.

Đương nhiên lời này Ngụy Tiểu Vũ không nói ra.

Dù sao cô bạn gái này anh trai mình rất vất vả mới theo đuổi được, không thể để bị vài câu nói này mà hù chạy mất dép.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cá Đồi Cũng Không Hét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bà chủ

Edit: melbournje

□

Mặc dù bị Ngụy Tiểu Vũ trêu chọc một phen, nhưng Đồng Kiều vẫn hỏi đến cách che dấu hôn tốt.

Lần này cô tham gia một lễ trao giải phát sóng truyền hình năm 2018, giải thưởng này có tên là Minh Kim, xem như một giải tương đối lớn.

Năm ngoái mới là bắt đầu với Đồng Kiều, cho nên giải thưởng căn bản không có chuyện cho cô, nhưng cô vẫn được mời, chị Linh cũng đề nghị cô đi lộ mặt.

Gần đây vai diễn nữ hai trong phim truyền hình đang lan tràn trên mạng, nhưng chị Linh vẫn cảm thấy chưa đủ lắm.

Nhưng người ta dựa lưng vào cây to là Ngụy Cận Hằng này, chị nào dám nói thêm cái gì.

Nhưng mà tính tình Đồng Kiều coi như hiền hoà, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, mọi việc Hoắc Linh an bài cô đều sẽ nghe.

Đến lễ trao giải, Đồng Kiều cùng một nghệ sĩ nam trong công ty cùng đi thăm dò.

So sánh với những nghệ sĩ khác, Đồng Kiều mặc tương đối bảo thủ, cô cũng không cho rằng mặc thiếu vải là tốt, mặc nhiều vải sẽ đỡ bị lộ hàng hơn.

Nhưng cô mặc cũng không phải kín hoàn toàn, chỉ là những chỗ cần che đều che khuất, sẽ không lo bị lộ thôi.

Không thể không nói giới giải trí là một nơi rất hiện thực.

Năm ngoái cô cũng tới tham gia giải thưởng này, là lúc cô vừa mới vừa vào Thụy Tân, chị Linh giúp cô lấy được đi thăm đò. Từ đi thăm đò đến kí tên đến chụp ảnh rồi đi xuống, chỉ mất hai ba phút. Người MC cũng chỉ giới thiệu một câu về tên của cô, lúc chụp ảnh cũng không có mấy người chụp.

Ngay lúc đó Đồng Kiều cảm thấy rất xấu hổ, sau này lại cảm thấy rất bình thường.

Nhưng ngày hôm nay cùng ngày xưa rất khác biệt, từ khi bắt đầu đi thăm đò, camera, máy chụp ảnh vẫn không ngừng chớp.

Người MC thì không ngừng khen ngợi cô, đồng thời giới thiệu về mấy bộ phim truyền hình cô quay.

Thậm chí lúc cô vừa mới tiến vào, không ít người còn hô hào tên của cô.

Việc này cho cô một cảm giác rất không chân thực, rất kích động.

Lúc kí tên, phía dưới, cánh nhà báo, chụp ảnh không ngừng hô hào, "Đồng Kiều nhìn bên này đi", "Đồng Kiều nhìn bên này đi" các thứ.

Ngược lại còn có cảm giác người nghệ sĩ nam bên cạnh còn làm nền cho cô.

Cô vừa xuống thăm đò, chị Linh cùng trợ lý liền lập tức xông tới, hộ tống cô tiến vào sảnh trao giải.

Vị trí của cô coi như không tệ, gần vị trí trung tâm, vừa nhấc mắt liền có thể nhìn thấy không ít diễn viên nghệ sĩ lớn.

Trong đó có cả nữ chính đóng cùng bộ phim trước đó với cô, Cố Thần Thần.

Cô vừa mới ngồi xuống, Cố Thần Thần liền cười cùng cô, lên tiếng chào: "Hello."

Đồng Kiều cười, trả lời câu: "Hello, chị Thần."

Nói đến Cố Thần Thần, hai người bọn họ coi như quen biết, dù sao bộ phim trước cô đóng cùng Cố Thần Thần, hai người đóng không ít cảnh chung.

Trừ việc Ngụy Cận Hằng cho cô không ít ý kiến khi quay phim, Cố Thần Thần cũng giúp cô không ít.

Mà Đồng Kiều mấy lần thấy Quan Vi Lễ với cô ấy, hai người hẳn là đang yêu nhau.

Cố Thần Thần ở đoàn làm phim cũng gặp qua Ngụy Cận Hằng, nhưng mà chỉ rất xa lạ cười rồi gật đầu, lên tiếng chào.

Bốn người tuy biết quan hệ lẫn nhau, nhưng cũng không hỏi nhiều, cũng coi là ngầm hiểu lẫn nhau đi.

Hai người hàn huyên một chút gần đây đang làm gì, sau đó mọi người xung quanh cũng gia nhập nói chuyện phiếm, bầu không khí coi như thân thiện.

Lễ trao giải kết thúc, Cố Thần Thần lấy được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Mà người bị thị phi nhiều thì chắc hẳn là Đồng Kiều.

Năm ngoái sự nghiệp của cô vừa mới có khởi sắc nhưng năm nay mới hot lên, mà Cố Thần Thần là một nữ nghệ sĩ tuyến một rất đông fan.

Cố Thần Thần cảm giải thưởng, mà ngồi ở một bên, Đồng Kiều bị phóng viên hỏi những câu hỏi sắc bén về nhân vật nữ hai này, còn hỏi cô ngồi cạnh diễn viên nữ số một Cố Thần Thần có ý nghĩ gì.

Lúc ấy Đồng Kiều cảm giác mình cười thiếu chút nữa rách cả miệng ra, nhưng mà khi đối mặt với ống kính không thể để lộ sự xấu hổ, cũng không thể nói chuyện quá oán giận.

Bằng không thì buổi chiều nay, đầu trang báo sẽ là tin: Một nữ diễn viên tức hờn hển mắng chửi phóng viên,... các thứ.

Cô cố gắng duy trì lễ phép mỉm cười: "Không có ý nghĩ gì cũng không có áp lực gì, chị Thần là trưởng bối của tôi, là một diễn viên có thực lực tốt, hiện tại không phải là người mà tôi có thể so sánh được."

Ngay sau đó người phóng viên kia lại hỏi cô vì sao hiện tại cô không ngừng hot, mà không nhận làm đại diện của một nhãn hiệu tốt? Đồng Kiều đáp lại là đang bàn luận rồi.

Về sau lại trả lời mấy câu hỏi của phóng viên Đồng Kiều liền bị người đại diện cùng trợ lý che chở lên xe.

Video này rất nhanh tung ra, mặc dù chỉ nhận lấy một số sự chú ý của fan hâm mộ của cô.

Nhưng trong một số nhỏ này, thì có cả ba mẹ chồng tương lai của cô.

Đối với sự chuyển biến gần đây của con trai, hai người đều xem ở trong mắt.

Đặc biệt là hôm qua Tiểu Vũ gửi tới cho bọn họ một video, hai người căn bản không thể tin được đây là chuyện con trai mình sẽ làm ra.

Nhưng đổi lại có thể tìm một người con dâu thì cũng là chuyện hay.

Trải qua khoảng thời gian này, hai người đối với Đồng Kiều cũng hiểu rõ, đều cảm thấy cô gái này rất không tệ.

Cho nên xem video của Đồng Kiều bị phỏng vấn, chỉ có cảm giác khi con dâu nhà mình bị hỏi như thế, hai người đều có chút không cao hứng.

Chi nhánh tại Pháp của công ty Hoàng Duy:

Ngụy Cẩm Hằng ngồi sau bàn làm việc chuyên chú nghe báo cáo.

Lúc báo cáo vừa phải kết thúc, điện thoại đặt một bên của chân động lên.

Trên màn hình chỉ ghi đơn giản một chữ: Mẹ.

Ngụy Cẩm Hằng ngược mắt nhìn thoáng qua, đem điện thoại nhấc lên, khoát tay với những người khác, để bọn họ đi ra ngoài trước.

Nhận điện thoại, bên kia truyền đến âm thanh mẹ Ngụy thở phì phò: "Con trai, vợ con bị người ta khi dễ."

Ngụy Cẩm Hằng thở dài một hơi, hỏi: "Như thế nào?"

Đối với đôi vợ chồng sau khi về hưu này, nhân rồi không có chuyện gì làm liên quan tâm chuyện chung thân đại sự của anh, Ngụy Cẩm Hằng rất là bất đắc dĩ.

Kể từ khi biết Đồng Kiều tồn tại, hai người đối với Đồng Kiều quả thực nhiệt tình.

Mẹ Ngụy có chút tức giận đem video bà xem được thêm mắm thêm muối nói một lần.

Trong điện thoại mơ hồ còn truyền đến giọng ba Ngụy: "Đề Cẩm Hằng tìm cho Đồng Kiều mấy cái hợp đồng đại diện với nhãn hàng quốc tế đi, dùng thực lực đập chết người phóng viên kia."

Ngụy Cẩm Hằng nghe xong cảm thấy rất là im lặng, hai người này tuổi tác càng lớn tính cách càng giống trẻ con.

Mẹ Ngụy còn cố ý chọn ra mấy cái nhãn hiệu hợp tác cùng Hoàng Duy, bảo Ngụy Cẩm Hằng gọi điện thoại nói một tiếng, nhìn xem có thể cho Đồng Kiều làm đại diện không.

Cúp điện thoại, Ngụy Cẩm Hằng mở Weibo tìm được đoạn video kia, nghe câu hỏi sắc bén của phóng viên, lông mày của anh không khỏi nhíu lại.

Thành phố Lâm Hà, trong tập đoàn Hoàng Duy:

Cao Viễn nhanh chóng gõ bàn phím, tra xét tư liệu, theo tay cầm điện thoại gọi ra ngoài.

"Ngụy Tổng, hợp đồng mà công ty kí cùng Ngụy tiểu thư là ba năm."

Trong điện thoại, Ngụy Cẩm Hằng bàn giao vài câu, Cao Viễn gật đầu trả lời: "Được rồi, Ngụy Tổng."

Cúp điện thoại, Cao Viễn quay đầu nói với trợ lý với sau lưng: "Tiểu Hà, phiền cô đi một chuyến, lấy một bản hợp đồng nữa."

Được gọi là Tiểu Hà đi tới, hỏi: "Hợp đồng gì?"

"Liên quan tới người phát ngôn, Ngụy Tổng muốn để Ngụy Tiểu Vũ cùng Đồng Kiều làm đại diện cho chúng ta, về phần liên quan tới Ngụy Tiểu Vũ thì Ngụy Tổng sẽ giải quyết, cô đi bảo bọn họ làm một phần hợp đồng với Đồng Kiều."

Tiểu Hà trong lòng trở nên kích động, nhưng trên mặt vẫn cố giả bộ trấn định: "Được rồi, anh Viễn."

Lúc làm xong hợp đồng, Ngụy Cẩm Hằng gọi cho Ngụy Tiểu Vũ.

Đồng Kiều biết Ngụy Cẩm Hằng đã ra khỏi nhà, mà cô cũng chuẩn bị quay một bộ phim mới.

Nói thật đối với kiểu bận rộn ở hiện tại, Đồng Kiều đã rất thỏa mãn.

Người đại diện không ép buộc, cho cô quay phim cô thích.

Mà tài nguyên trong tay cũng rất tốt, đặc biệt là sau lần tiệc rượu kia, cô liên tiếp ba bốn lần nhận được kịch bản vừa ý, mà đều là nữ chính, thời gian đều

xếp tới đầu năm nay.

Trước mắt cô đã gánh vác xong nợ bên ngoài, cùng chỗ vay cũng đã trả toàn bộ, thậm chí trong tay còn có một chút tiền tiết kiệm nhỏ.

Mà bây giờ những thứ này đều quy công cho một người, Ngụy Cận Hằng.

Đặc biệt buổi sáng hôm nay, chị Linh gọi điện thoại tới bảo cô tới công ty một chuyến, nói là tập đoàn Hoàng Duy muốn để cô làm người đại diện phát ngôn cho họ.

Nghe được tin này, Đồng Kiều cảm thấy Ngụy Cận Hằng quả thực điên rồi.

Đá quý Hoàng Duy thế nhưng là nhãn hiệu tiếng tăm quốc tế, cô thì là một minh tinh hạng hai, làm sao có thể chống đỡ được.

Nhìn họp đồng, Đồng Kiều cắn môi, gọi cho Ngụy Cận Hằng.

Bên kia vừa nhận điện thoại, Đồng Kiều liền vội vàng mà hỏi: "Sao anh muốn cho em làm người đại diện?"

Ngụy Cận Hằng vừa xuống máy bay, ngồi lên xe trợ lý, cười hỏi lại: "Vì sao không thể để em làm?"

"Anh ký với em chính là kéo thấp đẳng cấp của Hoàng Duy, anh biết không?"

"Em hiện tại đang ở đâu?" Ngụy Cận Hằng nói sang chuyện khác.

"Anh chớ xía vào hỏi em ở đâu, em và anh đang nói chính sự đó."

"Ở công ty?" Ngụy Cận Hằng suy đoán nói.

Đồng Kiều trực tiếp gáp: "Em đang hỏi anh mà, anh đừng nói sang chuyện khác."

"Gặp mặt nói chuyện đi, em cầm họp đồng đi tới quán ăn dưới lầu chờ anh."

Nửa giờ sau, Ngụy Cận Hằng mặc âu phục đi lên lầu hai.

Bởi vì anh đi công tác, hai người đã một tuần không gặp mặt.

Đồng Kiều ngồi ở trên ghế ra về tức giận quay đầu sang chỗ khác nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không để ý tới anh.

Nhìn cô bé đang giận dữ kia, Ngụy Cận Hằng không khỏi khẽ cười một tiếng, nện bước hai chân thon dài ngồi ở đối diện cô.

"Tức giận như vậy sao?" Anh nhìn cô.

Đồng Kiều đem đầu quay ngoắt về một bên khác, tiếp tục không để ý tới anh.

"Xem họp đồng chưa?" Ngụy Cận Hằng tiếp tục hỏi.

Đồng Kiều vẫn như cũ không để ý.

"Trên họp đồng có nói người đại diện là em cùng Ngụy Tiểu Vũ phải đồng thời tuyên truyền, chi phí trả cho hai người cũng dựa theo sự nổi tiếng trước mắt cùng giá quảng cáo ở thị trường, cũng không có cô ý khuynh hướng em."

Đồng Kiều nghe như thế, nhìn không được nhìn anh một chút, vừa vặn thấy con mắt tràn đầy ý cười kia.

"Anh nói thật?"

Ngụy Cận Hằng giờ cảm lên với cô: "Em cứ xem họp đồng đi, rồi chúng ta trò chuyện tiếp."

Đồng Kiều quệt miệng, đem họp đồng từ trong bọc lấy ra cẩn thận lật xem một lần, nhìn thấy bên trong xác thực nói rõ là cô cùng Ngụy Tiểu Vũ cùng làm người đại diện, mà tiền trả quảng cáo cho cô xác thực dựa theo mức độ nổi tiếng hiện tại và tiền trả quảng cáo với những chỗ khác trên thị trường không có cao hơn bao nhiêu.

"Anh... vì cái gì đột nhiên tìm em làm người đại diện?" Khí thế của Đồng Kiều yếu đi không ít.

Ngụy Cận Hằng cười nói: "Em cảm thấy thế nào?"

"Không biết."

Nói thật Đồng Kiều chỉ có thể nghĩ đến lý do, chính là quan hệ của bọn họ.

Nguy Cận Hằng muốn dùng Hoàng Duy giúp cô nâng cao danh khí.

"Công ty ký hợp đồng phát ngôn, trước đó đều sẽ làm ước định giá trị trước, mặc dù trước mắt danh tiếng của em không cao, nhưng trong tương lai tầm hai năm tới sẽ cao gấp mấy lần, mà chúng ta ký kết hợp đồng là ba năm, trong tương lai em sẽ mang về không ít tiền cho công ty."

Nguy Cận Hằng nói rất chuyên nghiệp, Đồng Kiều nghe lại cảm thấy rất có đạo lý.

Nhìn cô bị mình thuyết phục, ngoan ngoãn ký hợp đồng, Nguy Cận Hằng nhìn không được nắm tay che miệng ho nhẹ một tiếng, thu ý cười về.

Ký xong tên Đồng Kiều vẫn lo lắng, ngẩng đầu hỏi lần nữa: "Công ty của các anh thật sự thận trọng suy nghĩ rồi sao? Em thật sự sẽ không kéo thấp đẳng cấp của các anh?"

Nguy Cận Hằng cười nói: "Công ty của anh có một chức vụ rất thích hợp với em."

Đồng Kiều nghi hoặc: "Chức gì?"

"Bà chủ."

Gương mặt Đồng Kiều trong nháy mắt đỏ lên: "Anh chớ nói nhảm."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Đã không muốn thì chớ, đều là tại cậu thôi

Edit: melbournje

□

Đến ngày thứ ba ký hợp đồng, Đồng Kiều dậy thật sớm.

Hôm nay là ngày cô cùng Nguy Tiểu Vũ chụp quảng cáo.

Trong studio, Tôn Hoàn làm tổng thanh tra không ngừng thúc giục đám người, Nguy Tiểu Vũ cùng Đồng Kiều đã trang điểm xong, chuẩn bị chụp ảnh.

Hiện tại thì gặp phải một vấn đề rất lớn, khí chất cùng phong cách của Nguy Tiểu Vũ và Đồng Kiều hoàn toàn khác biệt.

Nguy Tiểu Vũ không hổ danh là ảnh hậu, lúc chụp ảnh với Đồng Kiều hấp dẫn tất cả tiêu điểm.

Mà khí chất Đồng Kiều cũng không quá kém, nhưng quá mức ôn hòa, quá khác biệt với Nguy Tiểu Vũ.

Tôn Hoàn gặp đến nỗi muốn đem da đầu của mình gặt xuống.

"Khí thế của chị Nguy phải hơi thu lại chút, ánh mắt của Đồng tiểu thư gọi cảm lên một chút."

"Ai nha không đúng, Đồng tiểu thư cô..." Tôn Hoàn thiếu chút nữa nói tục.

Lúc này trợ lý bên cạnh nhỏ giọng nói với anh ta: "Tổng thanh tra, Nguy Tổng tới."

Nghe nói như thế, Tôn Hoàn nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, liền thấy Nguy Cận Hằng một thân âu phục màu đen, tay vắt chéo sau lưng chậm rãi đi tới.

Chỗ ông tay áo của anh, lộ ra áo sơ mi bên trong màu gạo trắng, cái vòng trên tay anh chậm rãi di chuyển, trên mặt anh thần sắc bình tĩnh.

Nhìn hai người dưới ánh đèn, mở miệng hỏi Tôn Hoàn: "Thế nào?"

Vừa rồi anh còn chưa đi vào, đã nghe thấy Tôn Hoàn kia tức giận hỏn hển rống lên một tiếng.

Tôn Hoàn nhìn không được phàn nàn nói: "Nguy Tổng tôi thực sự không hiểu sao đang êm đẹp ngồi lại muốn tìm hai người phát ngôn chứ, Nguy Tiểu Vũ cùng Đồng Kiều hai người này khí chất hoàn toàn khác nhau, căn bản không dung hợp được."

Đã chụp mười mấy ảnh, Nguy Tiểu Vũ trở nên không kiên nhẫn được nữa, bảo người khác tạm dừng, hướng tới chỗ Nguy Cận Hằng cùng Tôn Hoàn, giọng điệu không vui: "Tôn Hoàn, anh đến cùng bị sao vậy, cái đèn chụp cũng sắp bị anh rống chết rồi."

Đồng Kiều không tới chỗ Ngụy Cận Hằng bên kia, tiện tay ngồi ở chỗ thợ quay phim nghỉ ngơi, chăm chú nhìn ảnh chụp.

Trong tấm ảnh, cô cùng Tiểu Vũ hoàn toàn không ăn ý.

So với Ngụy Tiểu Vũ, động tác của cô lộ ra rất cứng nhắc, ánh mắt cũng không có cảm xúc cái gì.

Nhìn mấy ảnh, Đồng Kiều đối với biểu hiện của mình phi thường không hài lòng, mở điện thoại ra ghi lại toàn bộ những vấn đề của mình

Ngay tại lúc cô nhìn nghiêm túc, một người đi tới, sau lưng truyền đến một âm thanh trầm thấp: "Đang làm cái gì đó?"

Đồng Kiều quay đầu nhìn thấy Ngụy Cận Hằng đứng ở sau lưng mình, bần bệ chào hỏi: "Ngụy Tổng."

Ngụy Tiểu Vũ đứng cách đó không xa nhìn hai người này, nhìn không được mắt tròn mắt dẹt.

Rõ ràng là tình nhân, lại còn làm bộ không quen.

Kết quả không tới vài phút sau, anh mình liền không nhìn được tiến tới trước mặt người ta.

Trước kia cô còn chưa phát hiện anh mình có bản tính cuồng vợ thế này.

"Anh nhìn tấm này, tay của em dựng thẳng, tác rất cứng nhắc, có chút để lộ ra vòng tay quá mức."

Đồng Kiều không hài lòng phê bình mình, Ngụy Cận Hằng thật lòng nghe, không có cho ý kiến.

Lúc này, Tôn Hoành lần nữa đi tới, nói với Đồng Kiều: "Đồng tiểu thư, xem hết những hình này tôi hi vọng cô có thể nhận thức được những thiếu sót của mình và cấp tốc cải tiến, dù sao đằng sau còn phải quay chụp tiếp, không thể lãng phí thời gian được."

Đồng Kiều khiêm tốn tiếp nhận: "Được rồi, Tôn tổng giám."

"Tôn Hoành." Ngồi ở bên cạnh, Ngụy Cận Hằng kêu lên.

"Làm sao vậy, Ngụy Tổng."

Người đàn ông tùy ý chỉ chỉ chỗ quay chụp, nói: "Cậu đi chụp mấy tấm hình, lấy tới đây xem một chút."

Tôn Hoành kinh ngạc chỉ mình: "Tôi? Ngụy Tổng, tôi cũng không phải người mẫu chuyên nghiệp."

Ngụy Cận Hằng giọng điệu thanh lãnh, giọng cảm: "Đi chụp."

Đứng ở một bên, Ngụy Tiểu Vũ trộm cười ra tiếng, thầm nghĩ anh trai thật sự là bao che khuyết điểm đến cùng.

Lãnh đạo yêu cầu, Tôn Hoành không thể không tuân theo.

Anh ta sửa cái đầu ỏ gà của mình một chút, tiến vào chụp ảnh, anh ta liều mình dùng toàn lực để chụp, kết quả lại không được như ý.

Ngụy Cận Hằng nhìn ảnh chụp, cuối cùng lộ ra một tia cười lạnh: "Làm tổng thanh tra mà động tác thì cứng nhắc, con mắt bối rối, ngay cả biểu lộ trên mặt mình cũng không quản lý được."

"Xem hết những hình này tôi hi vọng cậu có thể nhận ra thiếu sót của mình và cấp tốc cải tiến, dù sao cậu làm tổng thanh tra, hình ảnh tuyên truyền của chúng tôi đều là do cậu chỉ đạo, tôi không muốn hồng việc từ trên người cậu."

"Phốc xì..." Ngụy Tiểu Vũ bên cạnh nhìn không được cười ra tiếng.

Anh trai thật xấu tính quá đi, người ta chỉ khiển trách Đồng Kiều một câu, anh còn nhất định phải trả lại.

Trước mặt nhiều người như vậy bị răn dạy, Tôn Hoành cảm thấy rất khó xử, cúi đầu không nói lời nào, trong bụng kim nén không dám bộc phát.

Lúc này, Ngụy Cận Hằng từ trên ghế đứng lên, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được, nói câu: "Đã không muốn thì chớ, đều là tại cậu thôi."

Nghe nói như thế, Tôn Hoành giống như là hiểu rõ ý Ngụy Cận Hằng, đưa mắt nhìn sang Đồng Kiều đang trang điểm lại bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Đột nhiên muốn kết hôn

Lúc này đã 11 giờ rưỡi trưa, nếu tiếp tục chụp mà không chọn được ảnh nào nào vừa ý, thì coi như phí thời gian hoàn toàn.

Tôn Hoàn đành ánh mắt khỏi người Đồng Kiều, chỉ huy những người khác một lần bố trí để chuẩn bị chụp tiếp.

Ngụy Cận Hằng thì không nói tiếng nào đứng dậy, ngồi ở một bên ghế sa lon, cúi đầu vuốt vuốt vòng trong tay.

Mặc dù anh không nhúng tay vào việc chụp hình, nhưng trong vô hình lại gây cho Tôn Hoàn áp lực rất lớn.

Đã trang điểm lại, Đồng Kiều bắt đầu ngồi đối diện tấm gương, muốn tự mình cải tiến thì không đủ.

Hai người bạn họ bạn bị việc riêng mình, nhìn như không quen, nhưng Tôn Hoàn có thể từ đó mà nhìn ra được một tia mập mờ.

Anh ta thừa dịp hai người này không chú ý, vụng trộm đến cạnh Ngụy Tiểu Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Chị Ngụy, Ngụy Tổng cùng Đồng Kiều có phải rất thân quen không."

Ngụy Tiểu Vũ ngẩng đầu liếc anh ta một cái, hỏi ngược lại: "Câu cảm thấy thế nào."

Vừa rồi anh già bao che như vậy, đồ đàn cũng có thể nhìn ra quan hệ của hai người bạn họ không tầm thường.

Mặc dù Ngụy Tiểu Vũ không trả lời thẳng, nhưng Tôn Hoàn vẫn hiểu rõ ý trong nháy mắt.

Nhìn thấy Ngụy Tiểu Vũ đã dậm phẩn xong, Đồng Kiều đi tới ngồi ở bên cạnh cô ấy, hai người bắt đầu thảo luận làm sao cho hài hòa.

Sau năm phút, bắt đầu chụp lần nữa.

Tôn Hoàn len lén liếc người ngồi ở ghế sa lon không nói một lời, ho nhẹ một tiếng thu liễm giọng điệu, ôn hòa nói: "Chị Ngụy ngồi trên ghế, chị Đồng thì cầm hoa hồng đứng sau lưng chị Ngụy..."

Mới vừa rồi còn gọi là Đồng tiểu thư, Đồng Đồng, bây giờ trong nháy mắt liền biến thành chị.

Đồng Kiều có chút dở khóc dở cười, trên mặt vẫn duy trì nụ cười như cũ.

Lúc này Tôn Hoàn nói với cô: "Chị Đồng, nhìn về bên này, ánh mắt mơ màng quyến rũ một chút."

Đồng Kiều nhìn theo ngón tay anh ta chỉ, là chỗ Ngụy Cận Hằng ngồi.

Bên ngoài, Ngụy Cận Hằng chống khuỷu tay trái đỡ lấy cằm, tay phải khoác lên thành ghế salon, rất thảnh thơi.

Đồng Kiều đối đầu với con mắt thâm thúy của anh, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, thừa dịp lúc chưa chụp ảnh, lè lưỡi trêu anh.

Phát hiện được thân thể Ngụy Cận Hằng cứng đờ, dời mắt, Đồng Kiều lộ ra nụ cười như ý.

Lúc này, thợ chụp ảnh chỉnh máy xong, hô câu: "Được, chuẩn bị nào, tốt, chị Ngụy buông lỏng tay một chút, tay phải của chị Đồng khoác lên vai chị Ngụy đi, tốt, đúng ánh mắt đó."

Tuy trên miệng hô như vậy, trên tay không ngừng nghi ấn chụp, đèn flash không ngừng lóe lên.

Không biết có phải là vì ông chủ Ngụy Cận Hằng ở đây hay không, hiệu quả tốt hơn so với ban nãy.

Ngay cả tổng thanh tra Tôn Hoàn cau có cũng đã thoải mái hơn.

Chụp đã hai tiếng, lúc chụp còn phải thay trang phục, bận bịu quên cả trời đất.

Mãi cho đến hơn một giờ, cuối cùng cũng xong.

Đổi lại quần áo thường ngày, Đồng Kiều cùng trợ lý đi ra ngoài.

Ngụy Tiểu Vũ vẫn còn kín lịch, cho nên lịch quay video đành phải dời đến sáng mai.

Dưới lầu, mắt Đồng Kiều liếc qua chiếc xe dừng ở ven đường, mơ hồ có thể nhìn thấy người ngồi bên trong.

Tiểu Thượng ôm một đồng hồ nói: "Chị Đồng, nếu không em đi trước?"

Đồng Kiều có chút ngưng ngừng gật gật đầu: "Vất vả cho em rồi."

Tiểu Thượng khoát tay: "Không đâu." Nói xong làm vẻ mặt mập mờ với Đồng Kiều.

Sau khi trợ lý đi, Đồng Kiều xoay người, đi về chỗ xe không xa.

Cô mở cửa, ngồi trên ghế phụ lái.

"Hôm nay anh không bận sao?" Đồng Kiều vừa đeo dây an toàn, vừa nói.

Ngụy Cận Hằng bình thản ừ một tiếng, về sau không có nói gì nữa.

Đồng Kiều nghi hoặc, không rõ anh đây là thế nào.

Ai biết anh lái xe đi, tùy tiện tìm một chỗ đậu dừng lại, mở dây an toàn, xuống xe.

Đồng Kiều còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cửa chỗ phụ lái liền bị Ngụy Cận Hằng mở ra, gương mặt của cô bị hai bàn tay to bung lấy, một đôi môi ấm áp chống đỡ ở trên môi của cô.

Lần này Ngụy Cận Hằng hôn rất bá đạo, hoàn toàn khác sự kiên nhẫn ngày xưa.

Đồng Kiều bị nghẹn đến mặt đỏ rần, thậm chí lúc đang giãy dụa còn không cẩn thận cắn rách môi của anh.

Ngụy Cận Hằng nhìn Đồng Kiều, trong lòng hốt hoảng: "Em...em làm cái gì?"

"Em dòi ra ngoài đi." Giọng Ngụy Cận Hằng lại trầm thấp khàn khàn, nói không đầu không đuôi.

"Cái gì mà dòi ra ngoài?"

"Từ trong nhà dòi ra ngoài." (ý là dòi hộ khẩu?? =))) chắc z á)

Ngụy Cận Hằng đã nói rõ ràng như vậy, làm sao cô có không rõ ý anh.

"Không được." Đồng Kiều quả quyết cự tuyệt: "Mẹ cần em."

Ba cô vừa đi nửa năm, việc Đồng Kiều có thể làm chính là lúc không quay phim thì làm cơm cho mẹ, tâm sự với theo mẹ.

"Vậy anh thì sao?"

"....." Đồng Kiều ngira đầu, nghi hoặc nhìn Ngụy Cận Hằng đứng cạnh xe: "Anh thế nào?"

Ngụy Cận Hằng nhếch môi, không trả lời.

Đồng Kiều nhìn anh vòng qua xe ngồi trở lại vị trí, một câu không nói lại nổi máy.

"Anh đến cùng làm sao vậy?" Đồng Kiều kiên nhẫn hỏi thăm.

Sắc mặt Ngụy Cận Hằng thanh lãnh, vẫn như cũ không nói.

Đồng Kiều thấy anh như thế, cũng không vui, giọng điệu không tốt nói: "Dừng xe, em tự gọi xe về."

Ngụy Cận Hằng nhíu mày, nhếch môi hồi lâu, đột nhiên tung ra một câu: "Chúng ta kết hôn đi."

Đồng Kiều không thể tưởng tượng nổi trùng to mắt nhìn anh.

"Anh cũng cần em."

"Bởi vì anh thường xuyên đi công tác, chúng ta một tuần không gặp được mấy lần, coi như gặp được nhưng trước mặt người khác cũng phải giả vờ như không quen biết."

Lúc nói chuyện, anh lại dừng xe ở ven đường, quay đầu chăm chú nhìn cô: "Trì chơi độ sức kiên trì này, anh nhận thua."

Đây coi như là lần đầu tiên hai người bọn họ ở cùng một chỗ, và Ngụy Cận Hằng chịu mở lòng với cô.

Trước đó, Đồng Kiều vẫn cho rằng che giấu chuyện yêu đương là nguyện vọng của Ngụy Cận Hằng.

Hai người bọn họ yêu nhau, đúng thật ở bên nhau không nhiều, ban ngày phần lớn thời gian cô quay phim, Ngụy Cận Hằng bây giờ mà gửi tin nhắn cho cô, cơ bản sẽ không thể trả lời ngay.

Ngược lại khi cô gửi tin nhắn cho anh, ngay lập tức sẽ nhận được hồi âm.

Bởi vì cô kết thúc công việc muộn, nên đem toàn bộ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh làm rối loạn, có đôi khi Ngụy Cận Hằng sẽ thức theo cô đến đến rạng sáng.

Trước đó Đồng Kiều còn nói đùa rằng sao dạo gần đây Ngụy đại gia không chịu chín giờ đi ngủ dưỡng sinh vậy.

Ngụy Cận Hằng chỉ là nhàn nhạt trả lời câu: "Còn chưa buồn ngủ."

Thật ra Đồng Kiều biết vì thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác nhau, Ngụy Cận Hằng một mực giữ im lặng chiều theo thời gian biểu của cô.

Ngụy Tiểu Vũ nói qua với cô, Ngụy Cận Hằng là một người đặc biệt lý trí.

Trừ đồng hồ cổ kia, anh cơ bản không để chuyện gì ở trong lòng, nhưng từ khi gặp được cô, cả người anh đều thay đổi.

Anh bắt đầu coi điện thoại như vật bất ly thân.

Thậm chí có thời gian, Đồng Kiều nghiện chơi game, cùng anh nói chuyện ít đi hẳn.

Không quá hai ngày, Ngụy Tiểu Vũ liền thấy được Ngụy Cận Hằng trong game, hỏi anh sao lại chơi trò này? Đối phương còn đặc biệt lạnh lùng trả lời: "Không biết."

Không đợi Ngụy Tiểu Vũ hỏi cô, chính anh liền gửi tin nhắn tới, hỏi: Trò này đến cùng có gì vui?

Nghe câu này, Ngụy Tiểu Vũ cười cả ngày, cùng Đồng Kiều nói rằng anh quả thật là một người già bộ cao ngạo.

Rõ ràng bởi vì Đồng Kiều chơi game không để mắt đến anh, còn chững chạc đàng hoàng nói trò chơi không hay.

Thu suy nghĩ, trong lòng Đồng Kiều cảm thấy bối rối: "Em...em cần phải suy nghĩ một chút."

"Bao lâu?" Ngụy Cận Hằng tiếp tục ép hỏi.

"Em không biết, hiện tại em rất loạn."

"Một ngày, sáng ngày mai anh ở dưới nhà chờ em."

Đồng Kiều kinh ngạc: "Một ngày!"

Ngụy Cận Hằng buồn bực ừm một tiếng, lại khởi động xe.

"Cận Hằng, kết hôn không phải trò đùa, anh nói quá đột ngột, một ngày, em... căn bản không có cách nào đưa ra quyết định."

"Anh cũng không xem kết hôn là trò đùa, việc cưới em anh đã sớm nghĩ đến."

"Không phải, vì cái gì chứ? Vì sao hôm nay không có dấu hiệu gì anh liền bảo muốn kết hôn?"

Đến quán ăn, Đồng Kiều quán lấy anh hỏi hỏi lâu, Ngụy Cận Hằng mới nói hôm nay lúc chụp ảnh nhìn Đồng Kiều, đột nhiên anh có cảm giác không an toàn.

Đồng Kiều nghe xong cảm thấy Ngụy Cận Hằng quả thực không dễ hiểu thấu.

Cô vẫn cảm thấy Ngụy Cận Hằng là người lý trí và trầm ổn, tâm huyết dâng trào liền muốn kết hôn căn bản không giống việc anh có thể làm ra.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh thật sự làm như vậy.

Từ lúc ăn cơm đến lúc Ngụy Cận Hằng lái xe đưa cô về, bầu không khí giữa hai người rất quý dị.

Buổi chiều Đồng Kiều ở nhà, đầu óc loạn thành một bầy, mặc kệ làm chuyện gì đều sẽ thất thần.

Buổi tối mẹ Đồng trở về, hai người ngồi ở trên bàn ăn cơm.

Đồng Kiều không có chủ kiến, vẫn nhịn không được mở miệng: "Mẹ, nếu như một người đối xử với con rất tốt, người ấy hỏi con có muốn đi cùng người đó sau này nữa không?"

Mẹ Đồng sững sờ, sau đó giọng điệu kích động: "Ai đấy?"

"Mẹ cũng đừng quản là người nào, mẹ nói con có nên hay không?"

"Ông chủ của con." Mẹ Đồng một lần nữa đoán đúng: "Tốt với con thì tại sao không sánh bước cùng chứ? Người phụ nữ cũng nên tìm một người chồng tốt, và cố gắng có cho mình một cuộc sống tốt mà."

"Nhưng sự nghiệp của con vừa cất bước...."

"Con bé này, tiền này có thể kiếm cả đời, lúc nào kiếm cũng không muộn, nhưng nếu như mà con bỏ qua một người, vậy rất khó có thể gặp lại."

Cô không nói cho mẹ Đồng chuyện Ngụy Cận Hằng hỏi cô kết hôn, bà chỉ cho là Đồng Kiều đang do dự có nên chấp nhận tình cảm của ông chủ hay không, nên mẹ Đồng lôi kéo cô nói chuyện cho tới khuya.

Cuối cùng lại nói tới tại sao đôi phương đột nhiên đưa ra quyết định này.

Mẹ Đồng nghĩ nghĩ, nói ra: "Mẹ nhìn thấy trên mạng không ít fan hâm mộ ghép cặp lung tung cho con với mấy cậu trai trẻ ngoài kia, có đôi khi nhìn mà đến mẹ còn tin, đàn ông đều có ham muốn chiếm hữu, cậu ta nhìn thấy tin này chắc chắn sẽ ghen."

Lời này như một chày gỗ đánh vào đầu Đồng Kiều, vấn đề này cô xác thực không có nghĩ tới.

Cô vẫn luôn rất chú ý giữ khoảng cách với những người đàn ông khác, nhưng tránh không được việc bị fan sẽ ghép đôi.

Lấy tính cách của Ngụy Cận Hằng, coi như ghen anh cũng không sẽ chủ động nói ra.

Anh luôn thích dùng hành động để giải quyết sự việc, chẳng lẽ lần này anh cũng định dùng hành động?

Không thể không nói Ngụy Cận Hằng nói một câu này lại khiến Đồng Kiều mất ngủ.

Mà cô không biết là, người nào đó ở trong xe, đậu dưới khu nhà cô cũng một đêm không ngủ.

Rạng sáng năm giờ, Đồng Kiều đổi quần áo thể thao đeo tai nghe đi xuống lầu.

Tâm tình của cô bây giờ vẫn như cũ, không cách nào bình phục, cô muốn chạy bộ để phát tiết.

Đeo tai nghe lên, Đồng Kiều may mắn không phát hiện sau lưng có một chiếc xe màu đen xe đi theo cô.

Chạy khoảng mười phút, rồi đi bộ nửa tiếng, mãi cho đến khi trời sáng rõ, cô mới thở dài một hơi, quay người chuẩn bị về nhà.

Nhưng mà cô quay người lại liền thấy chiếc xe cách cô không xa.

Cô cùng người trong xe nhìn nhau hồi lâu.

Nhìn mặt Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều cắn răng một cái, bước nhanh đi tới, mở cửa xe ngồi lên.

"Em đã nghĩ kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 62: Em quan tâm việc anh lớn tuổi hơn em sao

Edit: melbournje

□

Đồng Kiều chưa bao giờ từng nghĩ vật đầu tiên mình đi ăn trộm lại là sổ hộ khẩu.

Từ cục dân chính đi ra, cô nhìn hai quyển sổ màu đỏ trong tay, não bắt đầu choáng váng, vừa ngồi lên xe, liền đỏ cả vành mắt, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Ngụy Cận Hằng một tay lái xe, một tay khác nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, không biết an ủi sao.

"Chắc là hôm qua trước khi đi ngủ em suy nghĩ quá nhiều, thế nhưng không thể tin được em lại giấu mẹ đi đăng ký kết hôn."

"Ừm." Ngụy Cận Hằng cười nói.

Đông Kiều khóc thật lâu, người bên cạnh cũng rất kiên nhẫn dỗ thật lâu.

Ngụy Cận Hằng vì trấn an cô nên trong lòng cũng căng cứng và hoảng loạn, mang cô đi ăn đồ ngọt, về sau dứt khoát lại đi khu vui chơi, chơi mấy trò chơi kích thích, để cô la hét và phát tiết ra.

Buổi tối họ hẹn hai người mười bạn tốt ra ngoài liên hoan, tuyên bố bọn họ đã đính hôn, nhận được sự kinh ngạc và chúc phúc của mọi người.

Liên hoan xong, hai người đứng ở dưới khách sạn tiễn mọi người.

Đêm nay Đông Kiều uống không ít rượu, gió đêm thổi vào mặt, nên gương mặt đang đỏ ửng dễ chịu không ít.

Ngụy Cận Hằng đưa tay ôm eo của cô, thấp giọng hỏi thăm: "Bây giờ trở về nhà?"

Lời còn chưa nói hết, điện thoại trên tay cô vang lên.

Đông Kiều nhìn người gọi, chột dạ nên ngón tay phát run: "Em...mẹ em."

So với Đông Kiều khẩn trương, Ngụy Cận Hằng dị thường bình tĩnh, từ trong tay cô lấy điện thoại đi.

Ngụy Cận Hằng đi đến một bên nghe điện thoại, mà lại cùng mẹ Đông hàn huyên thật lâu.

Chuyện đột nhiên kết hôn, Đông Kiều không biết làm sao giải thích với mẹ Đông, dứt khoát giống như đèn ngồi ở trong xe, khẩn trương chờ Ngụy Cận Hằng xử lý kết quả.

Rất khó tưởng tượng được Ngụy Cận Hằng ít nói lại cùng mẹ Đông hàn huyên bốn năm mười phút.

Cúp máy, Ngụy Cận Hằng mở cửa xe, còn chưa kịp ngồi lên.

Đông Kiều liền gấp hỏi: "Anh cùng mẹ em nói gì?"

Ngụy Cận Hằng cười đưa điện thoại trả lại cho cô, đem cửa đóng lại: "Trò chuyện về em."

Thì ra Ngụy Cận Hằng cũng không nói cho mẹ Đông chuyện bọn họ kết hôn, chỉ nói hai người bọn họ hẹn hò, cũng cam đoan sẽ đối xử với Đông Kiều thật tốt.

Phần lớn thời gian đều là mẹ Đông nói, Ngụy Cận Hằng nghe.

Thấy hai người bọn họ ở chung hòa hợp, Đông Kiều nhẹ nhàng thờ ra.

Lúc này mới phát hiện đường bọn họ đang đi không phải đường về nhà cô.

Đông Kiều nghi hoặc: "Chúng ta đây là đi đâu?"

"Về nhà."

"Nhưng đây không phải đường về nhà em."

"Về nhà chúng ta." Ngụy Cận Hằng nói như thế đương nhiên.

"Nhưng mẹ em..."

"Anh nói với mẹ gần đây áp lực công việc của em rất lớn, muốn dẫn em đi ngắm mặt trời mọc để thư giãn một tí."

"....."

Tại biệt thự:

Lúc này đã hơn mười một giờ khuya, giúp việc trong biệt thự đều đã đi ngủ.

Rõ ràng đã tới đây rất nhiều lần, duy chỉ có lần này khiến Đông Kiều khiếp đảm.

Cô co quắp đôi dép lê, ai ngờ vừa cởi giày, bên hông liền có một cánh tay dùng lực mạnh, trong nháy mắt bế cô lên.

Đông Kiều kinh hô một tiếng, ngẩng đầu liền đối mặt với con người thâm thúy của Ngụy Cận Hằng.

"Anh làm cái gì?" Đông Kiều xấu hổ đỏ mặt, hoảng sợ nói.

"Em cứ nói xem?"

Nói xong trực tiếp ôm ngang cô lên tầng hai.

Ngày kế, so với Đổng Kiều thấp thỏm lo âu, Ngụy Cận Hằng vẫn rất bình tĩnh.

Ngay cả trên bàn cơm ăn mừng hôm qua, anh cũng cùng với những người khác nói về chuyện kết hôn một cách nhàn nhạt: "Ngày hôm qua tôi cùng Đổng Kiều đi đăng ký kết hôn."

Một câu đơn giản làm sáng tỏ, nhìn không có chút hưng phấn nào.

Lại nói đến hôm qua, sau khi về nhà, cô bị anh ép dưới thân thể, hạ thân bị sưng ê ẩm, bất đắc dĩ mở miệng cầu xin tha thứ.

Ngụy Cận Hằng thanh âm khàn khàn dỗ dành cô gọi anh là chồng, Đổng Kiều thuận theo kêu một tiếng lại phát hiện trông mắt của anh trở nên càng thâm thúy hơn.

Đổng Kiều cảm giác mình bị anh khi dễ thâm ròi, toàn thân giống như là tan ra thành từng mảnh, bụng dưới ê ẩm khó chịu.

Cô ho nhẹ hai tiếng khàn khàn, tức giận đá vào bắp chân của anh: "Anh thật sự càng ngày càng quá phận."

Ngụy Cận Hằng mỉm cười không phân bác, đưa tay đưa ôm cô vào trong ngực, bàn tay lớn đặt ở eo thon, nhẹ nhàng xoa bóp.

Anh xoa bóp nhẹ nhàng, Đổng Kiều cũng cảm giác thoải mái nên dứt khoát nhắm mắt lại chậm rãi hưởng thụ.

Tại một gian phòng xa hoa nào đó ở khách sạn:

Rèm cửa ở cửa sổ sắt đất bị kéo vào, trong bóng tối truyền đến âm thanh làm nũng của người đàn ông: "Thần Thần, em nhìn Ngụy đại gia bọn họ cũng đã đi lãnh chứng rồi, chúng ta cũng đi đăng ký thôi."

Cố Thần Thần núp ở trong ngực anh nhắm mắt lại, giả bộ như nghe không thấy.

Quan Vĩ Lễ chưa từ bỏ ý định: "Anh cam đoan không công khai, cưới ần thôi có được hay không?"

"Vây cũng không được." Cố Thần Thần không chút do dự cự tuyệt.

Quan Vĩ Lễ giọng điệu ủy khuất: "Vây thì làm sao em mới có thể đồng ý kết hôn với anh?"

Cố Thần Thần bất đắc dĩ vuốt vuốt đầu của anh, như là trấn an chú chó nhỏ nhà mình.

"Nhìn biểu hiện."

Nói xong cô ngồi dậy, trái tay vịn lấy vòng eo sắp gãy mất.

Nói thật, cô cũng muốn kết hôn.

Qua mấy tháng nữa là cô liền ba mươi tư tuổi, mặc dù bề ngoài nhìn qua chỉ giống như hơn hai mươi tuổi, nhưng không thể không thừa nhận cô đã tiến vào hàng ngũ lớn tuổi.

Có thể Cố Thần Thần lớn hơn so với Quan Vĩ Lễ lớn bảy tuổi, cô ở giới giải trí đánh liều hơn mười năm mới lấy được thành tích như bây giờ, cô thật sự không dám tùy tiện đánh cược, mặc kệ là sự nghiệp hay là khuôn mặt chỉ còn đẹp được không lâu nữa.

Quan Vĩ Lễ đưa tay mở đèn bàn, đập vào mi mắt là bóng lưng tròn nồn xinh đẹp, vài vết tích màu xanh tím lại càng làm nổi bật lên làn da trắng muốt ấy.

Anh có chút bực bội cầm lấy thuốc lá trên tủ đầu giường kẹp trong tay, lại nghĩ tới Cố Thần Thần không thích mùi khói, anh lại đem thuốc cầm trở về trong hộp.

Anh thật sự không rõ mình làm sai cái gì, mà sao Cố Thần Thần cứ như vậy, chưa chịu chấp nhận anh.

Cố Thần Thần mặc quần áo xong, quay đầu nhìn trên giường, Quan Vĩ Lễ đang phụng phịu, từ tốn nói: "Em phải lên máy bay, em đi trước nhé."

Quan Vĩ Lễ trong lòng bị đè nén, nhưng vẫn đứng dậy nói: "Anh đưa em đi."

Cố Thần Thần mở miệng cự tuyệt: "Không cần, để cho phóng viên khỏi chụp được."

Nói xong Cố Thần Thần liền đổi giày, mở cửa đi.

Quan Vĩ Lễ bực bội đánh một quyền vào trên giường, mắng câu: "Mẹ nó "

Có Thần Thần đi rồi, Quan Vi Lễ cũng không có ky, cầm lấy hộp thuốc bên cạnh.

Không lâu lắm, gian phòng liền tràn đầy mùi khói.

Hút thuốc xong, Quan Vi Lễ tỉnh táo không ít, cầm lấy điện thoại gọi: "Cậu đang ở đâu?"

Nguy Cận Hằng ngồi dậy, nhú mày: "Thế nào?"

"Ra uống rượu."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hai giây: "Nếu như lại là vấn đề tình cảm, tôi không rảnh."

Quan Vi Lễ: "...Làm bạn bè mà cậu cũng quá không trọng nghĩa."

Nguy Cận Hằng nhẹ hừ một tiếng, cúp máy.

Đối với Quan Vi Lễ, Nguy Cận Hằng quá hiểu rồi.

Mỗi lần cậu ta cãi nhau cùng bạn gái, liền gọi cho mấy người bạn họ kéo đi uống rượu.

Đến bàn ăn hoặc là lúc uống rượu chính là một trận kể lể nói tại sao chính tôi lại thích một người phụ nữ lạnh lùng như thế.

Còn bảo muốn quảng cô ấy đi tìm bạn gái nghe lời.

Kết quả ngày hôm sau, khi tỉnh rượu xong lại hấp tấp chạy đi tìm người lạnh lùng trong miệng cậu ta, quả thực là...

Cúp điện thoại, ngồi ở trên ghế sa lon, Nguy Cận Hằng nhìn thời gian, đã hơn chín giờ sáng rồi.

Anh để chén trà trong tay xuống, lên lầu hai.

Trong phòng ngủ, lôi kéo rèm cửa nặng nề, mơ hồ có thể nhìn thấy trên giường rộng lớn có một cô gái co lại như con sâu đo.

Anh cất bước đi đến bên giường, xúc góc chăn lên, lộ ra một gương mặt trơn bóng.

Đồng Kiều ngủ say, bên tai truyền đến giọng nói của Nguy Cận Hằng: "Đồng Đồng, dậy đi thôi."

Có mơ hồ ừ một tiếng, vuốt mắt duỗi lưng một cái, trên người vẫn như cũ, giống như là tan ra thành từng mảnh, nhưng cảm giác eo dễ chịu hơn rất nhiều.

Vừa rồi Nguy Cận Hằng xoa bóp eo cho cô nên rất thư thái, cô lại ngủ thiếp đi.

"Mấy giờ rồi?" Đồng Kiều hỏi.

"Chín giờ mười phút, dậy ăn sáng." Nói, Nguy Cận Hằng bật đèn lên, vuốt vuốt tóc cô đang toán loạn.

Quan Vi Lễ gọi cho vài người khác, kết quả mấy người này không phải đang họp thì là đi công tác, dù sao chỉ là hai chữ, có việc.

Anh tức giận trực tiếp lái xe tới nhà Nguy Cận Hằng.

Ai biết vừa vào cửa liền thấy một màn đêm thẳng vào tim.

Trên bàn ăn, Đồng Kiều tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa đang ngồi ăn điểm tâm, Nguy Cận Hằng ngồi ở đối diện cô ấy, trước mặt là laptop.

Trong máy tính truyền tới âm thanh báo cáo công việc, Nguy Cận Hằng một bên nghiêm túc nghe một bên giữ im lặng gấp thức ăn cho Đồng Kiều.

Một màn này nhìn thế nào cũng thấy hài.

Nhưng mà, nhìn thấy cuộc sống sau kết hôn này, Quan Vi Lễ càng muốn kết hôn.

Anh đôi dép lê cất bước đi đến bên cạnh bàn ăn, không khách khí chút nào bảo đi Trưng míc cho mình một chén canh.

Một chén canh còn chưa uống xong, Nguy Cận Hằng đã họp xong, anh đem laptop khép lại, đặt sang một bên.

"Sao cậu lại tới đây?"

Quan Vi Lễ cả giận nói: "Làm sao? Không chào đón à."

Nguy Cận Hằng không khách khí trả lời: "Đúng."

"Cậu cũng đừng khi dễ tôi, đang phiền muộn đây."

Quan Vĩ Lễ vừa vào cửa, Đồng Kiều liền nhìn ra tâm tình của không tốt: "Anh thế nào?"

"Tôi cảm giác mình muốn thất tình."

"A? Chuyện gì xảy ra?"

Đồng Kiều biết Quan Vĩ Lễ, nhưng không hiểu nhiều như vậy.

Nửa tiếng, anh ta một mực nói không ngừng, nói từ bàn ăn nói đến phòng khách.

Cuối cùng Đồng Kiều cũng hiểu rõ ý của anh.

Quan Vĩ Lễ rất nghi hoặc Cố Thần Thần nghĩ như thế nào, anh có thể cảm giác được Cố Thần Thần rất quan tâm mình, nhưng lại kiên quyết không công khai quan hệ.

Quan Vĩ Lễ muốn kết hôn, Cố Thần Thần không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

Anh rất không rõ đây rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Đồng Kiều trầm mặc, nói: "Thật ra tôi cũng không nghĩ mình sẽ đăng ký kết hôn sớm như vậy."

Lời mới vừa nói ra, cô cũng cảm thấy bên cạnh có một ánh mắt đang nhìn cô, cô lập tức bồi thêm một câu: "Nhưng mà, tôi nghĩ tới, cảm thấy Cận Hằng là một người đáng để tôi phó thác cả đời, cho nên kết hôn sớm muộn cũng không sao cả."

Nói xong chính cô không khỏi liếc mắt, trong lòng khinh bỉ mình không có tiền đồ.

"Nhưng tôi cũng là một người đàn ông đáng để phó thác mà." Quan Vĩ Lễ không cam lòng nói.

Đồng Kiều bĩu môi rất không đồng ý: "Anh...có chút không quá thành thực."

Nói xong cô lại bổ sung một câu: "Chị Thần hình như lớn hơn anh sáu bảy tuổi hay sao."

"Nhưng tôi không quan tâm tuổi tác."

"Nói không chừng chị Thần quan tâm thì sao."

Quan Vĩ Lễ nghi nghi đột nhiên đứng lên nói: "Không được, tôi muốn đi cùng cô ấy nói chuyện."

Nhìn Quan Vĩ Lễ mở cửa đôi giày ra ngoài, Đồng Kiều cảm thán, thật đúng là người nóng tính.

Đồng Kiều quay đầu trở lại, phát hiện Nguy Cận Hằng đang nhìn mình chằm chằm.

Đồng Kiều nghi hoặc: "Thế nào?"

Nguy Cận Hằng nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức kéo cô vào trong lòng ngực của mình, tay trái vòng lấy bờ eo của cô, tay phải nắm cằm của cô, hỏi: "Em?"

"Em làm sao?"

"Em quan tâm việc anh lớn tuổi hơn em sao?"

"....."

Này, làm sao lại kéo vấn đề này tới trên người chúng ta vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 63: Đăng Weibo công khai quan hệ

Edit: melbournje

□

Giữa trưa, Quan Vi Lễ đi chưa bao lâu, Ngụy Cận Hằng lái xe đưa Đồng Kiều về nhà, còn có ý để đi Trương chuẩn bị không ít quà mà người già thích.

Buổi tối mẹ Đồng trở về, nhìn thấy những quà này, cao hứng không ngậm miệng nói, khen Ngụy Cận Hằng hiểu chuyện.

Còn nói với Đồng Kiều có thời gian thì mời anh tới nhà ăn cơm.

Nhưng mà Đồng Kiều không nghĩ tới chính là không đợi Ngụy Cận Hằng đến nhà cô ăn cơm, thì cô đã bị ba mẹ Ngụy Cận Hằng mời đi.

Khách sạn Trịnh Hòa, phòng số 888:

Đồng Kiều co quắp ngồi ở bên cạnh Ngụy Tiểu Vũ.

Ba mẹ Ngụy trên mặt mang nụ cười hiền lành, hỏi: "Đồng Đồng, con thích ăn cái gì?"

Đồng Kiều nhu thuận trả lời: "Dì, con ăn gì cũng được."

Mẹ Ngụy đem việc gọi món giao cho Ngụy Tiểu Vũ, một mặt hài lòng nhìn Đồng Kiều, Đồng Kiều thì hai tay đỏ đẫm mồ hôi.

Ngụy Tiểu Vũ bên cạnh gọi món hoà giải: "Mẹ, coi như mẹ thích cũng không thể nhìn chăm chăm vào người ta như thế chứ, mẹ xem Đồng Đồng đang thẹn thùng rồi này."

Mẹ Ngụy cũng không quan tâm, cười hỏi: "Đồng Đồng cùng Cận Hằng đã đi đăng kí kết hôn thật sao?"

Đồng Kiều trì trệ, không biết nên trả lời thế nào.

Ngụy Tiểu Vũ nhỏ giọng giải thích: "Mẹ chị thấy anh cảm sợ hộ khẩu đi."

"Vâng, đúng rồi ạ." Đồng Kiều thành thật trả lời.

Nghe được đáp án, ba mẹ Ngụy cười càng vui vẻ hơn.

"Ai nha, đúng là người tuổi trẻ, nói kết hôn liền kết hôn."

Đồng Kiều trên mặt cười theo, dưới bàn, hai tay cầm điện thoại nhanh chóng gửi tin nhắn Wechat cho Ngụy Cận Hằng.

Đồng Kiều: Cận Hằng, cứu mạng!!!

Đối phương trả lời ngay: Thế nào?

Đồng Kiều: Chú dì mời em tới khách sạn Trịnh Hòa ăn cơm

Đồng Kiều: (khóc lớn)(khóc lớn)(khóc lớn)(khóc lớn)(khóc lớn)(khóc lớn)

Cô liên tục gửi biểu cảm

Nhìn cô hoảng loạn, Ngụy Cận Hằng nhìn không được nhếch khóe miệng, cố ý nhấn câu: Ừm, mọi người cứ từ từ ăn.

Đồng Kiều:.....

Ngụy Cận Hằng: Gọi chồng.

Đồng Kiều:.....

Ngụy Cận Hằng: Không gọi không đi.

Đồng Kiều: Chồng ơi chồng ơi chồng ơi, nhanh tới cứu em.

Đồng Kiều thật không hiểu tâm lý của Ngụy Cận Hằng, nhất định phải bắt gọi như thế mới chịu.

Đồng Kiều sợ hãi bị người ngoài nghe được quan hệ của hai người, một mực không chịu gọi anh như thế, không nghĩ tới hôm nay còn bị anh uy hiếp.

Đồ ăn đã lên bàn, trên cơ bản mẹ Ngụy hỏi cái gì, Đồng Kiều liền trả lời cái đó.

Thực sự chống đỡ không nổi nên cô dùng chân đá đá Ngụy Tiểu Vũ bên cạnh xin sự trợ giúp.

Thời gian chậm rãi trôi qua sao dài như thế kỉ, đại khái khoảng mười lăm phút.

Cửa phòng ăn bị mở ra, Ngụy Cận Hằng chậm rãi đi tới.

Ba mẹ Ngụy kinh ngạc: "Cận Hằng sao con lại tới đây."

Ngụy Cận Hằng cất bước đi tới, rất tự nhiên ngồi ở cạnh Đồng Kiều.

"Tiểu Vũ nói mọi người tụ họp lại ăn với nhau, bảo con tới."

Đột nhiên phải công nôi, Ngụy Tiểu Vũ một mặt khó hiểu, hoảng sợ nói: "Em.."

Ngụy Cận Hằng nhìn chăm chăm cô, làm cho câu phía sau đành phải nín lại.

Ngụy Cận Hằng vừa đến, Đồng Kiều thờ phào một cái, nhìn đồ ăn, cũng có chút muốn ăn.

Sau đó Ngụy Tiểu Vũ nói ba mẹ Ngụy vô cùng thích cô, bảo cô có rảnh thì về nhà cũ ngồi một chút.

Thứ bảy, mẹ Đồng muốn mời Ngụy Cận Hằng tới nhà ăn cơm.

Đồng Kiều sáng sớm liền rời giường đi siêu thị mua thức ăn.

Ngũ không được ngon giấc nên cô rất có oán niệm gọi cho Ngụy Cận Hằng bảo anh tới với cô.

Ngụy Cận Hằng vừa đến, cô liền đem giỏ hàng ném cho anh.

So với Ngụy Cận Hằng mua rau, hoa quả, thịt, Đồng Kiều thì phụ trách ném các loại đồ ăn vặt vào giỏ.

Lúc đi ngang qua chỗ bán khoai tây chiên, Đồng Kiều cầm hai loại khoai tây chiên xoắn xuýt nhìn, quay đầu lại hỏi Ngụy Cận Hằng đang đứng chờ: "Anh cảm thấy em nên chọn cái nào?"

Ngụy Cận Hằng nghĩ nghĩ: "Đều mua cả đi."

Đồng Kiều: "....."

Chắc là trong thế giới của người giàu, sự lựa chọn không khó khăn đến thế.

So với lần trước Đồng Kiều xấu hổ gặp ba mẹ Ngụy, Ngụy Cận Hằng lại dị thường bình tĩnh.

Tiến vào cửa, trực tiếp sẽ đưa cho mẹ Đồng một bộ trang sức phiên bản giới hạn của Hoàng Duy.

Làm cho ấn tượng của mẹ Đồng với anh dâng lên rất nhiều.

Một bữa cơm ăn xong, Đồng Kiều cảm giác kém chút nữa mẹ ném cô ra ngoài.

Thứ bảy, Hoàng Duy tung ra quảng cáo của Đồng Kiều cùng Ngụy Tiểu Vũ.

Ngụy Tiểu Vũ và Đồng Kiều đồng thời đăng Weibo.

Kết quả không đến một tiếng, Đồng Kiều liền lên hot search.

Tiêu đề chính là: Đồng Kiều là người đại diện của Hoàng Duy, và mặt phóng viên, đoạn video trước kia cũng bị cư dân mạng đào lại.

Rất nhanh, người phóng viên kia liền ra nói xin lỗi.

Nhưng mà, sự việc cũng không bởi vì người phóng viên kia xin lỗi mà kết thúc.

Buổi chiều ba bốn giờ, có người đột nhiên nói Đồng Kiều cùng tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duy có quan hệ không tầm thường, còn tung ra mấy tấm ảnh chụp mờ mờ.

Nói thật, nếu như không phải người kia nói đây là Đồng Kiều cùng Ngụy Cận Hằng, có khi ngay cả Đồng Kiều cũng không nhận ra mình.

Lúc này Weibo giống như là ngòi nổ, không tới hai tiếng chuyện của cô cùng Ngụy Cận Hằng lại bị lôi ra.

Không ít người đều đi ra chứng thực quan hệ của hai người đúng là không tầm thường.

Cũng có người nói lúc Đồng Kiều ở trong đoàn làm phim, Ngụy Cận Hằng cũng ở đó, còn có người nói lúc ăn cơm gặp bọn họ.

Mới vừa lên hot search xong Đồng Kiều lại lên lần nữa, bị mắng tã toi mà không dám nhìn thẳng.

Đang dạo phố mua sắm, Đồng Kiều nhận được điện thoại của chị Linh: "Đồng Đồng, em cùng Ngụy Tổng xác định quan hệ rồi sao?"

Đồng Kiều không có ý tứ trả lời: "Xác định."

Nghe nói như thế, Hoắc Linh nhẹ nhàng thờ ra: "Vậy chuyện này liền dễ làm hơn rồi, em hiện tại đang ở đâu?"

Đồng Kiều trả lời: "Em đang đi dạo phố."

"Em về nhà trước đi, để tránh bị nhận ra, việc trên mạng em đừng quản, trước tiên để bọn họ mắng hai tiếng đã, sau hai tiếng chúng ta đăng Weibo làm sáng tỏ."

"Đúng rồi, trước khi đăng Weibo cho chị xem nội dung đã nhé."

"Vâng ạ."

Đồng Kiều vừa cúp điện thoại xong, điện thoại của cô lại lần nữa vang lên.

"Đang ở đâu?"

Đồng Kiều lần nữa trả lời: "Em đang dạo phố."

"Gửi vị trí cho anh."

Đồng Kiều nghi hoặc: "Thế nào?"

Không đến hai mươi phút, Ngụy Cận Hằng liền đến lúc đó, Đồng Kiều ngồi lên xe, cười trừ chọc nói: "Ngụy đại gia cũng rất nhanh, chú ý Weibo rồi nhì?"

"Có phải là thấy em bị chửi nhiều như vậy nên lo lắng cho em phải không?"

Ngụy Cận Hằng nghiêng người nhìn cô một cái, đem xe khởi động.

Lái hai phút, anh mới mở miệng hỏi: "Em định xử lý như thế nào?"

Đồng Kiều miết miệng nghĩ đùa anh, hỏi lại: "Anh cảm thấy nên xử lý như thế nào?"

"Theo em." Ngụy Cận Hằng đem bóng lần nữa đá trở về.

Đối phương căn bản không mắc mưu, người có trí thông minh thật sự không thú vị.

Đồng Kiều chỉ có thể thành thật trả lời: "Em định công khai quan hệ."

"Ừm." Ngụy Cận Hằng trả lời bình thản, có thể khước miệng lại không nhận được câu lên.

Tối thứ sáu, 7h36".

Đồng Kiều đang bị chửi thê thảm đột nhiên up Weibo.

@Đồng Kiều: Giới thiệu một chút, đây là Ngụy tiên sinh.

Phía dưới kèm theo hai tấm ảnh, một tấm là ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn, một tấm là ảnh Ngụy Cận Hằng ngồi ở thư phòng, dưới thảm Tatami.

Tin tức này tung ra, trên mạng lần nữa sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 64: Kịch bản của ngụy cận hằng

Trong thư phòng:

Đông Kiều ngồi ở đối diện Ngụy Cận Hằng, hai tay chống cằm nhìn anh đốt hương, pha trà.

Động tác của anh rất thành thạo, Đông Kiều nhìn mà cảnh đẹp ý vui.

Đăng Weibo xong, cô liền tắt điện thoại để sang một bên.

Ngụy Cận Hằng nói muốn xử lý nên không cần sợ hãi, yên lặng theo dõi chuyển biến.

Cho nên hiện tại cô đang cố giữ cho mình sự bình tĩnh.

Chóp mũi người được mùi hương, lại có thể người được mùi lá trà.

Hai loại hương vị xen lẫn nhau, lại cảm thấy dễ người.

Cửa sổ khép hờ, buổi tối gió thổi, bên tai có tiếng chim hót, cô nhìn Ngụy Cận Hằng ngồi đối diện.

Bàn tay rõ khớp xương của anh cầm ấm trà, đổ nước nóng hổi vào chén.

Lúc cầm chén trà, cổ tay của anh xoay chuyển lắc lư, nước trong chén trà cũng lắc lư theo, đem toàn bộ cái chén trượt sạch sẽ.

Sau đó đem lá trà xanh đổ vào bên trong chung trà.

Đông Kiều nhìn không được nói: "Cận Hằng, nhìn anh thế này rất giống một đạo sĩ."

Ngụy Cận Hằng ngược mắt liếc cô một cái, trách mắng: "Nói bậy."

"Em không có nói quàng mà, chính là một đạo sĩ."

Ngụy Cận Hằng đánh gãy lời cô: "Uống trà."

Đông Kiều tranh thủ thời gian bung chén lên, học Ngụy Cận Hằng, một chén uống vào.

Trà xanh vào cổ họng, cảm giác đầu tiên là đầu lưỡi hơi đắng nhưng ngược lại sau đó mùi thơm ngát nồng đậm, trong miệng lưu lại hương vị, cảm giác từng hơi thở đều mang theo mùi trà.

"Dễ uống." Đông Kiều tán dương.

Ngụy Cận Hằng cười, một lần nữa rót một chén cho cô.

Đông Kiều lần nữa uống xong, còn chưa đã chép miệng một cái: "Kỳ quái, vì sao trà này không giống trà bình thường em uống chứ."

Ngụy Cận Hằng hỏi: "Làm sao không giống?"

Đông Kiều không hiểu những thứ này, không cần suy nghĩ trả lời: "Trà này mới uống vào thì hơi đắng nhưng rất nhanh liền cảm thấy thơm ngọt ngon miệng, bình thường em uống luôn có mùi đắng chát."

"Ừm." Ngụy Cận Hằng chỉ nhẹ gật đầu công nhận lời cô nói, cũng không nói cho cô nguyên nhân, bởi vì anh biết Đông Kiều không có hứng thú.

"Em muốn uống tiếp."

Ngụy Cận Hằng lắc đầu ngăn lại: "Buổi tối không nên uống trà nhiều."

Đông Kiều không vui bĩ môi: "Được."

"Anh nói xem hiện tại trên mạng đang như thế nào, có thể hay không đang có rất nhiều người mắng em?"

Ngụy Cận Hằng thu chén trà, hỏi lại: "Em quen mấy người đó không?"

"Không quen nha." Đông Kiều thành thật trả lời

"Đã không quen, thì quan tâm lời họ làm gì." Ngụy Cận Hằng thu dọn xong, rút hai tờ khăn giấy xoa xoa tay, tiếp tục nói: "Người đã muốn mắng em cần bản không cần tìm lý do, bọn họ không biết em, không hiểu rõ em, càng sẽ không để ý những chuyện em làm là đúng hay sai, chỉ là muốn mắng em mà thôi."

"....."

Đông Kiều cảm thấy anh nói không đúng, nhưng hình như rất đúng.

Nhưng mà Đồng Kiều không được bình tĩnh như thế, không nhận được cảm điện thoại lên.

Mở ra màn hình, mười cái cuộc gọi nhớ, cùng hàng trăm tin nhắn Wechat.

Bài đăng trên Weibo, bình luận nhiều vô số kể.

Mở hot search, phát hiện cô cùng Ngụy Cận Hằng leo ở vị thứ nhất.

Thật ra Đồng Kiều biết cô có thể lên hot search phần lớn nguyên nhân là vì Ngụy Cận Hằng.

Từ trước đến nay anh rất kín tiếng, nhưng giới giải trí không ít người đều biết đến anh.

Trừ việc anh là cổ đông lớn thứ hai của truyền thông Thụy Tân, thân phận tổng giám đốc cũng đủ rung động lòng người.

Còn cô thì chỉ là một nữ nghệ sĩ vừa bò lên hạng hai, lại cùng ông chủ của Hoàng Duy kết hôn, xác thực làm cho tất cả mọi người cũng không nghĩ đến.

Nhân duyên của Đồng Kiều coi như không tệ, rất nhanh liền nhận được không ít lời chúc phúc.

Nhưng trong những lời chúc phúc này tạm thời không bao gồm mẹ Đồng.

Trong Wechat, người đại diện Hoắc Linh gửi tới mười mấy cái dấu chấm than cùng dấu chấm hỏi.

Đồng Kiều đành phải trả lời: Xin lỗi chị Linh, em không nói cho chị việc em đã đăng kí kết hôn.

Mở tin nhắn với mẹ Đồng, đều là ghi âm, trong đó có âm thanh kích động.

"Con bé chết tiết kia hiện tại con ở đâu? Đừng tưởng rằng không nghe máy thì có thể thoát, chuyện lớn như vậy lại không thương lượng với mẹ một chút, con muốn tức chết mẹ sao!"

.....

Đồng Kiều không có dũng khí nghe tiếp.

Còn lại đều là bạn học cũ, bạn diễn và đồng nghiệp gửi tin nhắn.

Không đợi Đồng Kiều mở ra nhìn, điện thoại lần nữa vang lên, trên màn hình hiện lên ghi chú, Đồng Kiều toàn thân run lên, đưa ánh mắt về phía đối diện: "Cận Hằng, mẹ em lại gọi tới, em nên làm cái gì?"

Người đàn ông nhìn cô bối rối, bất đắc dĩ cảm điện thoại, ấn nút trả lời.

Bên này còn chưa mở miệng, trong điện thoại liền truyền đến tiếng mẹ Đồng mắng chửi.

Mẹ Đồng là một người rất dịu dàng, Đồng Kiều rất ít khi thấy mẹ mình nổi giận, xem ra lần này bà thật sự tức giận.

Ngụy Cận Hằng kiên nhẫn nghe mẹ Đồng mắng trọn vẹn năm sáu câu.

Thẳng cho đến khi bên kia hô: "Con bé chết tiết kia, nói chuyện."

Đồng Kiều cảm điện thoại mở loa ngoài, kêu một tiếng: "Mẹ." Lúc nói chuyện giọng nói mang theo sự run rẩy.

"Còn biết mẹ là mẹ con sao, chuyện lớn như kết hôn mà con cũng giấu diếm mẹ, con muốn làm tức chết mẹ sao."

Nói xong, giọng điệu mẹ Đồng nghẹn ngào, Đồng Kiều cũng đỏ cả vành mắt.

Ngụy Cận Hằng trầm mặc một lát rồi mở miệng nói: "Di."

Bên kia, mẹ Đồng không để ý tới anh, nghĩ đến anh lại càng thấy giận.

Ngụy Cận Hằng mở miệng nói: "Di, sáng mai đi có thời gian không? Con muốn cùng đi nói chuyện."

Mẹ Đồng giọng điệu bất thiện: "Tôi không muốn nói chuyện với cậu, Đồng Kiều đâu, bảo con bé lăn về đây cho tôi."

"Di, con biết đi đang rất tức giận, nhưng bây giờ tình hình trên mạng đang rất bất lợi với Đồng Đồng, rất nhiều người đều nói Đồng Đồng cùng con có quan hệ mập mờ, thậm chí ngờ vực vô căn cứ rằng con bao nuôi tình nhân là Đồng Đồng....."

"Nói hươu nói vượn!" Mẹ Đồng đánh gãy lời anh.

Ngụy Cận Hằng tiếp tục nói: "Di biết tin đó là giả, con cũng biết rõ tin đó là giả, Đồng Đồng cũng biết đó là giả, nhưng có nhiều người không hiểu rõ

Đồng Đồng, rất dễ bị dư luận lừa gạt, con tin rằng đi khẳng định không hi vọng Đồng Đồng bị như thế."

Bên kia rơi vào trầm mặc.

Lúc này Ngụy Cận Hằng hỏi lần nữa: "Di, sáng mai chúng ta có thể nói chuyện rồi sao?"

Giọng điệu mẹ Đồng vẫn như cũ không tốt: "Buổi sáng ngày mai chín giờ, tới nhà của tôi nói chuyện." Nói xong đối phương cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại, Đồng Kiều nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu đầy hứng thú nhìn về phía Ngụy Cận Hằng: "Em không biết anh là người biết ăn nói như thế đó."

Ngụy Cận Hằng đưa điện thoại trả lại cho cô, nói: "Hiện tại thì biết rồi."

"....." Thật đúng là không chút khiêm tốn.

Ngày kế tiếp, Đồng Kiều đến công ty giải thích cho chị Linh chuyện cô giấu diếm kết hôn.

Mà Ngụy Cận Hằng thì mang không ít quà đi đến nhà mẹ vợ.

Buổi sáng trôi qua, mọi sự bàn luận trên mạng liên quan tới Đồng Kiều đã được khống chế.

Lần lên hot search này lại kéo cho cô không ít fan hâm mộ, trong vòng một đêm, số người theo dõi của cô đã tăng vọt.

Biết được chồng của cô là Ngụy Cận Hằng, không ít công ty quảng cáo đều tìm đến cô, muốn mời cô làm người đại diện cho họ.

Và những cuộc điện thoại từ những người đạo diễn thì nhiều vô số kể.

Thậm chí không ít chương trình còn gọi tới mời cô tham gia.

Trước đó, đọan video mà trong chương trình, cô gọi cho Ngụy Cận Hằng lại hot trở lại.

Mười một giờ trưa, Đồng Kiều đón xe đến quán ăn mà Ngụy Cận Hằng nói.

Cũng không biết Ngụy Cận Hằng nói chuyện với mẹ Đồng sao, cô vừa tiến đến liền thấy vẻ mặt tươi cười của mẹ Đồng.

Hoàn toàn không có khí thế hung hăng hôm qua, thấy cô tiến đến còn nhiệt tình vẫy gọi: "Đồng Đồng lại đây ngồi."

Đồng Kiều cố ý chọn vị trí cách xa Ngụy Cận Hằng một chút, thấp thỏm định ngồi ở bên tay trái mẹ Đồng.

Ai ngờ còn chưa có ngồi xuống, mẹ Đồng liền cau mày nói: "Con ngồi cạnh mẹ làm gì, đến ngồi cạnh Cận Hằng đi."

Đồng Kiều một mặt khó hiểu, nhưng vẫn nghe lời ngồi ở cạnh Ngụy Cận Hằng.

Cô vốn định thừa dịp mẹ Đồng không chú ý hỏi Ngụy Cận Hằng có chuyện gì xảy ra?

Ai ngờ mẹ Đồng lại mở miệng trước: "Đồng Đồng, Cận Hằng nói đã quen con rất lâu, các con...đã quen bao lâu rồi?"

Đồng Kiều sững sờ, không biết trả lời thế nào.

Cô vụng trộm chọc tay Ngụy Cận Hằng, lúc này một bàn tay lớn nắm lấy tay cô, ngắt hai lần.

Đồng Kiều trong nháy mắt liền hiểu: "Hai năm à."

Mẹ Đồng nghe như thế như chút suy nghĩ nhẹ gạt đầu, còn nói thêm: "Con bé này, con nói thật với mẹ, lúc ấy tiền viện phí của ba con có phải là tiền của Cận Hằng không?"

Sắc mặt Đồng Kiều đột nhiên tái đi: "Con..."

"Lúc ấy mẹ còn đang nghĩ con là một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp làm sao lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, ngày hôm nay Cận Hằng nói mẹ mới biết được thì ra là tiền của cậu ấy đưa cho con."

Đưa cho? Mẹ không biết việc bao nuôi sao.

Cô nhẹ nhàng thở ra, cảm giác sau lưng vã ra một lớp mồ hôi lạnh, năm ngón tay trong tay anh vẫn lạnh buốt.

Mẹ Đồng nhìn không được răn dạy: "Con là con gái, một mình mà phải gánh nợ như vậy còn định nói là tiền con quay phim kiếm được, nếu như không phải Cận Hằng giúp con, thật không biết con phải làm sao."

Đồng Kiều nhếch môi, không nói tiếp.

"Cần Hằng nói các con ở cùng một chỗ đã được một khoảng thời gian rồi, sợ ảnh hưởng đến công việc nên không nói với người ngoài thôi."

"Câu ấy nói là bởi vì gần đây khi con đang làm việc, có người đắc tội con, bọn họ muốn con ở giới giải trí không lãn lộn nổi, nên bắt đắc đi con con mới đi đăng ký sớm"

"....." Rốt cuộc là việc gì vậy nha!

Nguy Cần Hằng này đến cùng làm sao mà thay đổi ý nghĩ của mẹ cô 180 độ vậy.

Mẹ Đồng không biết Đồng Kiều đang suy nghĩ gì, cảm thán nói: "Còn may Cần Hằng có dự kiến trước, biết những người kia sẽ ra tay với con, nên mới lôi kéo con đi đăng ký kết hôn, hiện tại đã có giấy chứng nhận, xem ai còn dám nói lung tung."

Đồng Kiều thực sự nghe không nổi nữa, đứng dậy nói: "Mẹ, con đi rửa tay."

Đi ra khỏi phòng, Đồng Kiều đi đến cuối hành lang, không ngừng thở hổn hển, lấy điện thoại ra gọi cho Nguy Cần Hằng.

Bên trong phòng, điện thoại Nguy Cần Hằng vang lên, anh mượn có đứng dậy: "Dì, con đi nghe điện thoại lát."

Mẹ Đồng cười gật đầu: "Được."

Hiện tại biết Nguy Cần Hằng giúp con gái nhiều như vậy, bà càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

Ra khỏi phòng liền thấy Đồng Kiều đang một tay chống nạnh, quanh thân tản ra sự tức giận.

Anh vừa đến gần, Đồng Kiều liền thờ phỉ phò xoay người chất vấn: "Nguy Cần Hằng, anh nói chuyện với mẹ em như nào, làm sao không có lời nào là thật vậy."

Nguy Cần Hằng nhú mày, mở miệng hỏi lại: "Vậy em muốn anh nói thế nào?"

"Nói em vì muốn có tiền chữa bệnh cho chú nên làm tình nhân của anh sao?"

"Không!" Đồng Kiều kinh hoàng lắc đầu, việc này kiên quyết không thể làm cho mẹ cô biết.

Nguy Cần Hằng thở dài một hơi, nhẫn nại hỏi: "Chúng ta có phải đã quen nhau hai năm rồi không?"

Đồng Kiều gật đầu: "Đúng."

Nguy Cần Hằng lại hỏi: "Có phải anh đưa em tiền chữa bệnh cho ba không?"

Đồng Kiều lại gật đầu: "Đúng vậy."

Nguy Cần Hằng hỏi lại: "Có phải sau khi hẹn hò, vì sợ ảnh hưởng đến công việc nên chúng ta không công khai?"

Đồng Kiều tiếp tục gật đầu: "Đúng vậy."

Nguy Cần Hằng tiếp tục hỏi: "Vậy có phải em bị hãm hại ngấm mấy lần không?"

Đồng Kiều lại gật đầu: "Đúng thế."

Nguy Cần Hằng hỏi câu cuối cùng: "Chúng ta có phải là đã đăng kí kết hôn rồi không?"

Đồng Kiều cắn môi gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy sao em nói anh không nói thật lời nào?"

Đồng Kiều không nói lời nào: "Em..."

"Những sự thật kia có thể nói cho đi biết sao?"

Đồng Kiều cấp tốc lắc đầu: "Không thể."

Nguy Cần Hằng đưa tay giúp cô sửa lại biểu cảm trên mặt, hỏi: "Còn muốn hỏi cái gì?"

Đồng Kiều tranh thủ thời gian lắc đầu: "Không có."

"Đi, về ăn cơm."

Đồng Kiều đi sau lưng anh hướng vào phòng, trong đầu không ngừng nghĩ tới mấy lời anh vừa nói, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng không biết cụ thể.

Nguy Cận Hằng liếc qua nhìn biểu lộ nghi hoặc của cô, khóe miệng nhin không được cười mỉm, cung chiều vuốt vuốt đầu của cô, nói: "Thật đúng là đồ ngốc mà."

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Để mọi người thất vọng rồi, chúng tôi ở chung

Edit: melbournje

□

Trước đó, Đồng Kiều một mực hiếu kì, nghĩ Nguy Cận Hằng ít nói như vậy làm sao có thể quản lý một Hoàng Duy lớn như thế.

Hiện tại cô đã biết được, mặc dù anh nói không nhiều, nhưng lúc làm việc thì trầm ổn, có kiên nhẫn vì mục tiêu, một khi đã muốn làm gì rất ít khi không làm được.

Cũng như bây giờ, mặc dù mẹ Đồng đã chấp nhận chuyện bọn họ kết hôn, nhưng điều này nói lên việc mọi chuyện liên quan tới Đồng Kiều cũng sẽ gắn lên người Nguy Cận Hằng.

Mẹ Đồng mặc dù hài lòng với Nguy Cận Hằng, nhưng bà vẫn cảm thấy việc Đồng Kiều kết hôn quá đột ngột, bà cần thời gian để chấp nhận.

Đồng Kiều ở một bên vụng trộm xem kịch, cô phát hiện mẹ Đồng càng nói lại càng chuyển về chuyện gia đình, Nguy Cận Hằng cũng không trực tiếp phản bác.

Mà anh chỉ thuận theo gật đầu, dờ chủ đề, không có tiếp tục nói chuyện này.

Ăn được hơn nửa, không biết làm sao liền trò chuyện đến việc nhà của Đồng Kiều.

Nhà này là tiền mà ba Đồng làm ra và mua nó, chủ nếu là bởi vì giao thông tiện lợi, giá cả tiện nghi.

Đồng Kiều nhìn hai người trò chuyện không tới hai câu, liền nói đến vấn đề an ninh của cư xá.

Cô nghe mẹ phàn nàn cư xá này an ninh kém, hoàn cảnh cũng kém, bảo vệ không tận tâm các thứ, trong lòng cô luôn có cảm giác rằng phía trước có một cái hố chờ mẹ nhảy xuống.

Quả nhiên, sau khi mẹ Đồng oán than xong, Nguy Cận Hằng từ tốn nói: "*Qua một thời gian nữa con giúp đi đi tìm nhà, an ninh cũng không tệ, như vậy khi đi và Đồng Đồng ở sẽ an toàn hơn một chút.*"

Mẹ Đồng sững sờ, khoát tay: "*Không cần không cần, mặc dù tiểu khu này cũ, nhưng đã ở nhiều năm, quan hệ với hàng xóm xung quanh cũng rất tốt, đi chỗ khác lại phải mất thời gian mới thích ứng được.*"

Nguy Cận Hằng gật đầu: "*Đi nói đúng lắm, nhưng mà con lo là fan của Đồng Đồng và đám nhà báo sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người.*"

Không biết làm sao, cho tới lần này Đồng Kiều lên hot search, sau đó không ít anti-fan mắng cô, thậm chí có chút quá khích, còn nói sẽ tìm tận nhà cô mà đánh.

Trước đó, một phóng viên vì muốn đánh hơi tin tức, liền chụp ảnh sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ, còn có nữ nghệ sĩ bởi vì quên kéo rèm cửa, nên bị chụp không ít ảnh riêng tư.

"*Đi mới vừa nói rằng bảo vệ chỗ mọi người căn bản không quan tâm việc người lạ đi vào, con lo là...*"

Lời phía sau, Nguy Cận Hằng không nói.

Nhưng lòng mày mẹ Đồng trong nháy mắt nhíu lại: "*Trước đó đi chưa nghĩ tới phương diện này, bây giờ con nhắc tới đúng thật là hơi lo.*"

Nguy Cận Hằng nói mấy câu, giống như là một cái đinh chôn sâu ở trong lòng mẹ Đồng.

Bữa ăn kết thúc, Nguy Cận Hằng lái xe đưa hai người đưa về cư xá, xuống xe, mẹ Đồng nhìn quanh dò xét một lần, như là sợ bị người ta theo dõi.

"Đồng Đồng, mẹ cảm thấy Căn Hằng nói thật sự dọa người, bằng không thì con đến chỗ của cậu ấy ở là được rồi, tiểu khu đó toàn biệt thự cao cấp, tới đó sẽ an toàn hơn."

Đồng Kiều trong nháy mắt im lặng, đem ánh mắt liếc nhìn về người đang đứng ở một bên mỉm cười, giữ im lặng, trong lòng âm thầm tắc lưỡi: **Thật là một người đàn ông đáng sợ.**

Buổi chiều, Đồng Kiều liền ở nhà dọn đồ dùng của mình, dọn vào nhà Ngụy Căn Hằng.

Bọn họ đã thông báo kết hôn, ngay cả bảo mẫu là di Trương sau khi biết đều vừa sợ vừa mừng.

Ngày đầu tiên, Đồng Kiều rất không quen.

Ngụy Căn Hằng mang cô đi xem toàn bộ phòng ở.

Ở tầng hai có tổng bốn phòng, một phòng ngủ chính, hai phòng cho khách, một phòng còn lại là phòng để Ngụy Căn Hằng sưu tập đồ cổ.

Tầng một có phòng khách, thư phòng, toilet và phòng bếp.

Ở trong phòng để quần áo ở phòng ngủ chính:

Đồng Kiều đem quần áo của mình treo lên.

Không biết là bởi vì quần áo của Ngụy Căn Hằng quá ít hay vẫn là vì phòng để quần áo quá lớn, cô luôn cảm thấy phòng để quần áo này rất trống trải.

Quần áo của Đồng Kiều đã treo lên nhưng vẫn có một phần trống.

Ngụy Căn Hằng bưng một chén nước nóng đi đến, nhìn quần áo của hai người treo cùng một chỗ, tâm tình không khỏi tốt lên.

Một tay ôm eo cô từ phía sau, đem nước đưa cho cô: "Uống nước đi."

Đồng Kiều thuận tay nhận lấy, uống hai ngụm.

"Nói cho anh biết, về sau phòng để quần áo này chính là của em, chỗ của anh để quần áo chỉ có một chỗ nhỏ kia thôi." Nói xong cô cố ý dùng tay chỉ ra một góc cho anh nhìn.

Ngụy Căn Hằng cười khẽ một tiếng: "Vừa đến đã bắt đầu chiếm địa bàn rồi sao?"

Đồng Kiều nhẹ hừ một tiếng, kiêu ngạo nói: "Không được sao?"

"Được." Nhận lấy cái cốc trong tay cô, còn thừa cơ hội nâng cằm của cô hôn lên một cái.

Thu dọn xong quần áo, hai người cùng xuống lầu.

Bây giờ mới hơn 4h chiều, hai người đi mua vài món đồ.

Trong nhà Ngụy Căn Hằng như nhà của hòa thượng vậy, không có một chút đồ nào là đồ của phụ nữ.

Hai người đi dạo ba tiếng, mua không ít thứ trở về.

Nói thật, căn nhà ban đầu tràn ngập mùi vị lạnh lạnh đột nhiên có thêm rất nhiều đồ dùng của phụ nữ màu hồng, Ngụy Hằng cảm thấy rất không quen, nhưng cũng cảm thấy rất ấm áp.

Buổi tối, Ngụy Căn Hằng vào phòng ngủ, ban đầu phòng ngủ của anh chỉ có một cái giường lớn, hai tủ đầu giường rồi không có vật gì nữa.

Lúc này bên cửa sổ nhiều thêm một bàn trang điểm, trên mặt bàn để đầy chai lọ.

Lúc này Quan Vi Lễ cùng Cố Thần Thần đã sớm làm hòa rồi, Quan Vi Lễ tâm tình rất tốt gửi trong nhóm chat cho đám người mấy tấm hình đồ ăn ngon.

Quan Vi Lễ: Các anh em, tôi đến vùng thức ăn cho chó đây.

Lâm Thánh Hi:.....

Lâm Thánh Hi: Xin lỗi đi, chỉ là bữa ăn tình nhân thôi mà cũng muốn khoe.

Quan Vi Lễ: Tôi đến đây để nói cho các cậu biết, đám cầu độc thân các cậu nên tìm bạn gái đi.

Trương Lâm: Cút!

Tề Hành: *Cậu kiêu ngạo gì chứ, Thánh Hi, kick cậu ta ra đi!*

Quan Vũ Lễ: *Ài ài ài, làm sao chứ, đừng có hơi một tí lại muốn kick tôi ra.*

Tề Hành: *Cậu xem Ngụy đại gia đi, người ta mới kết hôn còn chả khoe kia kìa, không giống cậu đi rêu rao khắp nơi.*

Quan Vũ Lễ: (móc mũi) *Các cậu không biết, hai người bọn họ còn chưa ở chung đâu.*

Quan Vũ Lễ: *Bọn họ là vụng trộm thôi, mẹ của Đồng Kiều còn chưa biết nữa là.*

Quan Vũ Lễ: *Mặc dù Ngụy đại gia đã đăng ký kết hôn, nhưng ban đêm vẫn lạnh lẽo cô đơn ngủ một mình mà.*

Quan Vũ Lễ: (đắc ý)

Lúc này, Ngụy Cẩm Hằng luôn ít nói chuyện đột nhiên gửi một dấu chấm hỏi.

Sau đó gửi mấy tấm hình.

Trong tấm hình đó là phòng để quần áo của hai người.

Bàn trang điểm.

Cốc và bàn chải đánh răng đôi ở trong toilet.

Ga giường vừa thay.

Căn phòng đang cứng ngắc, lúc này khắp nơi tràn đầy hương vị phụ nữ.

Đặc biệt là cái hình cuối cùng kia, chiếc giường mới thay vỏ chăn vỏ gối màu lam nhạt rất là thiếu nữ.

Ngụy Cẩm Hằng: @Quan Vũ Lễ để cậu thất vọng rồi.

Quan Vũ Lễ: DM!

Lâm Thánh Hi:.....

Trương Lâm:.....

Tề Hành:.....

Đến cùng chúng tôi đã làm sai điều gì, tại sao lại bị hai người rắc thức ăn cho chó nhiều như vậy cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Không đáng để so với em

Sáng sớm chủ nhật, Đồng Kiều tỉnh dậy, phát hiện bên cạnh đã trống không.

Cô mơ mơ màng màng dụi mắt rời giường, đi đến cửa sổ, kéo rèm ra.

Bên ngoài, trên bãi cỏ, người đàn ông đang mang quần áo thể thao màu đen, hình như là vừa chạy xong, đang kéo xà.

Đây là lần đầu tiên Đồng Kiều thấy Ngụy Cẩm Hằng dậy sớm vận động.

Trước đó làm tình nhân của anh, hai người mấy tháng gặp mặt một lần, cũng chỉ để làm chuyện kia, cô căn bản không có tinh lực để đi chú ý rằng sau khi rời giường anh có đi vận động hay không.

Tối hôm qua chín giờ Đồng Kiều bị anh lấy điện thoại, kéo đi ngủ, vừa mới bắt đầu Đồng Kiều không ngủ được một mực quần lấy anh đòi điện thoại.

Anh không những không cho, lại còn đi đốt hương có tác dụng an thần, lại thêm với giọng nói trầm thấp của anh kể về những chuyện cũ, Đồng Kiều liền ngủ thiếp đi.

Cô lười biếng duỗi lưng một cái, đi vào toilet rửa mặt.

Dưới lầu, dì Trương đang ở trong phòng bếp nấu cơm, thấy Đồng Kiều mặc quần áo ở nhà đi xuống, cười nói: "Đồng Kiều dậy rồi sao, đồ ăn xong ngay đây."

"Dì Trương không cần vội đâu, con cũng ra ngoài một chút."

Nói xong cô đổi giày thể thao đi ra ngoài, nhiều năm rồi cô không còn dậy sớm chạy bộ, ngày hôm nay chỉ là hào hứng mà thôi.

Trong sân, sáng sớm không khí rất trong lành, cô hít thật sâu một hơi, cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều.

Nguy Cận Hằng tập xong thấy cô chạy tới, hỏi: "Sao dậy sớm thế"

"Anh đã tập xong rồi còn nói em dậy sớm, đây là đang mắng em sao?"

"Không, so với trước, hôm nay đúng thật là em dậy rất sớm."

Đồng Kiều nín cười liếc anh: "Chỗ này chạy một vòng được bao nhiêu vậy?"

"200m." Nguy Cận Hằng trả lời.

Đồng Kiều gật đầu: "Vậy trước tiên em chạy ba vòng." Nói xong bắt đầu chạy chậm.

Nguy Cận Hằng mỉm cười, đứng tại chỗ nhìn cô.

Vừa chạy một lát, Đồng Kiều mới biết sức chịu đựng của mình vô cùng kém.

Chạy xong một vòng, cô đã cảm thấy thở không ra hơi.

Nguy Cận Hằng ở xa cũng nhìn ra cô chóng đờ hết nổi, bước nhanh tới phía cô.

"Vẫn chịu được sao?" Nguy Cận Hằng hỏi.

Đồng Kiều thở hổn hển lắc đầu, nửa câu đều nói không nên lời.

Lúc này, bên hông cô bị xiết chặt, người đàn ông đưa cô lúi trở lại vào trong lồng ngực của mình.

Đồng Kiều chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, nếu không phải bên hông có cánh tay đỡ lấy, cô thật sự muốn ngã xuống.

"Em muốn ngồi nghỉ." Sắc mặt Đồng Kiều tái nhợt nói.

Cô cảm giác hơi choáng đầu.

"Sau khi vận động không thể trực tiếp ngồi xuống, em kiên trì đứng một lát." Nguy Cận Hằng đau lòng lau mồ hôi trên trán cho cô.

Đồng Kiều bất lực tựa ở trong ngực anh, nói lầm bầm: "Không nghĩ tới thể chất em lại kém như vậy."

"Thừa nhận mình thể chất kém?" Nguy Cận Hằng khẽ cười nói.

Không biết là bởi vì vận động dữ dội hay là vì thẹn thùng, mặt Đồng Kiều ửng đỏ.

Trước đó lúc hai người làm chuyện riêng tư, Nguy Cận Hằng cũng đã nói thể chất của cô quá kém, Đồng Kiều còn chết không chịu thừa nhận.

Không nghĩ tới bây giờ cô chạy không đến bốn trăm mét, liền mệt mỏi muốn thảm rồi.

Nghỉ ngơi hai phút, Đồng Kiều dần dần ổn định lại, nhưng hai đùi vẫn như cũ nhũn ra.

Cô ráng chống đỡ từ trong ngực Nguy Cận Hằng đi ra, đứng thẳng người, nói: "Em muốn vào nhà."

"Có thể đi rồi sao?"

Đồng Kiều gật đầu: "Có thể."

Cô vụng trộm nắm lấy góc áo của anh, chậm rãi đi.

Vừa đi được hai bước, liền thấy người phía trước hơi ngồi xuống.

Cô nghi ngờ nói: "Thế nào?"

"Lên đi."

Đồng Kiều kinh ngạc hô: "Anh muốn công em?"

Ngụy Cận Hằng quay đầu sang một bên, buồn bực ừ một tiếng.

Đồng Kiều cười ra tiếng, không chút khách khí ghé vào trên người anh.

Ngụy Cận Hằng dễ dàng công cô lên, Đồng Kiều ghé vào trên lưng của anh, cười hỏi: "Có nặng hay không?"

"Không nặng."

Lúc cô nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào trên cổ của anh, có thể thấy tai anh đỏ lên trông thấy.

Đồng Kiều khẽ cười một tiếng, nhìn không được đưa tay nắm lấy tai của anh, trêu đùa: "Tai anh đỏ lên rồi kìa."

Ngụy Cận Hằng giống như không nghe thấy, không để ý cô nói.

Hai người trở về tắm rửa, không biết có phải là vừa rồi Đồng Kiều trêu chọc anh, anh thù dai hay không mà Ngụy Cận Hằng lại giữ cô ở trong toilet hơn một lúc lâu.

Làm cho môi của Đồng Kiều đỏ như là đánh son, còn không muốn xuống ăn cơm.

Nhưng mà cô vẫn bị Ngụy Cận Hằng kéo xuống ăn sáng.

Di Trương cũng biết bọn họ là vợ chồng mới cưới, mới ở cùng nhau, luôn cần không gian riêng tư.

Cho nên khi ăn xong, mọi người liền trở về chỗ ở hoặc đi làm việc của mình, trong lúc nhất thời ở trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Ăn xong cơm, Đồng Kiều cùng Ngụy Cận Hằng vào thư phòng.

Thư phòng rất lớn, ngoài cửa sổ là một mặt cỏ, ở giữa sân cỏ có một sân bóng rổ, bên tường có một loạt cây trúc, bên cạnh rừng trúc có một cái đình, và có một bộ bàn ghế đá, mùa hè ngồi ở đó hóng mát chắc hẳn rất thích.

Gần cửa sổ là một cái bàn nhỏ, phía trên bày biện một bàn cờ, ở trên bàn còn đặt mấy quân cờ đen trắng chưa dọn.

Bàn sách rộng để một bộ máy tính, một vài quyển sách.

Còn có một giá để bút lông, nghiên mực.....

Trong thư phòng đồ vật rất nhiều, nhưng nhìn không loạn, nhìn thêm một chút nữa là có thể biết chủ của thư phòng này là một người thích sự rộng rãi và không muốn giao tiếp nhiều.

Đồng Kiều ngồi xếp bằng trên chiếu Tatami, ánh mặt trời ấm áp bên ngoài chiếu vào, làm cho Đồng Kiều rất dễ chịu.

Trong lúc rảnh rỗi cô liền đem quân cờ đen trắng xếp gọn lại.

Ngụy Cận Hằng rửa tay, chậm rãi đi tới, hỏi: "Muốn đánh cờ sao?"

Đồng Kiều lắc đầu: "Em không biết đánh."

Ngụy Cận Hằng cười lép lênh, ngồi xếp bằng ở đối diện cô: "Để anh dạy em."

Đồng Kiều học rất chậm, Ngụy Cận Hằng rất kiên trì từng chút dạy cô.

Bởi vì cô mới tập chơi, nên tất nhiên không đọ nổi với anh.

Hai người thử hai ván, chưa được mấy nước, cô đã thua.

Về sau Đồng Kiều dứt khoát từ bỏ, đứng dậy đi đến bên tủ sách.

Một cái "bát" nhỏ màu xanh đồng hấp dẫn cô, cô thận trọng lấy xuống, hỏi anh: "Cận Hằng, cái bát này làm từ cái gì?"

Ngụy Cận Hằng nhìn không được uốn nắn cô: "Cái này gọi là cái (1) cối."

(1) Dùng để giã này nọ đó, mình để hình minh họa cái cối cho mng dễ hiểu. (Nguồn ảnh google)

Biết mình nói sai, Đồng Kiều vụng trộm thè lưỡi.

"Cối cũng là đồ của Phật gia sao?"

Nguy Cận Hằng đem cái cối trong tay cô lấy đi, Đồng Kiều nhìn còn chưa rõ, anh lấy từ giá sách ra một cái chày nhỏ, giống như là cùng một cặp với cái cối này.

Anh tiện tay gõ một cái, bên trong cái cối truyền tới một âm thanh ngọt ngào kéo dài.

Đồng Kiều ngạc nhiên phát hiện thanh âm này có thể vang rất lâu, mà nhịp tim của cô cũng trầm tĩnh hơn, theo tiếng gõ này.

"Tiếng này thật êm tai." Đồng Kiều hoảng sợ nói.

Nguy Cận Hằng tán thành gật đầu, một lần nữa gõ một cái.

Thấy Đồng Kiều cực kỳ hiếu kỳ, anh dứt khoát đem xuống để cô tùy tiện chơi.

Đồng Kiều hai tay tiếp nhận, thuận tiện hỏi câu: "Cái cối này có phải rất đắt?"

"Không đáng giá bao nhiêu, một người bạn tặng cho thôi." Sau đó anh lại bù thêm một câu: "Hóng cũng không sao."

Bị nhìn thấu tâm tư nên Đồng Kiều lè lưỡi, phàn nàn nói: "Chủ yếu là nhà của anh..."

Nói đến đây, Đồng Kiều nhìn đôi mắt thanh lãnh của anh, sửa lời nói: "Chủ yếu là đồ vật nhà chúng ta quá đắt, em sờ một chút mà cảm tâm đều rung động đây này."

Nguy Cận Hằng nhếch miệng cười nói: "Lần sau không cần cẩn thận như vậy."

"Hửm?" Đồng Kiều không hiểu mà nhìn anh.

Người đàn ông sắc mặt không thay đổi, chậm rãi nói ra: "So với em, những thứ này không đáng."

Bạn đang đọc truyện *The Của Anh Em Quạt Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Không có khả năng, gu của Tiểu Vũ không phải như này

Edit: melbournje

□

Thời gian từng phút trôi qua, Đồng Kiều phát hiện trong thư phòng của Nguy Cận Hằng có rất nhiều đồ thú vị mà cô chưa từng thấy qua, chẳng trách anh lại thích ở trong thư phòng như vậy.

Cả giá sách của anh cũng rất mới lạ với Đồng Kiều, trong đó có một phần nhỏ đều là sách tiếng Anh, tiếng Pháp.

Tiếng Pháp thì một chữ Đồng Kiều cũng không biết, nhưng tiếng Anh thì hơi hơi.

Cô cầm lên một cuốn sách tiếng Anh, tên của sách dịch sang tiếng Trung là « *Sống Một Minh Một Năm* »

Trên bìa sách còn viết khi bạn tìm thấy tình yêu, cũng là tìm thấy chính mình.

Cô lật được hai trang, phát hiện mình đúng là đánh giá cao trình độ tiếng Anh của mình.

Lúc này, Nguy Cận Hằng từ bên ngoài tiến vào, trong tay bưng một khay điểm tâm ngọt, tay kia bưng một ly trà sữa, đi tới, đặt ở trên mặt bàn.

Nguy Cận Hằng nhìn Đồng Kiều tiện tay lật vài tờ cuối cùng khép lại, thuận miệng hỏi: "Đọc không hiểu sao?"

Đồng Kiều quệt miệng không tình nguyện gật đầu.

Nguy Cận Hằng cúi đếp, ngồi ở bên tay phải của cô, duỗi tay đem sách mở ra lần nữa.

"*Chỗ nào không hiểu?*" Nguy Cận Hằng hỏi.

Rõ ràng anh không làm gì cô, nhưng Đồng Kiều lại không nhịn được mà đỏ mặt, tư thế này quá mập mờ rồi.

Nguy Cận Hằng giống như không phát hiện, lại lặp lại, hỏi một lần nữa: "*Chỗ nào không hiểu?*"

Đồng Kiều hoàn hồn, đem sách mở ra, chỉ vào mấy từ đơn hỏi: "*Những từ này em không hiểu.*"

Nguy Cận Hằng gọi tiếng Anh nên lưu loát giải thích, mà còn vừa nhanh vừa chuẩn nữa.

Cô đem sách giữa hai người hơi dời đi, thuận tiện nhìn Nguy Cận Hằng, lại đem đĩa điểm tâm cùng trà sữa chuyển đến trước mặt mình, một tay chống mặt lười biếng cắn ống hút, nghiêng người nghe anh giúp mình phiên dịch, trong lòng càng thêm sùng bái với Nguy Cận Hằng.

Thời gian tươi đẹp trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã tới buổi trưa.

Ăn cơm trưa xong, Đồng Kiều bắt đầu ở trong phòng ngủ dưỡng da.

Sáu giờ tối, cô muốn đi máy bay tới nơi khác làm việc, tuyên truyền cho bộ phim mà mình đóng cùng Cố Thần Thần kia.

Nguy Cận Hằng đang nhàn rỗi không chuyện gì làm, định ở trong thư phòng đọc sách.

Ai ngờ mấy người Quan Vi Lễ cùng Trương Lâm chạy tới, nói tìm anh đi chơi.

Nguyên văn lời Quan Vi Lễ nói chính là, "*Mấy anh đây đều là người chưa lập gia đình, sao có thể để cậu ở nhà hưởng thụ việc ôm vợ chứ.*"

Thời tiết mát mẻ, mấy người liền đến sân bóng rổ đằng sau chơi.

Đồng Kiều dán mặt nạ ngồi ở cửa sổ nhìn bọn họ chơi bóng rổ.

Cửa sổ mở ra, còn có thể nghe rõ tiếng bọn họ cười.

Thì ra cuộc sống sau khi kết hôn lại tươi đẹp như thế.

Buổi chiều, trợ lý lái xe tới đón Đồng Kiều, tới sân bay.

Hai ngày này vì cô đã công bố kết hôn, nên không ít cư dân mạng đều tò mò muốn biết chuyện của cô cùng Nguy Cận Hằng.

Đi tuyên truyền khắp nơi xong, trừ việc liên quan tới phim, tất cả đều hỏi cô quen tổng giám đốc Hoàng Duy từ bao giờ, vì sao hai người đột nhiên muốn kết hôn.

Đồng Kiều kiên nhẫn trả lời từng câu, từng người.

Trong đó còn có người hỏi ***lần đầu tiên hai người hôn nhau là khi nào?***

Nói đến hôn, khi cô vừa bắt đầu mối quan hệ tình nhân cùng Nguy Cận Hằng, mấy lần anh đều không có hôn cô.

Ngược lại có lần anh tìm cô, vừa vặn là lúc bà đi của cô tới, cô đau đến nổi sắc mặt tái nhợt.

Lúc ấy anh cũng không nói thêm cái gì, chỉ nấu cho cô nước đường đỏ, bảo cô uống xong rồi nghỉ ngơi.

Khi đó ấn tượng của cô đối với Nguy Cận Hằng chính là anh rất lạnh lùng, mặc dù lúc trước hai người đã ngủ chung, nhưng bình thường động tác của anh vẫn như cũ, rất xa cách, khuôn mặt cũng chả có cảm xúc gì.

Việc làm cho Đồng Kiều ngoài ý muốn chính là lần đó anh hôn lên trán của cô một cái.

Lại có câu hỏi rằng ***việc lãng mạn nhất của hai người là gì?***

Đồng Kiều không cần suy nghĩ liền nói ra lần mà Nguy Cận Hằng tỏ tình với cô.

Cô biết Nguy Cận Hằng không phải là một người lãng mạn, nhưng khi hẹn hò với cô, anh đã làm rất tốt.

Ngược lại, tính cách trầm ổn của anh khiến Đồng Kiều cảm thấy rất an tâm.

Bốn ngày bay, tham gia mấy chương trình cùng một lễ trao giải, cả người Đồng Kiều mỗi mệt không thôi.

Sau khi xong việc cuối cùng, cô đặt vé máy bay về Lâm Châu.

Đồng Kiều về đến nhà đã là 11h20 khuya, ngày hôm nay khi quay, cô không nói cho Ngụy Cận Hằng thời gian mình về.

Nhưng mà, hiện tại xuất hiện một chuyện đặc biệt lúng túng.

Cô quên mật khẩu để mở cửa chính rồi..

Từ hàng rào sắt nhìn vào bên trong, một màu đen kịt, nhưng cô không thể không gọi điện cho Ngụy Cận Hằng.

Ngụy Cận Hằng mặc đồ ngủ ra mở cửa, liền nhìn thấy dưới đèn đường, có một cô gái ngồi cạnh vali.

Bốn ngày không gặp, cô gầy đi không ít, trên mặt tràn đầy mỏi mệt.

Đồng Kiều thấy anh ra, cơ thể còn đang rãng chống đỡ giống như là mất hết sức, bủi mủi uy khuất hướng về phía anh, duỗi hai tay ra cầu ôm một cái.

Người đàn ông thuận thế đưa cô ôm vào trong ngực, thấp giọng an ủi: "*Khổ cho em rồi.*"

Đồng Kiều như là chú mèo nhỏ hừ hừ hai tiếng, xem như đáp lại anh.

Lúc này, cô cảm giác được mình như bỗng lên, Ngụy Cận Hằng một tay bế cô, Đồng Kiều thuận thế cuốn lấy cổ, nằm sấp trên vai của anh.

Anh một tay bế cô, một tay khác kéo vali, dùng chân đem công đóng lại.

Có thể là lâu rồi không gặp, hai người cũng không cảm thấy tư thế này rất chán ngán.

Đồng Kiều bị đặt ở trên ghế đổi giày, trong miệng cùng anh trò chuyện về công việc mấy hôm nay.

Ngụy Cận Hằng thì rất tự nhiên ngồi xuống, giúp cô cởi giày cao gót thay dép lê.

Cô nói hôm nay khi quay, bởi vì thiết bị đột nhiên xảy ra vấn đề, nên tới năm giờ chiều mới bắt đầu quay, một mực quay đến tám giờ.

Đối với chuyện lý thú khi quay, Ngụy Cận Hằng đều chỉ ừm một hai tiếng đáp lại.

Chờ Đồng Kiều nói xong, cô bị hỏi ngược lại: "*Cho nên em chưa ăn cơm tối?*"

Ngụy Cận Hằng hỏi như vậy, Đồng Kiều sửng sốt, chưa kịp phản ứng: "*A?*"

"Vừa rồi người đại diện của em nói với anh em không ăn cơm."

"Ừm, là vậy." Đồng Kiều ngây ngốc gật đầu.

Loại chuyện này trong giới giải trí rất bình thường, nữ nghệ sĩ vì muốn lên hình đẹp, đều cố gắng giảm béo.

"Đói không?" Ngụy Cận Hằng tiếp tục hỏi.

Đồng Kiều gật đầu: "*Có chút đói, nhưng bây giờ quá muộn, em lên lầu tắm rửa tẩy trang rồi đi ngủ, mệt chết mất thôi."*

Vừa dứt lời, cô lại bị bế lên.

Lúc lên lầu, Đồng Kiều còn trêu chọc hỏi khi ở nhà cô có thể chân không chạm đất như này mãi không, để anh ôm cô, ôm tới ôm lui mãi.

Ai ngờ Ngụy Cận Hằng người này không có chút tình ý nào trả lời: "*Không được."*

Làm cho Đồng Kiều trong nháy mắt tụt hứng.

Người này thật sự là...nói dối cũng không biết mà.

Trở lại phòng ngủ, Đồng Kiều cầm khăn tắm tới toilet.

Điều kỳ quái chính là lúc cô tắm rửa, Ngụy Cận Hằng không vào quấy rối, cảm giác rất không hợp với lẽ thường nha.

Theo lý thuyết hai người đã mấy ngày không gặp, anh phải sớm tiến vào giờ trò rồi chứ.

Đồng Kiều tắm xong, từ trong phòng tắm ra, phát hiện Ngụy Cận Hằng cũng không có trong phòng ngủ, cô nghi hoặc lau tóc đi ra ngoài, ghé vào trên lan can nhìn ở dưới phòng bếp đang sáng đèn.

Lúc này, Ngụy Cận Hằng từ trong phòng bếp đi ra, trên tay bưng một bát mì cà chua với trứng gà, thấy cô đứng trên tầng hai liền nói: "*Xuống ăn đi.*"

Thấy cảnh này, Đồng Kiều cảm động đỏ cả vành mắt.

Nửa ngày mới nói một câu: "**Chồng oi, anh thật là tốt.**"

Ăn xong, cô rửa mặt lần nữa, nằm ở trên giường ngủ thật say.

Ngày tiếp theo lúc cô tỉnh lại đã là chín giờ, Ngụy Cận Hằng đã tới công ty đi làm.

Ném qua com, Đồng Kiều xem TV, rồi lại đi ngủ bù.

Buổi chiều nằm trên ghế salon lướt Weibo, nhìn fan theo dõi mà cảm thấy kích động, rồi lại làm vài ván game.

Một ngày sinh hoạt thật nhàn nhã, thoải mái và dễ chịu.

Nhưng mà chỉ được hai ngày nhàn rồi, mấy hôm sau cô lại phải chạy tới Hoàn Kiếm để bắt đầu quay phim mới.

Hiện tại đã vào giữa tháng năm, nhiệt độ không ngừng tăng cao, nửa năm sau lịch trình của cô đã xếp kín, chắc ở nhà không tới nửa tháng.

Cô còn thấy rất có lỗi với Ngụy Cận Hằng, mặc dù đã kết hôn, nhưng mỗi ngày anh vẫn phòng không gối chiếu.

Đang nghĩ như vậy, cửa nhà bị mở ra, Ngụy Cận Hằng đổi dép lê đi vào.

Đồng Kiều nghe được tiếng động, ngồi dậy nhìn anh: "*Chồng, tan làm rồi sao?*"

Ngụy Cận Hằng gạt đầu, giơ túi trong tay lên, đặt ở trên bàn trà: "*Mua cho em một chút hoa quả khô.*"

Đồng Kiều kích động đứng lên, làm động tác hôn gió với anh: "*Yêu anh quá đi!*"

Ngụy Cận Hằng bị cô chọc cười, đưa tay xoa xoa đầu của cô.

Về sau hai người thay quần áo, lái xe đến nhà mẹ Đồng.

Lúc trước Đồng Kiều đột nhiên liền chuyển đến nhà Ngụy Cận Hằng, chỉ để lại mẹ Đồng ở một mình trong nhà.

Buổi trưa hôm nay hai người liền thương lượng tới nhà bồi mẹ Đồng ăn bữa tối.

Đồng Kiều thuận tiện cảm về một vài thứ.

Ăn xong cơm tối, nói chuyện trời đất với mẹ Đồng, lúc hai người lúc về đến nhà đã là 8h40".

Một ngày trôi qua, Ngụy Cận Hằng biểu hiện rất bình tĩnh, trước sau đều không làm ra những động tác quá phận.

Nhưng buổi tối, khi cô chuẩn bị tắm rửa, lớp da thú của anh liền lộ ra.

Đồng Kiều bị khi dễ đến nửa đêm mới bằng lòng thiếp đi.

Ngày kế tiếp, thứ bảy, Ngụy Tiểu Vũ trở về từ nước ngoài, nói buổi tối muốn tụ tập bạn bè.

Đồng Kiều cùng Ngụy Cận Hằng ở đại sảnh khách sạn vừa vặn gặp Lâm Thánh Hi, ba người liền cùng đi vào.

Vào phòng mới phát hiện không chỉ có Ngụy Tiểu Vũ, còn có một người đàn ông xa lạ nữa.

Anh ta mang một cái kính đen, nhìn tuổi cũng chỉ hơn hai mươi, một mực giữ im lặng đứng sau lưng Ngụy Tiểu Vũ.

Đồng Kiều còn thừa dịp Ngụy Tiểu Vũ không chú ý, vụng trộm hỏi Ngụy Cận Hằng người này là ai?

Ngụy Cận Hằng sắc mặt như cũ, lắc đầu.

Mặc dù không ai nhận ra, nhưng có thể thấy được quan hệ của anh ta cùng Ngụy Tiểu Vũ không tầm thường.

Lúc này, Đồng Kiều phát hiện Lâm Thánh Hi đứng một bên sắc mặt rất khó coi, nhìn chăm chăm vào người kia.

Hình như người nam kia cũng phát hiện được ánh mắt của anh, cùng Lâm Thánh Hi đối mặt, giống như là khiêu khích, cố ý thân mật cùng Ngụy Tiểu Vũ thì thầm hai câu.

Lần này, Lâm Thánh Hi đã sớm không yên, cấp tốc đứng lên, cất bước đi đến bên Ngụy Tiểu Vũ, bắt lấy cổ tay của cô muốn kéo cô ra ngoài.

Ngụy Tiểu Vũ kinh ngạc hô: "*Anh làm cái gì?!*"

"Em đi ra đây, anh có lời muốn nói cho em."

Sau khi hai người rời khỏi đây, trong phòng có chút xấu hổ.

Ngụy Cận Hằng mở miệng trước: "Nói, Tiểu Vũ thuê cậu diễn kịch bao nhiêu tiền?"

Đột nhiên bị hỏi vấn đề này, nhưng rất nhanh cậu ta kịp phản ứng: "Anh nói mò gì đó, tôi là bạn trai của Tiểu Vũ."

Ngụy Cận Hằng lắc đầu phủ nhận, khẳng định nói: "Không có khả năng, gu của Tiểu Vũ không phải như này."

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Đáng đời lắm

Edít: melbournje

□

Ngụy Cận Hằng làm cho người kia sửng sờ.

Cậu ta cười che giấu đáy mắt bối rối: "Soái ca nói mò gì đâu, Tiểu Vũ làm sao lại không thích người như tôi chứ."

"Lại nói, mặc dù anh là bạn bè của cô ấy, nhưng cũng không thể biết cô ấy thích gì và không thích gì."

Ngụy Cận Hằng không thêm phí lời với cậu ta, giọng cứng: "Đi."

Sự lễ phép trên mặt người kia dần biến mất: "Anh này, anh đuổi người đi như vậy là rất không lễ phép đấy."

Lúc này, Quan Vi Lễ ôm Cố Thần Thần đi đến.

Lúc đi vào còn không ngừng hướng ra phía ngoài nhìn, nhìn thấy Ngụy Cận Hằng cùng Đồng Kiều, nghi ngờ hỏi: "Thánh Hi với Tiểu Vũ sao thế?"

Kết quả Ngụy Cận Hằng và Đồng Kiều cũng không để ý gì tới anh.

Quan Vi Lễ theo ánh mắt Ngụy Cận Hằng nhìn, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, lúc này người kia ở dưới ánh mắt lạnh như băng của Ngụy Cận Hằng lộ ra chút bất an, cố ý tránh né ánh mắt anh nhìn ra bên ngoài.

Quan Vi Lễ lần nữa hỏi: "Vị này chính là?"

Đứng bên cạnh Ngụy Cận Hằng, Đồng Kiều trả lời: "Cậu ấy nói nói cậu ấy là bạn trai của chị Tiểu Vũ."

Nói đến đây cô còn cảm thấy kỳ quái, chị Tiểu Vũ có tính cách tùy tiện, giấu không được chuyện gì, nếu như bị người ta theo đuổi hoặc là thích người khác nhất định sẽ ngay lập tức kể cho bạn bè, nhưng hôm nay chị ấy đột nhiên mang một người tới liền nói là bạn trai.

"Cái gì?" Giọng nói Quan Vi Lễ trong nháy mắt cao lên, cau mày dò xét người này từ trên xuống dưới một lần, xác nhận một lần nữa: "Cậu là bạn trai của Tiểu Vũ?"

Người đó gật đầu, kiên định nói: "Đúng."

"Lập tức lăn đi cho tôi." Quan Vi Lễ chỉ vào cửa, không nhịn được nói.

"Anh!" Người đàn ông này còn chưa kịp nói hết, Quan Vi Lễ đã đập một cước tới, người nọ bụm bụm né qua một bên, Quan Vi Lễ tiếp tục đập, thẳng đến khi đuổi người kia ra khỏi phòng.

Bên ngoài truyền đến giọng Ngụy Tiểu Vũ: "Này, Quan Vi Lễ anh làm cái gì đấy?"

Cố Thần Thần nghe được tiếng nên cũng đi theo ra ngoài.

Đồng Kiều cũng muốn đi xem một chút xem có chuyện gì xảy ra, nhưng đáng tiếc Ngụy Cận Hằng không hứng thú, lôi cô ngồi ở trên bàn com.

Không lâu sau, bốn người tiến vào, sắc mặt ai cũng khó coi.

Đặc biệt là Lâm Thánh Hi cùng Ngụy Tiểu Vũ.

Lúc ăn cơm, Ngụy Tiểu Vũ có ý ngồi rất xa Lâm Thánh Hi, Quan Vi Lễ cùng Cố Thần Thần ngồi giữa bọn họ.

Ăn bữa cơm này, hai người bọn họ một câu cũng không nói.

Những người khác tự nhiên nhìn ra giữa Ngụy Tiểu Vũ cùng Lâm Thánh Hi có chuyện, nhưng hai người họ không nói, bọn họ cũng không hỏi.

Ngày kế tiếp, giữa trưa, Đồng Kiều thu dọn xong hành lý, mắt nhìn thời gian, đã 10h20.

Buổi sáng Ngụy Cẩm Hằng nói đến công ty họp, họp xong sẽ về đưa cô tới sân bay.

Thật sự Ngụy Cẩm Hằng không cần mệt mỏi chạy tới chạy lui như thế, công ty sẽ có xe để tới đón cô.

Đang nghĩ ngợi, cửa lớn bị mở ra, Ngụy Cẩm Hằng đi đến, đổi dép nhìn Đồng Kiều ngồi ở phòng khách, hỏi: "Thu dọn xong rồi sao?"

Đồng Kiều gật đầu, khoe khoang duỗi năm ngón tay: "Năm cái vali."

Ngụy Cẩm Hằng vòng qua ghế sofa ngồi ở bên cạnh cô, bình tĩnh gật đầu: "Ừm, đợi lát nữa anh lấy xuống."

"Lần này đi bao lâu?"

Đồng Kiều tính nhảm, nói: "Đại khái khoảng bốn tháng."

"Lâu như vậy?"

Đồng Kiều nhìn không được cười một tiếng, mặc dù giọng điệu người này nhạt nhạt, nhưng cô vẫn nghe ra được sự bất mãn

Cô như là côn trùng, chui vào trong ngực hắn.

"Cho nên thừa dịp hiện tại chúng ta làm cho chán ngán cả thể đi."

Ngụy Cẩm Hằng vòng lấy eo của cô, "Chùng nào thì em có thời gian?"

Đồng Kiều nghi hoặc: "Hửm?"

"Hôn lễ của chúng ta còn chưa có cử hành."

□

Vào thu tháng chín, khí trời bắt đầu trở nên mát mẻ.

Mấy ngày nay Đồng Kiều có rất nhiều việc phải lo nghĩ.

Cô đã quay xong phim mới, chèn ép thời lượng quay từ bốn tháng xuống còn hai tháng rưỡi, cho nên mỗi ngày đều quay đến rạng sáng một hai giờ.

Mỗi lần trở lại khách sạn đều là tắm rửa qua rồi nằm xuống ngủ, thậm chí nhấn cầu ngủ ngon cho Ngụy Cẩm Hằng đều thành hi vọng xa vời.

Hai ngày này cô cùng Ngụy Cẩm Hằng chiến tranh lạnh.

Nguyên nhân là bởi vì cô đuổi theo tiến độ quay phim, đã liên tục hơn nửa tháng không có cùng Ngụy Cẩm Hằng tán gẫu.

Mỗi lần Ngụy Cẩm Hằng hỏi cô đang làm gì, cô chỉ trả lời một câu: "Em đang phải quay phim, nói chuyện sau nhé."

Lần một lần hai coi như thôi, nhưng hơn nửa tháng đều như vậy, Ngụy Cẩm Hằng không khỏi nghi hoặc cô có bao nhiêu bận bịu.

Anh gọi điện thoại tới hỏi cô, cô cũng chỉ nói không cần, để anh chuẩn bị hôn lễ là được rồi.

Trưa hôm nay, máy bay của Đồng Kiều hạ cánh, về đến nhà, trong nhà chỉ có dì Trương đang bận, nhìn thấy Đồng Kiều về thì rất là cao hứng.

"Cẩm Hằng không ở nhà ả?"

Đồng Kiều dò xét một lần, nhỏ giọng hỏi.

Lần này cô giấu Ngụy Cẩm Hằng trở về, chuẩn bị cho anh một chút kinh ngạc.

Dì Trương giúp cô lấy hành lý, lắc đầu: "Không có, cậu Ngụy đi làm rồi."

Nghe câu này, Đồng Kiều trong nháy mắt nhẹ nhàng thờ ra.

Di Trương tiếp tục nói: "Đúng rồi, hai người có phải là đang cãi nhau?"

"Khoảng thời gian này tôi luôn thấy tâm tình cậu Ngụy không tốt."

Tuy nói cậu ấy vẫn như cũ ít nói, hơn bảy giờ rời giường tập thể dục, ăn sáng đi làm, buổi chiều tan việc liền ở trong thư phòng, như vậy mãi.

Nhưng Di Trương luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Đồng Kiều cười lác đầu: "Không có cãi nhau, đợi lát nữa cháu tới công ty thăm anh ấy."

Nói, cô đem hành lý đặt sang một bên, lên trên lầu thay quần áo rồi lại ra ngoài.

Cô mua một bó hoa hồng to ôm tới Hoàng Duy.

Cao Viễn đang bận bịu chỉnh tư liệu, liền nghe thấy một giọng nói mềm nhũn vang lên: "Trợ lý Cao."

Cao Viễn ngẩng đầu, rất là kinh ngạc, là bà chủ.

"Cần Hằng ở bên trong à?"

Cao Viễn gật đầu: "Ngụy Tổng ở bên trong."

Đồng Kiều đem hoa đưa qua, nói: "Cậu giúp tôi đem bó hoa này mang vào đi, cứ nói là vị tiểu thư nào đó đưa."

"Sao cô không tự mình mang vào? Ngụy Tổng nhìn thấy nhất định sẽ rất cao hứng."

"Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ."

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Ngụy Cần Hằng đang xem văn kiện, rồi ký tên.

Sau đó mắt lại nhìn sang điện thoại ở một bên không có động tĩnh gì.

Anh cau mày đem điện thoại mở ra, mở tin nhắn Wechat của anh cùng Đồng Kiều.

Vẫn như cũ dừng ở hai ngày trước, Đồng Kiều gửi tin nhắn cho anh, Ngụy Cần Hằng tức giận, không để ý tới.

Kết quả ngày hôm qua, ngày hôm nay cả hai đều không tiếp tục nói chuyện, điện thoại cũng không gọi.

Người phụ nữ này gần đây thật sự là càng ngày càng quá phận.

Ngụy Cần Hằng tức giận mím chặt môi, không khỏi nắm chặt bút máy trong tay.

Lúc này, cửa văn phòng bị người ta gõ vang, anh che dấu cảm xúc, giọng điệu lạnh lùng nói: "Vào đi."

Cao Viễn ôm một bó to hoa hồng đi đến: "Ngụy Tổng, ngoài cửa có một vị tiểu thư nói tặng ngài một bó hoa."

Ngụy Cần Hằng nhíu mày: "À?"

"Tiểu thư nói giữ bí mật, ngài nhận hoa liền biết rồi."

"Cậu không có nói cho cô ta tôi đã kết hôn rồi sao?"

Đi theo Ngụy Cần Hằng đã mấy năm, Cao Viễn đương nhiên đã nhận ra tâm tình Ngụy Tổng không tốt, có dấu hiệu bùng nổ.

"Nói rồi, nhưng tiểu thư nói cô ấy biết cũng muốn tặng cho ngài."

Ngụy Cần Hằng liếc mắt nhìn anh, trong miệng thốt ra hai chữ: "Ném đi."

"Được rồi, Ngụy Tổng." Nói xong, Cao Viễn ôm hoa đi ra ngoài.

Qua vài giây, cửa lại bị gõ vang.

"Vào đi."

Ngụy Cần Hằng ngược mắt nhìn cửa bị mở ra, bó hoa hồng đỏ kia lần nữa bị người ta cầm vào.

Người vào dùng hoa để che mặt, không rõ người này là ai, nhưng nhìn thân hình gầy gò này thì chính là một người phụ nữ.

Nguy Cận Hằng thu hồi con mắt, giọng điệu lạnh lùng: "Ra ngoài."

Người vừa tới vẫn như cũ không đi, cho tới khi đi đến trước bàn làm việc của anh, cảm thán nói: "Hung ác như thế sao."

Nghe được giọng nói ầm áp quen thuộc, Nguy Cận Hằng dừng lại, ngẩng đầu liền thấy sau bó hoa nhô ra một gương mặt nhỏ, trong con mắt vừa tròn vừa lớn tràn đầy ý cười.

Nhìn cô cười, khoe miệng Nguy Cận Hằng cũng không nhịn được nhếch lên, nhưng mà anh cười không đến một giây.

Sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống, giống như là không thấy cô, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

Đồng Kiều thấy Nguy Cận Hằng biểu hiện lãnh đạm như vậy, ý cười trong nháy mắt xụ xuống.

"Xem ra là thật sự tức giận."

Cô đem hoa cất bên cạnh, vòng qua bàn làm việc, xích lại gần Nguy Cận Hằng, hai tay chống trên bàn nâng hai má, vụng trộm dò xét anh.

"Không có chút kinh ngạc nào sao?"

Sắc mặt người đàn ông vẫn lạnh lùng như cũ, không để ý tới cô.

Đồng Kiều như một đứa bé chơi xấu, kéo cánh tay Nguy Cận Hằng ra, thừa cơ ngồi ở trong ngực của anh, đem cánh tay trái của anh vòng trên lưng mình

"Đã hơn hai tháng không gặp, chồng một chút cũng không muốn em sao?"

Nguy Cận Hằng vẫn như cũ không để ý tới.

Tròng mắt của anh lướt qua cô, quăng lại trên văn kiện.

Đồng Kiều thấy anh như thế, âm thầm cắn răng, ngồi thẳng lên, hai tay quán lấy cổ của anh, hôn vào trên môi của anh.

Đầu lưỡi của cô cố gắng chui vào trong miệng anh, mơ hồ làm nũng nói: "Chồng ơi, em nhớ anh."

Nụ hôn của cô tuy không có kĩ thuật gì, nhưng mà lúc này cô rất cố gắng làm anh vui lòng.

Dù sao hai tháng này cô đúng thật không để mắt đến Nguy Cận Hằng, sợ anh đến thăm sẽ chậm tiến độ, nên cô không đồng ý anh đi thăm, mỗi ngày đều thừa dịp đọc xong thoại, trong lúc trang điểm trò chuyện vài câu.

Hôn mấy lần, đối phương đều không có trả lời.

Đồng Kiều có chút thất vọng muốn đem đầu lưỡi thu lại, ai biết vừa có động tác, sau gáy cô liền bị một bàn tay lớn giữ lấy, không cho phép cô rút khỏi.

Cánh tay bên hông cũng đồng thời nắm chặt.

Đầu lưỡi của anh khác nào con mãng xà, đem lưỡi của cô cuốn lấy, tham lam chiếm đoạt Đồng Kiều.

Đồng Kiều thiếu hơi, não trở nên trống rỗng, chỉ có thể thuận theo nhắm mắt lại, nụ hôn của anh rất bá đạo, trong đó lại có chút ý trừng phạt.

Cô vịn trước ngực Nguy Cận Hằng, nắm sơ mi trắng đã nhăn nheo, khí lực của cô từng chút xói mòn.

Hồi lâu không được đụng vào thân thể, bị anh trêu chọc nên không khỏi khô nóng, cô thậm chí có thể cảm giác được cánh tay ầm áp bên hông kia, và cả bàn tay trên lưng cũng cực nóng.

Cô khản cầu, từ trong cổ họng mơ hồ phát ra hai chữ "Cận Hằng".

Hôn xong, trong lòng của anh vẫn ngọt ngọt không được phát tiết ra ngoài, anh trừng phạt cắn nhẹ trên môi đỏ mọng của cô một cái, trêu đến khi cô kêu đau.

"Đau quá."

Người đàn ông nhếch môi duỗi tay, ngón tay ma sát trên đôi môi đỏ thắm, trong mắt tràn đầy đau lòng, ngoài miệng lại lạnh lùng nói: "Đáng đòi lắm."

Chương trước [Chương tiếp](#)

Chương 69: Kết

Edít: melbournje

□

Biết được tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Duy là Ngụy Cận Hằng cùng nữ nghệ sĩ Đồng Kiều tổ chức hôn lễ.

Không ít nhà báo, phóng viên bắt đầu nằm vùng ở bên ngoài biệt thự.

Đáng tiếc biệt thự này nghiêm không chịu được, bọn họ căn bản vào không nổi.

Hiện tại trên mạng không ít người đang chúc phúc cho đôi tình nhân này, cánh nhà báo muốn quay trực tiếp hôn lễ của họ.

Nghe nói bọn họ cử hành hôn lễ ở một bờ biển tại Pháp, ba máy bay chuyên dụng để đưa đón, đến Pháp thì cung cấp ăn ngủ nghỉ ở khách sạn năm sao.

Ở ngoài trang viên, đám phóng viên ngồi xôm ba ngày cũng không chụp được gì, chỉ nghe nói bên trong vô cùng xa hoa.

Hôn lễ cùng ngày, rạng sáng 6 giờ, Đồng Kiều rời giường trang điểm, về sau liền ngồi ở trong khách sạn xa hoa chờ Ngụy Cận Hằng tới đón dâu.

Phù dâu của cô là sáu người bạn học chung đại học và Ngụy Tiểu Vũ, bên phù rể của Ngụy Cận Hằng là Quan Vi Lễ, Lâm Thánh Hi, Trương Lâm và vài người nữa.

Đồng Kiều ngồi ở giường, nhìn Ngụy Cận Hằng phát hồng bao, một thân tây trang đen đi tới.

Mấy người Quan Vi Lễ ồn ào đến: "Nhanh quỳ xuống đi."

Không đợi Ngụy Cận Hằng quỳ xuống bên giường của Đồng Kiều, Quan Vi Lễ cùng Lâm Thánh Hi đã ấn bờ vai của anh, giúp anh một tay.

Xem ra không riêng phù dâu làm khó anh, ngay cả phù rể đi theo cũng khi dễ anh.

Nhưng mà hôm nay là ngày vui, Ngụy Cận Hằng tùy ý để bọn họ làm ầu, trên mặt luôn nở nụ cười.

Đầu tiên, mấy người này bắt anh kể ra hai mươi ưu điểm của Đồng Kiều, đối với Ngụy Cận Hằng kiến thức uyên thâm và đọc nhiều sách vở, quả thực dễ như ăn sáng.

Đám người thấy không làm khó được anh, tiếp tục bắt anh hát tình ca, thấy anh nhếch môi đau nhịu mày, mấy người Quan Vi Lễ sau lưng cười trộm, nháy mắt nói với phù dâu, biểu thị mọi người cố lên.

Ngụy Cận Hằng suy nghĩ hồi lâu, hát hai câu hợp với tình hình, thanh âm của anh trầm thấp,

Bản tình ca càng thêm dụ hoặc.

Cuối cùng, mọi người cùng nói tìm ra ba cặp, tiến hành hôn kiểu Pháp.

Ngụy Cận Hằng đem ánh mắt nhìn về phía Quan Vi Lễ, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Cố Thần Thần một bên xem náo nhiệt.

"Lễ Từ, hỗ trợ."

"Được rồi."

Chuyện tốt như vậy, Quan Vi Lễ không cần suy nghĩ liền háp tấp đáp ứng, ánh mắt lướt qua đám người, cất bước đi đến trong góc, ôm Cố Thần Thần muốn tránh đi mà hôn kiểu Pháp.

Kế tiếp là Lâm Thánh Hi, anh đứng trước mặt Ngụy Tiểu Vũ, hôn một cái.

Nụ hôn cuối cùng, Trương Lâm cùng Tề Hành đang muốn xung phong nhận việc, lại bị Ngụy Cận Hằng ngăn lại.

Chỉ thấy khóe miệng của anh mỉm cười, đi đến bên giường cúi người xuống, tay phải cầm ở cằm của cô, hôn lên.

Hành động này khiến mọi người xung quanh ò lên.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Ngụy Cận Hằng hôn trước mặt mọi người.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi và lãng mạn.

Ở khách sạn xa hoa ăn cơm trưa xong, đám người trở về phòng của mình ở giữa nghỉ ngơi, 5h chiều bắt đầu tiệc.

Đương nhiên những người này cũng không bao gồm cô dâu chú rể và phù dâu phù rể.

Trong phòng, Ngụy Cận Hằng bị ba phù rể ngăn ngoài cửa, bên trong một trận bồi rối, trên giường lớn, có sáu người con gái, trên mặt đều mang ý cười, Quan Vĩ Lễ còn cố ý hát bài đoán xem tôi là ai.

Lúc này, Ngụy Cận Hằng bị cản ở bên ngoài đi vào phòng.

Nhìn sáu cô gái mặc váy trắng giống nhau ngồi trên giường, Ngụy Cận Hằng chỉ cảm thấy mặt xám lại, quay đầu nhìn mấy người đang xem kịch vui, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về Quan Vĩ Lễ: "Làm cái gì vậy?"

"Đoán xem ai là vợ cậu đi."

Ngụy Cận Hằng đem đầu nhìn lại trên giường, đưa tay chuẩn bị nhấc mặt nạ lên, lại bị Lâm Thánh Hi ngăn lại.

"Anh Ngụy, cũng không phải chơi như vậy."

Ngụy Cận Hằng quay đầu nhìn anh: "Vậy chơi như nào?"

"Chỉ nhìn thôi nha."

"....." Ngụy Cận Hằng có cảm giác mình bị bọn họ đùa bỡn.

Trên giường, sáu cô gái đều mặc váy giống nhau, mặt nạ cũng giống nhau, làm sao mà nhìn?

Lúc này, Quan Vĩ Lễ đi tới, nói: "Như này, Ngụy đại gia sẽ hỏi vài câu, các cô nếu như biết thì gật đầu, không biết thì lắc đầu, nhưng chỉ có thể hỏi ba câu thôi."

Ngụy Cận Hằng trầm tư hai giây, mở miệng hỏi: "Buổi sáng, sáu rưỡi tôi rời giường."

Trong đó năm người đều gật đầu, chỉ có một người lắc đầu.

Ngụy Cận Hằng cũng không có quả quyết đưa ra lựa chọn ngay, tiếp tục hỏi: "Vào một buổi sáng, khi tôi dịch tiếng Pháp cho người nào đó, có phải tiểu thuyết tên là « Sống Một Mình Một Năm »?" (Quyển sách này ngày đó là tiếng Anh, khai Pháp nghe)

Anh cố ý thêm hai chữ tiếng Pháp, miễn cho người nào đó mơ hồ chỉ nghe nửa câu sau.

Lần này sáu người đều sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

Ngụy Cận Hằng lại hỏi: "Đồng Đồng chơi game đã đến đẳng cấp vô địch Chiến thần."

Lần này sáu người lại gật đầu.

Thông qua sự thổi phồng của Ngụy Tiểu Vũ, Đồng Kiều chơi game lợi hại, mọi người ở vòng bạn bè đều biết.

Hỏi xong ba vấn đề, Quan Vĩ Lễ cười đi tới: "Chú rể đã có đáp án chưa?"

Ngụy Cận Hằng gật đầu: "Đều không phải."

Trong phòng xuất hiện vài giây yên tĩnh, Quan Vĩ Lễ nghi ngờ nói: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Mọi người đều không trả lời đúng."

Quan Vĩ Lễ cười to: "Người anh em, trí thông minh của cậu mặc dù cao, nhưng chơi trò chơi thì thật là nát."

Ngụy Cận Hằng tỏ vẻ không hiểu.

"Chúng tôi vừa rồi đã thương lượng với Đồng Kiều rồi, vì để cho cậu không dễ dàng tìm ra cô ấy, mọi vấn đề cô ấy đều phải trả lời sai." Nói, đem một chén rượu đưa tới.

"Ài, uống chén rượu này đi, cậu có thể tiếp tục hỏi ba vấn đề, không uống thì thất bại, nếu thất bại thì phải uống năm chén."

Ngụy Cận Hằng không có nhận rượu: "Đã nói các cậu đã bàn luận với cô ấy làm khó xử tôi, hỏi nữa cũng vô dụng."

Vấn đề này Quan Vĩ Lễ không kịp chuẩn bị.

Hầy, người này trí thông minh cũng quá cao, nghĩ đến điểm mà bọn họ không nghĩ tới.

Nếu là người bình thường, khẳng định liền sẽ vui sướng uống, tiếp tục đàn độn hỏi, cố gắng tìm vợ, ai lại nói hỏi nữa cũng vô ích.

"Cho nên, cậu chọn nhận thua, trực tiếp uống năm chén rượu?" Quan Vĩ Lễ hỏi.

Ngụy Cận Hằng đảo mắt một vòng, lắc đầu nói: "Không, tôi kiên trì đáp án của tôi, Đồng Kiều không có trong sáu người này."

Quan Vĩ Lễ cùng Lâm Thánh Hi hai người liếc nhau.

Lâm Thánh Hi đi lên trước vỗ vỗ bả vai Ngụy Cận Hằng, hỏi: "Nè người anh em, tôi có thể hỏi một chút tại sao không?"

Ngụy Cận Hằng suy tư một chút, nói ra: "Vừa rồi mọi người có mười sáu người, lại thêm về sau chúng tôi có bốn người vào nữa, trong đây hẳn là phải có hai mươi người, cửa phòng một mực đóng, không ai ra ngoài, nhưng bây giờ chỉ có mười chín người."

"Trong đó có 6 bạn cùng phòng hội đại học của Đồng Đồng, giờ chỉ còn Tiểu Y với Thượng Thượng còn đứng ở bên cạnh." Nói xong anh chỉ chỉ hai nữ sinh đang xem báo nhiệt: "Cho nên có bốn bạn cùng phòng đang ở trên giường."

Nói xong ánh mắt của anh lần nữa đảo một vòng: "Hiện tại thiếu đi Tiểu Vũ, Thần Thần cùng Đồng Đồng, theo tư duy của các cậu thì chắc chắn đã đem Đồng Đồng giấu đi, bởi vì giấu hai người kia thì hoàn toàn không cần thiết, cho nên trên giường hai người này là ai cũng không cần nói nhì."

Trong phòng lần nữa yên tĩnh.

Ba giây sau Quan Vĩ Lễ chửi một câu: "Ngụy Cận Hằng, chơi trò này cậu đừng dùng não được không??"

Ngụy Cận Hằng nhếch môi khẽ cười nói: "Xem ra đoán đúng rồi."

Quan Vĩ Lễ lườm anh một cái: "Nếu cậu đã thông minh như vậy, vậy cậu đoán xem chúng tôi đã giấu vợ cậu ở chỗ nào rồi?"

"....." Ngụy Cận Hằng nghi hoặc: "Trò chơi chưa kết thúc sao?"

"Vốn là đã kết thúc, nhưng cậu là ma quý, cho nên trò chơi kéo dài thêm."

Nói, sáu người trên giường dòn dập tháo mặt nạ, quả nhiên Ngụy Cận Hằng đoán đúng.

"Có nhắc nhở gì không?" Nói, Ngụy Cận Hằng dò xét phòng ngủ một vòng.

Quan Vĩ Lễ không cần suy nghĩ lắc đầu: "Không có."

Nói đùa, chơi trò chơi nhỏ anh đều có thể làm ra tư thế thám tử phá án, lần này phải làm khó anh mới được.

Ngụy Cận Hằng bị Quan Vĩ Lễ chọc cười, nhận rượu trong tay của anh nói: "Chén rượu này tôi uống, cho tôi một gợi ý."

Thấy Ngụy Cận Hằng yếu thế, tâm tình Quan Vĩ Lễ tốt lên không ít, kiêu ngạo hừ một tiếng: "Tiểu Vũ, cho anh em mấy lời nhắc nhở."

Ngụy Tiểu Vũ trên mặt mang nụ cười: "Đen, hình chữ nhật, phạm vi tại bên trong cả phòng."

Nghe xong ba lời gợi ý, Ngụy Cận Hằng trầm tư hai giây, cất bước đi ra ngoài.

Phòng tổng thống tổng cộng có hai sảnh, trong đó còn có sảnh giải trí, phòng tiếp khách, phòng không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, một mình anh thì thật đúng là khó tìm.

Anh đứng ở phòng khách dò xét một lần, quay đầu lại hỏi: "Ai giấu người?"

Ngụy Tiểu Vũ không cần suy nghĩ liền trả lời nói: "Em."

Bên cạnh, Quan Vĩ Lễ muốn ngăn lại, nhưng đã không kịp.

Ngụy Cận Hằng nhếch miệng, sau đó trực tiếp ra sảnh giải trí.

Thấy hướng của anh, Ngụy Tiểu Vũ sững sờ, sốt ruột muốn mở miệng ngăn cản, Quan Vĩ Lễ chỉ tiếc rên sắt không thành thếp đi tới: "Nào em bị úng nước hay sao."

Nguy Tiểu Vũ úy khuất: "Em nào biết được anh có thể đoán ra."

Quan Vĩ Lễ liếc mắt, làm bằm một câu: "Hai người có trí thông minh chênh lệch như vậy, anh hoài nghi em và anh em không cùng cha mẹ đẻ, đề nghị em trở về làm giám định đi."

Vừa nói xong, anh liền bị Nguy Tiểu Vũ đánh cho một trận.

Không đến hai phút, Nguy Cận Hằng nắm tay Đồng Kiều đi ra.

Mọi người thấy đều trêu ghẹo, làm cho Đồng Kiều đỏ mặt.

Bởi vì Nguy Cận Hằng quá thông minh, nhưng mọi người chưa hết hứng, còn nói muốn đem Nguy Cận Hằng giấu đi, để Đồng Kiều đoán.

Lần này đám người dứt khoát đem Nguy Cận Hằng giấu ở trong sáu người, để cho cô tìm.

Không thấy Nguy Cận Hằng, Đồng Kiều dựa theo phương pháp người bình thường mà hỏi thăm.

Hỏi xong ba câu, sáu người đều lắc đầu làm cho Đồng Kiều mơ hồ.

Lúc này mọi người thấy trò chơi đã đạt được mục đích, ồn ào nói có thể dùng rượu để phạt, uống một chén hỏi tiếp 3 vấn đề.

Quan Vĩ Lễ còn ra vẻ "quan tâm" nói: "Rượu này còn tồn của lần trước đây, đợi lát nữa em tìm ra Nguy Cận Hằng, để cậu ta uống đi."

Đồng Kiều tự mình hiểu lấy, quẫn bách mà hỏi: "Nếu như em không tìm ra được?"

Đám người cười một tiếng: "Vậy thì nhận thua, uống mười chén."

Đồng Kiều: "....."

Nguy Cận Hằng nhìn Đồng Kiều đần độn, một mặt bất đắc dĩ cung chiều, nhưng vì có mặt nạ che chắn, không ai nhìn thấy.

Đồng Kiều bắt đầu hỏi vài vấn đề, nhưng mà, mười câu đã qua, Nguy Cận Hằng là ai, cô vẫn không đoán ra.

Trên giường có sáu người, từng người đều là thanh niên tài俊, trừ Nguy Cận Hằng cơ trí trầm ổn, năm người khác cũng đều là người có IQ và giá trị nhan sắc cao.

Có thể cùng Nguy Cận Hằng làm bạn bè, đều là nhân vật không đơn giản.

"Em từ bỏ." Đồng Kiều nói.

Nghe được câu này, đám người cười ha ha.

Quan Vĩ Lễ hô: "Nguy đại gia ra đi, đang có mấy chén rượu chờ đón cậu đây."

Nguy Cận Hằng bất đắc dĩ bỏ mặt nạ xuống, xuống giường đem Đồng Kiều ôm vào trong ngực: "Thật là khờ quá đi."

Đồng Kiều ở trong ngực anh bấu môi, ngửa đầu nhìn anh: "Là do trò này quá khó chơi, không liên quan tới em."

Nguy Cận Hằng bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, lấy rượu trong tay Quan Vĩ Lễ, chậm rãi uống vào.

Uống mười mấy chén xong, Nguy Cận Hằng nhăn mày lại.

Ngoài toilet, Đồng Kiều thấy Nguy Cận Hằng từ bên trong ra, cúi đầu ngượng ngùng xin lỗi: "Thật xin lỗi, em thừa nhận là em quá đần, hại anh bị uống nhiều rượu như vậy."

"Không có việc gì, nhưng hiện tại anh tương đối lo cho tương lai về sau."

Đồng Kiều nghi hoặc: "Lo cái gì?"

Nguy Cận Hằng ôm cô vào trong ngực, thấp giọng nói: "Lo cho trí thông minh của con chúng ta."

Đồng Kiều: "....."

- HẾT -

Bạn đang đọc truyện *Thế Của Anh Em Quyet Cả Đời Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 70: Ngoại Truyện 1

Edit: melbournje

□

Xin chào mọi người, mình là người trí thông minh theo ba không theo mẹ, Trà Bảo, năm nay mình năm tuổi.

Mình muốn nói với mọi người về người ba xấu tính của mình.

Với lại mình cũng muốn tuyên bố lần nữa, mình chỉ là một bé con năm tuổi thôi!

Nhưng ba thật sự không coi mình là trẻ con mà.

Mỗi sáng sớm, đúng bảy giờ ba đã bắt mình dậy cùng ba đi chạy bộ, mình rất không tình nguyện nhưng lại không thể làm gì.

Mình cũng từng hỏi qua ba, vì sao mẹ lớn như vậy còn có thể ngủ nướng, mà con là trẻ con lại không thể?

Ba mình trả lời là: Con là con trai.

Mình nhin không được phân bác:....Nhưng mẹ là người lớn mà.

Ba lại nói: Mẹ là công chúa nhỏ cần sủng ái.

Mình lại hỏi: "Vậy con thì sao? con là cái gì của ba?"

"Quý gây sự."

"....."

Vì thế, mình chỉ có thể đợi lúc trời tối xuống, đi ngủ sớm để có giấc ngủ đầy đủ.

Cùng ba già ăn xong bữa sáng, ba lái xe đem mình tới nhà trẻ, rồi ba lại tới công ty.

Mà ba còn thường xuyên bắt mình đánh cờ chung, mình một đứa bé làm sao có thể thắng được một người lớn chứ.

Khi dễ trẻ con thì thôi, ba còn trào phúng nói mình đần.

Mình tức giận hỏi ba sao không tìm mẹ chơi đi.

Kết quả ba hàm hồ một câu: "Trí thông minh của mẹ con còn không bằng con đấy."

Ai nha, nghe xong cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều.

Được rồi, tha cho ba, chơi ván thứ hai đi.

Có thể thời gian dài ở cùng ba đánh cờ, luyện chữ.....

Dẫn đến tính tình của mình so bạn đồng lứa trầm ổn hơn rất nhiều, nhìn bọn họ giống như đồ đàn chạy tới chạy lui cả ngày Peppa Pig, gâu gâu các thứ, cảm giác bọn họ thật ngây thơ.

Ngày hôm nay, mẹ không có ra ngoài làm việc.

Mẹ nói chờ mình về rồi cùng đi siêu thị, mua ít đồ.

Nhưng lúc này mình thật sự không còn gì để nói với mẹ.

Mình đã ở sau lưng mẹ mấy chục mét, còn mẹ cứ đẩy giỏ hàng đi thẳng về phía trước, căn bản đã quên đứa con trai này tồn tại.

Mẹ vốn là như vậy, mình nói mẹ đần, mẹ còn oán trách bởi vì sau khi sinh mình xong mới như vậy.

Mình thở dài một hơi, nhìn mẹ mua sắm.

Trách không được ba luôn luôn bàn rằng mình phải nắm tay mẹ, để khỏi bị lạc.

Mình bước nhanh đi đến, chủ động dắt tay của mẹ, mà mẹ còn giật nảy mình.

Về mặt mẹ kinh ngạc, hiển nhiên là đã quên đứa con trai này tồn tại...

Ngay lúc mẹ cầm hai bịch bánh quy hỏi mình cái nào ngon hơn, sau mẹ vang lên một giọng nói: "Xin chào người đẹp, xin hỏi có thể thêm Wechat được không?"

Mình trừng mắt nhìn người đàn ông này, hẳn ta lại còn bôi vẽ vì ngại ngừng nên tai ửng đỏ.

"Xin lỗi, tôi đã kết hôn rồi." Mẹ trực tiếp cự tuyệt hẳn.

Người đó vẫn như cũ theo đuổi không bỏ nói chỉ muốn làm bạn bè, cuối cùng làm mẹ rất phiền, dứt khoát đem hai bịch bánh quy để vào giỏ hàng, đẩy giỏ hàng đi.

Nhưng một lát sau, mình phát hiện được hắn vẫn đang len lén theo dõi, mình thậm chí còn nhìn thấy hắn lấy điện thoại ra chụp mẹ.

Mình thực sự rất tức giận, một suy nghĩ tà ác nảy ra trong cái đầu nhỏ.

Thừa dịp mẹ không chú ý, mình chạy tới, cười kêu lên: "Anh ơi."

Hắn ta nhìn thấy mình mà sững sờ.

Mình mặc kệ, tiếp tục ngây thơ mà hỏi: "Có phải anh muốn có phương thức liên lạc với chị em không?"

Lời này của mình khiến ánh mắt của anh ta sáng lên, sau đó gật đầu.

Về sau mình đưa nick Wechat của mẹ cho hắn, người kia háp tấp đi.

Mình nhẹ hừ một tiếng, dùng đồng hồ gọi cho ba.

Lúc mua thức ăn về, vừa vặn gặp ba tan tầm trở về.

Ba bước nhanh đi tới lấy túi trong tay mẹ, hai cha con liếc nhau một cái.

Buổi tối, mẹ ngồi trong phòng khách xem tivi.

Trong thư phòng của ba, mình bị ba phái cho nhiệm vụ, lấy điện thoại của mẹ tới.

Ba nhanh chóng cùng người đàn ông kia trò chuyện, ba cố ý che chắn không cho mình nhìn, nói là ảnh hưởng không tốt.

Thật là một người đàn ông vô on bội nghĩa.

Ăn xong cơm tối, mình ở trong phòng ngủ học, mẹ bưng một chén sữa bò tới, giúp mình học.

Hiện tại bài tập của mình rất nhẹ nhàng, không đến nửa tiếng đã làm xong.

Về sau liền cùng mẹ uốn éo ở ghế sofa chơi game, mẹ hoàn toàn không biết điện thoại bị người ta động tay chân.

Đúng, mẹ mình là thiếu nữ nghiện điện thoại, đặc biệt thích chơi game, từ khi có mình, mẹ giảm bớt thời gian phim.

Ban ngày ở nhà nhàn rỗi liền chơi game, có đôi khi chơi cả ngày, còn bị ba giáo huấn như đứa trẻ.

Mẹ còn ủy khuất chạy tới cùng mình phàn nàn rằng ba khi dễ mẹ, buổi tối muốn ngủ cùng mình.

Nhưng mình biết kiểu gì tí nữa mẹ cũng rơi vào bẫy của ba, sau đó tâm tình không tệ trở về.

Đêm nay, mẹ nói muốn cùng mình ngủ, nguyên nhân là có một chương trình mời mẹ đi tham gia, nhưng ba không đồng ý.

Bộ phim trước đó đã hơn ba tháng, ngay sau đó lại quay tiếp, hiện tại mới ở nhà vừa nghỉ ngơi chưa đến một tuần, lại đi tham gia chương trình gì, phòng không gói chiếu, ba khẳng định không nguyện ý.

Thật ra mình cũng không muốn mẹ ra ngoài quay phim.

Ban đêm, mình núp ở trong ngực mẹ, ngửi mùi thơm của mẹ, trong lòng thì thầm: Trách không được ba luôn thích ôm mẹ ngủ, trên người mẹ thơm quá.

Ngay tại lúc mình mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ lúc, bên tai truyền đến tiếng mở cửa rất nhỏ.

Một bóng người cao to đứng ở cạnh giường, ngay sau đó truyền đến tiếng mẹ hô nhẹ.

Không đến ba mươi giây, mẹ liền bị ba ôm ra ngoài.

Trước đó ba luôn luôn giáo dục mình rằng con trai phải biết độc lập, một mình một phòng, kết quả hiện tại ba ngủ không được, muốn đi ôm mẹ về ngủ, người lớn đều kỳ quái như thế sao?

Sáng sớm thứ bảy, khó được ngày ba không bắt mình tập thể dục.

Mình mơ mơ màng màng mở mắt, mang dép ra ngoài, liền thấy tivi phòng khách mở lên, bên trong chiếu phim của cô mình.

Nghe được tiếng mở cửa, người ngồi ở trên ghế sa lon quay đầu.

Mình kinh ngạc nói: "Bà nội?"

"Ồi, bảo bối của bà, đến đây bà ôm."

Mình đi qua, bị bà ôm vào trong lòng: "Ba mẹ của con đâu?"

"Bọn họ cùng bạn bè đi ra ngoài dã ngoại."

"Vì sao không mang theo con."

"Vì vậy bà mới ở đây nè, đợi lát nữa bà dẫn con đi khu vui chơi chơi nha."

Nói thật, mình rất không vui.

Hai người này kết hôn đã tám năm, lại còn như kiểu mới yêu nhau, căn bản không giống những nhà khác, phải chú ý tới con cái.

Thế mà lại xem mình như thú cưng, tùy tiện để ở nhà.

"Không đi, buổi chiều con còn có lớp học Piano."

Nói xong mình xoay người đến toilet chuẩn bị rửa mặt.

"Đúng rồi, ba của con để cho bà đưa cái này cho con."

Mình nhíu mày nghi hoặc nói: "Là cái gì?"

Bà lắc đầu: "Không biết, con mở ra nhìn xem."

Mình nhận văn kiện trong tay bà và mở ra, nhìn thấy bên trong là một tờ giấy cùng một tấm thẻ màu đen.

Trên giấy viết: Chiều hôm qua biểu hiện không tệ.

Mình cũng không cao hứng, bởi vì mình cảm thấy tấm thẻ này, ba khẳng định lại cho mình tiền tiết kiệm, mình dùng đồng hồ tra tài khoản.

Quả nhiên, số dư bên trong còn mấy chục tệ.

Đúng là ba nuôi mình thật tốt.

Thật sự là đúng với câu nói, ba mẹ là chân ái, mà mình thì chỉ là ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *The Cửa Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ngoại truyện 2

Rạng sáng hai giờ mười chín phút:

Lâm Thánh Hi ngồi ở trên ghế sa lon, mắt đã không mở ra được.

Hai tay của anh vẫn như cũ cầm điện thoại, giao diện của điện thoại dừng lại ở một trò chơi.

Hôm nay Ngụy Tiểu Vũ không biết bị bệnh thần kinh gì.

Lúc anh đang đi làm đột nhiên gửi tin nhắn tới nói muốn học chơi game.

Thế là cô lôi kéo, bắt anh đánh cùng cả buổi trưa.

Vừa rồi cô đi quay, anh mới nói nghỉ ngơi một lát đã, tối ăn cơm rửa mặt xong rồi chơi.

Kết quả vừa nằm trên giường, cô liền gửi tin nhắn nói đã xong việc, bảo anh tiếp tục dạy.

Đánh từ 9 rưỡi đến bây giờ, Lâm Thánh Hi mấy lần nói muốn đi ngủ, lại bị tinh thần của Ngụy Tiểu Vũ làm cho đáng sợ.

"Không được, anh không thể ngủ, em còn chưa đánh giỏi đâu, chơi hai ván nữa."

....

Buổi sáng tám giờ, Lâm Thánh Hi đi xe đến sân bay, trợ lý Tiểu Lý ở vị trí lái nhìn Lâm Thánh Hi một mắt phía sau.

"Lâm Tổng, tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Giọng Lâm Thánh Hi khàn khàn, thờ dãi một hơi, vuốt vuốt trán: *"Ừm, hôm qua chơi game với Tiểu Vũ đến ba bốn giờ sáng."*

Nghe tên Tiểu Vũ, mắt Tiểu Lý sáng lên, trên mặt lập tức lộ ra bất quái: *"Có phải Lâm tổng cùng chị Tiểu Vũ..."*

"Không có." Lâm Thánh Hi đánh gãy lời cậu ta.

Tâm tư của Lâm Thánh Hi dành cho Ngụy Tiểu Vũ ai cũng có thể nhìn ra được, duy chỉ có Tiểu Vũ giả ngu xem như không biết.

Cô ấy một mực nói Lâm Thánh Hi không phải gu của mình.

Nhưng mà tính tình Lâm Thánh Hi cũng rất tốt.

Một tuần sau, Ngụy Tiểu Vũ đang lôi kéo anh chơi game đột nhiên nói cô đã bãi sự phụ.

Cũng là một người chung đoàn làm phim với cô, chơi game siêu lợi hại, mà lại rất có kiên nhẫn dạy cô, cô còn trêu chọc nói anh được giải phóng rồi.

Lâm Thánh Hi thì ước gì có người đem cô ấy đi.

Cũng không biết Tiểu Vũ này như nào, ban ngày bận một đống việc, xong việc còn có thể thức đêm đến rạng sáng mới ngủ.

.....

Mãi đến hai ba tháng sau, Lâm Thánh Hi mới biết được cô ấy chơi game lại là vì một người đàn ông.

Anh tức giận xoá game, cô nhắn tin cũng không trả lời.

Có thể coi là tức giận, nhưng lúc Ngụy Tiểu Vũ gọi điện thoại khóc nói trong lòng khó chịu.

Sự tức giận của Lâm Thánh Hi trong nháy mắt tan đi phân nửa.

Dù đã đêm khuya, anh vẫn lái xe tới khách sạn của cô.

Cô khóc hồi lâu, cuối cùng mệt quá nên ngủ thiếp đi ở trong lòng anh.

Khi đó Lâm Thánh Hi cảm thấy buồn cười, vì anh giống nam diễn viên trong phim truyền hình vậy, hết lòng vì nữ chính.

Qua nửa tháng, Ngụy Tiểu Vũ kể, bởi vì bộ phim đó, nam chính là người cô thích nên cô mới đóng, kết quả hiện lại phát hiện anh ta chính là tra nam, nên cảm xúc mới không ổn như vậy.

Nhưng qua một thời gian, cô phát hiện tình cảm của cô với người đàn ông đó không thâm tình đến mức như vậy.

Ngược lại lúc anh tức giận không để ý tới cô, Ngụy Tiểu Vũ có chút luống cuống.

Mối quan hệ của hai người cứ mãi như vậy.

Thẳng đến ngày đó cô quay xong, trở lại Lâm Châu, đi ăn mừng, uống rượu và ca hát, cô uống say.

Lâm Thánh Hi lái xe đưa cô về nhà, kết quả cô chơi xấu không cho anh đi.

Lâm Thánh Hi cũng uống rượu, cũng nhớ không rõ rốt cuộc là ai chủ động hôn ai.

Hậu quả.....

Ngày kế tiếp lại, hai người đối diện nhau mà trầm mặc hồi lâu.

Ngụy Tiểu Vũ nói một câu: *Anh phải chịu trách nhiệm.*

Lâm Thánh Hi trong nháy mắt cười, không chút do dự trả lời: *Được.*

Mặc dù không có nói cho những người khác quan hệ của hai người, nhưng bọn họ cũng coi như là bắt đầu tình cảm.

Nói đến hai người bọn họ, có lẽ họ còn hẹn hò sớm hơn Ngụy Cẩm Hằng và Đồng Kiều, và còn khi còn sớm hơn cả Quan Vi Lễ cùng Cố Thần Thần.

Nhưng giữa hai người lại hơi khác biệt.

Ngụy Tiểu Vũ tính tình thoải mái, mà lại rất tùy hứng, muốn làm gì liền lập tức đi làm.

Qua mấy lần, Lâm Thánh Hi không nhịn được nói hai câu, bảo cô ấy làm việc phải nghĩ tới hậu quả.

Nhưng mỗi lần này, kết thúc đều là cãi nhau.

Nói là cãi nhau, thực chất là Ngụy Tiểu Vũ đơn phương cãi lộn, Lâm Thánh Hi chỉ không nói lời nào.

Một lần cuối cùng là Ngụy Tiểu Vũ tới tháng, bụng rất không thoải mái, lại bởi vì quay phim nên tâm tình không tốt.

Gọi điện thoại cho anh, vừa lúc anh bận bịu không nghe máy được.

Bình thường thì có lẽ Wechat của anh sẽ nhận được không ít tin nhắn của Ngụy Tiểu Vũ.

Nhưng lần này thì khác, cô không ngừng lên án anh.

Nói mười mấy câu, nhưng Lâm Thánh Hi chỉ đọc được một câu cuối cùng.

Em cảm thấy chúng ta không hợp, chia tay đi.

Ngay sau đó cô liền xóa Wechat, không nói tiếng nào đi nước ngoài.

Cô ở nước ngoài chơi vui vẻ, lại không biết trong nước, Lâm Thánh Hi có bao nhiêu sốt ruột.

Điện thoại gọi không thông, Wechat không trả lời, hỏi mấy người cũng không biết cô đi nơi nào, việc duy nhất anh có thể làm chính là chờ cô trở lại.

Một tuần trôi qua, cô làm xong việc trở về nói mời mọi người ăn cơm.

Kết quả anh vừa tiến vào phòng liền thấy bên người cô là một người đàn ông.

Cô còn một mặt đặc ý hướng về phía anh giới thiệu, đây là bạn trai mới của mình.

Lúc đó Lâm Thánh Hi thực muốn giết người mà!!

- Hoàn -

Vậy là đã hết rồi đấy ạ, mong mọi người ủng hộ PJ tiếp theo của mình, là Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251 nhé =))))))

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Của Anh Em Quạt Cà Đồi Cũng Không Hết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.